

நினைவழியா வடிக்கள்

சிவா சின்னப்பொடி

நினைவழியா வழுக்கள்

சிவா சின்னப்பொடி

நினைவழியா வழுக்கள்
நினைவழியா வழுக்கள்
நினைவழியா வழுக்கள்
நினைவழியா வழுக்கள்
நினைவழியா வழுக்கள்
நினைவழியா வழுக்கள்

நினைவழியா வழுக்கள்

நினைவழியா வழுக்கள்

நினைவழியா வழுக்கள்

விடியல் பதிப்பகம்

கோவை-641015

நீதியின்மை பார்த்தலை

விடியல்பார்த்தலை

முதற்பதிப்பு டிசம்பர் 2018 தி.ஆ. 2049
விடியல் பதிப்பகம்

23/5, ஏ.கே.ஜி. நகர், வெது தெரு
புப்பிலிபாளையம் அஞ்சல், கோயம்புத்தூர் 641 015.
தொலைபேசி: 0422 - 2576772, 9443468758
vidiyal@vidiyalpathippagam.org

நினைவழியா வடுக்கள்

© சிவா சின்னப்பொடி

ISBN 978-81-89867-40-9

அச்சாக்கம்: அருணா எண்டர்ப்பிரைசல், சென்னை.

பக்கங்கள்: 192

விலை : 180/-

பதிப்புரை

துமிழில் தலித் தன்வரலாறுகளையும் ஈழம் சார்ந்த படைப்பிலக்கியங்களையும் வரலாற்று நூல்களையும் வெளியிடுவதில் விடியல் பதிப்பகம் துவக்கத்திலிருந்தே கவனம் செலுத்தி வந்திருக்கிறது. தற்போது சமுத்திலிருந்து ஒரு தலித் வாழ்க்கை வரலாறையும் வெளியிடும் வாய்ப்பு விடியலுக்குக் கிடைத்திருக்கிறது. இந்த வாய்ப்பைச் சாத்தியமாக்கிய திரு. சிவா சின்னப்பொடி அவர்களுக்கு விடியலின் நன்றி.

யாழ்ப்பாணத்தைச் சேர்ந்த ஈழ சாதிய அமைப்பின் யதார்த்தத்தை, நடைமுறையை வலி ஒடும் சொற்களில் ஈழ விடுதலைப் போரின் பின்னணியாக நிறுத்துகின்றது இந்நால்.

என்னுரை

இந்த நூல் தமிழ்மீ விடுதலைக்கான ஆயுதப் போராட்டம் ஆரம்பிப்பதற்கு முன்னர் யாழ்ப்பாணக் குடாநாட்டில் நிலவிய சாதிய, சமூக ஒழுங்கு மற்றும் சூழலை நான் என்னுடைய பார்வையில் என்னுடைய அனுபவத்தினுடைக்கப் பதிவு செய்த ஒன்றாகும்.

இந்த நூலை நான் தொடராக எழுதத் தீர்மானித்த போது எந்த விதமான வழிகாட்டல்களையோ முன்மாதிரிகளையோ பின்பற்றவில்லை.

அதே போல இது என்னுடைய சயபுராணமுமல்ல. நான் வாழ்ந்த காலத்தைப் பதிவு செய்ய வேண்டும் என்ற எனது சயவிருப்பமே இந்த நூலை எழுத என்னைத் தூண்டியது.

காலத்தைப் பதிவு செய்யும் எனது சயவிருப்பத்துக்கான விதையை என்னுள் விதைத்துக்க தமிழ்த் தாத்தா கந்தமுருசேகனாரை நான் இந்த இடத்தில் நினைவு கூர்ந்தே ஆகவேண்டும்.

என்னுடைய சிறு வயதில், ‘உன்னைச் சுற்றி நடக்கும் எல்லாவற்றையும் உற்றுக் கவனி, அவை ஏன் எதற்கு நடக்கின்றன? என்று கேள்வி கேள். உன்னுடைய, உன்னுடைய குடும்பத்தினுடைய, உன்னுடைய சமூகத்தினுடைய, உன்னுடைய இனத்தினது வரலாற்றைத் தெரிந்து கொள். அந்த வரலாறு உனக்கு நிறைய பாடங்களைக் கற்றுத் தரும்’ என்று எனக்கு வழிகாட்டிவிட்டவர் கந்தமுருசேகனார்.

நான், இந்த நூலை 1999 இல் தொடராக எழுத ஆரம்பித்து 2013 இல் தான் முடித்தேன். இதைத் தொடராக வெளியிட்ட ரவிக்குமார் அவர்களுக்கும் மனற்கேணி இதழுக்கும் நன்றி. ஏறக்குறைய 14 வருடங்கள் இதை எழுதி முடிக்க எனக்குத் தேவைப்பட்டது.

நான் ஈழமுரச ஆசிரியராக இருந்த காலத்தில் புகலிட வாழ்வின் முரண்பாடுகள், அகதி வாழ்வின் அவவங்கள், காக்கை வன்னியன் முதல் கதிர்காமர்வரை முதலான பல தொடர்களையும், அரசியல் கட்டுரைகளையும் கருகிய காலத்தில் எழுதிக் குவித்த என்னால் இந்தக் தொடரை மட்டும் அப்படி எழுத முடியவில்லை.

அதற்குக் காரணம் இந்தத் தொடரில் நான் எழுதத் தீர்மானித்து ஒவ்வொரு விடயத்தையும் மாற்றுப் பார்வை பார்த்து விரீசனத்துக்கும் தேடலுக்கும் உள்ளாக்கி அதன்பின்பே அதைப் பதிவுக்குக் கொண்டு வந்தேன்.

எனது ஏழாவது, எட்டாவது, ஒன்பதாவது வயதில் நடந்து, எனது மனதில் மங்கலான நினைவுகளாகப் பதிந்திருந்த பல சம்பவங்களை அந்தக் காலகட்டத்தில் வாழ்ந்த எனது உறவினர்கள் அல்லது அவற்றுடன் சம்பந்தப்பட்ட பலருடன் தொடர்பு கொண்டு அவற்றை உறுதிப்படுத்திய பின்பே பதிவாக்கியுள்ளேன். அதேபோல, அதன் பின்னர் நடந்த சம்பவங்களையும் முடியுமானவரை அவற்றுடன் தொடர்புடையவர்கள் அல்லது அவைபற்றி நன்கு தெரிந்தவர்களை அனுகி விவாதித்துக் கருத்துக்களைப் பரிமாறிய பின்பே அவற்றைப் பதிந்திருக்கிறேன்.

உதாரணமாகத் தோழர் பொன்.கந்தையா பற்றி எழுதும் போது நெல்லியடி மத்திய மகாவித்தியாலயத்திற்கு அவர் செய்த உதவிகள் தொடர்பாக எனக்குச் சிறிது தடுமாற்றம் ஏற்பட்டது.

அந்தக் கல்லூரி பிரித்தானியர்கள் இலங்கைக்குச் சுதந்திரம் கொடுப்பதற்கு முன்னரே தோற்றம் பெற்றுவிட்டதாக அதிகாரவர்க்க வரலாறு சொல்கிறது.

ஆனால், பொன். கந்தையாதான் அரசு பாடசாலை என்ற தகுதி நிலையில் இருந்த அந்தப் பாடசாலையை மத்திய மகா வித்தியாலயம் என்ற நிலைக்கு உயர்த்தினார் என்று அவருடன் தொடர்புடைய வரலாற்றுப் பதிவுகள் கூறுகின்றன.

அதிகார வர்க்க வரலாற்றில் நெல்லியடி மத்திய மகாவித்தியாலயத்துக்குத் தோழர் பொன்.கந்தையா செய்த உதவிகள் திட்டமிட்டு இருட்டிடப்பு செய்யப்பட்டிருக்கின்றன.

சாதி ரீதியான ஒடுக்குமுறையைத் திணித்துத் தீண்டாமையை இறுக்கமாகக் கட்டிக்காத்து வந்த வடமராட்சி பிரதேசத்தில் 1940 களில் அனைவரும் சமத்துவமாகக் கல்வி கற்கக் கூடிய ஒரு பாடசாலை அமைவதற்கு அங்கிருந்த சாதிமான்கள் அனுமதித்திருப்பார்களா என்ற சந்தேகம் எனக்கு இருந்தது.

வதிர் - தேவரையாளி இந்துக் கல்லூரி அமைவதற்கு அதி உச்சபட்ச நெருக்கடிகளைக் கொடுத்த வடமராட்சி சாதிமான்கள் இதற்கு எப்படி அனுமதித்திருப்பார்கள் என்று நான் அக்காலத்தில் இருந்தவர்கள் மற்றும் சாதிய ஒடுக்குமுறைக்கு எதிரான

போராட்டங்களை நடத்திய பல தோழர்களை விசாரித்த போது, தோழர் பொன். கந்தையாவடமராட்சியில் அனைவரும் சமத்துவமாகக் கல்வி கற்கக் கூடிய மகாவித்தியாலயம் ஒன்றை உருவாக்குவதற்கான அனுமதியை அரசாங்கத்திடம் பெற்றிருந்தது உண்மை என்றும், சாதி வெறியர்கள் அதற்கு முட்டுக்கட்டை போட்டதால் அதற்கு ஒதுக்கிய நிதியைப் பயன்படுத்தி அப்போது செல்லையா பாடசாலை என்றிருந்த நெல்லியடி மத்திய கல்லூரியை நெல்லியடி மத்திய மகா வித்தியாலயமாகத் தரமுயர்த்திவித்தார் என்றும் தெரிவித்தனர்.

எனவே, நெல்லியடி மத்திய மகாவித்தியாலயம் பற்றி நான் இதிலே எழுதிய விடயங்களில் தவறுகள் இருக்குமானால் வரலாற்றை மக்களுக்கானதாகப் பார்க்கும் தோழர்கள் உரிமையுடன் சுட்டிக் காட்டினால் நான் அடுத்த பதிப்பில் அதைத் திருத்திக் கொள்ள தயாராக இருக்கிறேன்.

அடுத்து, ‘மக்களே, மக்கள் மட்டுமே வரலாற்றைப் படைக்கிறார்கள்’ என்பதை நம்பும் நான், தமிழ் மக்களின் தலைவர்கள் அல்லது இனக்கின் தலைவர்கள் என்று சொல்லிக் கொண்டு இதில் நான் குறிப்பிடும் காலப்பகுதியில் உலாவத்த யாழ் மையவாத தலைமைகளின் இரட்டை அனுகுமுறை மற்றும் அதிகாரத்தைப் பங்குபோடுவதற்கான பிழைப்புவாதச் செயற்பாடுகளை இந்த நூலில் நான் விமர்சனத்துடன் அம்பலப்படுத்தியுள்ளேன்.

நான், இந்த நூலின் பகுதிகளை எனது வலைத்துளத்தில் பதிந்த போது அதைப் படித்த சிலர் ‘ஒரு தன்வரலாறு இப்படி எழுதப்படுவதில்லை, இது தன்வரலாற்றை எழுதுவதற்கான அடிப்படைகளைத் தாண்டிச் செல்கிறது’ என்று ஆலோசனை கூறினார்கள். வேறு சிலர் தமிழ்த் தலைவர்களை விமர்சிப்பதற்கு எனக்குத் தகுதி இல்லை என்றார்கள்.

இன்னொரு சாரர் ‘நீ கணினி விசைப்பலகையில் தட்டுவதை விட்டுவிட்டு உன் அப்பாவின் தொழிலைச் செய். அது தான் உனக்குப் பொருத்தமானது’ என்றார்கள்.

1960 களில் நடந்த சாதியத்துக்கு எதிரான போராட்டம், அதன் பின்னர் நடந்த தமிழ்மீவிடுதலைக்கான ஆயுதப் போராட்டம் என்பன யாழ்ப்பாண ரழகத்தில் பல்வேறு மாற்றங்களைக் கொண்டு வந்திருந்தாலும் அந்த மாற்றங்களால் அந்தச் சமூகத்தின் கருத்தியல் தளத்தை அசைக்க முடியவில்லை என்பதுதான் உண்மையாகும்.

‘நீயும் நானும் ஒரே தொழிலைச் செய்தாலும் ஒரே அரசியல் கொள்கையைப் பின்பற்றினாலும், ஒரே பிரதேசத்தில், ஒரே நகரத்தில் வாழ்ந்தாலும், ஒரே மொழியைப் பேசினாலும் என்னை விட உன்னிடம் அதிக பணமும் கல்வித் தகுதியும் அனுபவமும் இருந்தாலும் உன்னைவிட நான் பெரியவன் அல்லது உயர்ந்தவன். ஏனென்றால், நான் பிறப்பால் சற்குத்திரன். நீ பிறப்பால் பஞ்சமன். இந்தத் தகுதி என்பது பிறப்பால் வருவது. பிறப்பால் நான் உயர்ந்தவன், நீ தாழ்ந்தவன்.’ இதுதான் இன்றைக்கும் யாழ்ப்பாண சமூகத்தின் கருத்தியலாக இருக்கிறது. இதைத்தான் தமிழ் கலாச்சாரம் என்று அந்தச் சமூகம் நம்புகிறது.

அடுத்து, யாழ்ப்பாண சமூகத்தில் எவரும் அர்ச்சகர் தொழிலைத் தவிர தாங்கள் விரும்பிய மற்ற எந்தத் தொழிலையும் செய்வதற்குத் தடையில்லை. ஆனால், சமூகத்தை ஆனுமை செய்யும் தொழில்கள் என்று வரும் போது பஞ்சமர்கள் அவற்றை மிகப்பெரிய சவால்களுக்கும் நெருக்கடிகளுக்கும் மத்தியிலேதான் செய்ய வேண்டி இருக்கிறது. பல இடங்களில் இவ்வாறான தொழில்களை பஞ்சமர்கள் பெற்றுக்கொள்ள முடியாதபடி சற்குத்திரர்களால் நயவஞ்சகமாகத் தடுக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள்.

அதிலும் மக்களுக்குக் கருத்து சொல்லும் ஊடகத்துறை என்று வரும் போது அதன் தலைமைப் பொறுப்புகளுக்கு பஞ்சமர்கள் வந்துவிடக் கூடாது என்று யாழ்ப்பாண அதிகார வர்க்கம் மிகவும் கவனமாக இருக்கிறது.

ஏற்கனவே, இது பற்றி இந்தத் துறையைச் சேர்ந்த டொமினிக் ஜீவா, டானியல், ராஜ சிறீகாந்தன் போன்றோர் அதிகம் பேசியிருக்கிறார்கள்.

1975 இல் ஊடகத்துறையில் காலடி எடுத்து வைத்த நான் 1990 இல் பிரான்கக்குப் புலம் பெயர்ந்து வந்த பின்னர் 1996 இல் இங்கிருந்து வெளியாகிய ஈழமுரசு பத்திரிகையின் தலைமை ஆசிரியராக நியமிக்கப்பட்டபோது மிகப் பெரிய சவால்களையும் நெருக்கடிகளையும் எதிர்கொண்டேன்.

இந்தப் பத்திரிகையில் பணியாளர்களாகப் புகுந்து பின்னர் அதிகாரத்தைக் கைப்பற்றிக்கொண்ட ‘நால்வர் குழு’ நான் சிறுவயதில் எனது பிரதேசத்தில் எதிர்கொண்ட சாதிய ஒடுக்குமுறைக்கு எந்த விதத்திலும் குறைவில்லாத அளவுக்கு என்னை அவமதித்தது; எனக்கு நெருக்கடி தந்தது.

தாங்கள் தரக்கூடிய நெருக்கடிகளுக்குத் தாக்குப் பிடிக்காமல் நானாகவே வேலையை விட்டு ஒடவேண்டும் என்பதே அவர்களது நோக்கமாகும். அவர்கள் தந்த உச்சபட்ச நெருக்கடிகளில் ஒன்று, பரிசு நகரத்தில் தங்குவதற்கு இடமில்லாமல் மறை 10 பாகைக்குக் குளிர் வாட்டியபோது கார் து நோட் தொடருந்து நிலையத்தில் 3 நாட்கள் குந்தி இருக்கும் நிலையை ஏற்படுத்தியதாகும்.

மீண்டும் 2000 மாம் ஆண்டு ரிரினன் (தமிழ்த் தொலைக்காட்சி இணையம்) தொலைக்காட்சி ஆரம்பிக்கப்பட்ட போது நான் அதன் செய்திப் பிரிவு பொறுப்பாளராக நியமிக்கப்பட்டேன். அந்தத் தொலைக்காட்சியின் செய்திப் பிரிவுக்கு நியமிக்கப்பட்டவர்கள் ஏற்கனவே பத்திரிகைகளில் பணி புரிந்த அனுபவம் உள்ளவர்களாக இருந்தார்கள். அவர்களுக்கு ஒரு தொலைக்காட்சிக்குச் செய்தி எழுதுவதற்கும் ஒரு விவரணப்படத்துக்குப் பிரதி எழுதுவதற்கும் பத்திரிகைக்குச் செய்தி எழுதுவதற்கும் உள்ள வேறுபாடு தெரியவில்லை. எனக்கு இந்தத் துறையில் ஏற்கனவே அனுபவம் இருந்ததால் அதை அவர்களுக்குக் கற்றுக்கொடுக்க முற்பட்டேன். என்னிடம் கற்பது அவர்களுக்குக் கொள்வக் குறைச்சலாக இருந்தது. அப்போது இருந்த அந்தத் தொலைக்காட்சி நிர்வாகிகள் துறைசார் அனுபவமும் நேரிய சமூகவிடுதலைப் பார்வையும் கொண்டவர்களாக இருந்ததால் இவர்களுக்கு என்னிடம் கற்றுக்கொள்வதைத் தவிர வேறு வழியிருக்கவில்லை.

ஆனால், 2003 ஆம் ஆண்டு இந்த நிர்வாகம் மாறிய பின்பு என்னிடம் தாங்கள் கற்றுக்கொண்ட விடயங்களைத் தங்களுக்கு ஏற்கனவே தெரிந்த விடயங்கள் என்றும் எனக்கு எதுவுமே தெரியாதென்றும் இந்த நபர்கள் புதிய நிர்வாகிகளுக்குக் கதை சொன்னனர். ஈழமுரசில் எவ்வாறான நெருக்கடிகளை, அவமதிப்புக்களை நான் சந்தித்தித்தேனோ அதற்குச் சற்றும் குறையாத நெருக்கடிகளையும் அவமதிப்புக்களையும் நான் ரிரினன்னிலும் எதிர்கொண்டேன்.

ரிரினன்னில் நான் சந்தித்த அவமதிப்புக்களில் முக்கியமானது என்னுடைய தொலைபேசி உரையாடல்களையும் என்னைச் சந்திக்க வருபவர்களிடம் நான் பேசும் விடயங்களையும் ஒட்டுக்கேட்பதற்கு எனது மேசைக்கு அருகில் மறைவான இடத்தில் ஒலிவாங்கி ஒன்றைப் பொருத்தி வைத்ததாகும்.

இந்த விடயங்களைச் செய்தவர்களை நான் பெயர் குறிப்பிட்டு அடையாளப்படுத்த விரும்பவில்லை. ஏனென்றால், இவர்கள் தனி

மனிதர்கள் அல்ல. இவர்கள் யாழ்ப்பாண சாதிய சமூகத்தின் பிரதிநிதிகள். இன்று இவர்கள் போனால் நாளை வேறு சிலர் வருவார்கள். அது இவர்களது பிள்ளைகளாகக் கூட இருக்கக்கூடும்.

என்னைப் பொறுத்தவரை எமது யாழ்ப்பாண சமூக மற்றும் புலம் பெயர் சூழலில் (தமிழகச் சூழல் என்பது வேறு) இந்தச் சாதி வெறியர்களை ஒரு பொருட்டாக மதித்து அவர்களுடன் மல்லுக்கட்டி நிற்பதன் மூலம் நாங்களும் சாக்கடையில் புரண்டு உழவுவதைத் தவிர வேறொன்றும் ஆகப் போவதில்லை.

பொதுவாக, ஒருவன் தான் இருக்கும் ஊரை மாற்றலாம்; தனது பெயரை மாற்றலாம்; தனது தொழிலை மாற்றலாம்; தனது மதத்தை மாற்றலாம். ஆனால், தனது தாய் தந்தையரையும் தனது பிறப்பையும் அதனால் வரும் சாதிய அடையாளத்தையும் மாற்ற முடியாது என்று சொல்கின்ற ஒரு கூட்டமும் ‘சாதியா? அது எங்கே இருக்கிறது?’ என்று சிங்களப் பார்வை பார்த்து பம்மாத்து விடுகிற ஒரு கூட்டமும் இங்கே புலம் பெயர்ந்த நாடுகளில் இருக்கிறது. (சிங்களப் பார்வை என்றால் தமிழர்களுக்கு இனப்பிரச்சினை என்ற ஒன்று இருக்கிறதா? என்று தமிழர்களுக்கு இனப்பிரச்சினை என்ற ஒன்று இருக்கிறதா? என்று முழுப் பூசனிக்காயைச் சோற்றில் மறைக்கப் பார்ப்பது. தமிழர் எல்லாம் பெரிய உத்தியோகத்தில் இருக்கிறார்கள். வியாபாரம் அவர்கள் கையில் தான் இருக்கிறது. கொழும்பில் இலட்சக்கணக்கான தமிழர்கள் வசதியாக வாழ்கிறார்கள் என்று உதாரணம் காட்டுவது)

2000 வருட காலமாக நமது கருத்தியல் தளத்திலே ஆழமாக வேறுஞ்சி நமது சிந்தனைத் தளத்தை ஆக்கிரமித்திருக்கிற சாதியத்தை நாங்கள் ஒரு 30-40 வருடப் போராட்டத்தில் முற்று முழுதாக அழித்துவிட முடியாது என்ற உண்மையை ஒப்புக்கொள்ள வேண்டும்.

சாதியம் என்பது மாறவில்லை. அது அன்று இருந்த வடிவத்தில் இன்றும் அப்படியே இருக்கிறது என்று கூறமுடியாது. இன்று அடிமை குடிமை முறை கிடையாது. தீண்டாமை அன்றிருந்த நிலையில் இன்று இல்லை. ஆனால், அது முற்றாக ஒழிந்துவிட்டது என்று சொல்ல முடியாது.

சாதியம் என்பது என்ன? இது எப்போது தோன்றியது? இன்று எங்கள் மத்தியிலே இருக்கக் கூடிய சாதியம் தமிழ்ச் சமூக உருவாக்கத்துடன் தோற்றம் பெற்றதா? அல்லது அந்திய ஆக்கிரமிப்பாளர்களால் திணிக்கப்பட்டதா என்கின்ற வினாக்களுக்கு விடை தெரியாத நிலையில் அல்லது அதைத் தெரிந்து கொள்ள விரும்பாத நிலையிலேயே எல்லோரும் சாதியைப் பற்றிப் பேசிக் கொண்டிருக்கிறார்கள்.

அதிலும் வர்க்க அடிப்படையிலான சாதியத்துக்கும் வர்ணக் கோட்பாட்டின் அடிப்படையிலான சாதியத்துக்கும் இடையில் உள்ள வேறுபாட்டை நம்மவர்கள் புரிந்துகொள்வதே இல்லை.

வர்க்க அடிப்படையிலான சாதி அமைப்பு என்பது அதாவது, ஆண்டான் - அடிமை முறையும் மூலதனத்தை அல்லது சொத்தை அடிப்படையாகக் கொண்ட ஏற்றத் தாழ்வுகளும் ஐரோப்பிய சமூகத்தில் கூட இருந்தன. சர்வ வல்லமை பொருந்திய மத குருமார்கள் அரச பரம்பரையினர், பிரபுக்கள் அல்லது பூர்ச்சுவாக்கள், வணிகர்கள், குடியானவர்கள் அல்லது அடிமைகள் என்று ஐரோப்பிய சமூகத்திலும் ஏற்றத் தாழ்வுகள் இருந்தன.

தமிழ்ச் சமூகத்திலும் குறிஞ்சி, மூல்லை, நெய்தல், மருதம், பாலை என்ற ஐவகை நிலைப் பிரிவினை அடிப்படையிலான சமூக அமைப்பும் வலிமை மற்றும் சொத்தின் அடிப்படையிலான ஆண்டான் அடிமை முறையும் மற்ற சமூங்களைப் போலவே இருந்தது. செய்யும் தொழிலை அடிப்படையாக வைத்து மனிதர்களை இழிவுபடுத்தும் முறை தமிழ்ச் சமூகத்தில் ஒரு பொது வழக்கமாக இருந்ததாகத் தெரியவில்லை. அடிமை குடிமை முறை சில தொழில்களை அடிமட்ட மக்கள் தான் செய்யவேண்டும் என்று கட்டாயப்படுத்தி இருந்தது. ஆண்டைகளுக்கும் அடிமைகளுக்கும் இடையிலான ஏற்றத் தாழ்வு என்பது ஏனைய சமூகங்களில் இருந்ததைப் போலவே தமிழ்ச் சமூகத்திலும் இருந்தது. ஆனாலும், பண்டைய தமிழ்ச் சமூகம் காதல் மணத்தையும் களவு மனத்தையும் ஏற்றுக்கொண்ட சமூகமாக இருந்ததால் சாதியக் கலப்பு தடுக்கப் படவில்லை என்பதையும் அறிய முடிகிறது.

ஆனால், இன்று தமிழ்ச் சமூகத்துடன் பின்னிப் பினைந்திருக்கும் சாதிய அமைப்பென்பது அதிலிருந்து முற்றிலும் வேறுபட்டது. இது தனக்குத் தானே வேலிபோட்டுத் தன்னைத் தானே அடைத்துக் கொண்டுவிட்ட ஒரு சமூக அலகாகும். தமிழ்ச் சமூகத்தைக் கொண்டு அவர்களாக்கி எந்த ஒரு அலகும் மற்ற எந்த ஒரு அலகுடனும் இணைவதை ‘புனிதம் தீட்டு அகமணமுறை’ என்பவற்றின் மூலம் தந்திரமாகத் தடுப்பதே இன்றைய இந்தச் சாதி அமைப்பின் அடிப்படையாகும். ‘நான் கடவுளின் படைப்பால் புனிதமானவன். என்னுடைய சாதி புனிதமானது. நான் என்னுடைய சாதி அலகுக்குள் அல்லாத அடுத்த சாதியினை என்னுடன் சேர்த்துக்கொண்டால் அல்லது என்னுடைய வீட்டுக்குள், கோவிலுக்குள் அனுமதித்தால், ஒன்றாக உண்டு குடித்து உறங்கினால் தீட்டுப்பட்டுவிடும்’ என்பதே இந்தச் சாதி அமைப்பு போதித்து வைத்திருக்கும் நீதியாகும். எனவே

இந்தப் புனிதத்தைக் காப்பாற்றுவதற்கு அகமணமுறை அதாவது தங்களது உறவு வட்டத்துக்குள் திருமணம் செய்வது வலியுறுத்தப் படுகிறது. காதல் திருமணமும் கலப்புத் திருமணமும் பாவச் செயலாகவும் ஏற்றுக்கொள்ள முடியாத ஒன்றாகவும் பிரகடனப் படுத்தப்படுகிறது.

ஒவ்வொரு சாதிய அலகும் தன்னைத் தானே தன்னளவில் புனிதர்கள் என்ற நினைப்போடு மற்ற சாதிய அலகுகளில் இருந்து தனிமைப்படுத்திக் கொள்வதால் ஏனைய சமூகங்களிலும் இனக்கள் மத்தியிலும் (இந்தியா இலங்கை தவிர்ந்த) ஏற்பட்ட தொழில் புரட்சி பொருளாதார மாற்றம் மற்றும் அரசியல் புரட்சிகளால், வர்க்க அடிப்படையிலான காரணங்களின் அடிப்படையில் இருந்த சாதி அமைப்பு தகர்ந்தது போல எங்கள் மத்தியில் இருக்கும் சாதி அமைப்பு தகரவில்லை.

என்னளவில், எங்கள் அளவில் நாங்கள் மேலானவர்கள் புனிதர்கள் என்று எங்கள் சிந்தனைத் தளத்தில் கட்டமைக்கப் பட்டிருக்கும் கருத்தியலே பெளத்த சிங்களப் பேரினவாதிகள் குண்டு வீசி எங்கள் இனத்தையே அழித்தபோது சாதியையும் தூக்கிக் கொண்டு ஒடியதற்கும் புலம் பெயரும் போது அதையும் விமானமேற்றிக் கூடவே அழைத்து வந்ததற்கும் காரணமாக இருந்தது. இந்தக் கருத்தியல் தான் காட்டிக் கொடுப்புக்கணக்கும் துரோகத்தனத்துக்கும் பிழைப்பு வாதத்துக்கும்கூட அடிப்படையாக இருக்கிறது.

இறுதியாக, ஒரு ஊடகவியலாளனாகவும் அதேநேரம் போராளியாகவும் ஈழத்தமிழ்ப் பரப்பில் அறியப்பட்ட எனது வாழ்க்கை அனுபவங்கள் சமூக அடக்குமுறைகளுக்கு எதிரான போராட்டம்-தமிழ்மீது தேசிய விடுதலைப் போராட்டம் என்ற இரண்டு தளங்களைக் கொண்டது. இந்தத் தளங்களிலே நான் பெற்றுக் கொண்ட அனுபவங்கள், சந்தித்த அவமரியாதைகள் எனது வெற்றிகள், தோல்விகள் எனது பலம், பலவீனம் என்பவற்றையே இங்கே பதிவுதற்கு முற்பட்டேன்.

வாழ்வதற்காய்ப் போராடியது எனது வாழ்க்கையின் முற்பகுதி. போராட்டமே வாழ்க்கையாகியது எனது வாழ்க்கையின் பிற்பகுதி. எனது இந்த அனுபவப் பதிவுகளைப் படிப்பவர்கள் எங்கள் தமிழ்ச் சமூகத்துக்குள்ளே புரையோடிப் போயிருக்கும் பிற்போக்குத் தனங்கள் தமிழ்த் தேசியத்துக்குச் செய்யும் துரோகத்தனத்தைப் புரிந்து கொண்டு தமிழ்த் தேசியத்தை வலுப்படுத்த வேண்டியதன் அவசியத்தை உணர்ந்து அதற்காக இன்னும் உத்வேகமாக உழைத்தால் நான் மிகவும் நன்றியடையவனாக இருப்பேன்.

அதி 1962 ஆம் ஆண்டு.

ஷிரம்பர் மாதத்தின் முதலாவது ஞாயிற்றுக்கிழமை.

எனக்கு அப்போது ஏழு வயது முடிந்து எட்டாவது ஆரம்பிக்கப் போகும் தருணம்.

என்னுடைய வாழ்க்கையில் எனது நினைவுக்கெட்டிய ஆக முந்திய நினைவுப் பதிவு என்று பார்த்தால் அந்த நாள் தான் இப்போதும் நன்றாக ஞாபகம் இருக்கிறது.

நான் பிறந்த வடமராட்சி பகுதியிலே பொதுவாக மார்க்டி மாதத்தைப் பீடை பிடித்த மாதம் என்று சொல்வார்கள். வடக்கே பாக்கு நீரிணையும் கிழக்கே வங்கக் கடலும் அந்த மாதத்திலே வழுமைக்கு மாறாகக் குழிக் கொந்தளிப்பதால் மீன்பிடித் தொழில் மிகக் குறைந்த அளவிலேயே நடக்கும். அந்த மாதத்தில் மாரி மழை அநேகமாக அடைமழையாகத் தொடர்ந்து பெய்வதால் உள்ளார் சிறு பயிர் செய்கையும் அநேகமாகப் பாதிக்கப்பட்டே இருக்கும். இதனால் அந்த மாதத்தில் பணப் புழக்கம் என்பது குறைவாகவே இருக்கும். வானம் தொடர்ச்சியாகப் பல நாட்களுக்குக் கருமுகில் குழ்ந்து இருட்டுக் கட்டியிருப்பதால் செந்தளிப்பில்லாத ஒரு மந்தமான சூழ்நிலை நிலவும்.

ஆனால், வல்லிபுரம் அல்லது வல்லிபுரக்குறிச்சி அல்லது சிங்கைநகர் (தற்போது) என்று அழைக்கப்படும் எங்கள் ஊரைப் பொறுத்தவரை அந்த மார்க்டி மாதம் மகிழ்ச்சியான செந்தளிப்பான ஒரு மாதமாகும். அதற்குக் காரணம் எங்கள் ஊரில் அமைந்திருக்கின்ற வரலாற்றுப் பெருமையுடைய வல்லிபுர ஆழ்வார் ஆலயமாகும்.

ஆறுமுகநாவலர் வழிவந்த சைவ சுற்குத்திர பாரம்பரியமும் அதையொட்டிய இறுக்கமான சாதியக் கட்டமைப்பும் மிக்க வடமராட்சிப் பிரதேசத்தில் வைஷ்ணவப் பாரம்பரியத்தில் வந்த இந்த ஆழ்வார் கோவில் அமைந்திருப்பது விசித்திரமான ஒன்று.

வைஷ்ணவர்களால் பெருமான் என்று அழைக்கப்படும் மகா விஷ்ணுவின் கையில் அமைந்திருக்கும் சக்கரம் தான் இந்த ஆலயத்தின் மூல விக்கிரகமாகும். இதன் காரணமாக சிறீ சக்கரத்தாழ்வார் என்று வழங்கப்பட்ட பெயரே பின்பு ஊரின் பெயரோடு சேர்த்து சிறீ வல்லிபுர ஆழ்வார் என்றாகிவிட்டது.

எடுத்த எடுப்பிலேயே நான் இந்தக் கோவிலைப்பற்றிச் சொல்வதற்குச் சில முக்கியமான காரணங்கள் இருக்கின்றன. இந்தக் கோவிலும், பருத்தித்துறை - செம்பியன் பற்று நெடுஞ்சாலை ஓரத்தில் வங்கக் கடற்கரை வரை பரந்து விரிந்த வெண்மணற்பரப்பில் ஏகாந்தமாய் இந்தக் கோவில் அமைந்திருக்கிற சூழலும் சிறுவயதில் என்னை அதிகாவுக்குப் பாதித்திருக்கின்றன.

அதாவது, என்னை நான் அடையாளம் கண்டுகொள்வதற்கும் ஆறுமுகநாவலர் பரம்பரையின் சற்குத்திர பாரம்பரியம் மற்றும் இந்துத்துவ மாய்மாலங்களை நான் அனுபவ ரீதியாகப் புரிந்து கொள்வதற்கும் இவை எனக்குப் பெரிதும் உதவியிருக்கின்றன.

'கடவுள் தூணிலும் துரும்பிலும் விண்ணிலும் மண்ணிலும் எங்கும் எதிலும் நீக்கமற நிறைந்திருப்பது உண்மை என்றால், எங்கள் வீட்டிலும் எங்களுக்குள்ளும் அவர் இருக்கும் போது, அவர் இருக்கும் கோவிலுக்குள் நாங்கள் ஏன் போகக் கூடாது?' 'பஞ்சஸூதங்களைக் கடவுள் படைத்தது உண்மை என்றால், அந்தக் கடவுளால் படைக்கப்பட்ட அந்தப் பஞ்ச ஸுதங்களில் முக்கியமான நிலத்திலும் நீரிலும் ஏன் எங்களுக்கு உரிமை மறுக்கப்படுகிறது? கோவில் நிலத்திலுள்ள கிணற்றுப் படியில் அல்லது கேணிப் படியில் அல்லது குளக்கரையில் நாங்கள் ஏன் கால் வைக்கக்கூடாது? அவற்றிலுள்ள நீரை நாங்கள் ஏன் தொட்டு அளையக் கூடாது? ஏன் அள்ளிக் குடிக்கக் கூடாது?' என்கின்ற பல கேள்விகள் அந்தக் காலத்தில் என் மனதிலே எழுவதற்கும் அதற்கான விடைகளை நடைமுறைச் செயற்பாடுகளின் ஊடாக நான் தெரிந்துகொள்வதற்கும் இந்தக் கோவிலும் இந்தக் கோவில் வளாகமும் தான் அடித்தளமாக இருந்திருக்கின்றன.

இதைவிட முக்கியமாக, தமிழர் தாயகப்பகுதிகளை பெள்தை சிங்களப் பேரினவாதிகள் தங்களது நிலப்பரப்பு என்று உரிமை கொண்டாடுவதற்கும், தமிழர்கள் இலங்கைக்கு வந்தேறு குடிகளாக வந்தவர்கள் என்று வரலாற்றைத் திரிப்பதற்கும் இந்த ஆலயத்தின் வரலாறும் அதைத் தங்களது சைவ மேலாண்மைக்காக முடிமறைக்க நினைத்த சற்குத்திரப் பரம்பரையினரின் துரோகத்தனமும் துணைபோயிருக்கிறது.

பெளத்தம் என்றால் அது சிங்களவர்களுக்கு மட்டுமே உரிமையானது, சிங்களவர்களே பெளத்த மதத்தின் காவலர்கள் என்ற கருத்தியலை மகாவம்ச காலத்து பிக்குகளில் இருந்து இன்றைய சிறிலங்காவின் அரசுத் தலைவர் மகிந்த ராஜபக்ஷ வரை திட்டமிட்டுக் கட்டமைத்துப் பரப்பிவரும் நிலையில் அவற்றைக் கட்டுடைத்து 'தமிழர்களும் பெளத்தர்களாக இருந்திருக்கிறார்கள் - தமிழகத்திலும் இலங்கையிலும் தமிழர்கள் கடைப்பிடித்த மகாயான பெளத்தம் கி.பி.7 ஆம் நூற்றாண்டுவரை பரவியிருந்தது. காஞ்சிபுரத்தைச் சேர்ந்த தர்மபாலர் முதலான பல தமிழ்த் துறவிகள் பெளத்தமத்துக்கான முக்கியமான தத்துவ நூல்களை எழுதியிருக்கிறார்கள், தமிழிலுள்ள வரலாற்றுச் சிறப்பு மிக்க ஐம் பெரும் காப்பியங்களில் முக்கியமானவையான மணிமேகலை மற்றும் குண்டலைகேசி என்பன பெளத்த மதத்தின் மேன்மையை எடுத்து விளக்கிய நூல்கள் எனகின்ற வரலாற்று உண்மைகளை எடுத்துச் சொல்வதற்கு இன்றுவரை சற்குத்திரப் பரம்பரையினர் தயாராக இல்லை. தமிழர்களுடைய வரலாற்றை ஆரிய பார்ப்பனிய மதக் கோட்பாடுகளுக்குள் சிக்கவைத்துப் பார்ப்பனிய மதத்தின் வரலாறு தான் தமிழர்களின் வரலாறு என்று ஆறுமுகநாவலரின் சற்குத்திரப் பரம்பரை பெருமை பேசிக்கொண்டிருக்க, விகாரைகள் இருந்த இடங்கள் எல்லாம் சிங்களவர்களின் பூர்வீக பூமி என்று தேரவாத பொளத்தத்தைக் கடைப்பிடிக்கும் மாகவம்ச பரம்பரையினர் உரிமை கொண்டாடியதுடன் அந்த நிலப்பரப்புக்களை ஆக்கிரமிக்கும் வேலைகளையும் திட்டமிட்டுச் செய்தனர் - செய்து வருகின்றனர்.

நான் இங்கே குறிப்பிடும் இந்த வஸ்விபுர ஆழ்வார் ஆலயப்பகுதியில் 1940 களில் வரலாற்றுப் பொற்சாசனம் ஒன்று கிடைத்தது. கோவில் தேவைக்காகக் கிணறு தோண்டிய போது மண்ணுக்குள் இருந்து கிடைத்த இந்தப் பொற்சாசனத்தில் கி.பி. 2 ஆம் நூற்றாண்டிலே 'படகர அதன்' என்ற இடத்திலே ஒரு பொளத்த விகாரை கட்டப்பட்ட செய்தி பிராமி எழுத்து வடிவத்திலே குறிப்பிடப்பட்டிருந்தது. இந்த வரலாற்றுப் பொற்சாசனத்தை ஆய்வுசெய்த பரணவிதான் உட்பட்ட சிங்கள வரலாற்றாசிரியர்கள் தற்போது வஸ்விபுர ஆழ்வார் ஆலயம் இருக்கும் இடத்தில் பொளத்த விகாரையே இருந்துதென்றும் அங்கு சிங்கள மக்களே குடியிருந்தார்கள் என்றும் 14 ஆம் நூற்றாண்டுக்குப் பின்பு இந்தியாவில் இருந்து வந்து குடியேறிய தமிழர்கள் அந்தப் பிரதேசத்தின் பூர்வீகக் குடிமக்களான சிங்கள மக்களை விரட்டிவிட்டு அங்கிருந்த விகாரையையும் அழித்து அது இருந்த இடத்தில் விஷ்ணு கோவிலைக் கட்டிவிட்டார்கள் என்றும் நிறுவ முற்பட்டிருக்கிறார்கள்.

புத்தரை மட்டுமல்ல விஷ்ணுவை முழுமுதல் கடவுளாகக் கொண்ட வைஷ்ணவப் பாரம்பரியத்தையும் 'அன்பே சிவம்' என்றுரைத்த இராமவிங்க வள்ளலாரின் சமத்துவ வழிபாட்டு முறையையும் கூட ஏற்றுக்கொள்ளாத சற்குத்திரப் பரம்பரையினர் தங்களுடைய மேன்மைக்குப் பங்கம் வந்துவிடும் என்பதால் சிங்கள பெளத்த பேரினவாதிகளின் இந்த அப்பட்டமான வரலாற்றுத் திரிப்பைக் கட்டுடைத்து உண்மையை வெளிக்கொண்டுவருவதற்கு விரும்பவில்லை.

உண்மையில் இந்த ஆலயத்தின் வரலாறு என்பது தமிழகத்தில் உத்வேகத்துடன் எழுந்த பக்தி இயக்கக் காலகட்டத்தில் (கி.பி. 6 ஆம் - 7 ஆம் நூற்றாண்டுகள்) தமிழகத்திலும் இலங்கையிலும் தமிழ்மக்கள் மத்தியில் கடைப்பிடிக்கப்பட்டு வந்த சமன பெளத்த மதங்கள் அழிக்கப்பட்ட வரலாற்றுடன் ஆரம்பிக்கிறது. நாயன்மார்களாலும் ஆழ்வார்களாலும் முன்னெடுக்கப்பட்ட இந்தக் கருத்தியல் போராட்டத்தில் கௌதம புத்தர் விஷ்ணுவின் அவதாரமாக அர்த்தப்படுத்தப்பட, புத்தருடைய தர்மச்சக்கரம் விஷ்ணுவினுடைய சக்கரமாக மாற்றப்பட தமிழகத்திலும் இலங்கையிலும் இருந்த மகாயான பெளத்த மதம் இந்துமதத்தின் வைஷ்ணவப் பிரிவுடன் ஐக்கியமாக அந்த மதத்துடைய விகாரைகள் விஷ்ணு கோவில்களாக மாற்றம்பெற்றன. பல விஹாரைகள் கைவிடப்பட்டு அழிந்துபோயின.

யாழ்ப்பாணக் குடாநாட்டின் முதல் தலைநகராக விளங்கிய கதிரமலை (தற்போதைய கந்தரோடை) மகாயான பெளத்தத்தைக் கடைப்பிடித்த தமிழ் பெளத்த தலைநகராக இருந்தது என்பதற்கு இன்றும் அங்குள்ள ஏராளமான தமிழ் பெளத்த விஹாரைகளின் தடயங்கள் சான்றாக இருக்கின்றன. ஆனால், ஆறுமுக நாவலரின் சற்குத்திரப் பரம்பரையினர் கதிரமலையின் வரலாற்றை மூடி மறைத்து மழுப்புகின்ற கைங்கரியத்தில் ஈடுபட, தேரவாத பெளத்தத்தைக் கடைப்பிடிக்கும் சிங்கள பெளத்த பேரினவாதிகள் அது தங்களுடைய வரலாற்று நகரம் என்றும் தங்களது முன்னோர்களே அந்தப் பிரதேசத்தின் பூர்வீகக் குடிமக்கள் என்றும் உரிமை கொண்டாடுகின்றனர்.

கதிரமலையை ஆண்ட கடைசி மன்னனாகிய உக்கிரேசேனன், பாண்டிய நாட்டு இளவரசியும் மாவிட்டபுரம் கந்தசவாமி கோவிலைக் கட்டியவருமாகிய மாருதப்புரவல்லியைக் காதல் மணம்புரிந்து அவளுக்காக இந்து மதத்துக்கு மாறி அவளின் பெயரால் உருவாக்கிய நகரமே வல்லிபுரம் ஆகும். கி.பி. 6 ஆம் நூற்றாண்டுக்கும் 7 ஆம் நூற்றாண்டுக்கும் இடையில் நிகழ்ந்த இந்த வரலாற்றுச் சம்பவத்தின்

போதே மகாயான பெளத்தம் அதாவது, தமிழ் பெளத்த மரபு வைஷ்ணவத்துக்குள் ஐக்கியமான வரலாற்று மாற்றமும் நிகழ்ந்தது. இந்தப் பின்னணியிலேயே நான் இங்கே குறிப்பிடும் வல்லிபுர ஆழ்வார் ஆலயத்தின் தோற்றமும் இடம்பெற்றது.

ஞாயிற்றுக்கிழமை விஷ்ணு வழிபாட்டுக்கு உகந்த நாள் என்ற ஒரு ஐதீகம் வழக்கில் இருப்பதால் ஒவ்வொரு ஞாயிற்றுக்கிழமைகளிலும் இந்த ஆலயம் பக்தர்கள் கூட்டத்தால் நிறைந்திருக்கும். அதுவும் ஆவணி மார்கழி மாதங்களில் வரும் ஞாயிற்றுக்கிழமைகள் அதிவிசேடமான நாட்கள் என்று கருதப்படுவதால் இன்னும் அதிகமான பக்தர்கள் யாழிப்பாணக் குடாநாட்டின் பல்வேறு பகுதிகளிலும் இருந்து இங்கே வந்து குவிவார்கள். இந்தக் கோவிலிலுள்ள இன்னொரு முக்கியமான அம்சம் இங்கு வரும் பக்தர்கள் ஆலயச் சுற்றாடவில் அந்தந்த சமூகப்பிரிவினருக்கென அமைக்கப்பட்டிருக்கும் கொட்டகைகளில் தாங்களே பொங்கல் பொங்கிக் கடவுளுக்குப் படைத்து வழிபடும் முறையாகும்.

ஆலயங்களில் இறைவனுக்கு அழுது படைக்கும் உரிமை பார்ப்பனர்களுக்கு மட்டுமே உரியது என்ற ஆரிய பார்ப்பனிய மற்றும் யாழிப்பாணக் குடாநாட்டு சுற்றுத்திர பாரம்பரியங்களுக்கு விதி விலக்காக இந்த வல்லிபுர ஆழ்வார் ஆலயம் உட்பட்ட குறிப்பிட்ட சில கோவில்களில் இந்த நடைமுறை வழக்கத்தில் இருந்தது.

மார்கழி மாதம் முழுவதும் இந்தக் கோவிலில் மார்கழித் தோச்சல் அல்லது மார்கழி நோன்பு என்று அழைக்கப்படும் திருப்பாவை நோன்பு கொண்டாடப்படுவதால் அதிகாலை நான்கு மணியில் இருந்தே இந்தக் கோவில் களைகட்ட ஆரம்பித்துவிடும்.

ஏங்கள் ஊரவர்களைப் பொறுத்தவரை இந்தக் கோவில் ஒரு வழிபாட்டுத் தலம் என்பதைவிட எங்களுடைய சிறு உற்பத்திப் பொருட்களைச் சந்தைப்படுத்துவதற்கான பிரதான சந்தையாக இருந்தது.

எங்கள் ஊர்ப் பெண்கள் தங்களது தயாரிப்புக்களான மூடல், பெட்டி, அடுக்குப்பெட்டி, நீத்துப்பெட்டி, பாய் (இவையெல்லாம் பண்யோலையைக் கொண்டு செய்யப்பட்ட பொருட்கள்), சுளு, பனங்கட்டி என்பவற்றை இந்தக் கோவிலின் தென்கிழக்கு மூலையில் எங்களுக்கென ஒதுக்கப்பட்ட இடத்தில் வைத்து விற்பனு வழக்கமாகும். என் பாட்டி இந்தச் சந்தையின் முக்கிய வியாபாரிகளில் ஒருவர். வள்ளி ஆச்சி எனப்படும் அவரின் மூடல் மற்றும் அடுக்குப் பெட்டிகளை வாங்குவதற்கென்று நிரந்தர வாடிக்கையாளர்கள் பலர் இருந்தார்கள்.

எனது அப்பாவுக்குக் கோவில் மற்றும் அதையொட்டிய மதச்சடங்குகள் என்பவற்றில் நம்பிக்கையோ பற்றோ கிடையாது. ஆனால், அதற்காக அவர் கடவுளே இல்லை என்று சொல்லும் நாஸ்த்திகராக இருந்ததில்லை. கடவுளின் பேரரசு சொல்லி உருவாக்கப்பட்ட மதத்தால் வருக்கப்பட்ட சாதி அமைப்பின் மீதும் அந்த அமைப்பால் கடைப்பிடிக்கப்பட்ட தீண்டாமைக் கொடுமைகள் குறித்தும் அவருக்கு அடக்கமுடியாத கோபம் இருந்தது. அந்தக் காலகட்டத்தில் இந்தத் தீண்டாமைக் கொடுமையை எதிர்த்துப் போராட்டம் நடத்திய பொதுவுடைமைச் சித்தாந்தத்தின் மீது அவருக்கு ஈடுபாடும் நம்பிக்கையும் இருந்தது. ஆனால், அதை முழுமையாகப் புரிந்துகொள்ளும் அளவுக்கு அவரிடம் போதிய கல்வியறிவு இருக்கவில்லை. ஆனால், அடக்குபவர்களை அடக்கப்படுபவர்கள் எதிர்த்துப் போராடி அடக்கி ஒடுக்கும் வரை அடக்கமுறை தொடரும் என்று அவர் உறுதியாக நம்பினார். பலமே அதிகாரத்தின் அடிப்படை என்பதையும் அவர் புரிந்து கொண்டிருந்தார். மனிதனை மனிதன் பிறப்பைக் கொண்டு இழிவுபடுத்தும், அடிமைப் படுத்தும் கோட்பாட்டு ரீதியான இந்து மதத்தை ஒழிக்கவேண்டும் என்பது அவரது இலட்சியமாக இருந்தது.

ஆனால், எனது தாயார் இதற்கு நேரத்தினால் போக்குடையவராக இருந்தார். தீவிரமான விஷ்ணு பக்தையான அவருக்கு பாகவதம், மகாபாரதம், இராமாயணக் கதைகள் எல்லாம் அத்துப்படியானவை. வல்லிபுரக்கோவில் சம்பந்தப்பட்ட எந்த விரதமானாலும் எந்த விசேஷ நாட்களானாலும் அவர் தானும் விரதமிருந்து என்னையும் விரதமிருக்க வைப்பிப்பது வழக்கமாகும்.

அதிலும் மார்கழி மாதக் காலை நேரத்தில் அந்தக் கொடுங்குளிரில் அதிகாலை நான்குமணிக்கு என்னை எழுப்பி, எங்கள் வீட்டிலிருந்து ஒன்றரை கிலோ மீட்டர் தொலைவிலுள்ள வல்லிபுர ஆழ்வார் கோவிலுக்கு அழைத்துச் சென்று மார்கழி தோச்சல் என்ற பேரில் சில்லென்ற குளிர் தண்ணீரைத் தலையில் ஊற்றுவது அந்தக் காலத்தில் எனக்கு மிகப்பெரிய சித்திரவதையாக இருக்கும்.

நான் மேலே குறிப்பிட்ட அந்த ஞாயிற்றுக்கிழமையும் வழக்கம் போல அதிகாலை நான்கு மணிக்கு அம்மா என்னை எழுப்பியபோது வழக்கம் போல நானும் சிணுங்கிக் கொண்டு திரும்பிப்படுத்தேன். அப்படி நான் படுக்கும்போது ‘கடவுள் படியளக்கிற நேரத்தில் என்னாடா நித்திரை சனியனே எழும்படா’ என்று அர்ச்சனை நடப்பது வழக்கம். அதுக்கும் எழும்பவில்லை என்றால் கையால் இரண்டு மூன்று சாத்து விழுவதும் வழக்கம். ஆனால், அன்று அது எதுவுமே நடக்கவில்லை.

‘அப்பு ராசா எழும்படி. இன்டைக்கு நீ ஒரு புது பள்ளிக் கூடத்துக்குப் போகப்போறாய். சாமியைக் கும்பிட்டு நல்ல படிப்புத் தரவேணுமென்று கேக்கோணும் எழும்பு ராசா’ என்று சொல்லி வாஞ்சையோடு அம்மா என் தலையைத் தடவியது ஆச்சரியமாக இருந்தது. அதைவிட புது பள்ளிக்கூடத்துக்குப் போகோணும் என்றது இன்னும் ஆச்சரியமாக இருந்தது.

அப்போது நான் படித்த மந்திகை பள்ளிக்கூடம் எனக்குப் பிடிக்கவில்லை. என்னையும் என்னுடைய சொந்தக்காரர் பொடியளான சின்னத்தம்பி, சந்திரன், நடராசன் ஆகியோரையும் சாரையடி, கூவில் பக்கங்களில் இருந்து வந்த வேறு சில பொடியங்களையும் எங்களுக்குப் படிப்பித்த கதிர்காமர் வாத்தியார் வாங்கிலில் இருக்கவிடாமல் அழுக்கான நிலத்தில் இருக்கிறதும், ‘சனியன் மூதேசியனே மரமேறிப் போறதுக்கும் மாடு மேய்க்கப் போறதுக்கும் என்றா உங்களுக்குப் படிப்பு?’ என்று அடிக்கடி பேசி அடிக்கிறதும் எனக்குப் பிடிக்கவில்லை. ‘பள்ளிக்கூடம் எண்டால் வாங்கிலிலை இருந்து கொண்டு மேசையில் சிலேட்டையும் புத்தகத்தையும் வைத்துப் படிக்கோணும்’ என்றது தான் என்னுடைய அப்போதைய ஆசை.

‘அம்மா அம்மா புது பள்ளிக் கூடத்தில் நான் வாங்கில் மேசையில் இருந்து படிக்கலாமே?’ என்று நான் கேட்க ஒ இந்தப் பள்ளிக் கூடத்தில் படிக்கலாம்’ என்று அம்மா பதில் சொல்ல, நான் அடைந்த சந்தோசத்துக்கு அளவில்லை.

படுக்கையைவிட்டுத் துள்ளி எழுந்தேன். இப்போது நினைத்தாலும் அந்த மகிழ்ச்சியான நேரம் என் ஞாபகத்தில் அழியாமல் அப்படியே இருக்கிறது.

எங்கள் வீட்டிலிருந்து வல்லிபுரக் கோவிலுக்குப் போவதற்கு முன்று வழிகள் இருக்கின்றன. ஒன்று துன்னாலையில் இருந்து வரும் கிறவல் ரோட்டால் தாமரைக்குளத்தின் அருகாகச் செல்வது. இரண்டாவது முனியப்பர் கோவில் அமைந்திக்கும் பனங்காணி வழியாகச் செல்வது. முன்றாவது ஏழுவாக்கை எனப்படும் வயல் பரப்பினுடாகச் செல்வது.

தாமரைக் குளத்தில் யாரோ ஒருவர் தற்கொலை செய்து விட்டதால் அவரது ஆவி அந்தப் பகுதியில் நடமாடும் என்று சொல்லி அதிகாலையில் அந்த வீதியால் அம்மா என்னைக் கோவிலுக்கு அழைத்துச் செல்வதில்லை. அது போல் முனியப்பரும் பிடித்து

விடுவார் என்ற பயத்தில் அந்தப் பாதையையும் பாலிப்பதில்லை. அதனால், எப்போதும் ஏழுவாக்கை வயல்வெளியினோடாகத்தான் நாங்கள் கோவிலுக்குச் செல்வது வழக்கம்.

அன்றும் வழக்கம் போல அந்த வழியால் அம்மா வயல் வரப்பில் முன்னாலும் பாட்டி பின்னாலும் நடந்து வர நான் நடுவில் சென்று கொண்டிருந்தேன். திடீரென நாங்கள் சென்று கொண்டிருந்த வயல்வெளிக்கு எதிர்ப்புறுமின் ஆனை விழுந்தான் மணல் வெளியில் நெருப்புக் கோளங்கள் எரிந்து எரிந்து அணைந்து கொண்டிருந்தன.

‘ஜீயோ என்றை பிள்ளை’ என்று அம்மா என்னைக் கட்டி அணைத்து முந்தானையால் மூடிக்கொண்டு ‘அரி ஒம் நமோ நாராயணா’ என்று திரும்பத் திரும்பச் சொல்ல, பாட்டியும் ஓடிவந்து என்னை மறைத்துக் கொண்டு நின்றா. எனக்கு ஒன்றும் புரியவில்லை. ஒரே பயமாக இருந்தது. ‘என்னம்மா அது’ என்று அம்மாவை இரகசியமாகக் கேட்க ‘கொள்ளிவால் பேயன் போகுதுகள்’ என்று அவவும் இரகசியமாகப் பதில் சொன்னா.

அம்மாவின் முந்தானைக்குள் ஓளிந்திருந்தபடி மெதுவாக எட்டிப் பார்த்தேன். வரிசையாக நெருப்புக் கோளங்கள் சென்று கொண்டிருந்தன. முன்னுக்குப் போன கோளங்கள் அணைந்து போக பின்னுக்குப் புதிது புதிதாகக் கோளங்கள் தோண்றிக் கொண்டிருந்தன. எனக்கு இன்னும் பயம் வந்துவிட்டது. அம்மாவை இறுக்கி கட்டிப் பிடித்துக் கொண்டேன்.

2

ஒரு நிமிட இடைவெளிக்குள் அந்த நெருப்புக் கோளங்கள் மறைந்துவிட்டன. அம்மாவும் ஆச்சியும் முன்று முறை துப்பிவிட்டு என்னைத் தங்களுக்கு நடுவில் வரச் சொல்லிவிட்டுப் பயணத்தைத் தொடர்ந்தார்கள்.

பயம் விலகாத நிலையில் ‘கொள்ளிவால் பேய் என்றால் என்ன?’ என்று நான் அம்மாவிடம் கேட்டபோது ‘அகால மரணமடைந்த அல்லது தற்கொலை செய்துகொண்டவர்களுடைய ஆன்மாக்கள் சாந்தி அடையாது இவ்வாறு கொள்ளிவால் பேய்களாக அலைந்துகொண்டிருப்பதாகவும் மார்கழி மாதம் கடவுளை நோக்கித் தவம் செய்து முடித்துவிட்டுப் பொழுது புலர்வதற்கு முன்னர் அவை தங்களது இருப்பிடங்களுக்குச் செல்கின்றன’ என்றும் அவ எனக்கு விளக்கமளித்திருந்தா.

சிறுபிள்ளைகளை அந்தக் கொள்ளிவால் பேய்கள் அடித்துக் கொன்றுவிடும் என்றும் அப்படி எங்கள் ஊரில் இரண்டுபேர் உயிரிழந்ததாகவும் அம்மா என்னைப் பயமுறுத்தியிருந்தா.

நான் ஏழாம் வகுப்பு படிக்கும் போது விஞ்ஞானப்பாடும் படிப்பித்த சண்முகநாதன் ஆசிரியர் இந்தக் கொள்ளிவால் பேய்களுக்கு விளக்கம் சொல்லும் வரை, இருட்டினும் இரவிலும் வெளியில் செல்வதற்குப் பயப்படும் மனோநிலையே எனக்கு இருந்தது.

பொதுவாகச் சதுப்பு நிலங்கள் அல்லது ஈரப்பதனுள்ள நிலங்களுக்கு அடியில் அசாதாரணமான நிலையில் தேங்கி இருக்கும் அடர்த்தி குறைந்த வாயுக்கள் அதிக அழுக்கம் காரணமாக பூழியையிட்டு வெளிவரும் போது தீப்பற்றிக் கொள்கின்றன. அந்தரத்தில் மிதக்கும் இந்தத் தீயைப் பார்த்துப் பயந்து ஒருவர் ஒட்டுற்படும் போது அவருக்குப் பின்னால் ஏற்படும் வெற்றிடத்தை நோக்கி அந்தக் தீப் பிழம்புகளும் நகர முற்படும். ஒரு ஜந்து அல்லது பத்து வினாடிகளுக்குள் நடக்கும் இந்தச் செயலையே கொள்ளிவால் பேய் துரத்துகிறது என்று பாமர மக்கள் கருதிவிடுகின்றார்கள். இப்படியான காட்சியைப் பார்த்து அதீகமாகப் பயப்படும் ஒருவருக்குத் திடீரென்று மாரடைப்பு ஏற்பட்டு உயிரிழப்பதற்குச் சாத்தியங்கள் உள்ளன. இதையே கொள்ளிவால் பேய் அடித்து இறந்துவிட்டதாக மக்கள் நினைக்கிறார்கள்.

இது தான் கொள்ளிவால் பேய் சம்பந்தமாக எனது விஞ்ஞான ஆசிரியர் சண்முகநாதன் தந்த விளக்கமாகும்.

அன்று அந்தக் கொள்ளிவால் பேயின் தரிசனத்தால் நாங்கள் கோவிலுக்குச் செல்வதற்கு நேரமாகிவிட்டது. நாங்கள் கோவிலின் மேற்குப்புற வாசலை நெருங்கும் போதே உதயகாலப் பூசைக்கான ஆயத்த மணி அடிக்க ஆரம்பித்துவிட்டது.

வல்லிபுரக்கோவிலின் விசாலமான நான்கு வெளிவீதிகளின் ஒரங்களிலும் பல யாத்திரிகர் மடங்களும் கிணறுகளும் இருந்தாலும் அவற்றுக்குள் நாங்கள் செல்வதற்கும் தண்ணீர் அள்ளுவதற்கும் அந்தக் காலத்தில் எங்களுக்கு உரிமை இருக்கவில்லை.

எங்களுக்கென்று கோவிலின் தென்கிழக்கு மூலையில் ஒதுக்குப்புறமாக ஒரு இடம் ஒதுக்கப்பட்டிருந்தது. அங்கே எங்களுக்கென்று ஒரு மடம் இருந்தது. அந்த மடம் ஆண்டிச்சாமி என்பவரால் கட்டப்பட்டதால் அவரது பெயராலேயே அழைக்கப்பட்டது. அந்த மடத்தின் அருகில் இரண்டு கிணறுகள் இருந்தன. அந்தக் கிணறுகளில் தான் நாங்கள் குளிக்கவும் குடிப்பதற்குத் தண்ணீர் அள்ளவும் முடியும்.

அந்த மடத்தின் கிழக்குப் பக்கமாக உள்ள காணிக்குள் இருக்கும் அடர்ந்த பனைமரக் கூடல்களும், அந்தப் பனைமரங்களுக்குப் போட்டியாக வானுயர வளர்ந்து நிற்கும் சவுக்கு மரக்காடும், சூரியன் சுட்டெரிக்கும் நண்பகல் வேளையில் கூட ஒளி ஊடுருவமுடியாத இருண்ட தோற்றத்தைக் கொடுப்பதுண்டு.

வங்கக் கடலில் இருந்து வரும் வாடைக்காற்று பனைமரங்களின் ஓலைகளையும் சவுக்கு மர இலைகளையும் உரசுவதால் ஏற்படும் சோ-ஹ என்ற ஒரு வித்தியாசமான பேரோசை பகல் வேளையில் கூட எனக்கு அந்தப் பகுதியில் நிற்பதற்கு அச்சத்தை ஏற்படுத்துவதுண்டு.

அதிலும் இருள் விலகாத் அதிகாலை வேளையில் அந்த இடத்தில் நின்று குளிப்பது ஏதோ மயானத்துக்கு அருகில் நின்று குளிப்பதைப் போன்ற உணர்வையே எனக்கு ஏற்படுத்தும்.

அதிலும் அன்று 'கொள்ளிவால் பேய்' என்று அம்மா அச்சுறுத்தி விட்டதால் அந்த இடத்தில் நிற்கவே எனக்குப் பயமாக இருந்தது. ஏற்கனவே மார்கழிமாதப் பனிக் குளிரில் சிலிர்த்துப் போயிருந்த தண்ணீர் உடலில் பட்டதால் ஏற்பட்ட நடுக்கத்தோடு கொள்ளிவால் பேயின் பயமும் சேர்ந்து கைகால்களை வெடவெட்டது ஆடவைத்தன.

ஏற்கனவே பூசைக்கு நேரமாகிவிட்டதால் ஒரு பத்து வாளி தண்ணீரோடு அன்றைய எனது மார்கழித் தோச்சல் முடிந்துவிட்டது. அம்மாவும் பாட்டியும் கூட அவசர அவசரமாகக் குளித்து முடிந்தும் நாங்கள் உடை மாற்றிக் கொண்டு கோவில் வாசலுக்குச் சென்றபோது திருப்பள்ளி எழுச்சி பூசை ஆரம்பமாகிவிட்டது.

யாரோ ஒரு விஷ்ணு பக்கதை தனது கண்ணென்ற குரவில், 'மார்கழித் திங்கள் மதிநிறைந்த நன்னாளால்; நீராடப் போதுவீர்! போதுமினோ, நேரிமையீர்! சீர்மல்கும் ஆய்ப்பாடிச் செல்வச் சிறுமீர்காள்! கூர்வேல் கொடுந்தொழிலின் நந்த கோபன் குமரன், ஏரார்ந்த கண்ணி யசோதை இளஞ்சிங்கம், கார்மேனிச் செங்கண் கதிர்மதியம் போல்முகத்தான் நாராயணனே, நமக்கே பறைதருவான், பாரோர் புகழப் படிந்தேலோ ரெம்பாவாய்' என்ற ஆண்டாள் திருப்பாவையைப் பாடிக்கொண்டிருந்தார்.

அந்தக் காலத்தில் வல்லிபுர ஆழ்வார் கோவிலுக்கு இப்போது இருப்பதைப் போன்ற இராஜ கோபுரம் கிடையாது. அதற்கான அடித்தளம் மட்டும் மொட்டைக் கோபுரமாக இருந்தது. அந்த மொட்டைக் கோபுரத்தோடு சேர்த்து ஒடுபோட்ட உயரமான மண்டபம் ஒன்று இருந்தது. அந்த மண்டபம் சுற்குத்திரர்கள் அல்லாத இடத்திலைச் சாதியினருக்காக அமைக்கப்பட்டிருந்தது.

அந்த மண்டபத்துக்குள் செல்வதற்குக் கூட அப்போது எங்களுக்கு அனுமதி கிடையாது. எங்களுக்கென்று அந்த மண்டபத்தின் முகப்பிலே ஒரு சாய்ப்பு இறக்கப்பட்டிருந்தது. அந்தச் சாய்ப்பை இறக்குவதற்குக் கூட 1940க்கும் 45க்கும் இடைப்பட்ட காலத்தில் பெரிய போராட்டமே நடத்தப்பட்டதாக எனது தாத்தா சொல்லக் கேட்டிருக்கிறேன்.

ஆனால் எனது காலத்தில் அந்தச் சாய்ப்பை மூடி வேயப்பட்ட தகரம் இத்துப் போய் ஆங்காங்கே பொத்தல் பொத்தலாகக் காட்சியளித்தது. அந்தத் தகரச் சாய்ப்புக்குள் நின்று பார்த்தால் கோவிலின் மூலஸ்ததானம் சரியாகத் தெரியாது. கோவிலுக்கு உள்ளேயும் வெளிமண்டபத்திலும் நின்று கும்பிடுபவர்களின் முதுகு தான் எங்களுக்குத் தெரியும்.

பூசை முடிந்ததும் திருநீறு (அந்த ஆலயத்தில் சைவக் குருக்கள்மாரே பூசை செய்வதால் திருநீறு வழங்கப்படுவது வழக்கம்) துளசி இலை தீர்த்தம் என்பவற்றை ஏனைய பக்த கோடிகளுக்கு வழங்கும் குருக்கள்மார் எங்களுக்கு அவற்றை நேரடியாக வழங்க மாட்டார்கள். கோவில் வாசலில் அவற்றுக்கென இருக்கும் இடத்தில் அவற்றை வைத்துவிட்டுப் போய்விடுவார்கள். அவற்றை நாங்களே எடுத்துக் கொள்ளவேண்டும். அவர்களுடைய கைகளால் எங்களுக்கு அவற்றை வழங்கினால் தீட்டுப்பட்டுவிடும் என்று அதற்கு அவர்கள் விளக்கம் கொடுத்திருந்தனர்.

அன்றும் நாங்கள் அந்தத் தகரச் சாய்ப்புக்குள் நின்று சுவாமியைத் தரிசித்துவிட்டு நெற்றியில் பெரிய நாமப் பொட்டும் வைத்துக் கொண்டு விட்டுக்குப் புறப்படத் தயாரான போது குரியன் உதித்துவிட்டது.

'நீ விரும்பினதை வாங்கிச் சாப்பிடு' என்று சொல்லி பாட்டி எனக்கு 10 சதம் தந்துவிட்டுத் தனது மூடல் பெட்டி வியாபாரத்தை ஆரம்பிக்கச் சென்றுவிட்டா.

அந்தக் காலத்தில் 10 சதம் என்பது பெரிய காசு. நிறைய பொருட்கள் வாங்கலாம். எனக்கு ஜஸ் பழம் என்றால் நிறைய பிடிக்கும். 10 சதத்துக்கு அந்தக் காலத்தில் 3 ஜஸ் பழம் அல்லது 2 ஜஸ் கிறீம் ஹோன் வாங்கலாம். அன்று அந்த அதிகாலை நேரத்தில் ஜஸ் பழ வான்கள் ஒன்றும் வரவில்லை. அதனால் 5 சதத்துக்கு ஒரு பெரிய பை நிறையக் கச்சான் வாங்கிக் கொண்டு அம்மாவுடன் வீட்டுக்குப் புறப்பட்டேன்.

போகும் போது நாங்கள் தாமரைக் குளத்துக்குப் பக்கத்திலுள்ள விதியால் சென்றதால் ஒரு 15 நிமிடத்தில் வீட்டுக்குச் சென்று விட்டோம். அனேகமாக நாங்கள் வீடு திரும்பிய போது காலை 7 மணி இருக்கும். எனது அப்பாவும் அன்று வழக்கத்துக்கு மாறாக அதிகாலையிலேயே தனது தொழிலை முடித்துவிட்டு வந்து குளித்துவிட்டு எங்களுக்காகக் காத்திருந்தார்.

என்னுடைய தந்தை எப்போதும் காலையில் எழுந்தவுடன் எங்கள் வீட்டிலிருந்து ஒன்றரை மைல் (அப்போது கிலோமீட்டர் கணக்கு வரவில்லை) தூரத்திலுள்ள மந்திகை சந்திக்குச் சைக்கிளில் சென்று ஈழநாடு, வீரரேகேஸர் ஆகிய பத்திரிகைகளை வாங்கிக் கொண்டு வந்து மேலோட்டமாகத் தலைப்புச் செய்திகளைப் படித்து விட்டுத்தான் தனது தொழிலுக்குச் செல்வார். அடை மழு பெய்தால்கூட அவர் அந்த வழக்கத்தைத் தவறவிட்டதில்லை. ஆனால் அன்று என்னை அந்தப் புதிய பள்ளிக்கூடத்துக்கு அழைத்துச் செல்லவேண்டும் என்பதால் அவர் பத்திரிகை வாங்கப் போகவில்லை.

அம்மா அவசர அவசரமாகத் தேங்காய் துருவி சம்பல் இடித்து தோசை கட்டுத் தர, நானும் அப்பாவும் சாப்பிட்ட பின்னர் தானும் சாப்பிட்டுவிட்டு வந்து எங்குக் கருநீல நிறத்திலான காற்சட்டையையும் வெள்ளை சேட்டையும் அணிவித்தா. இரண்டுமே புதிதாகத் தைக்கப்பட்டிருந்தன.

அந்தக் காலத்தில் எங்குப் பளிச்சிடும் வெண்மை நிறத்திலான சேட்டும் அதே போல கருநீல நிறத்திலான காற்சட்டையும் அணிந்து கொண்டு பள்ளிக் கூடம் போவதற்குச் சரியான விருப்பம். அத்துடன் காலில் செருப்பும் போட்டுக் கொண்டு பள்ளிக் கூடத்துக்குப் போகின்ற போது பள்ளிக் கூடத்தில் வாங்கில்லையும் கதிரை மேசையிலையும் இருந்து படிக்கிற திமிரில் நிலத்தில் இருந்து படிக்கிற எங்களைக் கேவலமாகப் பார்க்கின்ற பொடியங்களுக்கும் பெட்டையளுக்கும் ‘நானும் உங்களுக்குக் குறைந்தவனில்லை’ என்று சொல்லிக் காட்டுகின்ற மாதிரியான ஒருவிதமான துயர உணர்வே மனதில் இருக்கும்.

ஆனால் வீட்டிலிருந்து பள்ளிக் கூடத்துக்குப் போய் வகுப்பறைக்குள் கால் வைத்தவுடன் அந்த மிடுக்கும் மகிழ்ச்சியும் காணாமல் போய் அவமானம் அழைக ஆத்திரம் எல்லாம் கலந்த இயலாமையுடன் கூடிய ஒருவிதமான துயர உணர்வே மனதில் இருக்கும்.

இங்கே ஆரம்பத்தில் நான் குறிப்பிட்ட 1962 ஆம் ஆண்டு வந்த தீபாவளிக்கு இவ்வாறு கருநீல நிறத்திலான காற்சட்டையையும் வெள்ளை சேட்டும் புதுச் செருப்பும் அணிந்துகொண்டு பாடசாலைக்குச் சென்றபோது எனது வகுப்பில் இருந்த கதிரை வங்கில் கூட்டத்தினர் ‘இஞ்சை பார் புதுச் சேட்டு - புது கழிசான், புதுச் செருப்பு, போட்டுக்கொண்டு முதலாளி ஜயா வாறார்’ என்று கேவி செய்து மனதைக் காயப்படுத்தினர். ஏதோ நான் பெரிய ஒரு சூற்றும் செய்துவிட்டதாக அவர்கள் பார்த்த பார்வையும், கூறிய ஏனாச் சொற்களும் எனது பிஞ்சு மனதைக் காயப்படுத்தின.

வகுப்பில் செம்பாட்டு மண்ணுக்குள் சம்மாணி கட்டிக்கொண்டு இருக்க வேண்டும் என்பதால் அப்பா வாங்கும் வீரகேசரி பேப்பரில் ஒரு பக்கத்தை அன்று பாடசாலைக்குக் கொண்டுபோயிருந்தேன்.

நிலத்தில் அந்தப் பேப்பர் துண்டை விரித்துவிட்டு அமர்ந்த போது எங்களது வகுப்பாசிரியரான கதிர்காமர் வாத்தியார் வெள்ளை வேட்டி வெள்ளை ஜிப்பா நெற்றியில் திருநீற்றுக்குறி சகிதம் வகுப்பறைக்குள் நுழைந்தார். நாங்கள் எல்லோரும் எழுந்து அவருக்கு வணக்கம் சொல்லிவிட்டு அமர்ந்த போது, ‘வாத்தியார் இன்டைக்கு எங்கட வகுப்புக்கு ஒரு பெரிய மனுசன் வந்திருக்கிறார்’ என்று முன் வாங்கிலில் இருந்தவர்கள் கூறினார்கள்.

‘பெரிய மனிசனா ஆரடா அது?’ என்று கதிர்காமர் வாத்தியார் ஆச்சியத்துடன் கேட்க, அவர்கள் வகுப்பறையின் ஓரத்தில் நிலத்தில் இருந்த என்னைக் காட்டினார்கள்.

தனது கண்ணை அகல விரித்துக் தான் நின்ற இடத்திலிருந்தே என்னை ஒரு பார்வை பார்த்த அவர் ‘என்ன பள்ளிக் கூடத்துக்குப் படிக்கிறதுக்காக வெளிக்கிட்டு வந்தனியா-இல்லை கோயில் திருவிழாவுக்குப் போறதுக்கு வெளிக்கிட்டு வந்தனியா?’ என்று ஏனென்றாகக் கேட்டார்.

நான் நிலத்திலிருந்து எழும்பி பதில் சொல்லாமல் நின்றபோது கீழே விரித்திருந்த பேப்பர் அவர் கண்ணில் பட்டது.

‘என்னடா அது?’ என்று அதட்டிக் கேட்டார்.

‘பேப்பர்’ என்று நான் கீழ்க்குரலில் சொன்னேன்.

‘அது பேப்பர் என்டு எனக்குத் தெரியும். அதை ஏன் கீழே போட்டிருக்கிறாய். அதைச் சொல்லு’ என்று கர்ச்சித்தார்.

‘வெறும் நிலத்திலை இருந்தால் காற்சட்டை ஊத்தையா போயிடுமென்டு தான்....’ என்று நான் தயங்கித் தயங்கிச் சொல்ல... ‘நீங்களே ஊத்தையங்கள். நிலத்திலை இருந்தா உங்கடை கால் சட்டை ஊத்தையா போயிடுமோ? நீங்கள் இருக்கிறதால் நிலம்தான்ரா ஊத்தையா போகுது’ என்றவர் விறு விறேன்று வெளியே போய்ப் பாடசாலைக் கிணற்றியில் நின்ற வாழை மரத்திலிருந்து மொத்தமான பச்சைக் தடல் ஒன்றை வெட்டிக்கொண்டு வந்தார்.

வகுப்பறையில் ஒரு நிசப்பதம். எல்லோரும் பச்சை வாழைத்தடவுடன் வரும் காதிர்காமர் வாத்தியாரைப் பார்த்துக் கொண்டே இருந்தார்கள். எனக்கும் அவர் அதை ஏன் கொண்டு வருகிறார் என்று முதலில் புரியவில்லை. அந்த வாழைத் தடலால் எனது உடம்பில் பத்து பதினெண்து சாத்தல்கள் விழுந்த பின்பு தான் எனக்கு எல்லாமே புரிந்தது.

என்னுடைய புத்தம் புதிய வெள்ளைச் சேட்டு கயர் பட்டுப் போனதும் காற்சட்டை செம்பாட்டு மன் பட்டு அழுக்காகிப் போனதும் கதிர்காமர் வாத்தியார் என்ற பெயரிலிருந்த அந்த மனித மிருகம் அடித்த அடியை விட அதிகம் வலித்தது. அன்று நான் அழுத அழுகை இன்றும் என்னுடைய வாழ்க்கையில் மறக்கமுடியாத அழுகையாக இருக்கிறது.

இந்தச் சம்பவத்துக்குப் பின்பு பள்ளிக் கூடத்தக்குப் புது உடுப்பு அணிந்து செல்வதென்பது என்னைப் பொறுத்தவரை ஒரு கனவாகவே இருந்தது.

எனவே இந்தப் புதுப் பாடசாலையிலும் இப்படி நடக்குமோ? கதிர்காமர் வாத்தியாரைப் போல் ஒருவர் இங்கேயும் இருப்பாரே என்ற பயம் எனக்கு ஏற்பட்டது.

3

நாமுத் தமிழர்களுடைய வரலாற்றில் 1955 ஆம் ஆண்டிலிருந்து 1965 ஆம் ஆண்டுவரையிலான 10 வருடங்காலப் பகுதி மிக முக்கியமான ஒன்றாகும். 1957 இல் கொண்டுவரப்பட்ட தனிச் சிங்களைச் சட்டம், 1958 இல் நடந்த இனக் கலவரம், 1961 இல் நடைபெற்ற சிறீ எதிர்ப்புப் போராட்டம், 1961 இலிருந்து 1964 வரை தொடர்ச்சியாக நடந்த தீண்டாழை ஒழிப்புப் போராட்டங்கள் என்பன தமிழ் மக்களுடைய குறிப்பாக யாழ்ப்பாணக் குடாநாட்டு மக்களுடைய இருப்பிலும் கருத்தியல் தளத்திலும் காத்திரமான தாக்கங்களை ஏற்படுத்தியிருந்தன.

சமுத் தமிழ் மக்கள் யாழ்ப்பாணம், வண்ணி, மட்டக்களப்பு என்ற மூன்று வாழ்வியல் தளங்களைக் கொண்டவர்கள். இதில் யாழ்ப்பாண சமூகமும் அதன் வாழ்வியல் தளமும் மட்டுமே இறுக்கமான சாதியக் கட்டமைப்பைக் கொண்டதாக இருந்தது. சாதி என்பது தமிழர்களுடைய அடையாளம் என்று இந்தச் சமூகம் நம்பியது.

யாழ்ப்பாண சமூகத்தின் சாதி அமைப்பு கட்டுள்ள சாதிகள், கட்டற்ற சாதிகள், கட்டுள்ள கலப்புச் சாதிகள், கட்டற்ற கலப்புச் சாதிகள் என்ற நான்கு வரையறைகளைக் கொண்டதாக இருந்தது.

வெள்ளாளர், பிராமணர், கோவியர், நலவர், பள்ளர், பறையர், வண்ணார், அம்பட்டர் ஆகிய சாதிகள் கட்டுள்ள சாதிகளாக இருந்தன. இதில் வெள்ளாளரும் பிராமணர்களும் அதிகார வர்க்க சாதியினராகவும் ஏனையோர் அடிமைச் சாதியினராகவும் இருந்தனர்.

இந்தியாவைப் பொறுத்தவரை பிராமணர்கள் முதன்மைச் சாதியினராக இருந்த போதிலும் யாழ்ப்பாணத்தில் வெள்ளாளர்களுக்கு அடுத்த இடத்திலேயே அவர்களது நிலை இருந்தது.

இந்துத்துவ வர்ணக் கோட்பாட்டின்படி வெள்ளாளர்கள் குத்திரர்கள் என்ற அடிமட்ட சாதிப் படிநிலைக்குள் அடக்கப்பட்ட போதிலும் ஆறுமுக நாவலர் அதை மறுதலித்து வெள்ளாளர்களை சற்குத்திரர்கள் அதாவது பிராமணர்களுக்கு நிகரானவர்கள் என்று நிறுவியதும் நிலமும் கோவில்களும் வெள்ளாளர்களுடைய ஆதிக்கத்திலேயே இருந்ததும் பிராமணர்கள் அவர்களது கோவில்களில் ஊழியம் செய்வவர்களாக இருந்ததுமே அவர்களது சாதிப் படிநிலையைப் பின் தள்ளிவிட்டது.

இந்தக் கட்டுள்ள சாதி அமைப்பில் கோவியரும் பஞ்சமர்கள் எனப்படும் நலவர், பள்ளர், பறையர், வண்ணார், அம்பட்டர் ஆகியோரும் வெள்ளாளர்களுடைய குடிமைகளாகக் கருதப்பட்டார்கள்.

1970 ஆம் ஆண்டு வரை குடிமை முறை எனப்படும் இந்த அடிமைச்சேவகம் கட்டாயப்படுத்தப்பட்டிருந்தது. கோவியர்கள் வெள்ளாளர்களுடைய வீட்டு வேலைகளைச் செய்வதும் அவர்களது உடைமைகளாக இருந்த கோவில்களுக்கு ஊழியம் செய்வதும் கட்டாயப்படுத்தப்பட்டிருந்தது.

ஏனைய பஞ்சமர் சாதிகள் வெள்ளாளர்களின் விளை நிலங்களில் கூலியின்றி வேலை செய்து கொடுப்பது, அவர்களது வீட்டுத் திருமண ஊர்வலங்களில் ‘கா’ காவிச் செல்வது. அதாவது ஒரு தடியில் ஒரு முளையில் வாழைக்குலை, பலாப்பழம் முதலான பழ வகைகளையும்

மறு முனையில் அரிசி முதலான உணவுப் பண்டங்கள் மற்றும் பாத்திரங்கள் முதலான சீர் வரிசைகளையும் கட்டித் தொங்கவிட்டு அந்தக் தடியைத் தோளில் வைத்து அந்த ஊர்வலம் முடியும் வரை காவிக் கொண்டு செல்வதே ‘கா’ காவுகலாகும். மரணச்சடங்கில் பாடை கட்டுவது, (பெண்கள்) குடக் குரவை வைப்பது, மயானத்தில் பிணத்தை எரியூட்டுவது என்று இந்தக் குடிமை முறை நீண்டு கொண்டு செல்லும்.

இதில் கோவியர், நளவர் என்ற இரண்டு சாதிகளும் இந்தியாவில் இல்லாத யாழ்ப்பானைக் குடாநாட்டில் தோற்றம் பெற்ற சாதிகளாகும். இதிலே நளவர்களுடைய தோற்றம் பற்றி யாழ்ப்பானை வரலாற்றைக் கூறும் தொன்மையான நூலான யாழ்ப்பானை வைபவ மாலையில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

சங்கிலி மன்னுடைய ஆட்சிக்காலத்தில் தமிழகத்திலிருந்து நம்பிகள் என்ற சாதியைச் சேர்ந்த 64 கத்திக்காரர்கள் அவர்களது குடும்பத்தினருடன் மன்னுடைய மெய்ப்பாதுகாப்புக்காக அழைத்துவரப்பட்டதாகவும் அந்த கத்திக்காரர்களுக்குத் தலைமை தாங்கிய நம்பியினுடைய மகளைச் சங்கிலி மன்னுடைய மகன் பாலியல் வன்முறைக்கு உட்படுத்திவிட்டதால் ஆத்திரமடைந்த அந்தக் தலைமை நம்பி அவனைக் கொன்றுவிட்டதாகவும் யாழ்ப்பானை வைபவ மாலையில் தெரிவிக்கப்பட்டுள்ளது.

தன்னுடைய மகனைக் கொன்ற குற்றத்துக்காகத் தலைமை நம்பியைத் தலை வெட்டிக் கொன்ற சங்கிலி மன்னன் ஏனைய நம்பிகளை அரண்மனையிலிருந்து துரத்திவிட்டதாகவும் பிழைப்புக்கு வழியில்லாத அவர்கள் அந்தக் காலகட்டத்தில் மரமேறும் தொழிலைச் செய்து வந்த சானாருடன் சேர்ந்து அந்தக் தொழிலைச் செய்யப் பழகிக் கொண்டதாகவும் இவ்வாறு குலத்தொழிலை விட்டு நழுவி வேறு தொழிலைச் செய்ததால் நழுவிகள் என்று அழக்கப்பட்டதாகவும் பின்னர் அதுவே நளவர்கள் என்று ஆகிவிட்டதென்றும் யாழ்ப்பானை வைபவ மாலையில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

கோவியர்கள் கோவிலுக்குத் தொண்டுழியம் செய்த ஒரு பிரிவினர் என்றும் பின்னர் அது ஒரு சாதிப்பிரிவாக நிலைபெற்று விட்டதென்றும் அறியமுடிந்தது.

அதேபோலவே பள்ளர்கள் என்பவர்கள் பள்ளம் நாடிப் பயிர் செய்தவர்கள் என்பதும் நிலவுடமையாளர்களான வெள்ளாளர்கள் அவர்களது நிலங்களை ஆக்கிரமித்து அவர்களைத் தங்களது குடிமைகளாக ஆக்கிவிட்டதே வரலாறாகும்.

யாழ்ப்பாணக் குடாநாட்டின் கட்டற்ற சாதிகளாக முக்குவர், தீமிலர், தட்டார், செட்டிகள் முதலானவை இருந்தன. இந்தச் சாதிகள் தங்களுக்குள் இறுக்கமான கட்டுக் கோப்பையும் அகமணமுறையையும் கொண்டவையாக இருந்த போதிலும் கட்டுள்ள சாதிகளைப் போல அடிமைக் குடிமைகளைக் கொண்டவையாக இருக்கவில்லை.

கட்டுள்ள கலப்புச்சாதிகள் என்ற வரையறைக்குள் நடுவர்கள், பண்டாரிகள் முதலானோர் அடக்கப்பட்டனர். தங்களுக்குள் தங்களுக்கு இணையான சாதியினருடன் உறவுகளைப் பேணிவந்த இவர்கள் அடிமைக் குடிமைகளை ஒடுக்கும் விடயத்தில் வெள்ளாளர்களுக்கு இணையானவர்களாகவே இருந்தார்கள்.

கட்டற்ற கலப்புச்சாதிகளாக கரையார், தச்சர், கொல்லர், குயவர் ஆகியோர் குறிப்பிடப்படுகின்றனர். அதிகளவுக்கு நெகிழ்வுத் தன்மையைக் கொண்ட இந்தச் சாதியினரிடையே தீண்டாமையும் மற்றவர்களை அடக்கி ஒடுக்கும் மனோபாவமும் ஏனைய மேல்தட்டு மற்றும் இடைநிலைச் சாதியினரைவிட குறைவாகவே இருந்தது. யாழ்ப்பாணக் குடாநாட்டின் ஏனைய பகுதிகளைவிட கரையார் சாதியினரை அதிகமாகக் கொண்ட வடமராட்சி கிழக்குப் பகுதிகள் சாதிய ஒடுக்குமுறை மிகக் குறைந்த பகுதிகளாக இருந்ததும் இருப்பதும் குறிப்பிடத்தக்கது.

1697 ஆம் ஆண்டு ஒல்லாந்தருடைய ஆட்சிக்காலத்தில் 40 சாதிகள் இருந்ததாகக் குறிக்கப்பட்டிருக்கிறது. தற்போது 15 முதல் 20 சாதிகளே வழக்கில் இருப்பதாகவும் அதிலும் சில சாதிகள் மறைந்துவிடும் நிலையில் இருப்பதாகவும் 2000 ஆம் ஆண்டளவில் மேற்கொள்ளப்பட்ட ஒரு ஆய்வில் தெரியவந்துள்ளது.

1900 களின் ஆரம்பத்திலிருந்து 1940களின் நடுப்பகுதி வரையிருந்த யாழ்ப்பாண சமூகத்தின் அதிகார வர்க்கத்தை மூன்று பிரிவாகப் பிரிக்கலாம். இதில் ஒரு பகுதியினர் கல்வியையும் இன்னொரு பகுதியினர் வர்த்தகத்தையும் மற்றொரு பகுதியினர் சிறு விவசாயத்தையும் தங்களுடைய வாழ்வாதாரங்களாகக் கொண்டிருந்தனர். இவர்களில் சிறு விவசாயிகள் தவிர்ந்த ஏனையோரில் கணிசமான பகுதியினர் தங்களது தொழில் நிமித்தம் கொழும்பிலும் ஏனைய சிங்களப் பகுதிகளிலும் தங்கியிருந்தனர்.

பொதுவாக மனிதர்கள் தாங்கள் கற்ற கல்வியின் மூலம் பெற்றுக் கொண்ட அறிவைக் கொண்டும், பல இடங்களுக்கும் சென்று பல தரப்பட்ட மக்களுடன் பழகுவதனால் கிடைக்கும் அனுபவங்களைக் கொண்டும் தங்களிடமுள்ள பிற்போக்குத் தனங்களைக் கண்டது தங்களை வளர்த்துக் கொள்வது வழக்கமாகும்.

ஆனால் யாழ்ப்பாண சமூகம் உயர்ந்த கல்வியறிவு பெற்ற சமூகம் என்று தன்னைச் சொல்லிக்கொண்டாலும், தொழில் நிமித்தம் பல்வேறு இடங்களுக்குச் சென்று பல்வேறுபட்ட மாற்றின மாற்றுக்கலாச்சார மக்களுடன் பழகிய போதிலும், பிறப்பைக் கொண்டு மனிதனை இழிவு செய்யும் சாதியத்தை அது கைவிடக் தயாராக இல்லை. தன்னை ஒரு சாதிய சமூகம் என்று பெருமையுடன் சொல்லிக் கொள்வதில் யாழ்ப்பாண சமூகம் இந்திய சாதியச் சமூகத்துக்கு எந்தவிதத்திலும் குறைந்ததாக இருக்கவில்லை.

1958 இல் சிங்கள பெறுத்த பேரினவாதம் வெறி கொண்டு எழுந்து தாக்கிய போது அந்தக் காலகட்டத்தில் அதனால் அதிகம் பாதிக்கப்பட்ட யாழ்ப்பாண சமூகம் அடக்கமுறையின் தாக்கத்தையும் வலியையும் வேதனையையும் அனுபவர்தியாக உணர்ந்து கொண்டு தங்களை மாற்றியிருக்க வேண்டும். ஆனால் நடந்ததோ எதிர்மாறாக இருந்தது.

1958 டிற்கு முன்னர் தங்களது தொழில் நிமித்தம் தென்னிலங்கைக்கு இடம்பெயர்ந்து சென்ற அதிகார வர்க்கப் பிரிவினரது விளை நிலங்களும் ஏனைய குடியிருப்பு மற்றும் தரிச நிலங்களில் இருந்த பயன் தரும் மரங்களும் (பனை, தென்னை, பலா, புளி) அவர்களது குடிமைகளான பஞ்சமர்களால் குத்தகைக் குடிமை முறை என்ற அடிப்படையில் பராமரிக்கப்பட்டு வந்தன. இந்த முறையின்படி ஆண்டைகளின் விளைநிலத்திலிருந்து பெறப்பட்ட உற்பத்தியின் 50 வீதத்தை அவர்களின் குடிமைகள் பொருளாகவோ பணமாகவோ வழங்க வேண்டும். இது குடிமை முறைப் பொருள் அல்லது பணம் என்று அழைக்கப்பட்டது.

1958 இனக்கலவரம் வரும் வரை இந்த ஆண்டைகள் கண்ணுக்கு எட்டாத தொலை தூரத்தில் இருந்ததால் அவர்களது குடிமைகள் ஓரளவுக்குத் தங்களது தொழிலைச் சுதந்திரமாகச் செய்யக் கூடியதாக இருந்தது. அது வரை உள்ளாரில் கோவில்களையும் நிலத்தையும் வைத்து அதிகாரம் செலுத்திவந்த அதிகார வர்க்கத்துக்கும் அவர்களது குடிமைகளுக்கும் இடையிலான முரண்பாடாகவே சாதிய முரண்பாடு இருந்தது.

1958 இனக்கலவரத்தில் சிங்கள இனவெறியர்களால் தங்களது இருப்பும் தேட்டமும் அழிக்கப்பட்ட நிலையில் அக்திகளாகக் கப்பல் மூலம் பருத்தித்துறை துறைமுகத்தில் வந்திறங்கிய மக்களுக்குத் தங்களைவிட தங்களது குடிமைகள் பொருளாதார ரீதியில் பலமுள்ளவர்களாக இருந்தது ஒரு கொரவப் பிரச்சனையாக இருந்தது.

அதைவிட செல்வச் செழிப்போடும் சமூக அந்தஸ்தோடும் வாழ்ந்த தாங்கள், தங்களது உறவுகளாலேயே ஏனென்மாகப் பார்க்கப்படும் பரிதாப நிலையும் அவர்களுக்கு ஏற்பட்டிருந்தது.

எனவே யாழ்ப்பாண சமூகத்தில் மறுபடியும் தங்களது அதிகாரத்தையும் இருப்பையும் தக்க வைத்துக் கொள்வதற்கு நில உடைமை மூலம் தங்களுக்கு இருந்த உரிமையைக் கையில் எடுத்துச் சாதிய பாரும்பரியத்தையும் சாதிய கலாச்சாரத்தையும் இறுக்கமாகக் கடைப்பிடிப்பதில் தாங்களே முன்னணியில் இருப்பவர்கள் என்று அவர்கள் காட்ட முற்பட்டார்கள்.

தன்னை ஒருவன் ஒடுக்கும் போது எதிர்த்து நின்று போராடி அவனை அடக்குவதற்குப் பதிலாக, அவன் மேலுள்ள ஆத்திரத்தைத் தனக்குக் கீழுள்ள ஒருவனை அடித்து உதைத்துத் துன்புறுத்துவதன் மூலம் தனித்துக் கொள்ளும் அற்புத் தனமான சாதிய சிந்தனைக்குள் யாழ்ப்பாண சமூகம் மூழ்கிப்போயிருந்தது.

1958 இலிருந்து 1968 வரை யாழ்ப்பாணக் குடாநாட்டில் சாதிய முரண்பாடு என்றுமில்லாதவாறு உச்சமடைந்ததற்கும் வெட்கக்கேடான பல சாதியக் கலவரங்கள் நடைபெற்றதற்கும் இதுவே அடிப்படையாகும்.

பெளத்த சிங்கள பேரினவாதிகள் தமிழர்களுக்கு எதிரான இனவெறிப் போரை ஆரம்பித்த போது அதற்கு எதிராகத் தமிழர்கள் அனைவரும் ஒன்றுபட்டுப் போராடுவதற்குப் பதிலாகத் தமிழர்களே தமிழர்களைச் சாதியின் பேரால் அடக்கி ஒடுக்கியது தமிழ்த் தளத்தில் இருந்த கருத்தியல் வறுமையும் தமிழினத்தின் சாபக்கேடுமாகும்.

அன்றைய காலகட்டத்தில் தமிழர்களுடைய அரசியல் தளத்தில் இலங்கை தமிழரசுக் கட்சி, தமிழ் கொங்கிரஸ் கட்சி, இலங்கை கொம்யூனிஸ்ட் கட்சி (சண்முகதாசன் தலைமையிலானது) என்பன செல்வாக்கு செலுத்தும் கட்சிகளாக இருந்தன.

இதில் தமிழரசுக் கட்சியும் தமிழ் கொங்கிரஸ் கட்சியும் மட்டுமே தமிழ் மக்களை மட்டுமே பிரதிநிதித்துவப்படுத்தும் கட்சிகளாகவும் நாடாளுமன்ற அரசியல் பாதையை ஏற்றுக் கொண்ட கட்சிகளாகவும் இருந்தன.

இலங்கை கொம்யூனிஸ்ட் கட்சி (சீனச் சார்பு) ஒட்டு மொத்த இலங்கையிலுள்ள மக்களுக்கான கட்சியாகவும் முதலாளித்துவ அடிப்படையிலான நாடாளுமன்ற அரசியலை நிராகரித்த கட்சியாகவும் இருந்தது.

தமிழ் மக்களுக்கு ஐம்பதுக்கு ஐம்பது சம உரிமை கேட்டுப் போராடிய தமிழ் கொங்கிரஸ் கட்சியும், சமஷ்டி ஆட்சியுரிமை கோரி உண்ணா நோன்பு, சாலை மறியல், நிர்வாக முடக்கல், சிங்கள சிறீ எதிர்ப்பு என்று பல்வேறு போராட்டங்களை நடத்திய தமிழரசுக் கட்சியும், தமிழினத்தைக் கூறுபோடும்-உடனிருந்தே கொல்லும் சாதியத்தை ஒழிப்பதற்கு ஆக்கப்பூர்வமான ஏந்த நடவடிக்கையையும் எடுக்கவில்லை.

இந்தக் கட்சிகள் இன உரிமைப் போராட்டம் மொழிப் போராட்டம் என்பவற்றை நடத்திய 1958-68 காலப்பகுதியில் யாழிப்பாணக் குடாநாட்டிலிருந்து 90 வீதமான ஆலயங்கள் 80 வீதமான தேநீர்க்கடைகள் மற்றும் உணவு விடுதிகள் 40 வீதமான பாடசாலைகள் என்பவற்றில் சாதி ரீதியாக ஒடுக்கப்பட்ட எமக்கு அனுமதி மறுக்கப்பட்டிருந்தது. 1957 இல் சிறிலங்கா நாடானுமன்றத்தில் கொண்டுவரப்பட்ட சமூகக் குறைபாடுகள் சட்டத்தின் கீழ் அரசாங்க மற்றும் அரசாங்க நிதி உதவிபெறும் பாடசாலைகளில் கல்வி கற்க எமக்கு அனுமதி வழங்கப்பட்ட போதிலும் அவ்வாறான 80 வீதமான பாடசாலைகளில் எமக்கான சமத்துவம் மறுக்கப்பட்டிருந்தது. தீண்டாமை என்பது வெளிப்படையாகவே கடைப்பிடிக்கப்பட்டது.

1957 ஆம் ஆண்டு பருத்தித்துறைத் தொகுதியின் சுயேட்சை நாடானுமன்ற உறுப்பினராக இருந்த பொன். கந்தையாவின் முயற்சியினால் அப்போதைய எஸ்.டபிள்டீ.ஆர்.டி.பண்டாரநாயக்காவின் அரசாங்கத்தில் கல்வி அமைச்சராக இருந்த டபிள்டீ.தஹாநாயக்காவினால் பருத்தித்துறை, கருவெட்டி, சாவகச்சேரி, கோப்பாய், காங்கேசன்துறை, மாணிப்பாய் ஆகிய இடங்களில் அனைத்துப் பிள்ளைகளும் சமத்துவமாகப் படிப்பதற்கென்று 16 அரசினர் தமிழ்க் கலவன் பாடசாலைகள் உருவாக்கப்பட்டன.

ஒடுக்கப்பட்ட மக்களின் பிள்ளைகளுக்கு முக்கியத்துவம் கொடுக்கப்பட்ட இந்தப் பாடசாலைகளில் தங்களது பிள்ளைகளைச் சேர்ப்பதற்கு யாழிப்பாணக் குடாநாட்டு அதிகார வர்க்கம் மறுத்துவிட்டது. இந்த 16 பாடசாலைகளில் 5 க்கும் மேற்பட்ட பாடசாலைகள் அதிகார வர்க்கத்தின் குண்டர்களால் தீவைத்து எரிக்கப்பட்டன. தமிழரசுக் கட்சி மற்றும் தமிழ் கொங்கிரஸ் கட்சி நாடானுமன்ற உறுப்பினர்கள் இந்தப் பாடசாலைகள் குடாநாட்டில் அவசியம் இல்லை என்று அரசாங்கத்திற்கு மனுச் செய்தனர்.

யாழிப்பாணக் குடாநாட்டில் நிலவிய இந்த அடிப்படை முரண்பாட்டை அவதானித்த சிங்கள பெளத்த பேரினவாதிகள் திட்டமிட்டுக் காய் நகர்த்தினார்கள்.

சாதி ரீதியாக ஒடுக்கப்பட்ட மக்களை பெளத்த மதத்திற்கு மாற்றும் முயற்சியில் அவர்கள் ஈடுபட்டனர். ஐரோப்பியர்கள் கிறிஸ்தவ மதத்தைப் பரப்பவதற்குக் கையாண்ட பாணியில் புத்தார், அச்சுவேலி, கரவெட்டி, அல்வாய் ஆகிய பகுதிகளில் பெளத்த பாடசாலைகளையும் அதையொட்டி பெளத்த விழாரைகளையும் அவர்கள் நிறுவினார்கள்.

புத்தார் பஞ்ஞாசீக வித்தியாலயம், அச்சுவேலி திரு விபஸ்ததி வித்தியாலயம், கரவெட்டி மேற்கு திரு நாரதா வித்தியாலயம், அல்வாய் சேய் மக்கே வித்தியாலயம் என்பனவே சிங்கள பெளத்த நலன்களுக்காகக் குடாநாட்டில் அமைக்கப்பட்ட பாடசாலைகளாகும்.

சிங்கள பெளத்த பேரினவாத எதிர்ப்பு என்பதை வாக்குச் சீட்டு அரசியலுக்காகவும் தங்களுடைய வர்க்க நலனுக்காகவும் மட்டுமே பயன்படுத்திய அன்றைய தமிழ்த் தலைமைகள் தமிழ் மக்களிடையில்லை முரண்பாடுகளைக் களைந்து உண்மையான தமிழ்த் தேசியத்தைக் கட்டி யெழுப்ப முன்வரவில்லை.

அன்று தமிழ்த் தலைவர்கள் என்று தங்களை அடையாளப் படுத்தியவர்களில் ஒரு சிலரைத் தவிர மற்ற அனைவரும் இறுக்கமான சாதிய வட்டத்துக்குள்ளேயே இருந்தனர். பலருடைய வீடுகளின் முன் புறத்தில் நாங்கள் சென்றால் காத்திருப்பதற்கென்று தனிக் கொட்டில்கள் போடப்பட்டிருந்தன. நாங்கள் தண்ணீர் குடிப்பதற்கென்று தனியான பானைகளும் தனியான மூக்குப் பேணிகளும் கூட வைக்கப் பட்டிருந்தன. எங்களுக்கு உள்ளே செல்ல அனுமதி மறுத்த பல கோவில்களின் தர்மகர்த்தாக்களாகவும் நிர்வாகிகளாகவும் - உரிமையாளர்களாகவும் தமிழ் கொங்கிரஸ், தமிழரகசுக் கட்சி என்ற இரண்டு கட்சிகளினதும் பிரமுகர்களும் தலைவர்களும் தான் இருந்திருக்கிறார்கள்.

இவ்வாறு போலித்தனமும் கயநலமும் மிக்க தமிழ் அரசில் தலைவர்கள் மத்தியில் ஹண்டி பேரின்பநாயகம், நெவின்ஸ்.செல்லத்துரை இந்துபோட் இராஜரட்னம் சி.தர்மகுலஹிங்கம், பொன்.கந்தையா, எம். காத்திரேக்ஸ், ஏ.ச.தம்பர், எம்.சண்முகதாசன் முதலான பலர் உண்மையிலேயே சாதி அரக்கனை ஒழித்துச் சமத்துவமான தமிழ்ச் சமூகம் ஒன்றை உருவாக்குவதற்குப் பாடுபட்டார்கள்.

இதிலே தோழர்கள் பொன். கந்தையா மற்றும் சண்முகதாசனுடைய பங்கு மிக முக்கியமானது.

இவர்களை விட இன்னொருவர் அரசியலைச் சாராது உண்மையான தமிழ் அடையாளத்தையும் தமிழ்க் கருத்தியலையும் கண்டறிந்து அதன்படி நடப்பதன் மூலமே தமிழர்கள் ஒன்றுபட முடியும் என்றும் தமிழினமும் தமிழ் மொழியும் தழைக்க முடியும் என்றும் வலியுறுத்தினர்.

அவர் நடத்திய திண்ணைப் பள்ளிக் கூடத்திற்கே எனது பெற்றோர்கள் அன்று என்னை அழைத்துச் செல்லவிருந்தனர்.

4

உண்மையான தமிழ் அடையாளத்தையும் தமிழர் பண்பாடு மற்றும் கலாச்சார விழுமியங்களையும் தமிழர் மெய்யியலையும் தேடிய அந்த மனிதர் தமிழ்த் தாத்தா என்று அழைக்கப்படும் கந்த முருகேசனாராகும்.

தென் புலோலியைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்ட அவர் ஆறுமுகநாவலரின் சற்குத்திருக் கோட்பாட்டை நிராகரித்து ‘ஒன்றே குலம் ஒருவனே தேவன்’ என்பதை வலியுறுத்தினார். ‘அன்பே சிவம்’ என்பது தான் அவரது மெய்ஞ்ஞானமாக இருந்தது. ‘மனிதர்கள் எல்லோரும் ஒருவர்மேல் ஒருவர் அன்பு செலுத்தவேண்டும்’ என்றும் ‘ஓவ்வொரு மனிதனும் அடுத்தவரை நேசிப்பதிலும் அடுத்தவர் கஞக்குரிய மரியாதையைக் கொடுப்பதிலும் தான் மனிதம் என்ற சொல்லுக்குரிய அர்த்தம் வெளிப்படுகிறது’ என்றும் கூறிவந்தார்.

மனிதனை மனிதன் பிறப்பைக் கொண்டு இழிவுபடுத்தும் இந்துத்துவ வர்ணக் கோட்பாட்டைக் கடுமையாக விமர்சித்த அவர், இது தமிழர்களது அடையாளமோ பண்பாடோ இல்லை என்றும் அடித்துச் சொன்னார்.

‘சாதி இரண்டொழிய வேறில்லை, சாற்றுங்கால் நீதிவழுவா நெறி முறையின்-மேதினியில் இட்டார் பெரியோர் இடாதார் இழிகுலத்தோர் பட்டாங்கில் உள்ள படி’ என்பதே உண்மையான தமிழர் மரபு என்றும் வலியுறுத்தி வந்தார்.

‘பிச்சைக்கு மூத்தகுடி வாழ்க்கை பேசுங்கால் இச்சை பல சொல்லி இடித்து உண்க - சீச்சி வயிறு வளர்க்கைக்கு மானம் அழியாது உயிர்விடுக சால உறும்’ என்ற ஒளைவயாளின் நல்வழி வெண்பாவை அவர் எப்போதும் தமிழ் அரசியல்வாதிகளுக்கு உதாரணமாகச் சொல்வதுண்டு.

இன்று தமிழ்க் தாக்கா கந்தமுருகேசனார் என்று கேட்டால், அவர் வாழ்ந்த காலத்தில் வாழ்ந்த ஒரு சிலரையும் அவருடைய உறவினர்களையும் தவிர மற்றவர்கள் தெரியாது என்றே சொல்வார்கள். யாழ்ப்பாணக் குடாநாட்டின் வடமராட்சி மந்திகைப் பகுதியில் பருத்திக்குறை யாழ்ப்பாணம் நெடுஞ்சாலை அருகே நிறுவப்பட்டுள்ள அவரது சிலையும், தென் புலோலியில் உபய கதிர்காமத்துக்கு அண்மையில் அவர் வாழ்ந்த வீடிருந்த பகுதிக்குச் செல்லும் கந்தமுருகேசனார் வீதி என்ற பெயரும் தான் இன்று அவர் ஞாபகார்த்தமாக இருக்கின்றன.

வராளமான செய்யுள்களையும், இலக்கண நூல்களையும், தமிழர் மெய்யியல் பற்றிய ஆய்வுக் கட்டுரைகளையும் அவர் எழுதிய போதினும் அவை எதுவுமே வெளியே வரவில்லை. அவரது பெயர் யாழ்ப்பாணப் புலவர் மரபிலிருந்து திட்டமிட்டு இருட்டடிப்புச் செய்யப்பட்டதைப் போல அவரது எழுத்துக்களும் யாழ்ப்பாண அதிகார வர்க்கத்தின் கருத்தியல் வறுமைக்கு இரையாகிவிட்டன.

தமிழ் மக்களின் அறிவுக் கண்ணைத் திறப்பதற்காக அவர் நடத்தி வந்த திண்ணைப் பள்ளிக்கூடத்தில் மூன்று மாதங்கள் கல்வி கற்கும் வாய்ப்பு எனக்குக் கிடைத்தது.

அந்த மூன்று மாதங்களில் அவர் எனக்குள் ஏற்படுத்திய தாக்கம் இப்போது 45 வருடங்கள் கழிந்துவிட்ட நிலையிலும் அதே வீச்சோடு என்னுள் ஆழமாகப் பதிந்திருக்கிறது.

அந்த அற்புதமான மனிதரை நான் சந்தித்த முதல் சந்திப்பே ஒரு சுவாரஸியமான சந்திப்பாகும்.

அதாவது நான் ஆரம்பத்தில் குறிப்பிட்ட 1962 ஆம் ஆண்டு மார்க்கிரி மாதத்தின் முதலாவது ஞாயிற்றுக்கிழமை காலையில் எனது அம்மாவும் அப்பாவும் என்னை அந்தத் திண்ணைப் பள்ளிக்கூடத்தில் சேர்த்து விடுவதற்காக அழைத்துச் சென்றனர்.

புது உடுப்பு, புது செருப்பு, புது சிலேட்டு, புது பெஞ்சில், புதிய பாலபோதினி 3 ஆம் வகுப்புத் தமிழ்ப் புத்தகம், புதுப் புத்தகப் பை என்று எல்லாமே புதிதாகக் கிடைத்த சந்தோசத்தோடு நான் அப்பாவின் கையைப் பிடித்துக் கொண்டு உற்சாகமாக நடந்து சென்றேன்.

எங்கள் வீட்டிலிருந்து அந்தப் பள்ளிக்கூடம் ஒரு அரை மைல் தூரத்திலேயே இருந்தது. ஏழுவாக்கை எனப்படும் வயல் வெளியின் வடக்குப் பக்கத்தினுடாகவே இந்தப் பள்ளிக் கூடத்துக்குச் செல்ல வேண்டும். (வல்லிபுரக் கோவிலுக்கு இந்த வயல் வெளியின் கிழக்குப்

பக்கமாகச் செல்லவேண்டும்.) நாங்கள் சென்றபோது குரியன் மேலே வந்துவிட்டதால் அதிகாஸையில் அந்த வயல் வெளிக்கு அப்பால் உள்ள ஆனை விழுந்தான் வெளியில் பார்த்த கொள்ளிவால் பேய்களின் பயம் இப்போது இருக்கவில்லை.

ஆனால் ‘அந்தப் புதுப் பள்ளிக்கூடத்தில் வாங்கில்லை அல்லது கதிரையில் இருந்து படிக்க விடுவார்களோ?’ என்ற ஏக்கமும் ‘கதிர்காமர் வாத்தியாறைப் போல யாராவது வாத்தியார் என்னுடைய புது உடுப்பை வாழைத் தடலாலை அடிச்சி ஊத்தையாக்கிப் போடுவாரோ?’ என்ற பயமுமே அப்போது இருந்தது.

நாங்கள் அந்தப் பள்ளிக் கூடத்தை அண்மித்த போது, ‘அறஞ்செய்ய விரும்பு’ ‘ஆறுவது சினம்’ ‘இயல்வது கரவேல்’ ‘சவுது விளக்கேல்’ என்ற ஒன்றையாருடைய ஆத்திகுடியையும் ‘அன்னையும் பிதாவும் முன்னால் தெய்வம்’ ‘ஆலயம் தொழுவது சாலவும் நன்று’ என்ற கொன்றைவேந்தனையும் அங்கு படிக்கின்ற பிள்ளைகள் உரத்த குரவில் கூட்டாகச் சொல்வது காற்றில் மிதந்து வந்தது.

நாங்கள் அந்தப் பள்ளிக் கூடத்துக்காகச் சென்ற அந்த வீதியின் ஒரு திருப்பத்தில் மா மரங்கள், பலா மரங்கள், தென்னை மரங்கள், பனை மரங்கள், கழுகு (பாக்கு) மரங்கள், வாழை மரங்கள் என்ற பல்வகை மரங்களும் செம்பரத்தை மணி வாழை ரோஜா மல்லிகை கனகாம்பரம் என்று நிறைய பூமரங்களும் நிரம்பிய ஒரு சோலை இருந்தது. அந்தச் சோலையைத்தான் நான் படிக்கப் போகும் புதுப் பள்ளிக் கூடம் என்று எனது பெற்றோர் எனக்குக் காண்பித்தனர்.

‘பள்ளிக் கூடம் என்ற பெரிய கட்டிடங்கள் இருக்கும். கதிரை மேசைகள் இருக்கும்’ என்று எண்ணிக்கொண்டு சென்ற எனக்கு ஏமாற்றமாகப் போய்விட்டது.

அந்தச் சோலையின் நடுவே ஒரு பெரிய மால் என்று சொல்லுகின்ற ஒரு ஒலைக் கொட்டகையும் அதற்கு அருகே ஒரு சிறு குடிசையும் இருந்தன. ஆங்காங்கே உயரமாக வளர்ந்திருந்த மாமரம் பலா மரங்களுக்கு இடையே சிறு சிறு வட்டக் குடில்கள் அமைக்கப்பட்டிருந்தன. அந்தக் குடில்களின் தரையில் கடற்கரை மணல் போடப்பட்டிருந்தது. அந்த மணலில் இருந்து தான் பிள்ளைகள் பாடம்படித்துக் கொண்டிருந்தார்கள். பாடம் சொல்லிக் கொடுக்கும் ஆசிரியர்கள் நின்று கொண்டிருந்தார்கள். அந்தக் காட்சியைப் பார்த்தவுடன் என்னுடைய ஏமாற்றம் இன்னும் அதிகரித்தது.

'சே! இந்தப்பள்ளிக் கூடத்திலையும் நிலத்தில் இருந்துகான் படிக்க வேண்டி இருக்கிறதே!' என்று நான் சலித்துக்கொண்டேன். ஆனால் எல்லோருமே நிலத்தில் இருந்து படித்ததைப் பார்த்தபோது நான் ஏற்கனவே படித்துக் கொண்டிருக்கும் மந்திகை பள்ளிக்கூடத்தை விட பரவாயில்லை என்ற திருப்பி ஏற்பட்டது.

இதேவேளை அந்தப் பள்ளிக்கூடம் இருந்த அந்த சோலைக் காணிக்குள் ஆங்காங்கே தடுப்பு வேலிகள் போடப்பட்ட பகுதிகள் - நான்கு ஐந்து மாண்களும் பல முயல்களும் மேய்ந்துகொண்டிருந்தன.

இன்னொரு புறத்திலே பல மயில்களும் ஏராளமான புறாக்களும் பஞ்சவர்ணக் கிளிகள் உட்படப் பல வகையான கிளிகளும் இருந்தன. இந்த மாண்களையும் மயில்களையும் பஞ்சவர்ணக் கிளிகளையும் நான் அதுவரை பாலபோதினி பாடப்புத்தகத்தில் இருந்த படங்களில் தான் பார்த்திருக்கிறேன். அவற்றையெல்லாம் நேரில் பார்த்த போது எனக்கு ஒரே மகிழ்ச்சியாக இருந்தது.

ஆனால் அந்த மகிழ்ச்சி அதிக நேரம் நீடிக்கவில்லை. எனது பெற்றோர் அந்த மிருகங்களையும் பறவைகளையும் வேடிக்கை பார்த்துக் கொண்டிருந்த என்னை அழைத்துக் கொண்டு அந்தச் சோலையின் நடுப்பகுதியில் இருந்த மாலை (பெரிய கொட்டகை) நோக்கிச் சென்றனர்.

அந்த மாலின் முன்பகுதியின் இரண்டு பக்கத்திலும் இரண்டு முழும் (ஏற்கக்குறைய ஒரு மீட்டர்) உயரத்துக்குப் பெரிய விசாலமான மண்ணாலான திண்ணைகள் அமைக்கப்பட்டிருந்தன. வலது பக்க திண்ணையில் ஒரு பாய் விரிக்கப்பட்டு அதில் ஏராளமான ஏட்டுச் சுவடிகளும் பல புத்தகங்களும் வைக்கப்பட்டிருந்தன. இடது பக்கத் திண்ணையிலே மான் தோல் விரிக்கப்பட்டு அதன் மேல் தமிழ்த் தாத்தா என்று அழைக்கப்பட்ட கந்தமுருகேசனார் கம்பீரமாக அமர்ந்திருந்தார்.

நல்ல சிவந்த நிறம், பஞ்ச போன்று வெள்ளையாக நரைத்த தலை மயிர். அதே நிறத்திலான நீண்டதாடி, இடுப்பில் மட்டும் நான்கு முழு வேட்டி. நெற்றியில் திருநீற்றுப் பூச்சு அகண்ட மார்பிலும் அடத்தியான வெள்ளை முடி என்று அவரது தோற்றத்தையும் அவர் அமர்ந்திருந்த விதத்தையும் நான் முதல் முதலாகப் பார்த்த போது, ஒரு சில விநாடிகள் எனக்குப் பயத்தில் நெஞ்சு அடைத்து, தொண்டைத் தண்ணீர் வற்றி, பேச்சோ அழுகையோ வராத ஒருவிதமான திகில் நிலைக்குத் தள்ளப்பட்டேன்.

அம்மா எனக்கு அடிக்கடி கூறும் புராணக் கதைகளில் வரும் முனிவர்களுடைய ஞாபகம் தான் வந்தது. ‘புளிய மரத்தில் முனி இருக்கும், முனியடிக்கும் ஆட்களைக் கொண்டு போயிடும்’ என்கின்ற கதைகளொல்லாம் எனக்கு அந்தக் கணத்தில் நினைவுக்கு வந்தது.

‘நான் குழப்படி செய்யிறதால் அம்மாவும் அப்பாவும் பள்ளிக் கூடத்துக்கு என்று பொய் செல்லி முனியிட்டை பிடித்துக் கொடுக்கிறதுக்குக் கூட்டிவந்திருக்கினம்’ என்று நினைத்து அம்மாவைக் கட்டிப் பிடித்துக்கொண்டு கண்ணீர்விட்டுக் கதற ஆரம்பித்தேன்.

‘ஜயோ நான் இனி மேல் குழப்படி செய்ய மாட்டன். என்னை முனியிட்டை பிடிச்சுக் கொடுக்காதையுங்கோ. ஜயா..ஜயா (அப்பாவை நான் ஜயா என்று தான் கூப்பிடுவது வழக்கம்) அம்மாவிட்டை சொல்லனை. என்னைப் பிடித்துக் குடுக்க வேண்டாம் எண்டு. நான் இனிமேல் குழப்படியே செய்யமாட்டன்’ என்று நான் கதறின கதறலால் அங்கே பாடம் நடத்திக் கொண்டிருந்த ஆசிரியர்களும் மாணவர்களும் பாடத்தை நிறுத்திவிட்டு எங்களையே பார்த்தார்கள்.

‘அப்பன் அழாதையடா அவர் முனி இல்லை. அவர் பெரிய வாத்தியார். அவர் மனிசன் தான் பயப்பிடாதை. ஜயாவும் அம்மாவும் உன்னோடை கூட இருக்கிறம்’ என்று அம்மா என்னை சமாதானப் படுத்தி எனது பயத்தைத் தெளிய வைக்க முயற்சித்தா.

கந்தமுருகேசனாருக்கு நான் ஏன் அப்படிக் கத்தி அழுகிறேன் என்பது புரியவில்லை. அவர் எனது அப்பாவிடமும் அம்மாவிடமும் அதற்கான காரணத்தைக் கேட்டுத் தெரிந்து கொண்டதும் ‘பேய் பிசாக முனி என்று பிள்ளையை நல்லா பயப்பிடுத்திப் போட்டியன். இப்படிச் சின்ன வயதிலேயே அதுகளைப் பயப்படுத்தினால் எப்படி அதுகளுக்குத் தன்னம்பிக்கை வரும்?’ என்று அவர் அவர்களைக் கடிந்து கொண்டார்.

அத்தோடு என்னைத் தூக்கித் தான் அமர்ந்திருந்த தின்னணையில் இருக்கும்படி அம்மாவைச் சொன்னார்.

‘நான் மாட்டன். நான் மாட்டன் என்னை விடுங்கோ’ என்று நான் அம்மாவை இன்னும் இறுக்கிக் கட்டிப்பிடித்துக் கொண்டு கத்தி அடம்பிடிக்க அவர் தனது உதவியாவை அழைத்து எனது வயதுள்ள இரண்டு பொடியளைக் கூட்டி வந்து தனக்குப் பக்கத்தில் இருக்கும்படி கட்டளையிட்டார்.

அவர்கள் வந்து இருந்ததும், ‘இப்ப பாத்தியே உன்னைப் போல
பொடியள் அவருக்குப் பக்கத்தில் இருக்கிறார்கள்; நீயும் பயப்பிடாமல்
ஏறி இரு’ என்று அம்மா தைரியம் சொல்ல, நான் அவ்வைக்
கட்டிப்பிடித்த பிடியை விடாமல் கழுத்தைத் திருப்பி அந்தப்
பொடியளைப் பார்த்தேன். கொஞ்சம் பயம் குறைந்தது.

அதைத் தெரிந்து கொண்ட அம்மா மெதுவாக என்னைத் தூக்கி
அந்தத் தின்னையில் இருந்தினா. அழுகை நின்றாலும் விம்மல்
நிக்காத நிலையில், நான் அவிவின் கையைப் பிடித்துக் கொண்டு
தலையைக் குனிந்தவாறு அமர்ந்து கொண்டிருந்தேன். கந்த
முருகேசனாரை நிமிர்ந்து பார்க்க எனக்குத் தைரியம் வரவில்லை.

அவர் மெதுவாக எனது கையைப் பிடித்து இழுத்து என்னைத்
தூக்கித் தனது மடியில் இருக்கிக் கொண்டார். எனக்கு மறுபடியும்
பயம் அதிகமாகவிட்டது. விம்மி விம்மி அழுகை பீரிட்டு வரும்
போல் இருந்தது.

அவர் என்னைத் தடவி ‘பயப்பிடாத உன்றை அப்பாவும்
அம்மாவும் பக்கத்தில் தான் நிற்கினம். எதுக்கு பயப்பிட வேணும்’
என்று சொல்லி ஆறுதல் படுத்தியதுடன், தான் சாப்பிடுவதற்கு
வைத்திருந்த முந்திரிகைப் பழுத்தை எடுத்து எனக்கு ஊட்டி விட்டார்.

ஏறக்குறைய 10 நிமிடங்களுக்கு மேல் நடந்த இந்தச்
சம்பவங்களை அங்கிருந்த ஆசிரியர்களும் மாணவர்களும் பாடம்
படிப்பிடப்படையும் படிப்படையும் விட்டுவிட்டுப் பார்த்துக்
கொண்டிருந்தனர்.

கந்தமுருகேசனார் அவர்களை ஒரு அதட்டு அதட்டிவிட்டு
என்னைப் பார்த்து ‘சின்னப்பொடியனின் (எனது தந்தையின் பெயர் அது)
சின்னப் பொடியா! நாங்கள் பாடம் படிக்கலாமோ?’ என்று கேட்டார்.

அதற்கு நான் விம்மிக்கொண்டே சம்மதம் தெரிவித்துத்
தலையாட்ட ‘உன்னுடைய பேரென்ன?’ என்று அன்போடு
திருப்பிக்கேட்டார்.

நான் ‘சிவ.. சிவன்.. சிவநேசமூர்த்தி’ என்று விம்மில் தடுக்க
தடங்கித் தடங்கி பதில் சொன்னேன்.

‘சிவநேசமூர்த்தி- சிவனுக்கு நேசமான மூர்த்தி அது யார்
தெரியுமோ?’ என்று அவர் திருப்பிக்கேட்க, நான் தெரியாதெனத்
தலையாட்டி னேன்.

'தமிழ்க் கடவுளான முருகன். அவர்தான் சிவனுக்கு நேசமான மூர்த்தி' என்று விளக்கமளித்த அவர் 'சரி நான் இன்னொரு கேள்வி கேட்கப் போகிறேன் அதுக்குப் பதில் சொல்லு பார்க்கலாம்' என்றார்.

அது என்ன கேள்வி என்று நான் அவரை நிமிர்ந்து பார்க்க, 'உன்னுடைய பெயர் சிவநேசமூர்த்தி என்பது உனக்குத் தெரியும். ஆனால் நீ யார் என்பது உனக்குத் தெரியுமோ? நீ யார்? இதற்குப் பதில் சொல்லு பார்ப்போம்' என்றார்.

அதற்கு விடை தெரியாததால் நான் யோசனை செய்ய 'இன்றைக்கு முதல் நாள் இவ்வளவும் போதும் நாளைக்கு உன்னுடைய வீட்டிலை இருக்கிற எல்லோரிடமும் கேட்டு அதற்கான விடையைத் தெரிந்து கொண்டு வா' என்று சொல்லி என்னை மடியில் இருந்து இறக்கிவிட்டார்.

அத்துடன் எனது பெற்றோருக்கு 'மீண்டும் பின்னையனை ஒருநாளும் ராமி பூதம் பேய் பிசாசு முனி என்று சொல்லி பயப்படுத்தாக்கையுங்கோ' என்று அறிவுரை கூறி அனுப்பிவைத்தார்.

நாங்கள் வெளியே வந்ததும் கண்ட கண்ட புராணக் கதைகளைச் சொல்லி அம்மாதான் என்னைப் பயப்படுத்துவதாக அப்பா வழிக்கு வழி அவ்வை ஏசிக்கொண்டே வந்தார். என்னுடைய நிந்தனை எல்லாம் 'நான் யார்?' என்பதைப் பற்றியே இருந்தது.

5

'நீ யார்?' என்ற இந்தக் கேள்வி ஒரு மிகச் சிறிய கேள்வியாக இருந்த போதிலும் அதற்குரிய விடையைக் கண்டுபிடிப்பதென்பது அவ்வளவு கலபமாக இருக்கவில்லை.

என்னுடைய அம்மா, அப்பா, அப்பு (தாத்தா), ஆச்சி (பாட்டி) உற்றார் உறவினர் யாருக்குமே இந்தக் கேள்விக்கான விடை தெரியவில்லை. அன்று இரவு வரை எனக்குத் தெரிந்தவர்கள் நண்பர்கள் என்று எல்லோரிடமும் இந்தக் கேள்வியைக் கேட்டுப் பார்த்துவிட்டேன். யாருக்கும் அதற்குச் சரியான பதில் சொல்லத் தெரியவில்லை.

'நீ யார்?' என்றால், அதற்குரிய பதில் 'நீ சிவநேசன் சின்னப்பொடியனின் மகன்' என்றே எல்லோரும் கூறினார்கள். எனக்கு என்னவோ அந்தப் பதில் சரியாக இருக்கும் என்று தோன்றவில்லை.

இரவு பாயில் படுத்துக்கொண்டு உறக்கம் வராமல் இதைப் பற்றியே நீண்ட நேரம் யோசித்துக் கொண்டிருந்தேன்.

'உன்னுடைய பெயர் சிவநேசமுர்த்தி என்பது உனக்குத் தெரியும். ஆனால் நீ யாரென்றாலும் உனக்குத் தெரியுமோ?' என்று கந்த முருகேனார் கேட்ட அந்தக் கேள்வியைத் திரும்பத் திரும்ப எனக்கு நானே கேட்டுப்பார்த்தேன்.

'நான் சின்னப்பொடியனினதும் இலட்சமியினதும் ஒரே மகன். எனக்கு எட்டு வயது ஆகிறது. நான் ஒரு மாணவன்' என்பதற்கு அப்பால் வேறெதையும் என்னால் கண்டுபிடிக்க முடியவில்லை.

மறுநாள் காலையில் வழக்கம் போல அம்மாவுடன் வல்லிபுரக் கோவிலுக்குப் போய் மார்கழி தோச்சலை முடித்துவிட்டு வந்து கந்த முருகேனாருடைய பள்ளிக்கூடத்துக்குப் புறப்பட்டேன். அன்று அப்பா தனது தொழிலுக்குச் சென்றுவிட்டதால் அம்மா மட்டும் என்னோடு வந்தா.

நாங்கள் ஏழுவாக்கை வயல் வெளியைக் கடந்து தற்போது கந்த முருகேனார் வீதி என்று பெயர் சூட்டப்பட்டிருக்கும் அந்த வீதியால் சென்ற போது எங்களைக் கண்டவர்களும் கடந்து சென்றவர்களும் ஒருமாதிரியாக முறாய்த்துப் பார்த்துக் கொண்டு சென்றார்கள்.

நாங்கள் சென்ற அந்தப் பகுதி முழுக்க முழுக்க மேட்டுக் குடியினர் குடியிருக்கும் பகுதியாகும். பொதுவாக அந்தக் காலத்தில் (1955-65) நாங்கள் மேட்டுக் குடியினருடைய குடியிருப்புக்களுடாகச் செல்லும் போது ஆண்கள் தோளில் துண்டோ சேட்டோ போடாமலும், பெண்கள் ஆடம்பரமாக உடையுடுத்தாமலும் செல்ல வேண்டும். மற்றபடி சாதாரணமாக உடை உடுத்திச் சென்றால் எங்களை யாரும் கணக்கில் எடுப்பதில்லை. ஆனால் அன்று எங்களை அவர்கள் பார்த்த பார்வையில் வித்தியாசம் தெரிந்தது. நான் புது உடுப்பும் புது செருப்பும் போட்டுக் கொண்டு போகின்றபடியினால் தான் அப்படிப் பார்க்கிறார்களோ? என்ற சந்தேகம் எனக்கு ஏற்பட்டது.

நாங்கள் பாடசாலையை நெருங்கிய போது வழக்கமாகக் காற்றில் மிகந்துவரும் பாடச் சத்தம் கேட்கவில்லை. அதற்குப் பதிலாக அந்தப் பாடசாலைச் சோலையிலிருந்த மாமரத்திலிருந்து இரண்டு குழில்கள் ஏட்டுக்குப் போட்டியாகக் கூவிக்கொண்டிருந்த சத்தம் மட்டுமே கேட்டது.

பாடசாலை வளவுக்குள் நாங்கள் ருழைமுந்த போது மாணவர்கள் யாருமின்றி அது வெறிச்சோடிப்போய் இருந்தது. ‘ஏன் என்ன நடந்தது பள்ளிக்கூடம் இல்லையா?’ என்று நாங்கள் யோசித்தவாறு கந்த முருகேசனார் அமர்ந்திருக்கும் மாலை நோக்கிச் சென்றோம்.

தான் வழக்கமாக அமரும் இடத்திலிருந்து ஏட்டுச் சுவடி ஒன்றைப் படித்துக் கொண்டிருந்தவர். என்னைக் கண்டதும் ‘வா..வா..வா.. சின்னப்பொடியனின் சின்னப்பொடியா’ என்று மகிழ்ச்சியோடு வரவேற்றார்.

‘ஏன் நயினார் இன்டைக்குப் பள்ளிக்கூடம் இல்லையோ? பொடியன் ஓன்டையும் காணேயில்லை?’ என்று அம்மா தயக்கத்துடன் கேட்க அவருக்கு அடக்க முடியாத கோபம் வந்துவிட்டது.

‘உங்களுக்கு எத்தினை தரம் சொல்லுறது நயினார் என்னு கூப்பிட்டுக் கூழைக் கும்பிடு போடாதையுங்கோ என்னு’ என்று கத்தினார். அந்தக் காலத்தில் நாங்கள் மேட்டுக்குடி ஆண்களை ‘நயினார்’ என்று சொல்லியும், பெண்களை ‘நாச்சியார்’ என்று சொல்லியும் தான் அழைக்க வேண்டும்.

அவருடைய கத்தலில் அம்மா பயந்து போய் ஒடுங்கி நிற்க,

‘ஏன் இன்டைக்கு பள்ளிக்கூடம் நடக்கேல்லை என்னு உனக்குத் தெரியுமா? உன்றை மகனை நான் மடியில் தூக்கி இருத்திப் போட்டனாம். அவனுக்குப் பாடம் சொல்லிக் கொடுத்திட்டனாம். ஒரு நளப்பொடியனை கந்தமுருகேசன் எப்பிடி மடியில் இருக்கிப் பாடம் சொல்லிக் கொடுக்கலாம்? என்று எங்கடை ஆக்கள் என்னைப் பார்த்து கேள்வி கேக்கினம். அதனாலை தங்கடை பிள்ளையனை என்னடை படிக்க அனுப்ப மாட்டினமாம். போராட்டம் நடத்துகின்மாம் போராட்டம்’ என்று பொரிந்து தள்ளினார்.

அப்போது தான் வழியில் நாங்கள் சந்தித்த கனவான்கள் கூட்டம் எங்களை முறைத்துப் பார்த்த பார்வைக்கு எனக்கு அர்த்தம் புரிந்தது.

அம்மாவை வீட்டுக்குத் திரும்பிப் போய் விட்டு மத்தியானம் வந்து என்னைக் கூட்டிச்செல்லும்படி கறிய கந்தமுருகேசனார், என்னைத் தனக்குப் பக்கத்தில் கூப்பிட்டு இருக்கி ‘நீ பயப்பிடாதை நான் உனக்குப் பாடம் சொல்லித் தாறன். உவங்கள் ஆர் வந்தாலும் வராட்டிலும் நான் உனக்குப் படிப்பிக்கிறன்’ என்றார்.

அந்த வயதில் எனக்கு அவர் சொன்ன அந்தச் சொல்லின் அர்த்தமும் தாக்கமும் புரியவில்லை. ஆனால் வளர்ந்து பெரியவனாகி எனக்கு விபரம் தெரிந்தபோது அதை நினைத்து, அந்த மாமனிதனுடைய

துணிவையும் தமிழ்ப் பற்றையும் நினைத்து வியப்படைந்திருக்கிறேன். அவரிடம் கல்விகற்க சந்தர்ப்பம் கிடைத்ததையிட்டு பெருமைப் பட்டிருக்கிறேன்.

'ஈவமும் தமிழும் தமிழினத்தின் இரண்டு கண்கள்' என்றும், 'மேன்மைகொள் சைவ நீதி விளங்குக உலகமெல்லாம்' என்றும் அந்தக் காலத்தில் பேச்சிலும் எழுத்திலும் கூறிவந்த யாழ்ப்பாணக் குடாநாட்டு அதிகார வர்க்கம், 'சாதியம் என்பது மேன்மைகொள் சைவ நீதியின் பிரிக்க முடியாத ஒரு அம்சம்' என்று நம்பியது.

நிலமும் கல்வியும் பட்டங்களும் பதவிகளும் சமூகத்தின் மீதான ஆளுமையும் தங்களுக்கு மட்டுமே உரித்தானவை என்றும் அவையெல்லாம் இறைவன் கொடுத்த வரம் என்றும் இந்த அதிகார வர்க்கம் கதைவிட்டுக்கொண்டிருந்த போது, கந்தமுருகேசனார் தன்னுடைய தமிழ்ப் புலமையால் அதை மறுதலித்து மதம் கொண்ட யானை தன்னுடைய அழிவைத் தானே தேடிக்கொள்வதைப் போல மதம் பிடித்த தமிழனும் தன்னுடைய மதவெறியால் தன்னுடைய தலையில் தானே மண் அள்ளிப் போடுவான் என்று சொல்லிவந்தார்.

அன்று கந்தமுருகேசனாருடைய பாடசாலையில் என்னைத் தனியே விட்டுவிட்டுச் செல்வதற்கு அம்மா தயங்கினா. நான் அழுது அடம்பிடிப்பேனோ என்ற பயத்தைவிடச் சாதி வெறியர்கள் வந்து எனக்கு ஏதும் செய்துவிடுவார்களே என்ற பயமே அவிவுக்கு அதிகமாக இருந்தது.

அதை அவ கந்தமுருகேசனாரிடம் கூறியபோது 'நான் இருக்கிறன் இங்கே ஒரு பயலும் வரமாட்டார்கள். நீ பயப்பிடாமல் போயிட்டு வா' என்று கூறி அனுப்பி வைத்தார்.

அம்மா சென்றதும் என்னைக் கூர்ந்து பார்த்த கந்தமுருகேசனார் 'நான் நேற்று உண்ணிடம் ஒரு கேள்வி கேட்டனே- என்ன கேள்வி' என்று கேட்டார்.

'நீ யார்?' என்ற கேள்வி என்று நான் சொல்ல...

'அதுக்குப் பதில் தெரியுமா?' என்று அவர் திருப்பிக் கேட்டார்.

நான் தெரியும் என்றும் சொல்லமுடியாமல் தெரியாதென்றும் சொல்ல முடியாமல் தயங்க அவர், 'எங்கே அதுக்குப் பதில் சொல் பார்ப்போம்' என்றார்.

'நான் சின்னப்பொடியனினதும் இலட்சமியினதும் ஒரே மகன். எனக்கு எட்டு வயது ஆகிறது. நான் ஒரு மாணவன்' என்று தயங்கித் தயங்கிச் சொன்னேன்.

தனது கண்களை மூடித் தனது வெண்டாடியை ஒரு நிமிடம் தடவிய அவர் தூரத்திலே புல் மேய்ந்து கொண்டிருந்த மாணைக் காட்டி ‘அது என்ன?’ என்று கேட்டார்.

நான் ‘மான்’ என்று பதில் சொல்ல, மயில்களைக் காட்டி ‘அது என்ன?’ என்றார்.

நான் ‘மயில்’ என்று சொல்ல ‘அப்ப நீ என்ன?’ என்று அவர் திருப்பிக்கேட்டார்.

அதற்கு உடனே பதில் சொல்லத் தெரியாமல் நான் தடுமாற, ‘அது மான் இது மயில், நீ மனிதன்’ என்று ஒரு வித இராகத்தோடு உரத்து அழுத்திச் சொன்னார்.

‘சரி மனிதன் என்றால் என்ன?’ என்று அடுத்த கேள்வியை அவர் கேட்டார்.

‘மிருகங்கள் ஜந்தறிவு உள்ளவை, மனிதன் ஆற்றிவு உள்ளவன்’ என்று அம்மா எனக்கு ஏற்கனவே சொல்லித்தந்திருந்த படியால் ‘மனிதன் என்றால் ஆற்றிவு உள்ளவன்’ என்று நான் அவரது கேள்விக்குத் துணிந்து பதில் சொன்னேன்.

எனது பதிலைக் கேட்டதும் தனது கண் புருவங்களை உயர்த்தி என்னைக் கூர்ந்து பார்த்த அவர் ‘ஆறாவது அறிவு என்றால் என்ன?’ என்று கேட்டார்.

அதற்குரிய பதிலும் ஏற்கனவே எனக்குத் தெரிந்திருந்த படியால் ‘பகுத்தறிவு’ என்று சொன்னேன்.

‘பகுத்தறிவு என்றால் என்ன?’ அவர் திருப்பக் கேட்க எனக்குச் சரியான பதில் சொல்லத் தெரியவில்லை.

‘பகுத்தறிவு என்றால் பகுத்து அறிவது. சரி பிழை - நன்மை தீமை-நல்லது கெட்டது என்று எல்லாவற்றையும் சீர்தூக்கிப்பார்த்துச் சரியான முடிவுக்கு வாறது’ என்று அவரே அதற்கு விளக்கம் சொன்னதுடன், ‘இங்கை இந்த மான்களைப் பார், மயில்களைப் பார், புறாக்களைப் பார், கிளிகளைப் பார் இதுகளுக்குப் பகுத்தறிவு இல்லை என்னுடு நாங்கள் சொல்லுறந்து, அதுகள் தங்களுக்குள் எவ்வளவு ஒற்றுமையா இருக்குதலாகன். ஆனால் பகுத்தறிவு இருக்கிறதா சொல்லிக் கொள்ளுற நாங்கள் சாதி சமயம் உயர்ந்தவன் தாழ்ந்தவன் என்னுடு சொல்லிக் கொண்டு ஒருத்தரை ஒருத்தர் உயர்த்தித் தாழ்த்திச் சண்டைபிடிச்சுக் கொண்டிருக்கிறம்’ என்று கூறி ஒரு பெருமூச்சுவிட்டார்.

‘மனிதன் என்றால் எல்லா உயிர்களிடத்திலும் அங்கு செலுத்தவேண்டும். அவன்றை மனதிலை கருணையும் இரக்கமும் இருக்க வேண்டும். மற்றவைக்கு உதவி செய்ய வேண்டும் என்ட குறிக்கோள் இருக்க வேண்டும். தனக்காக வாழாமல் பிறருக்காக வாழ்பவன் தான் உண்மையான மனிதன். தியாகம் செய்கிறது தான் உண்மையான மனித ருணம்’ என்று அவர் அன்று சொன்ன அந்த வார்த்தைகள் இன்றும் என் மனதில் ஆழமாகப் பதிந்திருக்கிறது.

‘முதலில் நீ மனிதன். அடுத்து தமிழன். அடுத்து சின்னப் பொடியன் இலட்சமியின் மகன். இது தான் உன்னுடைய அடையாளம். இது தான் நீ யார்? என்ற அந்தக் கேள்விக்குரிய விடை’ என்று அவர் விளக்கமாகச் சொன்னதும் நான் அதை மனதுக்குள் திரும்பத் திரும்பக் கூடியில் சொல்லிப் பார்த்தேன்.

‘நீ மனிதன் எண்டது உனக்குத் தெரியும். அடுத்து தமிழன். தமிழன் எண்டால் என்னண்டு தெரியுமோ? ஏன் நீ தமிழன்? இதுக்கு பதில் சொல்லு பார்ப்போம்’ என்று அவர் அடுத்த கேள்வியைக் கேட்டார்.

நான் கொஞ்சனேரம் அதைப் பற்றி யோசித்துப் பார்த்துவிட்டு ‘தமிழ் கதைக்கிற படியால் நான் தமிழன்’ என்று பதில் சொன்னேன்.

‘இங்கே தமிழ் ஆக்கள் கொஞ்சப் பேர் இங்கிலிஸ் கதைக்கினம். அப்ப அவை இங்கிலிஸ்காரரா?’ என்று அவர் எதிர்க் கேள்வி கேட்டார்.

எனக்குக் குழப்பமாகப் போய்விட்டது. என்ன பதில் சொல்வதென்றே தெரியவில்லை. நான் அப்பாவித் தனமாக அவரது முகத்தைப் பார்க்க, அவர் ‘நல்லா யோசிச்சப்பார். உன்றை அப்பாவிட்டையும் அம்மாவிட்டையும் போய்க் கேட்டு நாளைக்கு எனக்கு வந்து பதில் சொல்லு’ என்றார்.

நான் ‘சரி’ என்று தலையாட்டியதும், ‘நீ சின்னப்பொடியன்றையும் இலட்சமியின்றையும் மகன். சரி அவை இரண்டு பேரும் ஆருடைய பிள்ளையள்? அவையைப் பற்றித் தெரியுமோ?’ என்று கேட்டார்.

எனக்கு ஏற்கனவே அந்த விபரம் தெரிந்தபடியால் ‘அப்புச்சிக்கு (அப்பப்பா) பெயர் வினாசி. அப்பாச்சி (அப்பம்மா) க்கு பெயர் சின்னாச்சி. அப்புவுக்கு (அம்மப்பா) பெயர் கணபதி, ஆத்தை (அம்மம்மா)க்கு பெயர் வள்ளி’ என்று உடனே சொன்னேன்.

‘சரி உனக்கு அவையின்றை அப்பா அம்மா ஆரெண்டு தெரியுமோ?’ என்று அடுத்த கேள்வி வந்தது. உண்மையில் அவர்களைப் பற்றிய விபரம் எனக்கு அப்போது தெரியாது.

அதைப் புரிந்து கொண்ட கந்தமுருகேசனார், ‘அவை யார்? எங்கே இருந்தவை? அவை என்ன செய்தவை? இப்ப எங்கை இருக்கினம்’ என்ற விபரங்களையெல்லாம் கேட்டுத் தெரிந்து கொண்டு மறுநாள் தனக்கு வந்து சொல்ல வேண்டும் என்றும் சொன்னார்.

அன்று அத்துடன் படிப்பு முடிந்துவிட்டது. அம்மா வரும் வரை என்னை அங்கிருந்த மான்கள் மயில்கள் கிளிகள் எல்லாவற்றையும் குற்றிப்பார்க்கும்படி சொன்னார்.

ஏற்கனவே மந்திகைப் பள்ளிக்கூடத்தில் கதிர்காமர் வாத்தியாரிடம் பேச்கவாங்கி அடிவாங்கி அவமானப்பட்டு அழுது கொண்டு படித்துவந்த எனக்கு கந்தமுருகேசனாரின் அணுகுமுறையும் அவர் பாடம் சொல்லித் தந்த விதமும் எனக்கு மிகவும் பிடித்து விட்டது. நிறைய தெரிந்துகொள்ளவேண்டும் படிக்க வேண்டும் என்ற ஆர்வத்தை அது தூண்டியது.

6

அன்று வீட்டுக்குச் சென்றதும் முதல் வேலையாக எனது குடும்ப வரலாற்றை அறிந்து கொள்ளும் முயற்சியில் ஈடுபட்டேன்.

அப்போது அதாவது 1962 ஆம் ஆண்டு எங்களுடைய வீட்டில் என்னுடன், அப்பா, அம்மா, ஆச்சி (அம்மம்மா), அப்பு (அம்மப்பா) ஆகியோர் இருந்தார்கள். இதில் அப்பாவுக்கு உண்மையில் என்னுடன் ஆறுதலாக இருந்து கதைப்பதற்கு நேரம் இருப்பதில்லை. சீவல் தொழில் செய்து வந்த அவர் காலையில் 7 மணிக்குத் தொழிலை ஆரம்பித்தால் இரவு 8 மணிக்குத்தான் அதை முடிப்பார். இடையில் மதியம் ஒரு இரண்டு மணி நேரம் சாப்பாட்டுக்கென ஒய்வெடுப்பார். வாரத்தில் ஏழு நாட்களும் தொழில் செய்யும் அவர் வீட்டுக்கு வரும்போது மிகவும் களைத்துப்போய் வருவார். அதனால் நான் அவரைத் தொந்தரவு செய்ய விரும்புவதில்லை.

அம்மாவோ அப்பா இறக்கும் கருப்பனியை (பதனீரை) அவர் தொழில் செய்யும் இடத்துக்குச் சென்று வாங்கி வந்து காய்ச்

பனங்கட்டி செய்யும் வேலையில் ஈடுபடுவா. ஆச்சியும் அவவுக்கு உதவி புரிவா. அவர்கள் இருவரும் எப்போதும் ஏதாவது செய்து கொண்டே இருப்பார்கள். எனவே அவர்களிடமும் ஆறு அமர இருந்து என்னால் கதைக்க முடிவதில்லை.

அப்பு மட்டும்தான் நான் தெரிந்துகொள்ள விரும்பும் விடயத்தைச் சொல்வதற்குரிய ஆளாக இருந்தார். அப்போது அவருக்கு 68 வயது. 1894 ஆம் ஆண்டு பிறந்த அவர் ‘போல்’ என்று அழைக்கப்படும் வெள்ளைக்கார பாதிரியார் ஒருவரின் உதவியால் அந்தக் காலத்திலேயே 6 ஆம் வகுப்புவரை படித்திருக்கிறார். எங்களுடைய உறவினர்களில் அவர் ஒருவர் அதிகமாகப் படித்திருந்தார்.

திறந்த பாடகரான அவர் நல்ல நாடக நடிகரும் கூட. ஸ்ரீவள்ளி பவளக்கொடி, சத்தியவான் சாவித்திரி முதலாகப் பல நாடகங்களில் நாரதர் வேடத்தில் தோன்றி நடித்திருக்கிறார்.

தனக்குத் தெரிந்த தன்னோடு சம்பந்தப்பட்ட பல சம்பவங்களை அவர் ஏற்கனவே என்குச் சொல்லி இருக்கிறார்.

அதனால் அன்று மாலை எங்கள் வீட்டு முற்றத்தில் இருந்த வேப்ப மரத்தின் கீழிருந்து சுங்கான் குடித்துக்கொண்டிருந்த அவரிடம் சென்று கந்தமுருகேசனார் கூறியதைச் சொன்னேன்.

உடனே சுங்கானை அணைத்து விட்டு என்னைத் தூக்கித் தனது மடியில் இருத்திக் கொண்டு எங்களது குடும்ப வரலாற்றை அவர் ஒரு சுவாரசியமான கதையாகச் சொல்ல ஆரம்பித்தார்.

1920 ஆம் ஆண்டு வரையில் எங்களுக்குச் சொந்த நிலம் என்பது இருக்கவில்லை. நாங்கள் குடியிருந்த நிலமும் எங்களுக்கென்று இருந்த வயல் நிலங்களும் வல்லிபுரக் கோவிலுக்குச் சொந்தமானதாக இருந்தது. அதுவரை நிலம் வாங்கும் உரிமை எங்களுக்கு மறுக்கப்பட்டிருந்தது.

அந்தக் காலத்தில் வல்லிபுரக்குறிச்சி மற்றும் கொத்தியவத்தை என்று தனித்தனியாக அழைக்கப்பட்டுத் தற்போது ‘இங்கைநகர்’ என்ற ஒரே பெயரால் அழைக்கப்படும் எங்கள் ஊரில் 1900 ஆம் ஆண்டு எடுத்த கணக்கின்படி 38 குடும்பங்கள் மட்டும் இருந்தன.

இதில் எங்களது குடும்பம் உட்பட 24 குடும்பங்கள் புலோவியைச் சேர்ந்த வெள்ளாளர்களினதும் ஏனைய 14 குடும்பங்கள் துண்ணாலையைச் சேர்ந்த வெள்ளாளர்களினதும் குடிமைகளாக இருந்தன.

கந்தன், கணபதி, முருகன், வேலன், வினாசி, சின்னப்பொடியன், சின்னான் ஆகிய பெயர்களைத் தான் நாங்கள் வைக்க முடியும். பெண்கள் என்றால் வள்ளி, பாறி, சின்னாச்சி, சின்னம்மா ஆகிய பெயர்களைத் தான் வைக்கலாம். 1957 ஆம் ஆண்டு சிறிலங்கா நாடாளுமன்றத்தில் சமூகக் குறைபாடுகள் சட்டம் கொண்டுவரப்படும் வரை இந்த முறைதான் இருந்தது.

என்னுடைய அப்பாவின் பெயர் சின்னப்பொடியன் என்றால் அவருடைய தாத்தாவின் பெயர் சின்னப்பொடியன் தான். என்னுடைய அப்புவின் பெயர் கணபதி. அவருடைய தாத்தாவின் பெயரும் அந்தத் தாத்தாவினுடைய தாத்தாவின் பெயரும் கணபதி என்றே இருந்தது.

குடும்பப் பெயரைத் தொடர்ந்து வைப்பதென்பது எல்லோருக்கும் பொதுவானதாக இருந்திருந்ததால் அது வரவேற்கத் தக்கதாக இருந்திருக்கும். ஆனால் யாழ்ப்பாண சமூகத்தில் சாதி அடிப்படையில் ஒடுக்கப்பட்ட எமக்குப் பெயர் வைப்பது கூட அதிகார வர்க்கத்தின் கட்டுப்பாட்டிலேயே இருந்தது. தன்னுடைய பின்னைக்குப் பெயர் வைக்கும் உரிமைகூட எங்களது சமூகத்துக்கு மறுக்கப்பட்டிருந்தது. எங்களுக்கு என்ன பெயர் வைக்க வேண்டும் என்பதை ஆரம்பத்தில் விதானை என்ற கிராமத் தலைவரும் பின்வந்த காலத்தில் நிறுஸ்தர் எனப்படும் பிறப்பு இறப்புப் பதிவாளர்களும் தான் தீர்மானித்தனர்.

இந்தப் பெயர்கள் அடிமை-குடிமை முறையின் குறியீடுகளாக இருந்தன.

1967-68 ஆம் ஆண்டுக் காலப்பகுதியில் இந்தச் சாதியத்துக்கு எதிரான போராட்டம் உச்சமடைந்திருந்த நேரத்தில் மாவிட்டபுரம் கந்தசவாமி கோவிலுக்குள் செல்வதற்கான ஆலயப் பிரவேசப் போராட்டம் நடந்தது. இந்தப் போராட்டத்தை ஒடுக்குவதற்கு யாழ்ப்பாண அதிகார வர்க்கம் தங்களது குண்டர் படைக்குத் துணையாக சிறீலங்கா காவல்துறையையும் சட்டத்துறையையும் பயன்படுத்திக் கொண்டது.

இந்தக் காலகட்டத்திலே ‘கந்தன் கருணை’ என்ற புகழ் பெற்ற சமூகச் சீர்திருத்த நாடகம் யாழ்ப்பாணக் குடாநாட்டின் பல்வேறு இடங்களில் மேடையேற்றப்பட்டது.

இந்த நாடகத்திலே ஒரு காட்சி.....

மாவிட்டபுரம் கந்தசவாமி கோவிலுக்குள் சாதி அடிப்படையில் ஒடுக்கப்பட்டவர்கள் செல்வதைத் தடுப்பதற்காகக் கோவிலைச் சுற்றி சிறீலங்கா காவல்துறையினரின் காவலரண்கள் அமைக்கப்பட்டிருந்தன.

தேவலோகத்திலிருந்து முருகன் அங்கே என்ன நடக்கிறது என்பதைப் பார்க்க வருகிறார். சிறீலங்கா அரச காவலர்கள் அவரைத் தடுத்து நிறுத்தி 'உனது பெயர் என்ன' என்று கேட்கிறார்கள்.

அவர் 'என் பெயர் கந்தன்' என்கிறார்.

'ஓ கந்தன். அப்படியென்றால் நீ சாதி குறைந்தவன். அதனால் நீ கோவிலுக்குள் செல்லமுடியாது' என்று கூறி அவர்கள் அவரைத் தடுக்கின்றனர்.

'என்ன அநியாயம் இது. நான் குடியிருக்கும் என்னுடைய வீட்டுக்குள் நான் செல்வதற்குத் தடையா?' என்று முருகன் அவர்களுடன் வாக்குவாதப்படுகிறார்.

'அவர்களோ முருகன் வேடம் போட்டுக் கொண்டு வந்து எங்களை ஏமாற்றுகிறாயா?' என்று அவரை அடித்து விரட்டுகின்றார்கள்.....

அந்தக் காலத்தில் பெயர் என்பது சாதிய ஒடுக்குமுறையின் குறியீடாக இருந்தது என்பதை இந்த நாடகக் காட்சி சித்தரித்தது.

என்னுடைய அப்பு அறியத்தக்கதாக எங்களுடைய ஊரில் 30 பேருக்கு கணபதி என்று பெயர் வைக்கப்பட்டிருந்தது. இந்த கணபதிகள் ஒருவரை ஒருவர் வேறுபடுத்துவதற்குப் பட்டப்பெயர்கள் கூட்டப்பட்டன. எனது அப்புவுக்குத் தலை கொஞ்சம் பெரிது என்ற படியால் அவர் மண்டைக் கணபதி என்று அழைக்கப்பட்டார். இன்னொருவர் பாணை விரும்பிச் சாப்பிட்டதால் பாண்கட்டைக் கணபதி என்று அழைக்கப்பட்டார்.

1914 ஆம் ஆண்டு முதலாவது உலக மகா யுத்தம் ஆரம்பமாகிய போது பருத்தித்துறை துறைமுகத்தின் பாதுகாப்புக்கென பிரித்தானியப் படையணி ஒன்று அனுப்பி வைக்கப்பட்டிருந்தது. இந்தப் படையணியின் அடிமட்ட வேலைகளைச் செய்வதற்கு நிறைய ஆட்கள் தேவைப்பட்டார்கள். அதிகார வர்க்கத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் அத்தகைய வேலைகளுக்குச் செல்ல மறுத்துவிட்ட நிலையில் அவர்களின் குடிமைகளாக இருந்த எமது முன்னோர்கள் கட்டாயப் படுத்தி அழைத்துச் செல்லப்பட்டனர்.

எங்களது ஊரில் இருந்து மட்டும் எனது அப்பு அவரது தந்தை கந்தன் எனது அப்பாவின் அப்பா வினாசி அவரது தந்தை சின்னப்பொடியன் உட்பட 45 பேர் இவ்வாறு பிரித்தானியப் படையினருக்குச் சேவகம் செய்யக் கொண்டு செல்லப்பட்டனர்.

1919 ஆம் ஆண்டு ஆரம்பம் வரை ஏறக்குறைய ஐந்தரை வருடாலம் வேலை செய்ததற்காக ஒரு வருடத்துக்கு 12 ரூபா வீதம் அவர்களுக்கு 66 ரூபா சம்பளம் கொடுக்கப்பட்டது. அந்தக் காலகட்டத்தில் எங்களுடைய முன்னோர்களுக்கு இது ஒரு பெரிய தொகையாக இருந்தது. அதுவரை தான் அவ்வளவு பெரிய தொகையைப் பார்த்ததே இல்லை' என்று அப்பு என்னிடம் கூறினார்.

அந்தக் காலகட்டத்தில் பருத்தித்துறை பிரதேசத்திற்கான கிறிஸ்தவ மத பங்குத் தந்தையாக இருந்த போல் என்பவர் (அவருடைய முழுப்பெயர் தெரியவில்லை) எங்களுடைய கிராமத்துக்கு அடிக்கடி சென்று நிறைய உதவிகளைச் செய்திருக்கிறார். எனது அப்பு உட்பட எங்கள் கிராமத்தைச் சேர்ந்த 6 பேரை அவர்களின் ஆண்டைகளாக இருந்த வெள்ளாளர்களின் எதிர்ப்பைப் பொருட் படுத்தாது பருத்தித்துறை நகரத்தில் தான் நடத்திவந்த பள்ளிக் கூடத்தில் சேர்த்துப் படிப்பித்திருக்கிறார்.

முதலாம் உலக மகாயுத்தக் காலகட்டத்தில் எம்மவர்கள் வேலை செய்யும் இடத்துக்குச் சென்று அவர் மதப் பிரச்சாரம் செய்து வந்திருக்கிறார்.

இதனால் அங்கு வேலை செய்த அடித்தட்டு மக்களுக்கும் அவருக்கும் இடையிலான நெருக்கம் அதிகமாகியது. அவருடைய நோக்கம் எம்மவர்களை மதம் மாற்றுவதாக இருந்தாலும் அந்த முயற்சியில் அவர் பல நல்ல செயல்களைச் செய்திருக்கின்றார்.

குடிமை முறையின் கொடுரேங்கள் அதனால் எங்களுடைய மக்கள் அனுபவிக்கும் அவலங்கள் மற்றும் கல்வியறிவின்மை என்பவற்றைப் பற்றியெல்லாம் அவர் பிரித்தானிய அரசுக்கு எழுதிய கடிதத்தின் பயனாக 1919 ஆம் ஆண்டு சட்ட ரீதியாகக் குடிமை முறை முடிவுக்குக் கொண்டுவரப்பட்டது.

கட்டாயக் கல்வியும் நிலம் வாங்கும் உரிமையும் எங்களுக்கு வழங்கப்பட்டன. நாங்கள் பரம்பரை பரம்பரையாகக் குடியிருந்த நிலத்தை எங்களுக்கு வழங்க ஆண்டைகள் மறுத்த போது போல் பாதிரியார் அதை அரசாங்கத்தின் கவனத்திற்குக் கொண்டுவந்து அந்த நிலங்கள் எங்களுக்குக் கிடைப்பதற்கு உதவி செய்திருக்கிறார்.

போல் பாதிரியார், விபுலானந்த அடிகள், ஹன்றி பேரின்பநாயகம் முதலான மனிதாபிமானம் மிக்க பல மனிதர்கள் விடுத்த வேண்டுகோள்களின் பேரில் அன்றைய இலங்கையின் பிரித்தானிய காலனித்துவ நாடாளுமன்றத்தில் அனைத்து மக்களுக்குமான வாக்குரிமை, குடிமை முறை ஒழிப்பு, சமத்துவமான

கல்வி என்ற பல நல்ல திட்டங்கள் முன் வைக்கப்பட்டபோது யாழிப்பாண அதிகார வர்க்கத்தின் பிரதிநிதியாக அந்த நாடாஞ்சமன்றத்தில் வீற்றிருந்த இராமநாதன் அவற்றை எதிர்த்தது கேவலமான வரலாறாகும்.

முதலாம் உலக மகா யுத்தம் முடிந்த பின்பு இலங்கை அரசியலில் ஏற்பட்ட மாற்றங்கள் முற்போக்கான சிந்தனை கொண்டவர்களால் உருவாக்கப்பட்ட யாழிப்பாண வாலிபர் சங்கத்தின் தீண்டாமை ஒழிப்புப் பிரச்சாரங்கள் எங்களது சமூகத்திற்கு எழுச்சியைக் கொடுத்திருந்தன.

எங்களுடைய மக்களுக்கு நிலத்தின் மீதான உடைமை (இது என்னுடைய நிலம்) சட்டப்பூர்வமாக வழங்கப்பட்டதென்பது கடுமையான உழைப்பாளிகளான அவர்களை முன்னேற்றப் பாதையை நோக்கி உந்தித் தள்ளியது. குடிமை முறையின் ஒழிப்பு பலரை யாழிப்பாணம், திருகோணமலை முதலான நகரங்களுக்குச் சென்று தொழில் புரியத் தாண்டியது.

என்னுடைய அப்பு 1921 ஆம் ஆண்டு யாழிப்பாண நகரத்துக்குச் சென்று கிறிஸ்தவ மிசனரிமாரால் நடத்தப்பட்ட வெதுப்பகம் (பேக்கரி) ஒன்றில் 5 வருடங்கள் வேலை செய்திருக்கிறார். இந்தக் காலகட்டத்தில் அவர் சைக்கிள் ஒடக் கற்றுக்கொண்டு 10 ரூபாவுக்கு ஒரு புது சைக்கிளை வாங்கி ஓடிக்கொண்டு ஊருக்கு வந்தபோது எங்களுர் ஆண்டைகள் அவரைக் கொலை வெறியுடன் பார்த்திருக்கிறார்கள்.

எங்களுடைய ஊரில் மட்டுமல்ல எங்களுடைய ஆண்டை களுடைய ஊரிலும் முதல் முதலாகச் சொந்த சைக்கிள் வைத்திருந்த நபராக அவர் இருந்தார். அவரது புது சைக்கிள், அதை அவர் வாங்கிய ஒருவார காலத்துக்குள் எங்களுர் அதிகார வர்க்கக் குண்டர்களால் கோடாலியால் கொத்தி உடைக்கப்பட்டுவிட்டது. அப்புவினுடைய காலையும் அவர்கள் அடித்து முறித்துவிட்டனர்.

1920க்குப் பின்னர் பொருளாதார ரீதியாக எங்களுடைய சமூகம் அடைந்து வந்த முன்னேற்றத்தைத் தடுத்து நிறுத்தாதுவிட்டால் தங்களது சமூக மேலாண்மை பாதிக்கப்பட்டுவிடும் என்று அஞ்சிய குடாநாட்டு அதிகாரவர்க்கம் தனது அதிகார பலத்தை மட்டுமல்லாது மூளை பலத்தையும் பாவித்தது.

ஆறுமுகநாவலர் பரம்பரையினால் நிறுவப்பட்ட சைவப்பிரகாச வித்தியாசாலைகளில் எமக்குக் கல்வி கற்க அனுமதி மறுக்கப் பட்டுவந்த நிலையிலும் அரசாங்கப் பாடசாலைகளில் அதிகாரவர்க்க ஆசிரியர்களால் நாங்கள் கல்வியில் புறக்கணிக்கப்பட்டு வந்த

நிலையிலும் 1914 ஆம் ஆண்டு அல்வாய் பகுதியிலுள்ள வதிரிக்கராமத்தில் வேளிர் சோதிடர், கா.குரன் ஆசாரி ஆகிய இருவரும் இணைந்து எங்களுக்கென்று ஒரு பாடசாலையை உருவாக்கியிருந்தனர்.

அந்தப் பாடசாலையைப் பதிவு செய்யக் கூடாது என்று குடாநாட்டு அதிகார வர்க்கம் தொடர்ச்சியாக மேற்கொண்டு வந்த நெருக்குதல்களைப் புறந்தள்ளிய பிரித்தானிய ஆட்சியாளர்கள் 1920 ஆம் ஆண்டு வதிரி தேவரையாளி இந்துக் கல்லூரி என்ற சட்டப்பூர்வமான அங்கீகாரத்தை வழங்கியிருந்தனர்.

இந்தப் பாடசாலை உருவாகுவதை எதிர்த்த எவரும் 'ஒரு சமூகத்தினருக்கு என்ற அடிப்படையில் ஒரு பாடசாலை அமைவது தவறு' என்ற கூறி எதிர்க்கவில்லை. மாறாக 'சாதி அடிப்படையில் ஒடுக்கப்பட்ட சமூகத்தினர் தங்களுக்கென்று பாடசாலைகளை உருவாக்குவது தேசவழைமைக்கு எதிரானது' என்று கூறியே எதிர்த்தார்கள்.

சட்ட ரீதியாகத் தாங்கள் மேற்கொண்ட முயற்சிகளில் முழுமையான வெற்றிகளைப் பெற முடியாதிருந்த அவர்கள் எங்களை வைத்தே எங்களை அழிக்கும் தந்திரோபாயத்தைக் கைக்கொள்ள ஆரம்பித்தனர்.

7

யாழ்ப்பாணக் குடாநாட்டில் வழக்கிலிருந்த குடிமை முறையின் கருத்தியல் தளம் என்பது இந்து மதத்தையும் குறிப்பாகப் பார்ப்பனிய மயப்படுத்தப்பட்ட சைவ சமயத்தையும் அடிப்படையாகக் கொண்டிருந்தது. யாழ்ப்பாண அதிகார வர்க்கத்தின் குடிமைகளான எங்களுடைய வாழ்வு அந்த மதத்துடனும் அந்த மத வழிபாட்டுத் தலங்களான கோவில்களுடனும் இறுக்கமாகப் பினைக்கப் பட்டிருந்தது. இதேவேளை தமிழ்ச் சமூகத்தின் அடித்தட்டுப் பிரிவினராக இருந்த எமது முன்னோர்கள் இயல்பாகவே கலையார்வம் மிக்கவர்களாகவும் நாட்டுப்புறக் கலைகளில் சிறந்த பரீட்சியம் உடையவர்களாகவும் இருந்தார்கள்.

இந்தக் கலைகளுக்கான நிகழ் களமாக கோவில்களே இருந்ததால் யாழ்ப்பாண அதிகார வர்க்கம் அதைப் பயன்படுத்தி - பிரித்தானும் தந்திரத்தைக் கையாண்டு எமது சமூகத்தைப் பிளவுபடுத்தி மோதவிட்டு எமது பொருளாதார வளர்ச்சியை அழிப்பதற்கான வேலைகளைத் திட்டமிட்டுச் செய்தது.

உதாரணமாக எமது பகுதியில் இருக்கும் வஸ்லிபுரக் கோவில் திருவிழா என்பது அந்தக்காலத்தில் மிகவும் பேர் பெற்ற திருவிழாவாகும். அதிலும் இந்தக் கோவிலின் சப்பறத் திருவிழா அந்தக்காலத்தில் குடாநாட்டிலிருந்த மற்ற கோவில்களில் இல்லாத அளவுக்குப் பிரமாண்டமாக நடக்கும். இந்தக் கோவிலின் பிரமாண்டமான வெளி வீதிகளைச் சுற்றி 25 சிகரங்கள் கட்டப்படுவது அந்தக் காலத்தில் நிகழ்த்தப்பட்ட சாதனையாகும். அதேபோல இந்தச் சப்பறத் திருவிழாவின் போது நடக்கும் வாண வெடிக்கையும் மற்ற எந்தக் கோவில்களிலும் இல்லாத அளவுக்குப் பிரமாண்டமாகவே இருக்கும். கரகாட்டம், காவடி ஆட்டம், சிலம்படி, மல்யுத்தம் என்பவற்றைப் பகல் முழுவதும் நடத்துவதும் கோவிலின் நான்கு வீதிகளிலும் தனித்தனி மேடைகள் போட்டு நான்கு கூத்துக்களை ஒரே நேரத்தில் இரவு முழுவதும் நடத்துவதும் இந்தத் திருவிழாவின் சிறப்பம்சமாகும்.

ஸ்ரீவள்ளி, சம்பூரண இராமாயணம், நல்லதங்காள், அரிச்சந்திரா, சத்தியவான் சாவித்திரி, காத்தவராயன், அல்லி அர்ச்சனன் ஆகிய கூத்துக்கள் அந்தக் காலத்தில் மிகவும் பிரசித்தி பெற்றவையாகும்.

இதில் ஸ்ரீவள்ளி எனது அப்புவின் தந்தை கந்தன் என்பவரின் குழுவினராலும், சத்தியவான் சாவித்திரி எங்களது உறவினரான சின்னன் என்பவரின் குழுவினராலும் வருடாவருடம் நிகழ்த்தப்படும். ஏனையவை கரவெட்டி, அல்வாய், வட்டுக்கோட்டை பகுதிகளில் இருந்துவரும் கலைஞர்களாலும் நிகழ்த்தப்படும்.

இதேவேளை இந்தக் கோவில் திருவிழாவுக்கான வாண வெடிகளைத் தயாரிப்பதற்கென்று வாணக்கார கணபதி என்றும் வாணக்கார வேலன் என்றும் இரண்டு பேர் இருந்தார்கள்.

கூத்து நடத்துவதிலும் வாணவெடிகளை (பட்டாசுகள்) தயாரிப்பதிலும் ஆரம்பக் காலத்தில் எனது உறவினர்கள் ஒன்றாகச் சேர்ந்தே செயற்பட்டு வந்தார்கள். எங்களது முன்னொர்களின் ஆண்டைகளாக இருந்த அதிகாரவர்க்கமே அவர்களைப் பிளவுபடுத்தி மோதவிட்டதாக அப்பு தெரிவித்தார்.

அப்புவின் தந்தையான கந்தனும் அவரது சிறிய தந்தை முறையான சின்னனும் அண்ணாவிகள் எனப்படும் பரம்பரை கூத்துக் கலைஞர்களாவர். இவர்கள் இருவரும் இணைந்து ஸ்ரீவள்ளி, பவளக்கொடி, அல்லி அருச்சனா, ஏழுமிள்ளை நல்லதங்காள், சத்தியவான் சாவித்திரி என்ற பல கூத்துக்களை நூற்றுக்கணக்கான திருவிழாக்களில் மேடையேற்றியிருக்கிறார்கள்.

இதேவேளை எங்களுக்கு அண்மையிலுள்ள கரவெட்டிப் பகுதியிலும் பல நல்ல கூத்துக் கலைஞர்கள் இருந்தார்கள். அவர்களும் அநேகமாக இதேமாதிரியான கூத்துக்களையே நடத்திவந்தார்கள்.

ஆரம்பத்தில் எங்களது ஆண்டைகள் அவர்களுக்கும் எங்கள் ஊர்க்காரர்களுக்கும் இடையில் கூத்து நடத்துவதில் தொழில் ரீதியான போட்டியைத் தூண்டிவிட்டார்கள்.

‘அவங்கடை கூத்துத்தான் நல்ல கூத்து. உங்கடை கூத்து வாய்க்கையில்லை’ என்று சொல்வது அல்லது ‘அவங்கள் வெளியூரிலை இருந்து வந்து திறமா கூத்துப் போட்டுவிட்டுப் போகிறார்கள். நீங்கள் என்னா செய்யிறியில்? அடுத்தமுறை அவங்களைவிட நீங்கள் திறமா கூத்து நடத்த வேண்டும்’ என்று தூண்டிவிடுவது. அதாவது வஞ்சப் புகழ்ச்சி என்ற முறையைக் கையாண்டு கூத்திலே எம்மவர்களின் பணத்தையும் நேரத்தையும் செலவழிக்க வைத்தார்கள்.

அதற்கு அடுத்த கட்டமாக இந்தத் தொழில் ரீதியான போட்டியைக் குழுமோதலாக மாற்றி ஒருவரை அடித்தும் வெட்டியும் கொலை செய்யுமளவுக்குப் போகச் செய்தார்கள்.

ஆண்டைகளின் கபடாநோக்கத்தை அறியாத எங்கள் மக்கள் கூத்துக்காகக் கொலை செய்துவிட்டு காவல் நிலையத்துக்கும் நீதி மன்றத்துக்கும் நடையாய் நடந்து, வழக்கறிஞர்களிடம் தங்களது தேட்டம் எல்லாவற்றையும் இழந்துவிட்டுக் கடைசியில் தங்களது வாழ்வைச் சிறைச்சாலைகளிலும் தூக்கு மேடையிலும் தொலைத்திருக்கிறார்கள்.

என்னுடைய அப்பு அறிந்தவரை எங்களது உறவினர்களான 26 பேர் இந்தக் கூத்துச் சண்டையால் சிறைத் தண்டனை பெற்றிருக்கிறார்கள். 4 பேர் மரண தண்டனையடைந்திருக்கிறார்கள். 14 பேர் கொலை செய்யப்பட்டிருக்கிறார்கள். 12 குடும்பங்கள் தங்களது சொத்தை எல்லாம் இழந்திருக்கின்றன.

1930 களின் பிற்பகுதியில் கரவெட்டி அல்வாய்ப் பகுதியில் பொதுவுடைமை சித்தாந்தம் பரவியதை அடுத்து கூத்துக் கலைஞர்கள் ஆண்டைகளின் கபடத்தனத்தைப் புரிந்துகொண்டு ஒதுங்கி விட்டார்கள்.

அதன் பின்னர் எங்களுடைய ஊர் கூத்துக் குழுவை இரண்டாக உடைத்த ஆண்டைகள் சொந்தச் சகோதரர்களை மோதவிட்டுக் கூத்துக்காக ஒருவரை ஒருவர் கொலை செய்யும் நிலையை உருவாக்கிவிட்டார்கள்.

எனது அப்புவின் தந்தை குத்தன் அவருக்கு எதிரான சின்னன் குழுவிலிருந்த அவரது சொந்தத் தம்பியான வேலனால் கொல்லப் பட்டார். அதற்காக அவரது தம்பி வேலனுக்கு 1941 ஆம் ஆண்டு மரண தண்டனை விதிக்கப்பட்டது. இந்தக் கொலை 1939 ஆம் ஆண்டு வல்லிபுரக் கோவில் சப்பற்ற திருவிழாவில் போடப்பட்ட பவளக்கொடி கூத்துக்கும் சத்தியவான் சாவித்திரி கூத்துக்கும் இடையில் ஏற்பட்ட போட்டியால் நடந்ததாக அப்பு தெரித்தார்.

இதை விட 1924 ஆம் ஆண்டு நடந்த கல்வீட்டுப் போராட்டமும், பெண்களுக்கான மேல் சட்டைப் போராட்டமும் அப்பு எனக்குச் சொன்ன வரலாற்றுத் தகவல்களில் மிக முக்கியமானவையாகும்.

1924 ஆம் ஆண்டு வரை எங்களுக்கு நாங்கள் கல்வீடு கட்டி வாழ்வதற்கும் வீட்டுக் கூரைக்கு ஒடு போடுவதற்கும் தடை விதிக்கப்பட்டிருந்தது. நாங்கள் கொட்டில் வீடுகளையும் குடில்களையும் மட்டும் தான் அமைத்து வாழவேண்டும் என்று நிர்ப்பந்திக்கப்பட்டிருந்தோம். சிமெந்தும் ஒடும் எங்கள் பகுதிகளுக்குக் கொண்டு செல்லமுடியாது தடுக்கப்பட்டிருந்தது. வலுவான குடியிருப்புக்களை அமைப்பதன் மூலம் நாங்கள் குடியிருக்கும் நிலங்களுக்கு உரிமை கொண்டாடிவிடக் கூடாது என்பதற்காக இந்த ஏற்பாடு செய்யப்பட்டிருந்தது.

யாழ்ப்பானம், திருக்கோணமலை போன்ற பெரிய நகரங்களுக்குச் சென்று தொழில் செய்து வந்த எனது அப்பு கணபதி அவரது தம்பி முருகன், எனது அப்பப்பாவான வினாசி, எனது பெரியப்பாவின் மாமனாரான இளையான் ஆகியோர் இதை எதிர்த்துக் கல்வீடு கட்டியே தீருவது என்ற முடிவெடுத்திருந்தனர்.

இது தொடர்பாக அப்போது யாழ்ப்பானைக் குடாநாட்டிலிருந்த எமது சமூகத்தைச் சேர்ந்த கல்விமாண்களான ஏ.பி. இராஜேந்திரா, எஸ் ஆர். ஜேக்கப் ஆகியோரது ஆலோசனையையும் இவர்கள் பெற்றிருந்தார்கள். அல்வாய் வதறி துண்ணலை கரவெட்டி பருத்தித்துறை ஆகிய பகுதிகளிலுள்ள எங்களது சமூகத்தைச் சேர்ந்த துணிச்சலான இளைஞர்களது ஆகரவு இவர்களுக்குக் கிடைத்தது.

1924 ஆம் ஆண்டு ஜனவரி மாதம் இவர்கள் பருத்தித்துறை நகரத்திலிருந்து சிமெந்தையும் ஒடுகளையும் வாங்கி இரவோடு இரவாக மாட்டு வண்டிகளில் இரகசியமாக ஊருக்குள் கொண்டு வந்து சேர்த்துவிட்டர்கள்.

முதலாவது கல்வீடு கட்டுவதற்காக 1924 ஆம் ஆண்டு தைப்பொங்கல் தினத்தன்று எனது பெரியப்பாவின் மாமனார் இளையானின் காணிக்குள் அத்திவாரம் வெட்டப்பட்டது.

சிமெந்தைக் குழுமத்துக் கல்வீடு கட்டுவதில் அனுபவம் பெற்ற எமது சமூகத்தைச் சேர்ந்த 2 மேசன்மார் யாழ்ப்பாணம் ஆரியகுளம் பகுதியில் இருந்து அழைத்து வரப்பட்டிருந்தனர்.

இந்த விடயங்கள் எல்லாம் எங்களுரில் இருந்த கருங்காலிகள் சிலரின் கைங்கரியத்தால் ஆண்டைகளின் காதுகளுக்கு எட்டிவிட்டது. ஆண்டாண்டு காலமாக மேன்மைகொள் சைவ நீதியின் பெயரால் காப்பாற்றப்பட்டு வந்த சாதிய நீதிக்குப் பங்கம் வர ஆண்டைகள் விடுவார்களா என்ன?

குண்டர் படையை ஏவி விட்டு சிமெந்து பீப்பாக்களையும் (அந்தக் காலத்தில் சிமெந்து பீப்பாவிலே வந்தது) ஒடுகளையும் அபகரித்துச் செல்லவும் எம்மவர்களின் குடிசைகளுக்குத் தீவைக்கவும் முயன்றனர். இதை முன்கூட்டியே எதிர்பார்த்துக் காத்திருந்த நம்மவர்கள் வரலாற்றில் முதல்தடவையாக ஆண்டைகளின் அடியாட்களுக்குப் பதிலாடி கொடுத்தனர்.

காலமெல்லாம் கூழைக் கும்பிடு போட்டுக் குனிந்து குறுகி வாழ்ந்த கூட்டம் முதல் தடவையாகக் கத்தியோடு புத்தியையும் தீட்டியது. ஆண்டைகளின் அடியாட்கள் கூட்டம் கத்தி வெட்டுக்கும் வாள்வெட்டுக்கும் இலக்காகிஸ் சிதறி ஒடியது.

திகைத்துப் போன ஆண்டைகள் எப்போதும் தங்களுக்கு விசுவாசமாகத் தங்களது பிரதிநிதிகளாக இருந்துவந்த காவல்துறையினரை எம்மவர்கள் மீது ஏவிவிட்டனர்.

கல்வீடு கட்ட திட்டமிட்ட எனது அப்பு கணபதி, அவரது தம்பி முருகன் எனது அப்பப்பாவான வினாசி, எனது பெரியப்பாவின் மாமனாரான இளையான் ஆகியோர் நன்றிரவு வீடுபுகுந்து இழுத்துச் செல்லப்பட்டனர்.

பொழுது புலர்வதற்குள் இந்தச் செய்தி அயல் ஊர்களில் எல்லாம் பரவி விட்டது. மறுநாள் காலையில் எங்களது ஆண்டைகள் மந்திகைச்சந்தி புட்டளைச்சந்தி முறாவில் சந்தி வல்லிபுரக் கோவில் என்று பல்வேறு இடங்களில் வைத்து அடி உதைக்கும் கந்தி வெட்டுக்கும் இலக்காகினர்.

அல்வாய் கரவெட்டி துண்ணலை தம்பசிட்டி தும்பலை பருத்தித் துறை என்று அந்தப் பிரதேசம் முழுவதும் சாதிக் கலவரம் மூண்டது.

பிரித்தானிய காலனிய அரசு தகுதி வாய்ந்த ஒரு அதிகாரியை அனுப்பி இந்தச் சம்பவத்தின் பின்னணி பற்றி விசாரணை நடத்தியது. இறுதியில் அரசுப் பிரதிநிதிகளுக்கும் ஆண்டைகளுக்கும் இடையில் ஒரு பேச்சுவார்த்தை நடந்தது. அந்தப் பேச்சுவார்த்தையில் 2 அறைகளும் ஒரு விறாந்தையும் கொண்ட வீட்டை நாங்கள் கட்டலாம் என்று முடிவு செய்யப்பட்டது.

வேறு வழியின்றி அதை ஒப்புக் கொண்ட ஆண்டைகள் அந்த வீடு 10 அடி உயரம் 15 அடி அகலம் 20 அடி நீளத்துக்கு மேற்படாமல் இருக்க வேண்டும் என்ற நிபந்தனை விதித்ததாகவும் அப்பு தெரிவித்தார்.

நாங்கள் பொருளாதார ரீதியில் முன்னேறியவர்கள் - செல்வச் செழிப்புள்ளவர்கள் என்பதை வெளியிலுக்குக் காட்டிவிடக் கூடாது என்பதற்காகவே இந்த அளவு முறை கொண்டுவரப்பட்டதாகவும் அவர் குறிப்பிட்டார்.

இந்தப் பேச்சு வார்த்தையை அடுத்துக் கைது செய்யப்பாடு அனைவரும் விடுதலை செய்யப்பட்டாலும் பின்பு நடந்த வழக்கில் அவர்களுக்கு மூன்று மாதச் சிறைத் தண்டனை விதிக்கப்பட்டதாகவும் அவர் சொன்னார்.

இந்தப் போராட்டமும் அதனால் கிடைத்த வெற்றியும் 'குட்டக் குட்டத் தொடர்ந்து குனிந்திருப்பது எங்கள் தலைவிதி அல்ல என்பதையும், நாங்கள் சுதந்திரமாக வாழுவேண்டுமானால் போராடியே தீரவேண்டும் என்ற உண்மையையும்' எங்களது மக்களுக்கு அனுபவ ரீதியாக உணர்த்தியது.

இந்தச் சம்பவம் நடந்த 1924 ஆம் ஆண்டு வரையில் எங்கள் பிரதேசத்தில் உள்ள எமது சமூகத்தைச் சேர்ந்த பெண்கள் மேல் சட்டையோ (ரவிக்கை) உட்சட்டையோ (பிரா) அணிய முடியாது. சேலையை மார்புக்குக் குறுக்காகத்தான் கட்டியிருக்கவேண்டும். இதைக் குறுக்குக் கட்டு என்று சொல்வார்கள்.

1924 ஆம் ஆண்டு ஏப்ரல் மாதம் சிறைத் தண்டனை முடித்துவிட்டு வெளியே வந்த எங்களுர் கல்லீட்டுப் போராட்டக் குழு தங்களது அடுத்த போராட்டமாக மேல்சட்டை அணியும் உரிமைக்கான போராட்டத்தை ஆரம்பித்தது.

அந்த ஆண்டு சித்திரைப் புதுவருட தினத்தன்று எங்களுப் பெண்கள் மேல் சட்டை அணிந்து கொண்டு வல்லிபுரக் கோவிலுக்குச் செல்வது என்று முடிவு செய்யப்பட்டது.

12 கண்ணிப்பெண்களும் 4 திருமணமான பெண்களும் 10 சிறுமிகளும் மேல் சட்டை அணிய முன் வந்தனர்.

யாழ்ப்பாண நகரத்திலிருந்து ஒரு இஸ்லாமிய தையல்காரர் அழைத்துவரப்பட்டு அளவுகள் எடுக்கப்பட்டு ஆளுக்கு இரண்டு சோடி சட்டைகள் தைக்கப்பட்டன.

இந்த விடயமும் வழக்கம் போல் ஆண்டைகளுக்கு முன் கூட்டியே தெரிந்துவிட்டது.

ஏற்கனவே நம்மவர்களிடம் ஒரு தடவை அனுபவப்பட்ட ஆண்டைகள் இம்முறை புத்திசாலித்தனமாகக் காய் நகர்த்தினார்கள்.

சித்திரைப் புத்தாண்டு தினத்தன்று எங்களுரப் பெண்கள் குளித்துவிட்டு வாழ்க்கையில் முதல் தடவையாக மேல்சட்டை (ரவிக்கை) போட்டுச் சேலை கட்டிக் கொண்டு நாணிக் கோணி வெளியேவர போராட்டக் குழுவினர் பறையடித்தும் வெடி கொணுத்தியும் அதை ஒரு விழாவாகவே கொண்டாடினார்கள்.

ஆண்டைகளின் அடியாட்கள் வந்து தாக்குவார்கள் என்று எதிர் பார்த்துப் பதிலாடி கொடுப்பதற்காகத் துடிப்பான் இளைஞர் கூட்டமொன்று கத்தி வாள் கொட்டன்களுடன் ஏற்கனவே தயாராக நின்றது.

பறை ஒசையும் வெடியோசையும் காதைப் பிளக்க ஆயுதம் தாங்கிய இந்த இளைஞர்கள் பாதுகாப்பு வழங்க ஊரே திரண்டு, மேற்சட்டை அணிந்து செல்லும் போராட்டம் ஆரம்பமாகியது.

இந்தப் போராட்டத்தில் ஈடுபட்ட புரட்சிப் பெண்கள் வல்லிபுரக்கோவிலுக்குச் சென்று வெளியில் நின்று சாமி கும்பிட்டு வெளிவீதியைச் சுற்றி வரும் வரை ஆண்டைகள் எந்தப் பிரச்சனையும் கொடுக்கவில்லை. கோவிலுக்குள் நின்று அதை வேடிக்கை பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்கள். அவர்களது அடியாட்கள் தென்படவேயில்லை.

அவர்களது வஞ்சகத் தனமான விழுகத்தைப் புரிந்து கொள்ளாத நம்மவர்கள் கல்வீட்டுப் போராட்டத்தில் கிடைத்த பாடத்தால் அவர்கள் பயந்துவிட்டதாக நினைத்து கவனக்குறைவாக இருந்து விட்டார்கள்.

ஆண்டைகள் எதிர்ப்பு காட்டாததால் பாதுகாப்பு தேவையில்லை என்று நினைத்து ஆளுக்கொரு பக்கமாகக் கலைந்து சென்றுவிட்டார்கள்.

அந்த நேரம்பார்த்து நில ரென்று எமது பெண்களை முற்றுகையிட்ட வெறிகொண்ட கூட்டமொன்று எமது பெண்களின் மேல் சட்டைகளைக் கிழித்தெற்றிந்தும் தலைமழிர்களை வெட்டியும் வெறியாட்டம் ஆடியது.

சின்னாச்சி என்ற 17 வயது சிறுமியின் மேல் சட்டையைக் கிழித்துச் சேலையையும் உரித்து நிர்வாணமாக்கியது. அவமானத்தால் துடித்துப் போன அந்தப் பெண் ஒரே ஒட்டமாக ஒடிப்போய்க் கோவிலுக்கு சுற்றுத் தொலைவில் இருந்த தாமரைக் குளத்தில் விழுந்து தற்கொலை செய்துகொண்டு விட்டாள்.

இந்த வெறிகொண்ட கூட்டத்திடம் தனியாக அகப்பட்ட எனது அப்பு இந்தக் கயவர்கள் கையால் வெட்டும் அடியும் வாங்கிச் சாவதை விட தன்னைத் தானே வெட்டிக்கொண்டு சாவதே மேல் என்று நினைத்துத் தன்னிடமிருந்த பாளைக் கத்தியால் தன்னுடைய குதிக்கால் நரம்பைத் தானே அறுத்தக் கொண்டு மயங்கி விழுந்துவிட்டார்.

8

சின்னாச்சியினுடைய தற்கொலையும் என்னுடைய அப்பு கணபதியினுடைய தற்கொலை முயற்சியும் எங்கள் ஊரில் மட்டுமல்லாது எங்களது அயல் கிராமங்களிலும் பெரும் கொந்தளிப்பை உருவாக்கிவிட்டது.

1924 ஆம் ஆண்டு ஏப்ரல் மாதம் 15 ஆம் திகதி மீண்டும் ஒரு உக்கிரமான சாதிக் கலவரம் வடமராட்சிப் பிரதேசத்தை உலூக்கியது. சரியான கணக்கு தெரியாது விட்டாலும் 12க்கும் அதிகமானோர் கொல்லப்பட்டதாக நம்பப்படுகிறது. எனது தூரத்து உறவினர்களான பறவை வேலனும் அவரது மனைவி வள்ளியும் அவர்களது ஒரே மகன் கதிரனும் அவர்களது குடிலுக்குள் வைத்து உழிரோடு எரித்துக் கொள்ளப்பட்டார்கள். 50 முதல் 60 வரையிலானோர் படுகாயப் படுத்தப்பட்டனர். ஏராளமான வீடுகள் குடிசைகள் கடைகள் தீக்கிரையாக்கப்பட்டன. 3 நாட்கள் தொடர்ச்சியாக ஊரடங்குச் சட்டம் பிறப்பிக்கப்பட்டிருந்தது.

அப்போது பிரித்தானிய காலனிய ஆட்சி நடைபெற்ற போதிலும் அந்த ஆட்சியின் கீழிருந்த காவல்துறை நீதித்துறை என்பவற்றில் அதிகார வர்க்கத்தைச் சேர்ந்தவர்களே அங்கம் வகித்தார்கள். அத்துடன்

காவல்துறை என்பது கிராமத்தலைவர் எனப்படும் விதானெனமாரின் கீழேயே இருந்தது. அவர்கள் 'சட்டத்தின் முன் அனைவரும் சமம்' என்பதை 'ஆண்டைகளான அதிகார வர்க்கத்தினர் மேலானவர்கள் அடிமைகளான நாங்கள் கீழானவர்கள்' என்று மாற்றி அமைத்தார்கள்.

ஒரு பெண் ஒரு பொது இடத்தில் வைத்து மானபங்கப் படுத்தப்பட்டதையோ அதன் காரணமாக அவள் தற்கொலை செய்து கொண்டதையோ ஒரு பெரிய விடயமாக எடுத்துக் கொள்ளாத காவல்துறையினர், எங்களுக்கு கல்வீட்டுப் போராட்டக் குழுவினரே நடந்த கலவரம் அனைத்துக்கும் காரணம் என்று குற்றம் சாட்டியதுடன் 'சமூக ஒழுங்கைக் குழப்பியது', 'சட்டம் ஒழுங்கைச் சீர் குலைத்தது' ஆகிய குற்றச்சாட்டுகளின்கீழ் அவர்களைக் கைது செய்தது. யாழ்ப்பாண மருத்துவமனையில் சிகிச்சை பெற்று வந்த எனது அப்புவிக்கும் கைவிலங்கு பூட்டப்பட்டது.

பிரித்தானிய காலனிய அரசின் சட்ட விதிகளின்படி இவர்கள் மீது சமக்கப்பட்ட குற்றம் தேசத்துரோக குற்றத்துக்குச் சமமானதாகும். இந்தக் குற்றம் நிரூபிக்கப்படும்பட்சத்தில் அவர்களுக்கு மரண தண்டனை விதிக்கப்படும் சாத்தியமும் இருந்தது.

அந்தக் காலகட்டத்தில் தீவிரமான அரசியல் செயற்பாடுகளை மேற்கொண்டுவந்த யாழ்ப்பாண வாலிபர் சங்கம் இந்த விடயத்தைக் கவனத்தில் எடுத்தது. சாதிய அமைப்பையும் சாதி வெறியர்களையும் வன்மையாகக் கண்டித்து வந்த இந்த அமைப்பு, 'மானத்தைக் காப்பதற்கு ஆடை ஆணியும் உரிமை கேட்டுப் போராடிய மக்களை தேசத்துரோகக் குற்றத்தின் கீழ் கைது செய்து சிறையில் அடைத்து-எந்த வகையில் நியாயமானது?' என்று பிரித்தானிய காலனிய அரசிடம் கேள்வி கேட்டது.

பருத்தித்துறை நகரத்திலே இதற்கு எதிரான மறியல் போராட்டம் ஒன்றையும் நடத்திய இந்த அமைப்பு, இந்த விடயம் தொடர்பாக அப்போது பிரித்தானிய காலனிய அரசின் ஆஞ்சநராக இருந்த வில்லியம் ஹென்றி மன்னிங் பிரபுவுக்கு மகஜூர் ஒன்றையும் அனுப்பி வைத்தது.

இதை விட எமது சமூகத்தைச் சேர்ந்த கல்விமான்களான ஏ.பி. இராஜேந்திரா, எஸ்.ஆர்.ஜேக்கப் ஆகியோரும் இந்த விடயம் தொடர்பாக மன்னிங் பிரபுவுக்குக் கடிதம் எழுதியிருந்தனர்.

இவற்றின் பயனாக 1924 ஆம் ஆண்டு ஒகஸ்ட் மாதம் எமது சமூகத்தினர் மீது போடப்பட்ட வழக்குகள் வாபஸ் பெறப்பட்டதை அடுத்து சிறையில் தடுத்து வைக்கப்பட்டிருந்த அனைவரும் விடுதலை செய்யப்பட்டனர்.

ஆனநார் வில்லியம் ஹென்றி மன்னிங் பிரடுவின் உத்தரவின் பேரில் 1925 ஆம் ஆண்டு ஜனவரி மாதம் முதலாம் திகதியில் இருந்து எமது பெண்களுக்கு மேற் சட்டை அணியும் உரிமை வழங்கப்பட்டது. இந்த உரிமை சட்டம் ஒன்றின் மூலம் வழங்கப்பட்டதா? அல்லது ஆனநாரின் அதிகார வரம்புக்குட்பட்ட உத்தரவொன்றின் மூலம் வழங்கப்பட்டதா என்பது தெரியவில்லை.

முதலாம் உலக யுத்தத்துக்குப் பின் உலகளவில் ஏற்பட்ட அரசியல் மாற்றங்களால் பிரித்தானிய அரசு தனது காலனிய நாடுகளுக்குச் சில சலுகைகளை வழங்க வேண்டிய நிர்ப்பந்தக்குக்குத் தள்ளப்பட்டிருந்தது. அந்த வகையில் இலங்கையிலும் சில அரசியல் மாற்றங்களைச் செய்ய வேண்டிய நிர்ப்பந்தம் பிரித்தானிய காலனிய அரசுக்கு ஏற்பட்டது.

குறிப்பாக இந்தியாவில் மகாத்மா காந்தியின் தலைமையில் பிரித்தானிய அரசுக்கு எதிரான சுதந்திரப் போராட்டம் கூர்மையடைந்திருந்ததும் இலங்கைத் தமிழர்கள் மத்தியிலும் அதன் தாக்கம் பரவி இருந்ததும் மகாத்மா காந்தியைத் தமிழர்கள் இலங்கைக்கு அழைத்ததும் பிரித்தானிய அரசின் கவனத்துக்குரிய விடயங்களாக இருந்தன.

இந்தியப் பெருநிலப்பரப்பில் தமது ஆட்சியைத் தக்க வைப்பதற்கு இலங்கைத் தீவைத் தமது இறுக்கமான கட்டுப்பாட்டுக்குள் வைத்திருக்க வேண்டிய தேவை பிரித்தானிய அரசுக்கு இருந்தது. கடற்போக்குவரத்தின் தேவையும் கடற்படைப் பலமும் அவசியமாக இருந்த அந்தக் காலகட்டத்தில் திருக்கோணமலைத் துறைமுகத்தைக் கட்டுப்பாட்டுக்குள் வைத்திருப்பவர்களே தெற்காசியாவைக் கட்டுப்பாட்டுக்குள் வைத்திருக்கலாம் என்ற நிலை இருந்தது.

இதனால் இலங்கைத் தீவைத் தங்களது இரும்புப் பிடிக்குள் தொடர்ந்து தக்க வைத்துக் கொள்வதற்காகத் தங்களுக்குக் கைவந்த கலையான பிரித்தானும் தந்திரத்தைக் கையாண்டனர்.

1833 ஆம் ஆண்டு இலங்கை சட்டமன்றத்தில் தமிழர்களுக்கு ஒன்று சிங்களவர்களுக்கு ஒன்று என்று சமத்துவமான பிரதிநிதித்துவத்தை

வழங்கிய அவர்கள் 1889 ஆம் ஆண்டு தமிழர்களுக்கு ஒன்று கண்டியச் சிங்களவர்களுக்கு ஒன்று கரையோரச் சிங்களவர்களுக்கு ஒன்று என்று இதை மாற்றி அமைத்தார்கள்.

இதன் மூலம் தமிழர்களுக்கும் சிங்களவர்களுக்கும் இடையிலான அதிகாரப் போட்டியை உருவாக்கிய அவர்கள் தமிழர்களுக்கு சேர் (பிரபு) பட்டங்களையும் அரசு உயர் பதவிகளையும் வழங்கி இந்த முரண்பாட்டை இன்னும் வளர்த்துவிட்டனர்.

1912 ஆம் ஆண்டு படித்த இலங்கையர்களுக்கான பிரதிநிதித்துவம் என்ற பேரில் புதிய சட்டமன்றப் பதவியை உருவாக்கிய அவர்கள் இந்தப் பதவி தமிழர்களுக்குக் கிடைக்கும்படி செய்து இன்னும் இந்த முரண்பாடு அதிகமாக வளர்வதற்கு அடித்தளம் இட்டனர்.

1915 ஆம் ஆண்டு சிங்களவர்களுக்கும் மூஸ்லீம்களுக்கும் இடையிலான இனக்கலவரம் மூண்டபோது தமிழர் பிரதிநிதியான சேர். பொன் இராமநாதன் சிங்களவர்களுக்காக வாதாடுவதற்கு வண்டனுக்குச் சென்றதும் நாடு திரும்பிய அவரைச் சிங்களவர்கள் பல்லக்கில் வைத்துத் தங்களது தோள்களில் காவிச் சென்றதும் பிரித்தானியர்களின் கண்களை உறுத்தியது.

தமிழர்களுக்கும் சிங்களவர்களுக்கும் இடையிலான முரண்பாட்டை வளர்ப்பதில் அக்கறை கொண்டிருந்த பிரித்தானிய ஆளுநர் வில்லியம் ஹென்றி மன்னிங் பிரபு 1921 ஆம் ஆண்டு கொண்டு வந்த புதிய அரசியல் சீர்திருத்தச் சட்டத்தின் மூலம் 12 சிங்களவர்களுக்கு 3 தமிழர்கள் என்ற அடிப்படையில் சட்டசபை பிரதிநித்துவத்தை மாற்றி அமைத்தார்.

இதேவேளை யாழ்ப்பாணத் தமிழர்கள் மத்தியில் நிலவிய சாதிய முரண்பாட்டைக் கையாண்டு தமிழர்களை ஒன்றுபடவிடாமல் தடுக்கும் முயற்சிகளையும் மேற்கொண்டார்.

அந்தக் காலகட்டத்தில் 'சாதியம் என்பது தமிழரின் பிறப்புரிமை என்றும் உயர் சாதியில் பிறப்பது கடவுள் கொடுத்த வரம்' என்றும் இறுமாப்புக் கொண்டிருந்த சேர். பொன்னம்பலம் இராமநாதன் போன்றோரின் சாதிய வெறியைத் தேசவழைமச் சட்டத்தை மதிப்பதாகக் கூறிக்கொண்டு ஊக்குவித்த அவர், மறுபுறத்தில் இந்தச் சாதியத்துக்கு எதிராகப் போராடியவர்களுடைய கோரிக்கைளை நிறைவேற்றுவது என்ற பேரில் சில சலுகைகளை வழங்கியதன் மூலம் இந்த முரண்பாடு தொடர்ந்து நீடிக்கும் வகையில் பார்த்துக் கொண்டார்.

சாதிரீதியாக ஒடுக்கப்பட்ட மக்களுக்கும் கட்டாய ஆரம்பக் கல்வி, அரசாங்கப் பாடசாலைகளில் ஒரே வகுப்பில் இருந்து கல்வி கற்பதற்கு அனுமதி, பாடசாலைகள் மற்றும் உயர் கல்வி நிறுவனங்களில் ஒரே இடத்தில் இருந்து உணவு உண்பதற்கு அனுமதி, பொது மயானங்களில் பிணங்களை எரிப்பதற்கு அனுமதி (முன்பு சாதி ரீதியாக ஒடுக்கப்பட்டவர்களுக்குத் தனியான மயானங்கள் இருந்தன), பெண்கள் மேலாடை அணிவதற்கு அனுமதி என்பன மன்னிங் பிரபுவால் எமக்கு வழங்கப்பட்ட சலுகைகளாகும்.

ஆனால் இந்தச் சலுகைகள் வழங்குவதைத் தடுப்பதற்குத் தமிழ் மக்களின் பிரதிநிதிகள் என்று சொல்லிக் கொண்டு சட்டசபையிலே வீற்றிருந்த யாழ்ப்பாண அதிகார வர்க்கத்தினர் மேற்கொண்ட முயற்சிகள் தமிழர் வரலாற்றில் கறைபடிந்த அத்தியாயங்களாகும்.

முதலாம் உலக யுத்த காலத்தில் சிங்களவர்களுக்காக ஆபத்து நிறைந்த கடலில் இங்கிலாந்துக்குப் பயணம் செய்து பிரித்தானிய அரசிடம் நியாயம் கேட்டு வாதாடிய சேர். பொன் இராமநாதன் தனது சொந்த மொழியான தமிழ் மொழியைப் பேசிய - தான் போற்றிய சைவ சமயத்தைப் பின்பற்றிய எமக்கு பிரித்தானிய அரசு அற்ப சொற்ப உரிமைகளை வழங்க முன்வந்த போது மூர்க்கத்தனமாக எதிர்த்து யாழ்ப்பாண அதிகார வர்க்கம் எந்த அளவுக்குச் சாடி வெறியில் மூழ்கியிருந்தது என்பதற்குச் சிறந்த உதாரணமாகும்.

1920 களின் முற்பகுதியில் யாழ்ப்பாண வாலிபர் சங்கத்தின் தீண்டாமை ஒழிப்புப் பிரச்சாரங்களும் ‘உழுபவனுக்கே நிலம் சொந்தம்’ என்ற கோசத்துடன் வேகமாகப் பரவிய பொதுவுடைமைச் சித்தாந்தத்தின் தாக்கமும் பிறப்பைக் கொண்டும் செய்யும் தொழிலைக் கொண்டும் காலகாலமாக இழிவுபடுத்தப்பட்டும் அடிமைப் படுத்தப்பட்டும் வந்த எமது மக்களைக் கிளர்ந்தெழுச் செய்தன. புலோலி, அல்வாய், கரவெட்டி, சாவகச்சேரி, யாழ்ப்பாணம், சங்கானை, சண்ணாகம், பண்டத்தரிப்பு முதலான பல பகுதிகளில் இந்த எழுச்சி தீவிரமடைந்தது.

அந்தக் காலகட்டத்தில் கொம்யூனிஸ்ட் கட்சி என்று ஒன்று இலங்கையில் இருக்கவில்லை. ஆனால் அந்தச் சித்தாந்தத்தின் மீது அபிமானம் கொண்ட சிலர் அதை ஒரு மக்கள் இயக்கமாகப் புரட்சி இயக்கமாக வளர்த்தெடுக்க முற்பட்டதாக அப்பு தெரிவித்தார்.

ஆனால் யார் அந்த இயக்கங்களை நடத்தினார்கள்? யார் அந்த அமைப்புக்குத் தலைமை தாங்கினார்கள்? என்ற விபரங்கள் அவருக்குத் தெரியவில்லை. குதிரேங், கார்த்திகேசு, கந்தையா என்ற

முன்று பேர் அந்தக் காலகட்டத்தில் தங்கள் மத்தியில் வந்து பொதுவுடைமைப் பிரச்சாரம் செய்ததாகவும், அதில் ஒருவர் பருத்தித்துறையையும் மற்றவர் யாழ்ப்பாண நகரத்தையும் இன்னொருவர் அல்வாயையும் சேர்ந்தவர் என்றும் அவர் கூறியிருந்தார். வரலாற்று ஆவணங்களில் இருந்து அவர்கள் யார் என்று கண்டுபிடிக்க முடியவில்லை. சில வேளாகளில் எனது அப்பு அறிந்த அந்தப் பெயர்கள் அவர்களது புனை பெயர்களாகக் கூட இருந்திருக்கலாம். கந்தையா என்ற பெயர் 30 களில் கொம்யூனிஸ்ட் கட்சியின் சார்பில் பருத்தித்துறை தொகுதி நாடாளுமன்ற உறுப்பினராக இருந்த பொன் கந்தையா தானா? என்பதையும் உறுதிப்படுத்த முடியவில்லை.

இந்த நூலைப் படிக்கும் ஒருவருக்கு ஒரு எட்டுவயது சிறுவனால் இவ்வளவு தகவல்களை எப்படி கிரகித்திருக்க முடியும்? எப்படி இவற்றை எல்லாம் ஞாபகம் வைத்திருக்க முடியும்? என்ற சந்தேகம் எழக்கலும். உண்மையில் நான் இங்கே குறிப்பிடும் எனது காலத்துக்கு முந்திய அனைத்துத் தகவல்களும் கந்தமுருகேசனார் என்ற ஆசான் என்னுள் எழுப்பிய தேடல் உணர்வின் காரணமாக என்னுடைய அப்பு ஆச்சி அப்பா அம்மா மற்றும் என்னுடைய ணவரச்சேர்ந்த பெரியவர்கள் எனக்குக் கல்வி கற்பித்த ஆசிரியர்கள் மற்றும் பல்துறை சார் அறிஞர்கள் என்று பலரிடம் கேட்டுத் தெரிந்து கொண்டு வரலாற்று நூல்களோடு அவற்றை ஒப்பிட்டுப் பார்த்துத் தொகுத்த எனது 30 முதல் 35 வருட காலத் தேடலினதும் ஆய்வினதும் முடிவுகளையே வரலாற்று ஒட்டம் கருதி எனது எட்டாவது வயதில் நடந்த பதிவாக இங்கே தருகிறேன்.

1920 களில் எமது சமூகத்தினர் மத்தியில் ஏற்பட்ட இந்த எழுச்சி குடாநாட்டு அதிகார வர்க்கத்தை அச்சங்கொள்ள வைத்தது. இது தங்களுடைய இருப்பையும் ஆளுமையையும் பாதித்துவிடும் என்று கருதிய அவர்கள் ‘பொதுவுடைமை சித்தாந்தவாதிகளும், யாழ்ப்பாண வாலிபர் சங்கத்தினரும் யாழ்ப்பாணக் குடாநாட்டில் காலாகாலமாக நிலவிவந்த தேச வழமைகளை அழிப்பதற்கு முயல்கிறார்கள்’ என்று பிரித்தானிய காலனிய அரசிடம் முறையிட்டனர். இந்த இரண்டு அமைப்புக்களுமே பிரித்தானிய அரசின் நலனுக்கு எதிரானவர்கள் என்றும் இவர்கள் சாதி குறைந்த படிப்பறிவற்ற வன்முறைக் கும்பலைத் திரட்டி பிரித்தானிய அரசுக்கு எதிராகக் கிளர்ச்சி செய்யத் திட்டமிடுகிறார்கள் என்றும் அவர்கள் போட்டுக்கொடுத்தனர்.

தங்களுடைய அறியாமையினாலும் சாதி வெறுமினாலும் யாழ்ப்பான அதிகாரவர்க்கத்தால் மேற்கொள்ளப்பட்ட இந்தக் காட்டிக் கொடுப்பே தமிழினம் பெளத்த சிங்களப் பேரினவாதிகளிடம் அடிமைப்பட்டுப் போவதற்கு அடித்தளமாக அமைந்தது.

இலங்கையில் பிரித்தானிய ஆட்சி பிரச்சனையின்றித் தொடர்வதற்குத் தமிழர்களையும் சிங்களவர்களையும் பிரித்தானும் தந்திரத்தின் மூலம் பிளவுபடுத்த வேண்டும் என்ற எண்ணப்பாட்டைக் கொண்டிருந்த பிரித்தானிய ஆளுநர் வில்லியம் ஹென்றி மன்னிங் பிரபு இதை யாழ்ப்பானைக் குடாநாட்டிலுள்ள ஆண்டைகளுக்கும் அவர்களது குடிமைகளான அடிமைகளுக்கும் இடையிலான பிரச்சனையாகப் பார்க்கவில்லை.

காந்திய சிந்தனைகளும் கொம்யூனிஸ சிந்தனைகளும் ஒட்டுமொத்த தமிழர்கள் மத்தியிலும் பரவுவதாகவே அவர் பார்த்தார். இலங்கைத் தமிழர்களுக்கும் இந்தியத் தமிழர்களுக்கும் உள்ள மொழி மற்றும் பண்பாட்டு ரீதியான உறவையும், யாழ்ப்பான அதிகார வர்க்கத்துக்கு அந்தச் சாலகட்டத்தில் இந்தியப் பெருநிலப்பறப்படுத் திருந்த வணிக மற்றும் கல்வி கலாச்சார ரீதியிலான தொடர்புகளையும் முடிச்சுப் போட்டுப் பார்த்த அவர் இது நீண்ட கால நோக்கில் பிரித்தானிய அரசின் நலன்களுக்குப் பாதகமாக அமையும் என்ற முடிவுக்கு வந்தார்.

எனவே பிரித்தானிய அரசின் நீண்டகாலத் தேவைக்காக அரசியல் ரீதியாகச் சிங்களவர்களை உயர்த்தித் தமிழர்களைத் தாழ்த்தும் நிலைப்பாட்டை அவர் எடுத்தார். அதேவேளை பட்டம் பதவிகளுக்காக விலைபோகும் ஒரு கூட்டமாகத் தமிழர்களை மாற்றுவதற்காக நிர்வாக ரீதியாக சிங்களவர்களைத் தாழ்த்தித் தமிழர்களை உயர்த்தினார். தமிழர்கள் சிறந்த நிர்வாகிகள், சிறந்த கல்வியாளர்கள் என்று ‘வஞ்சசுப் புகழ்ச்சி’ செய்தே அரசியல் உரிமைகளின் தேவையை அவர்கள் உணராதபடி செய்தார்.

தமிழர்கள் மத்தியில் விடுதலை உணர்வோ தேசிய உணர்வோ தலையெடுக்கவிடக் கூடாது என்பதில் பிரித்தானிய ஆளுநர் வில்லியம் ஹென்றி மன்னிங் பிரபு மிகக் கவனமாக இருந்தார்.

‘கொம்யூனிசம்’ என்ற சொல்லே அகராந்தியில் இருந்து நீக்கப்பட வேண்டிய ஆபத்தான சொல் என்று கருதி வந்த அவர் உடனடியாக யாழ்ப்பானைக் குடாநாட்டில் நடைபெற்றுவரும் போராட்டங்களையும் அவற்றை நடத்தும் அமைப்புக்களையும் கண்காணிக்கும்படியும்

கொம்யூனிஸ்டுகளைக் கைது செய்து தண்டிக்கும்படியும் மாவட்ட ஆளுநருக்கும் காவல்துறையினருக்கும் கண்டிப்பான உத்தரவைப் பிறப்பித்தார்.

பிரித்தானிய ஏசமான் எள் என்று சொன்னால் எண்ணெய்யுடன் வந்து நின்று பழக்கப்பட்ட யாழ்ப்பாண அதிகார வர்க்கம் எமது சமூகத்தைப் புரட்டி எடுத்து.

'மனுசங்கடா-நாங்கள் மனுசங்கடா! உன்னைப் போல-அவனைப்போல உரிமையுள்ள மனுசங்கடா-நாங்கள் மனுசங்கடா!' என்று உரிமைக் குரலெழுப்பிய எமது முன்னோர்கள், ஈவிரக்கமின்றி அடித்து நொறுக்கப்பட்டார்கள்.

1920 களின் முற்பகுதியில் பிரித்தானிய ஆளுநர் வில்லியம் ஹென்றி மன்னிங் பிரபுவின் ஆட்சிக்காலத்தில் எமது சமூகத்தினர் மத்தியில் ஏற்பட்ட எழுச்சியும் விடுதலை உணர்வும் அந்த தசாப்தத்தின் பிறப்பகுதியில் தயவு தாட்சண்ணியமின்றி நக்ககப்பட்டுவிட்டது.

எங்களுக்க் கல்வீட்டுப் போராட்டக் குழு காவல்துறையினரின் வெறியாட்டத்துக்கு அஞ்சித் தலைமறைவாகியது. அந்தக் குழுவில் இருந்த எனது பெரியப்பாவின் மாமனார் இளைஞர் வன்னிக்கும் எனது அப்பு திருகோணமலைக்கும் ஏனையோர் யாழ்ப்பாணத்துக்கும் என்று இடம்பெயர்ந்து சென்றுவிட்டனர்.

எங்களுர் ஆண்டைகள் ஒற்றுமையாக இருந்த எமது ஊரையும் வல்லிபுரக் குறிச்சி, கொத்தியவத்தை என்று இரண்டாகப் பிரித்துடன் எங்களுக்குள்ளேயே குழுமோதல்களையும் தூண்டிவிட்டனர்.

'ஆண்டைகளை எதிர்ப்பதும் காலாகாலமாகத் தேச வழமை என்ற பெயரில் இருந்துவரும் சாதிய ஒழுங்கை மாற்றுவதும் முடியவே முடியாத காரியம் என்றும் அவ்வாறு அதை மாற்ற நினைப்பது பேரழிவிலேயே போய் முடியும்' என்றும் அவர்கள் திட்டமிட்டுப் படிப்பறிவு இல்லாத எமது மக்களை நம்பச் செய்தனர்.

தாழ்ந்த சாதியில் பிறப்பது அவரவர்களது தலைவிதி என்றும் ஒருவர் தனது பெயரை மாற்றலாம் ஊரை மாற்றலாம் மதத்தை மாற்றலாம் ஆனால் பிறப்பையோ அதனால் வரும் சாதிய அடையாளத்தையோ மாற்ற முடியாது என்று அதற்கு வியாக்கியானமும் செய்தார்கள்.

மஹான் நான் கந்தமுருகேசனாரின் பாடசாலைக்குச் சென்ற போது நாற்பது அல்லது ஜம்பது மாணவர்கள் படிக்க வந்திருந்தனர். கந்தமுருகேசனாரை ஒதுக்கி வைப்பது என்ற சாதிமான்களின் அழைப்பைப் புறக்கணித்து யாழ்ப்பாண வாலிபர் காங்கிரசின் அபிமானிகள் மற்றும் முன்னாள் உறுப்பினர்களது வாரிகள் தமது பிள்ளைகளை அவரது பாடசாலைக்கு அனுப்பி வைத்திருந்தனர்.

இவர்களில் முக்கியமாக புலோலியைச் சேர்ந்த தபால் அதிபர் கணபதிப்பிள்ளை மற்றும் குருநாகல் வணிகர்களான நாகவிங்கம் வீரபாகு ஆகியோர் குறிப்பிடத் தக்கவர்கள். ஆனாலும் சாதி வெறியர்களின் எண்ணிக்கையோடு ஒப்பிடுகையில் இவர்களின் எண்ணிக்கை மிகக் குறைவானதாகும். ஆனாலும் அன்றைய காலகட்டத்தில் இவர்கள் மத்தியில் வந்பட்ட இந்த மனமாற்றம் மிக முக்கியமாகக் குறிப்பிட வேண்டிய ஒன்றாகும்.

எனது அப்புவிடம் கேட்டுத் தெரிந்துகொண்ட எனது குடும்ப வரலாற்றை நான் அன்று கந்தமுருகேசனாரிடம் ஒப்புவித்தேன். ‘இறுப்பையன் ஏதோ சொல்கிறான்’ என்று அலட்சியமாக இல்லாமல் தனது கண்களை மூடிக்கொண்டு நான் சொன்னதை மிகவும் அக்கறையோடு கேட்ட அவர் கொஞ்ச நேரம் எதுவும் பேசாமல் தனது வெண்தாடியைத் தடவியபடி யோசனையில் ஆழ்ந்திருந்தார்.

பின்பு என்னைப் பார்த்து ‘தலைமுறை’ என்றால் உனக்கு என்னவென்று தெரியுமா? என்று கேட்டார்.

நான் இல்லை என்று பதில் சொல்ல...ஒரு மனிதன் எவ்வளவு காலம் உயிர் வாழ்வான்? அதாவது அவன்றை ஆயுட்காலம் எவ்வளவு என்டு தெரியுமா? என்று கேட்டார்.

‘ஒரு மனிதனின் ஆயுட்காலம் நூறு வருடங்கள்’ என்று அம்மா எனக்கு ஏற்கனவே சொல்லித் தந்திருந்த படியால் ‘ஒ தெரியுமே நூறு வருடங்கள்’ என்று நான் அவருக்குப் பதில் சொன்னேன்.

அதைக் கேட்டுச் சிரித்த அவர்..‘நூறு வருடம் என்டு சம்மா சொல்லுறது. ஒரு சில பேர் தான் நூறு வருசம் வாழுகினம். முந்தின காலத்தில குரக்கன் புட்டு, ஒடியல் புட்டு, ஒடியல் கூழ் எல்லாம் எண்டு இயற்கையா கிடைக்கக் கூடிய நல்ல சத்தான சாப்பாடுகளைச் சாப்பிட்டு மனிசன் 90 வயது வரையில் உயிர் வாழ்ந்தான். இப்ப

கூப்பன் அரிசியையும் கூப்பன் மாவையும் சாப்பிட்டு 50...60 வயதிலேயே செத்துப் போயிடுறான். இப்ப உள்ள மனிசனின்றை சராசரி ஆயுட்காலம் 5 வயதில் இருந்து 70 வயது வரையும் தான்' என்றார்.

'மனிதன்றை இந்தச் சராசரி ஆயுட் காலத்தில் 33 வருடத்தை ஒரு தலைமுறை என்று சொல்வது வழக்கம். இப்ப உன்னுடைய குடும்பத்தில் நீ கடைசி தலைமுறை. உனக்கு முதல் உன்றை அப்பா-அம்மா ஒரு தலைமுறை. அவைக்கு முதல் அவையின்றை அப்பா-அம்மா இன்னொரு தலைமுறை. அவைக்கும் முதல் அவையின்றை அப்பா-அம்மா இன்னொரு தலைமுறை. இப்படி ஒவ்வொரு மனிதனுக்கும் சங்கிலிக் கோர்வை போல பல தலைமுறை வரலாறு இருக்கு. எங்கடை ஆக்கன் நிறைய பேருக்கு தங்கடை அப்பா-அம்மாவின்றை தலைமுறை வரலாறு கூட ஒழுங்கா தெரியாது. அவைக்கு அதில் அக்கறையும் இல்லை. ஆனால் பிரித்தானிய மகாராணியின்றை வரலாற்றையும் நெப்போலியன்றை வரலாற்றையும் அவை தேடிப்படிப்பினம். 'எனக்கு பிரிட்டிஸ் கிஸ்டரி பிரெஞ்சு கிஸ்டரி தெரியும்' என்டு சொல்லுறுதில் அவைக்குப் பெருமை'... என்று சமூகத்தின் மீதான தனது கோபத்தை வெளிப்படுத்தினார்.

பின்பு என்னைப் பார்த்து 'இப்போ உனக்கு உன்னுடைய குடும்பத்தில் எத்தனை தலைமுறையைப் பற்றித் தெரியும்?' என்று கேட்டார்.

நான் கைவிரலைத் தொட்டு என்னிப் பார்த்துவிட்டு 'மூன்று தலைமுறையைப் பத்தி தெரியும்' என்றேன்.

'அதாவது உன்னுடைய அப்பா-அம்மா அவையின்றை அப்பா-அம்மா பிறகு அவையின்றை அப்பா அம்மா..இப்ப உன்னோடு சேர்த்து நான்கு தலைமுறை.....நீ நாளைக்கு உன்றை பிள்ளைகளுக்கு இந்த நான்கு தலைமுறை வரலாற்றையும் சொல்லிக் கொடுக்க வேண்டும். அவையை அவையின்றை பிள்ளைகளுக்கு குத்தலைமுறை வரலாறா..அதைச் சொல்லிக் கொடுக்க வைக்க வேணும் என்ன செய்வியா' என்று கேட்க 'ஓ கண்டிப்பாகச் செய்வேன்' என்று நான் தலையாட்டினேன்.

என்னுடைய தலையைத் தொட்டு வாஞ்சையோடு தடவிய கந்த முருகேசனார் 'சரி நீ இப்ப உனக்கு முந்தின மூன்று தலைமுறையின்றை வரலாற்றிலை இருந்து என்ன தெரிந்து கொண்டாய்?' என்று கேட்டார்.

எனது அப்பு(தாத்தா) எனக்குச் சொன்னதை மறுபடி ஞாபகப்படுத்திப் பார்த்த நான்... 'முந்தி எங்களுக்குச் சொந்தமாகாணி இருக்கேல்லை..வீடு இருக்கேல்லை. ஆம்பிளையன் சேட்டுப் போடக்

கூடாது. பொம்பிளையன் மேல்சட்டை போடக் கூடாது. கால்வை செருப்புப் போடக் கூடாது. பள்ளிக் கூடத்திலை படிக்கேலாது. சாப்பாட்டுக் கடையஞ்கை கோயிலுக்கஞ்கை போகேலாது'.... என்று வரிசையாகச் சொன்னேன்.

'சரி இப்ப என்ன மாதிரி?..' என்று அவர் திருப்பிக் கேட்டார்.

'இப்ப எங்கஞ்குக்குக் காணி இருக்கு வீடு இருக்கு செருப்பு போடலாம் சேட்டுப் போடலாம்.. பொம்பிளையன் மேல்சட்டை போடலாம். பள்ளிக் கூடத்தில் படிக்கலாம்' என்று நான் சொல்லிக் கொண்டு போக என்னை இடைமறித்த அவர்... 'இதெல்லாம் எப்படி வந்தது?... என்று கேட்டார்.

எனக்கு அந்தக் கேள்விக்குச் சரியாகப் பதில் சொல்லத் தெரியவில்லை. சிறிது நேரம் மௌனமாக இருந்தேன்.

'இது ஒண்டும் தானா வரவில்லை. சும்மாவும் வரவில்லை. உன்னுடைய முத்த தலைமுறை போராடினபடியால் தான்.. இரத்தம் சிந்தினபடியால் தான் இன்னைக்கு இதெல்லாம் உன்னுடைய தலைமுறைக்குச் சாத்தியமாயிருக்கு' என்ற கந்த முருகேசனார்... 'இப்போ உன்னுடைய தலைமுறையில் என்னென்ன வெல்லாம் நீங்கள் செய்ய முடியாது சொல்லு பார்க்கலாம்?' என்று கேட்டார்.

சற்று நேரம் அவரது கேள்விக்கான பதிலை யோசித்துப் பார்த்த நான்.. 'இப்ப தாங்கள் கோயிலுக்கஞ்குள் போகேலாது. தேத்தண்ணிக் கடையஞ்கை போகேலாது. பள்ளிக்கூடத்துக்குப் புதுச் சட்டை புதுச் செருப்பு போட்டுக் கொண்டு போகேலாது. பள்ளிக் கூடத்திலை வெள்ளாளப் பொடியலுக்குச் சமமா வங்கில்லையோ கதிரையிலேயோ இருக்கேலாது. பொது இடங்களிலை தட்டுவத்திலை தான் சாப்பாடு தருவினம். போதுதில்லை தான் தண்ணி-தேத்தண்ணி தருவினம்' என்று சொன்னேன்.

அதைக் கேட்டு கண்களை மூடிக் கொண்டு தனது தாடியை வருடிய அவர் 'உங்குத் தெரிந்த மூன்று தலைமுறையாநீங்கள் என்ன மொழி பேசிறநிங்கள்?' என்று கேட்டார்.

நான் 'தமிழ் மொழிதான் பேசுறனாங்கள்' என்று அதற்குப் பதில் சொன்னேன்.

'உங்குத் தெரிந்து மூன்று தலைமுறை என்றால் உங்குத் தெரியாமல் எத்தனை தலைமுறை இருக்கும். நூறு அல்லது ஆயிரமாகக் கூட இருக்கலாம். உங்களைக் காணி வாங்க விடாமல் வீடுகட்டவிடாமல் சட்டை சேட்டு செருப்பு போடவிடாமல்

தடுத்தவையும் கோயிலுக்குக்கை தேத்தண்ணி கடையஞக்கை போகவிடாமல் தடுத்தவையும் தமிழ் மொழிதான் பேசினவை. அவையும் நூறு இருநூறு அல்லது ஆயிரம் தலைமுறையா இந்த மொழியைத் தான் பேசினவை. உங்களுக்கு நளம் என்டு ஒரு மொழியும் அவைக்கு வெள்ளாளம் என்ற ஒரு மொழியும் இருந்ததா இல்லையே? ஒரே பகுதியில் பல தலைமுறையா குடியிருந்து ஒரே மொழியப் பேசி வந்த படியால் தான் நாங்கள் எல்லாம் தமிழர் என்டு அழைக்கப்படுறம். தமிழ் தமிழர் என்றால் அதுக்கு ஒரு பெருமை இருக்கு அதுக்கு ஒரு பெரிய நீண்ட வரலாறு இருக்கு. வெள்ளாளர் என்றால் அல்லது நளவர் என்றால் என்ன வரலாறு இருக்கு என்ன பெருமை இருக்கு. வெள்ளாள இலக்கியம்-நள இலக்கியம் வெள்ளாள இலக்கணம்-நள இலக்கணம் என்டு ஏதாவது இருக்கா? என்றார் கோபமாக.

'சாதி எண்டது பெருமைப்படத் தக்க விடயம் எண்டு எங்கடை ஆக்கள் கனபேர் நினைச்சுக் கொண்டிருக்கினம். அது அவையையும் வளர விடாமல் தடுத்து இனத்தையும் சிறுகச் சிறுக அழிக்கிற நோய் எண்டது அவைக்கு விளங்கேல்லை' என்றவர் என்னைப் பார்த்து 'உன்றை அப்பா தாத்தா எல்லாரும் நல்ல உழைப்பாளிகள். அநீதியை எதிர்த்துப் போராடக் கூடிய தெரியசாலியள். ஆனால் அவையட்டை இருந்த குறை படிப்பில்லாதது. அவையாலை அந்தக் காலத்தில் ஒரு ஆறாம் வகுப்பு அல்லது எட்டாம் வகுப்புக்கு மேல படிக்கேலாது. இந்தப் படிப்பையும் அறிவையும் பயன்படுத்தித்தான் எங்கடை சாதிமான்கள் உங்களுக்கு மேல சவாரி விட்டுக் கொண்டிருக்கினம். ஆனால் இப்ப உன்றை தலைமுறையிலை நீங்கள் சின்னச் சின்ன தடைகள் இருந்தாலும் முயற்சி எடுத்தால் நல்லா படிக்கலாம். நீ எந்தக் காரணத்தைக் கொண்டும் படிப்பை இடையில் கைய விட்டுட்டு உன்றை அப்பா செய்யிற தொழிலைச் செய்யக் கூடாது. உன்னுடைய படிப்பும் உன்னுடைய அறிவும் உங்கடை சமூகத்தை முன்னேற்றப் பயன்படவேண்டும்' என்றார்.

'உன்னுடைய படிப்பும் உன்னுடைய அறிவும் உங்கடை சமூகத்தை முன்னேற்றப் பயன்படவேண்டும்' என்று அன்று கந்த முருகேசனார் சொன்ன இந்தச் சொற்கள் எனது மனதில் ஆழமாகப் பதிந்தது. அநீதியை எதிர்க்க வேண்டும் சாதியை ஒழிக்க வேண்டும். என்னுடைய சமூகத்துக்கு நான் ஏதாவது செய்ய வேண்டும் என்ற என்னைம் அப்போதிலிருந்தே என் மனதில் துளிர்விட ஆரம்பித்தது.

அம்மா எனக்கு அடிக்கடி சொல்லும் மகாபாரதக் கதையில் வரும் தீயவர்களான துரியோதனாதியோரின் இடத்தில் சாதி

வெறியர்களையும் அவர்களால் நாடிமுந்து நகரம் இழந்து ஒரு வீடு கூட இல்லாமல் காட்டிற்குத் துரத்தப்பட்ட பாண்டவர்களாக எங்களையும் நான் அந்தக் காலத்தில் கற்பனையில் உருவகப்படுத்திப் பார்ப்பதுண்டு.

‘தர்மத்தின் வாழ்வுதனை சூது கெளவும்-அதர்மம் வெல்லும்-ஆனால் ஒரு நாள் தர்மம் மறுபடி வெல்லும்’ என்ற மகாபாரதக் கதையின் கருத்துப்படி ‘எங்களுக்கு அநியாயம் செய்யும் எங்களை அடக்கி ஒடுக்கும் இந்தச் சாதி வெறியர்கள் எல்லாம் ஒரு நாள் அழிக்கப்பட்டு நாங்கள் வெல்லுவோம்’ என்ற ஒரு உறுதியான நம்பிக்கை அப்போதே எனக்கிருந்தது.

அன்று தந்தமுருகேசனாரின் பாடசாலையில் இருந்து அம்மாவுடன் வீட்டுக்குத் திரும்பியபோது...‘அம்மா நீ எத்தனையாம் வகுப்புவரை படிச்சனி’ என்று அவவைக் கேட்டேன். ஆறாம் வகுப்புவரை படித்தநாக அவ சொன்னா. ஏன் தொடர்ந்து படிக்கவில்லை என்று நான் திருப்பிக் கேட்க வேண்டாள்ளர் படிக்க விடவில்லை. பொம்பிளைப் பிள்ளையருக்கு என்ன படிப்பு என்று எங்களுடைய உறவினர்களுக்குப் புத்தி செல்லித் தடுக்குவிட்டதாகவும் எனது தாத்தாவும் பாட்டியும் எனது அம்மாவைப் படிப்பித்து ஒரு ஆசிரியையாக்குவதற்கு விரும்பியதாகவும் ஆனால் எங்களுடைய உறவினர்களுடைய அறியாமையைப் பயன்படுத்திய வெள்ளாளர்கள் அவர்கள் மூலமாக எனது தாத்தாவுக்கும் பாட்டிக்கும் அழுத்தம் கொடுத்து ஒரு வகையில் பயமுறுத்தி அவவைப் படிக்கவிடாமல் செய்துவிட்டதாகவும் அவ சொன்னா. தங்களது ஒரே மகனுக்கு ஆபத்து வந்துவிடும் என்ற பயத்தில் எனது தாத்தாவும் பாட்டியும் தனது படிப்பை நிறுத்திவிட்டதாகவும் அவ சொன்னா.

‘என் அப்பா எத்தனையாம் வகுப்புவரை படித்தார்’ என்று நான் அவவைக் கேட்டதற்கு ஐந்தாம் வகுப்பு வரை படித்தாச் சொன்னா. ‘நீ தான் பொம்பிளைப் பிள்ளை என்னு சொல்லி உன்னை அந்தக் காலத்தில் படிக்கவிடவில்லை என்றால் அவர் தான் ஆம்பிளை பிள்ளையாயிற்றே ஏன் தொடர்ந்து படிக்கவில்லை அவருக்குப் படிக்க விருப்பமில்லையா இல்லை படிப்பு ஏறவில்லையா’ என்று நான் விடாமல் கேட்டேன்.

‘அவர் படிப்பில் நல்ல கெட்டிக்காரன். படிக்க அவருக்கு நல்ல விருப்பம். ஆனால் ‘நீங்கள் படிச்ச என்னடா கிழிக்கப் போறியள் மரமேறுறதுக்கும் மாடு மேய்க்கிறதுக்கும் ஏன்றா படிப்பு’ என்னு

சொல்லி வெள்ளாளர் அவரைப் படிக்கவிடாமல் செய்து போட்டனம். அவருக்கு அப்பா சின்ன வயதில் செத்துப் போனார். சித்தப்பா நான் அவரை வளர்த்தவர். அவர் வெள்ளாளருடைய விசுவாசி. வெள்ளாளர் சொன்னா அதை வேத வாக்கா எடுக்கிறவர் அதனாலே அவராலே படிக்க முடியவில்லை' என்றா.

வீட்டுக்கு வந்தபோது எனது அப்பு வழமைபோல வீட்டு முற்றத்தில் இருந்த வேப்ப மரத்தின் கீழிருந்து சுங்கான் குடித்துக் கொண்டிருந்தார்.

நான் ஒடிப் போய் அவரது மடியில் ஏறி இருந்து கொண்டு 'அப்பு நீ பெரிய சண்டைக்காரன் வெள்ளாளரைக் கத்தி எடுத்துக் கொண்டு போய் கலைச்சானான். கத்தியாளைக் காலை வெட்டினான் இன்டெல்லாம் சொன்னாய். ஏன் அம்மாவைப் படிப்பிக்கேல்லை?' என்று கோபமாகக் கேட்டேன்.

தனது சுங்கானை அணைத்து நிலத்தில் வைத்துவிட்டு 'நான் சண்டை பிடிச்ச காலத்தில் எங்கடை ஆக்களிட்டை ஒற்றுமை இருந்தது. குறைஞ்சது ஒரு இருபது பேர் எதுக்கும் துணிஞ்சு நின்டனாங்கள். எங்கஞ்குக்கு உதவி செய்யிறதுக்கு போல் பாதிரியார் இருந்தவர். உன்றை அம்மா படித்த காலத்தில் எங்கடை ஆக்களிட்டை இருந்த ஒற்றுமையை வெள்ளாளர் சிதறிட்டதுப் போட்டார்கள். எங்கடை ஆக்கள் கன பேர் அவங்களை அண்டிப் பிழைத்தால் தான் வாழலாம் எண்ணி அவங்களுக்கு விலை போயிட்டாங்கள். ஒரு ஐந்து பேர் துணிஞ்சு என்னோடை தங்கடை பிள்ளைகளைப் படிப்பிக்கத் தயாரா இருந்திருந்தா நானும் உன்றை அம்மாவைத் தொடர்ந்து படிப்பிச்சிகிருப்பன். ஒருத்தரும் இல்லாமல் நான் தனி ஆளா என்ன செய்யிறது' என்று பொறுமையாக எனது கேள்விக்கு அவர் பதில் சொன்னார்.

'அம்மாவைப் படிக்க விடக்கூடாது எண்டு சொன்ன வெள்ளாளரை ஏன் நீ முந்தி மாதிரி கத்தி எடுத்துக் கொண்டு போய் வெட்டி இருக்கலாம் தானே?' என்று நான் திருப்பிக் கேட்டபோது... 'அப்படி நான் தனி ஆளா நின்டு செய்திருந்தால் என்னையும் என்றை குடும்பத்தையும் அழிச்சிருப்பாங்கள். நீ பிறந்திருக்கவும் மாட்டாய் அடம்பன் கொடியும் திரண்டால் தான் மிடுக்கு எண்டது நீ பெரியாளா வந்த பிறகு தெரிஞ்சு கொள்வாய்' என்றார்.

நூன் இங்கே குறிப்பிடும் 1962-1963 காலப்பகுதியில் எமது பிரதேசத்தில் பொதுவுடைமைக் கருத்துக்கள் வெகு வேகமாகப் பரவி வந்தன.

இலங்கை கொம்யூனிஸ்ட் கட்சியின் ரசிய சார்பு பிரிவு- சீன சார்பு பிரிவு மற்றும் இலங்கை சமசமாஜக் கட்சி என்பன இந்தக் கருத்துக்களைப் பரப்புவதில் முன்னின்றன. இதில் சண்முகதாசன் தலைமையிலான சீன சார்பு கொம்யூனிஸ்ட் கட்சி பாராஞ்மன்றப் பாதையை நிராகரித்துப் போர்ட்டப் பாதையைத் தேர்ந்தெடுத்திருந்தது. இந்தக் கட்சியின் சார்பில் அந்தக் காலத்தில் எனது நினைவுக்கு எட்டியதாகத் தோழர்கள் சிவராஜா செல்லையா கந்தசாமி ஆகியோர் எமது கிராமங்களில் களப்பணிகளில் ஈடுபாட்டிருந்தனர். எனது தந்தை இவர்களுடைய கருத்துக்களால் ஈர்க்கப்பட்டு அவர்களுடன் மிக நெருங்கிய உறவுகளைப் பேணிவந்தார்.

அநேகமான ஞாயிற்றுக்கிழமை இரவுகளில் எமது வீட்டில் இந்தக் தோழர்களும் வேறு சிலரும் எனது தந்தையுடன் நாட்டு நடப்பு மற்றும் அரசியல் பேசிக் கொண்டிருப்பார்கள். பெரிய கிளாக்களில் கள் அருந்தியவாறு அவர்கள் பேசுவதைத் தூரத்தில் இருந்து நான் வேடிக்கை பார்த்துக் கொண்டிருப்பேன். எனது தந்தை கள் இறக்கும் தொழிலைச் செய்தாலும் அவர் ‘கள்’ அருந்துவதில்லை. அதனால் தேநீர் அருந்தியவாறு அவர் அவர்களுடன் பேசிக் கொண்டிருப்பார். எமது உறவினர்கள் சிலரும் இந்தச் சந்திப்புகளில் சில நேரம் கலந்து கொள்வார்கள். நடு நிசி வேளை வரை கூட இந்தச் சந்திப்புகள் தொடர்வதுண்டு. இவ்வாறான சந்தர்ப்பங்களில் அநேகமாக இரவுச் சாப்பாடு எங்கள் வீட்டிலேயே பரிமாறப்படும்.

இந்தச் சந்திப்புகளில் அவர்கள் அப்படி என்னதான் மணிக் கணக்கில் பேசுகிறார்கள் என்பது எனக்கு அப்போது புரிவதில்லை. ‘தோழர் புரட்சி பாட்டாளி வர்க்கம்’ என்ற சொற்கள் மட்டும் அடிக்கடி என் காதில் விழுவதால் அவை எனக்கு மனப்பாடம் ஆகிவிட்டன.

இரு ஞாயிற்றுக்கிழமை ஒரு தடித்த மனிதர் இந்தச் சந்திப்புக்கு வந்திருந்தார். அவர் கொழும்பில் இருந்து வந்ததாகச் சொன்னார்கள். நிறையபேர் கலந்து கொண்ட இந்தச் சந்திப்புக்காக ஆட்டுக் கிடாப் பெட்டி தடல்புடலாக சமைத்தது எனக்கு ஞாபகம் இருக்கிறது. அவர்தான் கொம்யூனிஸ்ட் கட்சியின் தலைவர் சண்முகதாசன் என்று பின்னர் தெரிந்துகொண்டேன்.

அதே போல இன்னொரு நாள் இரண்டு சிங்கள இளைஞர்களும் தோழர் சிவராசா தலைமையிலான கரவெட்டி தோழர்களோடு எங்கள் வீட்டுக்கு வந்திருந்தனர். அவர்களுக்காக ஸபெசல் ஒடியல் கூழ் காச்சப்பட்டதும் நானும் எனது நண்பர்களும் அவர்களோடு சேர்ந்து வல்லிபுரக் கோவில் கடற்கரைக்குச் சென்று கடலில் குளித்ததும் கரைவலை இழுத்ததும் அந்த வலையில் பிடித்த மீன்களை வாங்கி கடற்கரையில் சுன்னி பொறுக்கி நெருப்பு மூட்டிச் சுட்டுச் சாப்பிட்டதும் இப்போதும் எனக்கு ஞாபகம் இருக்கிறது.

அந்த இளைஞர்களில் ஒருவர் தான் பின்னாளில் கொம்யூனிஸ்ட் கட்சியில் இருந்து பிரிந்து ஜே.வி.பி இயக்கத்தை ஆரம்பித்த ரோஹன் விஜயவீரா என்பதும் பின்னர் தான் எனக்குத் தெரியவந்தது.

1988 ஆம் ஆண்டு 24 வருடங்களுக்குப் பின்பு ரோஹன் விஜயவீராவை நான் நுவரேலியாவில் சந்தித்த போது இந்தச் சந்திப்பில் என்னுடன் இருந்த தோழர் கரவை கந்தசாமி இதை அவருக்கு எடுத்துச் சொல்ல அவர் உடனடியாகவே அந்தச் சம்பவத்தை நினைவு கூர்ந்து என்னை ஆரத் தழுவி எனது தந்தையை நன்றியுடன் நலம் விசாரித்தது எனக்கு ஆச்சரியமாக இருந்தது.

இவர்களைவிட 25 வயதான இன்னொரு குறுந்தாடி இளைஞர் ஒவ்வொரு சனி ஞாயிற்றுக்கிழமைகளிலும் எனது தந்தையிடம் கள்ளு குடிப்பதற்கு வருவார். பொதுவுடைமை சித்தாந்தக்கில் ஈடுபாடு கொண்ட அவரும் எமது சமூகத்திலிருந்த அடிமைத் தனத்தை அகற்றுவதற்கு காத்திரமான பங்காற்றியிருக்கிறார். பிற்காலத்தில் சர்வதேச அளவில் மிகவும் பிரபலமான அவருக்கென எனது தந்தை ஒரு பணையில் இருந்து இறக்கிய கள்ளைத் தனியாக எடுத்து வைத்திருப்பது வழக்கம்.

மிகவும் நகைச்சவை உணர்வோடு பேசும் அந்த இளைஞரை அந்தக் காலத்தில் எனக்கு மிகவும் பிடிக்கும். அதற்குக் காரணம் அவர் வரும் போதெல்லாம் பிஸ்கட் கடலை மிக்ஸர் பக்கோடா வடை என்று ஏதாவது சாப்பிடுவதற்கு வாங்கிக் கொண்டு வருவார். அதே போல அவர் வரும் ஒவ்வொரு நாளும் என்னை அருகில் கூப்பிட்டு வைத்து ஒவ்வொரு கதை சொல்லுவார். அந்தக் கதைகள் வரலாறு அரசியல் நகைச்சவை என்று பல்வேறுபட்டதாக இருக்கும். அதனால் ஒவ்வொரு சனி ஞாயிற்றுக்கிழமைகளிலும் அந்த இளைஞரின் வரவை நான் ஆவலோடு எதிர்பார்ப்பதுண்டு.

இதைத் தவிர அந்தக் காலத்தில் சிறுபான்மைத் தமிழர் மகாசபை என்ற அமைப்பு யாழ்ப்பாண நகரத்தைச் சேர்ந்த எம்.சி.சுப்பிரமணியம் என்பவரின் தலைமையில் இயங்கிவந்தது. நாடாளுமன்றப் பாதையை ஏற்றுக் கொண்ட இந்த அமைப்பு சிறீமாவோ பண்டாரநாயக்காவின் தலைமையிலான சிறீவங்கா சுதந்திரக் கட்சி கூட்டணியுடன் சேர்ந்தியங்கியது. எமது ஊரில் இந்த அமைப்பின் பிரதிநிதியாக எனது சிற்றப்பாவான செல்லத்தமிபி என்பவர் செயற்பட்டு வந்தார்.

இவர்களும் எமது பிரதேசத்தில் பல்வேறு சமூகப்பணிகளில் ஈடுபட்டு வந்தனர்.

1963 ஆம் ஆண்டு ஐனவரி மாதம் 1 ஆம் திகதியில் இருந்து எமது கிராமத்தைச் சேர்ந்த எவரும் வெள்ளாளர்களுக்குக் குடிமைச் சேவகம் செய்யக் கூடாது என்று முடிவெடுக்கப்பட்டது. அதாவது 'கா' காவுவதில்லை. பின்மீண்டும் எரிப்பதில்லை. பெண்கள் வெள்ளாளர்களின் வீட்டு முற்றங்களைக் கூட்டுவதில்லை 'ஓலை வெட்டுதல் வேலியடைத்தல் சூடுமிதித்தல்' என்பவற்றைக் கலை வாங்காமல் செய்வதில்லை என்பதே அந்த முடிவாகும்.

'வெள்ளாளர்கள் உங்களை அடக்கி ஒடுக்குகிறார்கள்' என்று புலம்பிக் கொண்டிருப்பதை விட்டுவிட்டு அவர்கள் எந்தெந்த வழிகளில் உங்களை அடக்கி ஒடுக்குகிறார்களோ அந்த வழிகளை முதலில் நீங்கள் அடைக்க வேண்டும் என்று அந்தக் குறுந்தாடிக்காரர் இளைஞர் முன் வைத்த கருத்தே இந்த முடிவுக்கான அடிப்படையாக இருந்தது. இந்த முடிவை கொம்யூனிஸ்ட் கட்சியின் இரண்டு பிரிவுகளும் ஏற்றுக்கொண்டு ஆகரவளிக்க முன்வந்திருந்தன.

இந்த முடிவை எமது உறவினர்களில் 30 வீதமானவர்கள் உறுதியோடு ஏற்றுக் கொண்டதாவும் ஏனையோர் 'வெள்ளாளரைப் பகைத்துக் கொண்டு ஒண்டும் செய்யேலாது' என்று தாம்பல் நிலையில் இருந்ததாகவும் 'இந்த முடிவுக்குக் கட்டுப்படாமல் யாராவது வெள்ளாளருக்குக் குடிமைச் சேவகம் செய்யச் சென்றால் வெட்டிக் கொல்லப்படுவார்கள்' என்று எச்சரித்ததன் பேரிலேயே அவர்களைக் கட்டுப்பட வைத்ததாகவும் பிற்காலத்தில் எனது தந்தையிடம் இருந்து தெரிந்துகொண்டேன்.

இந்த முடிவு அறிவிக்கப்பட்ட பின்னர் முதன் முதலாக ஆறுமுகம் என்பவரின் வீட்டில் ஒரு சாவு நடந்திருந்தது. இந்தச் சாவு வீட்டிற்குப் பாடை கட்டுவது குடக் குரவை வைப்பதிலிருந்து

மரக்காலையில் விற்கு வாங்கி வந்து பிணத்தை எரிப்பது வரை குடிமை முறை என்ற பெயரில் எனது இன்னொரு சிற்றப்பாவான நாகமுத்து என்பரின் குடும்பத்தினரே செய்ய வேண்டி இருந்தது.

அவர்கள் துணிந்து இவற்றைச் செய்ய மறுத்ததும் எங்களுர் ஆண்டைகள் மத்தியில் பெரும் சலசலப்பு கிளம்பியது. அவர்களுக்கே உரித்தான் அடக்குமுறை வழிகளைக் கையாண்டு மிரட்டிக் காரியத்தைச் சாதிக்கப் பார்த்தார்கள். ஆனால் நம்மவர்கள் ஒற்றுமையாக இருந்ததால் அது அவர்களால் முடியவில்லை. கடைசியில் துண்னாலை பகுதியில் இருந்து கூவிக்கு ஆட்களை அமர்த்தி அந்தப் பிணத்தை எரித்தார்கள்.

அடுத்து செல்லத்துரை என்பவரின் வீட்டில் நடந்த திருமணத்திற்கு எனது தந்தை குடிமை முறையின் பேரால் ‘கா’ காவ வேண்டியிருந்தது. புலோலியில் இருந்த அவர்கள் வீட்டிலிருந்து தம்பசிட்டியில் இருந்த சம்மந்தி வீட்டிற்குத் (3 மைல்) திருமண சீர் வரிசைகளை ‘கா’ தடியில் இருப்புறமும் கட்டித் தொங்கவிட்டுத் தோளில் வைத்துக் காவிச் செல்ல வேண்டும். இதைச் செய்வதற்கு எனது தந்தை மறுத்துவிட்டார். இது செல்லத்துரை வீட்டாருக்கு ஒரு பெரும் கௌரவப் பிரச்சனையாகிவிட்டது.

அவர்களுக்குச் சொந்தமான காணியில் இருந்த பனை மரங்களில் தான் எனது தந்தை தொழில் செய்து வந்தார். அந்தத் திருமணம் முடிந்ததும் அவர்கள் எனது தந்தையைத் தங்கள் பனை மரங்களில் தொழில் செய்யக் கூடாது என்று தடுத்து விட்டனர்.

அந்தக் காலகட்டத்தில் எனது தந்தை புது வீடு ஒன்றைக் கட்டத் தொடங்கியிருந்தார். எங்கள் ஊரிலேயே தான் கட்டும் வீடு மிக உயரமானதாகவும் பெரியதாகவும் இருக்க வேண்டும் என்பதற்காகத் தன்னிடம் இருந்த அனைத்து வளங்களையும் அதற்கே செலவழித்திருந்தார். அப்போது அந்த வீடு கூரை போடும் கட்டத்தை அடைந்திருந்தது.

சொல்லத்துரை குடும்பத்தார் எனது தந்தையின் தொழிலைத் தடுத்ததும் எங்களுக்குப் பெரிய பொருளாதார நெருக்கடி ஏற்பட்டது. எனது தந்தையிடம் இருந்த கையிருப்பு அனைத்தும் வீட்டுக்குச் செலவாகியிருந்ததால் அன்று வரும் வருமானத்தை வைத்து அன்றைய செலவைச் சமாளிப்பது என்ற நிலையே அப்போது இருந்தது. எங்களுக்குச் சொந்தமான காணிக்குள் இருந்த ஒரு சில பனை மரங்களைப் பதநீர் இறக்குவதற்கு எனது தந்தை பயன்படுத்தி வந்தார்.

பதநீர் கள்ளைப் போல உடனடியாகப் பணம் தராது. அதைக் காய்ச்சிப் பணங்கட்டியாக்கிச் சந்தையில் கொண்டு போய் விற்றால் தான் பணம் கிடைக்கும். ஆனால் கள்ளைக் குடிப்பதற்குத் தினசரி வாடிக்கையாளர்கள் தேடி வருவார்கள். அன்று இறக்கும் கள்ளுக்கு அன்று மாலைக்குள்ளேயே பணம் கிடைக்குவிடும். அதனால் அந்தப் பணை மரங்களில் இருந்து கள்ளிறக்குவதற்கு எனது தந்தை தீர்மானித்தார்.

அதேநேரம் இந்தச் சம்பவத்தைக் கேள்விப்பட்ட குறுந்தாடி இளைஞர் புலோவியைச் சேர்ந்த தனது நண்பரான குருநாகல் வர்த்தகர் நாகவிங்கம் என்பவருடன் பேசி எனது தந்தை தொழில் செய்வதற்கு மாற்று ஏற்பாடு ஒன்றைச் செய்திருந்தார்.

சிங்களப் பகுதி நகரமான குருநாகவில் பெரும் வணிக நிறுவனங்களை நடத்திவந்த நாகவிங்கம் அவர்களுக்கு வல்லிபுரக்கோவிலின் தென்மேற்குப் பகுதியில் பருத்தித்துறை மருதங்கேணி நெடுஞ்சாலை அருகில் விசாலமான காணி இருந்தது. அந்தக் காணிக்குள் ஏராளமான பணை மரங்களும் தென்னை மரங்களும் இருந்தன. அந்தக் காணியின் வடக்குப் பகுதியில் அதாவது வல்லிபுரக் கோவிலின் தெற்கு வீதியும் மேற்கு வீதியும் சந்திக்கும் முனைப் பகுதியில் ஒரு மடம் இருந்தது. அந்த மடம் கோவிலை விட்டுச் சற்றுத் தள்ளி இருந்ததால் மற்ற மடங்களைப் போல மக்கள் நடமாட்டமுள்ளதாக இருக்கவில்லை.

இந்தக் காணியில் இருந்த பணை தென்னை மரங்களில் எனது தந்தை தொழில் செய்வதற்கு 5 வருடக் குத்தகை அடிப்படையில் கொடுப்பதற்கு நாகவிங்கம் சம்மதித்திருந்தார். அதேவேளை இந்தக் காணியின் தென்மேற்கு முனையில் மருதங்கேணி நெடுஞ்சாலை ஓரத்தில் கள்ளுக் கொட்டில் ஒன்றைப் போடுவதற்கு அனுமதிக்க வேண்டும் என்ற எனது தந்தையின் கோரிக்கையையும் நாகவிங்கம் ஏற்றுக் கொண்டிருந்தார்.

1963 ஆம் ஆண்டு ஐனவரி மாதக் கடைசியில் வல்லிபுர ஆழ்வார் கோவிலில் பொங்கிப் படைத்து வழிபாடு செய்துவிட்டு அந்தக் காணிக்குள் எனது தந்தை தொழிலை ஆரம்பித்தார். 20 பணை மரங்களையும் 10 தென்னை மரங்களையும் அவர் கள்ளிறக்குவதற்குத் தயார்ப்படுத்தினார். ஒருவார காலத்தில் அவை பயன் தர ஆரம்பித்தன. ஏற்கனவே தீர்மானித்தபடி செம்பியன்பற்று நெடுஞ்சாலை ஓரத்தில் ஒரு கள்ளுக் கொட்டிலும் (கடை) போடப்பட்டது.

இந்தக் கள்ளுக் கடை ஆரம்பிக்கப்பட்ட முதல் நாளே வியாபாரம் சூடுபிடித்தது. அன்று மட்டும் 50 ரூபாவுக்கு வியாபாரம் நடந்ததாக அறிந்தேன். அந்தக் காலத்தில் அது பெரிய தொகையாகும். அதுவரை உள்ளூர் வாசிகளே எனது தந்தையின் கள் வியாபாரத்துக்கு வாடிக்கையாளர்களாக இருந்தார்கள். ஆனால் இந்தக் கடை ஆரம்பிக்கப்பட்ட பின்னர் அம்பன் குடத்தனை நாகர்கோவில் மாழுணை குடாரப்பு செம்பியன்பற்று என்று வடமராட்சி கிழக்குப் பகுதி மக்களும் வர ஆரம்பித்தனர். நாளைடைவில் இந்தக் கள்ளுக் கடையில் கள்ளு மட்டுமல்லாமல் பனங்கட்டி பனங்கல்லக்காரம் (பனம் கற்கண்டு) புழுக்கொடியல் பனம் பினாட்டு மூடல் அடுக்கப்பெட்டி பாய் சளகு வெள்ளரிப் பழும் வத்தகை பழும் என்று பலதரப்பட்ட பொருட்களும் விற்பனைக்கு வைக்கப்பட்டன.

தாழையடி-நாகர்கோவில்-பருத்தித்துறை வழித்தடத்தில் பேருந்தில் செல்பவர்கள் வல்லிபுரக்கோவில் தரிப்பில் இறங்கி அந்தக் கடையில் கள்ளருந்தி விட்டுப் பொருட்களை வாங்கிச் செல்லுமளவுக்கு அது பிரபலமானதாக இருந்தது.

இந்தக் கள்ளுக் கடையின் வரவு எமது குடும்பத்தைப் பொருளாதார ரீதியாக உயர்த்தினாலும் என்னைப் பொறுத்தவரை அது விட்டிருந்த கலகலப்பை இல்லாமல் செய்துவிட்டது.

முன்பெல்லாம் தினசரி எங்கள் வீட்டுக்குப் பல தரப்பட்டவர்கள் வருவார்கள். வரும்போது எல்லோரும் சாதுவாக அப்பாவிகளாக வருவார்கள். ஒரு போத்தல் கள்ளைக் குடித்த பிறகு வீரர்களாக மாறிவிடுவார்கள்.

அரிசி-பருப்பு பிரச்சனையில் இருந்து உள்ளூர் அரசியல் உலக அரசியல் என்று ஒரு சிலர் பேசுவார்கள். வேறு சிலர் கூத்து நாடகம் பற்றிப் பேசுவார்கள். இன்னும் பாட்டுப்பாடி ஆடுவார்கள். சிலரது குரல் கழுதையின் குரலை விட மோசமாக இருக்கும். ஆனால் தாங்கள் பெரிய குரல் வளமுள்ள பாடகர்கள் என்ற நினைப்போடு அவர்கள் பாடுவார்கள்.

உண்மையில் வேறு சிலர் நல்ல இனிமையான குரலில் இனிமையாகப் பாடுவார்கள். இது வித்தியாசமான உலகமாக இருக்கும். மாலையில் வீட்டுப் பாடங்கள் இல்லாத நேரத்தில் நான் இவற்றை வேடிக்கை பார்த்துக் கொண்டிருப்பது வழக்கம்.

இந்தக் கள்ளுக்கடை வந்த பின்பு எல்லோரும் அங்கு சென்று விட்டதால் எமது வீடு களையிழந்து வெறிச்சோடிப் போய்விட்டது. அப்பா அம்மா ஆசி என்று எல்லோரும் காலையில் இருந்து இரவு

வரை அந்தக் கடையிலேயே இருப்பதால் நான் பாடசாலையில் இருந்து வீட்டிற்கு வரும் போது அங்கு யாரும் இருக்கமாட்டார்கள். அப்பு மட்டும் எப்போதாவது இருப்பார்.

மாலை நேரத்தில் நான் எனது நண்பர்களுடன் விளையாடி விட்டுப் பொழுது சாய்ந்ததும் லாம்பு விளக்கைக் கொஞ்சத்தி வைத்துக் கொண்டு அம்மா அப்பாவின் வரவுக்காகத் தனிமையில் காத்திருப்பேன். அப்பு வீட்டில் இருக்கும் நேரங்களில் அவர் அருகில் இருந்து சிறிது நேரம் பாடப்பட்டதகங்களைப் படிப்பேன். அவர் எனக்குப் பாடங்களைச் சொல்லித் தருவார். படிப்பு முடிந்ததும் என்னை சந்தோசப்படுத்துவதற்காகப் பாட்டுப்பாடிக் காட்டுவார். கதைகள் சொல்வார். நான் அதைக் கேட்டுக் கொண்டே அவரது மடியில் தலைவைத்து உறங்கிவிடுவேன்.

11

1963 ஆம் ஆண்டு ஜனவரி மாதத்தில் மார்கழி விடுமுறை முடிந்து பாடசாலை ஆரம்பமாகியது. நான் இரண்டாம் வகுப்பில் இருந்து மூன்றாம் வகுப்புக்கு வகுப்பேற்றம் பெற்றிருந்தேன்.

ஏற்கனவே இரண்டாம் வகுப்பில் கதிர்காமர் வாத்தியாரிடம் பெற்ற கசப்பான அனுபவத்தினால் புது வகுப்புக்குச் செல்லும் சந்தோசம் மனதில் இருக்கவில்லை. புது வகுப்புக்குப் புது வாத்தியார் வருவார் என்று அம்மா சொல்லிருந்தா. ‘ஆனால் அந்த வாத்தியார் யாராக இருக்கும்? அவரும் கதிர்காமர் வாத்தியாரைப் போலத்தான் இருப்பாரா?’ என்ற பயமே எனது மனதில் மிகுந்திருந்தது.

பாடசாலை ஆரம்பித்த முதல்நாள் ஏற்கனவே கந்தமுருசேனாரின் பாடசாலைக்குச் செல்வதற்காக தைத்திருந்த புது உடுப்பையும் புதுச் செருப்பையும் அணிந்து கொண்டு எனது உறவினர்களும் நண்பர்களுமான சின்னத்தம்பி, நடராசன், சந்திரன் ஆகியோரோடு பள்ளிக்கூடத்துக்குச் சென்றேன்.

பள்ளிக்கூட வளவுக்குள் கால் வைத்ததும் ‘எனது புது உடுப்பை அழுக்காக்கி விடுவார்களோ புது செருப்பை அறுத்து விடுவார்களோ’ என்ற பயத்தில் மனது படபடத்தது.

எங்கள் புதிய வகுப்பு நான் ஏற்கனவே படித்த இரண்டாம் வகுப்புக்குப் பின்பறும் இருந்தது. நாங்கள் வகுப்பறைக்குள்ளுமெந்த போது வெள்ளாளப் பொடியள் எல்லோரும் மேசை கதிரையில் இடம்பிடித்து அமர்ந்திருந்தனர். கூவில் சாரையடி துண்ணாலைப்

பகுதிகளைச் சேர்ந்த எமது சமூகப் பொடியங்களும் பெட்டைகளும் 6 பேர் எங்கே இருப்பது என்று தெரியாமல் வகுப்பின் பின்புறத்தில் நின்றுகொண்டிருந்தனர். நாங்களும் (இன்னத்தம்பி, நடராசன், சந்திரன்) அவர்களோடு போய் நின்றோம்.

பாடசாலை ஆரம்ப மணி அடித்ததும் வெள்ளை வேட்டி வெள்ளை ஜிப்பா அணிந்த ஒல்லியான தோற்றமுடைய ஒருவர் எங்கள் வகுப்புக்கு வந்தார்.

அவர் 'தனது பெயர் பசுபதி என்றும் தான் தான் எங்களது வகுப்பாசிரியர்' என்றும் தன்னை அறிமுகப்படுத்திக் கொண்டார். கதிர்காமர் வாத்தியாரைப் போல தடியனாக கறுவலாக கடுகடுத்த முகத்துடன் இல்லாமல் பொது நிறமும் சாந்தமான முகமும் கொண்ட அவரைப் பார்க்க 'அவர் நல்ல மனிதனாக இருப்பார்' என்ற என்னைம் என் மனதில் உதிந்தது. கதிர்காமர் வாத்தியாரை நான் எப்போதும் அநியாயம் செய்யும் துரியோதனனாகக் கற்பனை செய்து வைத்திருப்பது வழக்கம். இவரைப் பார்த்தபோது தருமனுடைய ஞாபகம் தான் எனக்கு வந்தது.

'கடவுள் வணக்கத்துடன் பாடத்தை ஆரம்பிப்போம்' என்று சொன்ன அவர் 'இன்று நான் நேவாரம் பாடுகிறேன் நாளையில் இருந்து நீங்கள் பாட வேண்டும் இப்போ நான் பாடுகிற தேவாரத்தை எல்லோரும் என்னோடு சேர்ந்து பாடுங்கள்' என்று கூறிவிட்டு கண்ணரென்ற குரலில் 'சொற்றுணை வேதியன்' என்று தொடங்கும் தேவரத்தைப் பாட நாங்களும் சேர்ந்து பாடினோம். கடைசியாக பாலும் தெளி தேனும் பாகும் பருப்புமிவை... என்று தொடங்கும் விநாயகர் துதி பாடியதும் அன்றைய கடவுள் வணக்கம் முடிந்தது.

அதன் பின்பு வெள்ளாளப் பிள்ளைகள் எல்லாம் கதிரைகளில் அமர நாங்கள் பத்துப் பேர் நின்று கொண்டிருந்தோம். பாடசாலை நிர்வாகம் வெள்ளாளப் பிள்ளைகள்குக்கு அளவாகத் தான் வகுப்பில் கதிரை மேசைகளைப் போட்டிருந்தது. இது ஒரு தற்காப்பு நடவடிக்கையாகவே செய்யப்பட்டிருந்து. அதாவது அப்போதிருந்த அரசாங்கச் சட்டப்படி எங்களுக்குப் பாகுபாடு காட்டமுடியாது. ஆனால் அரசாங்கச் சட்டத்தை நடைமுறைப்படுத்தும் யாழ்ப்பாணக் குடாநாட்டு அதிகார வர்க்கத்தின் தேச வழமைச் சட்டப்படி எது வேண்டுமானாலும் செய்யலாம்.

சாதி பார்க்காத நேர்மையான கல்வி அதிகாரிகள் எவராவது திடீரென்று பாடசாலைக்கு வந்துவிட்டால் 'பாடசாலையில் தளபாடப் பற்றாக்குறை அதனால் சில பிள்ளைகள் தரையில் இருந்து தான்

படிக்கிறார்கள்' என்று கூறித் தப்பிஞ்சுக் கொள்வதற்கான முன்னேற்பாடுகான் அதுவாகும். மாணவ மாணவிகளான நாங்கள் யாரும் அவ்வாறு வரும் கல்வி அதிகாரிகளிடம் 'எங்களைச் சாதி அடிப்படையில் தான் நிலத்தில் அமர வைத்திருக்கிறார்கள்' என்று சொல்ல மாட்டோம் என்பது அவர்களது நம்பிக்கையாகும்.

பசுபதி வாத்தியார் இந்த விடயத்தில் கொஞ்சம் வித்தியாசமானவராக இருந்தார். அவர் அன்று வகுப்பின் இடது பக்கத்தில் முன் வரிசையில் இருந்த நான்கு நிரை கதிரை மேசைகளை அகற்றி ஒரு வெற்றிடத்தை ஏற்படுத்திவிட்டு அகற்றிய அந்த மேசை கதிரைகளை வகுப்பின் பின்பக்கம் வலம் இடமாகப் போட்டு நிரையைச் சமப்படுத்தினார்.

பின்னர் எங்களில் 5 பேரை அழைத்துக்கொண்டு பாடசாலைக் களஞ்சிய அறைக்குச் சென்றார். அங்கிருந்து 5 பெரிய காட்போட் பெட்டி மட்டைகளை எடுத்துவரும்படி பணித்தார். அந்த மட்டைகளை வகுப்பின் இடது பக்கத்தில் இருந்த வெற்றிடத்தில் போட்டு விட்டு எங்களை அதில் அமரச் சொன்னார். பாடசாலை முடியும் போது அந்த காட் போட் மட்டைகளை மடித்துச் சுவரோடு சாத்தி வைத்துவிட்டுச் செல்ல வேண்டும் என்றும் சொன்னார்.

எங்களைச் செம்பாட்டு மண் தரையில் உடுப்பில் அழுக்குப் படும்படி இருத்திவிட்டு 'எங்களால் மண் அழுக்காகிறது' என்று கரித்துக் கொட்டிய கதிர்காமர் வாத்தியாரோடு ஒப்பிடும் போது நான் கற்பனை செய்தபடி பசுபதி வாத்தியார் தருமர் என்ற நல்லபிப்பிராயம் என் மனதில் ஏற்பட்டது. அவரது வகுப்பில் கதிரையில் இருக்காத குறை எனக்குத் தெரியவில்லை.

இந்த ஏற்பாடுகள் எல்லாம் முடிந்தபின்பு வகுப்பிலுள்ள ஒவ்வொருவரும் எழுந்து நின்று தங்களை அறிமுகப்படுத்த வேண்டும் என்று பசுபதி வாத்தியார் கூறினார்.

வெள்ளாளப் பொடியள் ஒவ்வொருவரும் தங்களுடைய பெயரையும் சொல்லித் தங்கடை அப்பா அரசாங்க உத்தியோகத்தார் எஞ்சினியர் கணக்காளர் காசாளர் ஆசிரியர் வியாபாரி விவசாயி என்றெல்லாம் பெருமையோடு சொல்லிக் கொண்டு வந்தார்கள்.

எனக்கு அருகில் இருந்த எனது உறவினணான சின்னத்தம்பி எங்கிற திருவருட்செல்வம் 'பாரடா அவங்கள் எல்லாம் தங்கடை அப்பாமாரின்றை தொழிலைப் பெருமையா சொல்லுறாங்கள். நாங்கள்

என்னத்தைச் சொல்லுறநு? ’ எனது காதருகில் கிசுகிசுத்தான். நான் இரகசியமாக அவன் தொடையில் கிள்ளி அவனைப் பேசாமல் இருக்கும்படி சொன்னேன்.

எனது முறை வந்ததும் நான் எழுந்து நின்று ‘எனது பெயர் சிவநேசஸுர்த்தி. எனது ஊர் வல்லிபுரக்குறிச்சி. எனது தந்தையின் பெயர் சின்னப்பொடியன். எனது தாயாரின் பெயர் இலட்சமி. எனது தந்தை ஒரு சீவல் தொழிலாளி’ என்றும் வகுப்பிலிருந்த வெள்ளப் பொடியளில் சிலபேர் சுத்தமிட்டுச் சிரித்தார்கள்.

பசுபதி வாத்தியாருக்குக் கோபம் வந்துவிட்டது. மேசையில் பிரம்பால் தட்டி ‘என்ன சிரிப்பு?’ என்று அதட்டிவிட்டு என்னைப் பார்த்து ‘என்னுடைய தந்தை ஒரு சீவல் தொழிலாளி’ என்று நீ வெட்கப்படாமல் சொன்ன துணிச்சல் எனக்குப் பிடிச்சிருக்கு. உலகத்திலை பொய் சொல்லாமல் களவுகூடுக்காமல் மற்றவையை ஏமாத்தாமல் செய்யிற எந்தத் தொழிலும் கேவலமான தொழில் இல்லை. மற்றவங்கள் சிரிச்சதுக்காக நீ கவலைப்படாதே. மீன் பிடிக்கிறவன் மீனைப் பிடிக்கேல்லை எண்டால் ஒருத்தரும் மீன் சாப்பிட முடியாது. துணி நெய்யிறவன் துணியை நெய்யேல்லை எண்டால் எல்லாரும் மிருகங்களைப் போல அம்மணமாகத் தான் திரிஞ்சிருக்க வேணும்’ என்றார்.

பின்னர் வகுப்பிலுள்ள எல்லோரையும் பார்த்து ‘பிள்ளைகளே நல்ல வினா நிலத்தில் நல்ல பயனுள்ள விதைகளை விதைத்தால் தான் நல்ல பயிர் வளரும். நச்ச விதைகளை விதைத்தால் பிரயோசனமற்ற நச்சக் செடிகள் தான் வளரும். சிறு பிள்ளைகளான உங்களுடைய மனம் நல்ல வினா நிலத்துக்கு ஒப்பானது. இந்த வயதில் நீங்கள் உங்கடை மனதில் நல்ல கருத்துக்களைத் தான் பதிய வைக்க வேணும். அப்பத்தான் நீங்கள் நல்ல பிள்ளைகளாக வளர முடியும்’ என்றார்.

அதன் பின்பு மற்றவர்களும் தங்களைப் பற்றி அறிமுகத்தை தொடர்ந்தார்கள். எனது முன்மாதிரியைப் பின்பற்றி எமது சமூகத்தைச் சோந்த மற்ற பின்னைகளாக தங்கள் தந்தையரின் தொழிலைக் கூறிய போது யாரும் சிரிக்கவில்லை. வகுப்பில் நிசப்தம் நிலவியது.

எல்லோருடைய அறிமுகமும் முடிந்ததும் பாடம் ஆரம்பித்தது. பாலபோதினி (அப்போது தமிழ் மொழிக்குப் பாலபோதினி என்ற புத்தகமே பாடப் புத்தகமாக இருந்தது) புத்தகத்தை எடுக்கச் சொன்ன பசுபதி வாத்தியார் ‘இன்றைக்கு நான் உங்களுக்கு ஒரு பாட்டு சொல்லிக் கார்ப்போகிறேன். உங்களிலை எத்தனை பேருக்கு பாடத் தெரியும்’ என்று கேட்டார்.

நாங்கள் எல்லோரும் ஒருவர் முகத்தை ஒருவர் பார்த்துக் கொண்டு மெளனமாக இருக்க... 'சரி உங்களிலை எத்தினைபேருக்கு கத்தத் தெரியும்?' என்று அவர் திருப்பிக் கேட்டார்.

நாங்கள் எல்லோரும் கையை உயர்த்த சரி நான் அந்தப் பாட்டைப் பாடிக் காட்டுறன். நீங்கள் அதை அதேபோல திருப்பிப் பாடவேண்டும்..என்ன...' என்றார்.

நாங்கள் ஓம் என்று கோரசாகச் சொன்னதும், 'இந்தப் பாட்டை எழுதினவர் சோமசுந்தரப் புலவர். அவர் நவாவி என்ற ஊரிலை பிறந்தவர். குழந்தைகளுக்காக அவர் நிறைய பாட்டுகளை எழுதியிருக்கிறார்' என்று சிறு விளக்கம் தந்து விட்டுக் கதிரையை விட்டு எழுந்து மேசைக்கு முன்னால் வந்து நின்று கொண்டு கையில் தாாம் தட்டியவாறு ஆடி அசைந்து பாட ஆரம்பித்தார்.

குடை பிடித்து செருப்புமிட்டு புத்தகமும் கொண்டு
குடுகுபென நடந்து வரும் குழந்தைகளே கேள்வி!

மழைக்காலம் வழி வழுக்கும் மிகக் கவனம் மக்கான்
வழியருகே வெள்ளமுண்டு விலகிவரல் வேண்டும்
வெள்ளத்தில் கல்லெறிந்து விளையாடல் வேண்டாம்!
வீண் சண்டையால் வழுக்கி விழுந்தெழும்ப வேண்டாம்.

கண்மணிகாள் நீர்சிரங்கு காலில் வரும் கவனம்
கண்ணுறுக்கம் இல்லாமல் கதறியழ வேண்டும்
அம்மா அப்பா சொற்கேட்டு நல்லாசிரியற்கடங்கி
இழுக்கமுடன் பள்ளியிலே படித்துவரல் வேண்டும்!

பாட்டு முடிந்து வெகு நேரம் ஆகியும் 'அடா இப்படி ஒரு வாத்தியாரா?' என்று ஆச்சரியத்தில் திகைத்துப் போய் அவரையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன். மந்திகைப் பள்ளிக்கூடத்தில் இப்படியும் ஒரு ஆசிரியர் இருக்கிறார் என்பதை என்னால் நம்பவே முடியவில்லை.

அன்று வீட்டுக்குச் சென்று அப்பாவுக்கு நடந்ததைச் சொன்னதும் அவருக்கும் ஆச்சரியமாக இருந்தது. அன்று எங்கள் வீட்டுக்கு வந்த தோழர் சிவராசாவிடம் விசாரித்ததில் பசுபதி வாத்தியார் ஆறுமுக நாவலர் பரம்பரைக்கு எதிரான வள்ளலார்

மரபைப் பின்பற்றுபவர் என்றும் அவரது தந்தையார் யாழ்ப்பாண வாலிபர் கொங்கிரசின் பிரதேச தலைவராக இருந்தவர் என்றும் 1930 ஆம் ஆண்டுகளிலேயே தங்கள் வீட்டுக்குள் சாதி குறைந்தவர்களை அனுமதித்து சம்பந்தி போகனம் நடத்தியவர் என்றும் தெரியவந்தது.

தமிழ்ப் புலவர் பட்டம் பெற்ற அவர் கந்தமுருகேசனாரின் மாணவர் என்றும் அறிய முடிந்தது. இப்படிப்பட்ட ஒருவர் எனக்கு மூன்றாம் வகுப்புக்குரிய வகுப்பாசிரியராக வந்தது எனக்குக் கிடைத்த அதிஸ்ட்டம் என்று நான் பெருமிதம் கொண்டிருந்தேன்.

மறுநாள், பசுபதி வாத்தியாரிடம் நல்ல பேர் எடுக்க வேண்டும் என்பதற்காக பாலபோதினி புத்தகத்தை எடுத்து இரண்டாம் பாடத்தை படிக்க ஆரம்பித்தேன். நான் முன்பு இரண்டாம் வகுப்பில் கதிர்காமர் வாத்தியாரிடம் படித்தபோது அவர் பாடம் சம்பந்தமாக மற்ற பின்னைகளிடம் கேள்வி கேட்பதைப் போல என்னிடம் எதுவும் கேட்பதில்லை. அவரைப் பொறுத்தவரை படிப்பென்பது எங்களுக்கு அவசியமற்ற ஒன்றாகும். எங்களுக்குப் பாடம் சொல்லித் தருவதை எவ்வளவுக்குத் தவிர்க்க முடியுமோ அவ்வளவுக்கு அவர் தவிர்த்து வந்தார். அதனால் நான் வீட்டுக்கு வந்தால் புத்தகத்தைத் தொடுவதில்லை. அம்மா கட்டாயப்படுத்திப் புத்தகத்தை எடுத்துப் படிக்கச் சொல்வா. அன்று நானாக புத்தகத்தை எடுத்துப் படித்தது எங்கள் வீட்டிலிருந்த எல்லோருக்கும் ஆச்சரியமாக இருந்தது.

இனிமேல் பள்ளிக் கூடத்துக்கு ஒவ்வொருநாளும் புது சேட்டு புது கால்சட்டை போட்டுக் கொண்டு போகலாம் புதுச் செருப்பு சப்பாத்துக் கூட போடலாம் புத்தகப் பை கொண்டு போகலாம் என்றெல்லாம் மனக் கோட்டை கட்டியவாறு அன்று நான் சந்தோசமாக உறங்கினேன்.

12

மறுநாள் நேரத்துக்குப் பாடசாலைக்குச் சென்று பசுபதி வாத்தியாரின் வரவை எதிர்பார்த்துக் காத்திருந்த போது அவருக்குப் பதிலாக கதிர்காமர் வாத்தியாரே பாடம் நடத்துவதற்கு வந்தார்.

அன்று எங்களுக்கு முதலாவது பாடம் கணக்குப் பாடம் என்றும் அதை அவரே நடத்துவார் என்று வகுப்பிலிருந்த மாணவர்கள் பேசிக் கொண்டார்கள். இது எனக்கு ஏமாற்றமாக மட்டுமல்லாமல் அதிர்ச்சி யாகவும் இருந்தது.

வகுப்புக்கு வந்த கதிர்காமர் வாத்தியார் பசுபதி வாத்தியார் செய்த ஏற்பாட்டின்படி முன்வரிசையில் காட்போட் மட்டையில் அமர்ந்திருந்த எங்களை ஏற இறங்கப் பார்த்தார். எங்களில் சிவபாக்கியம் விஜயா என்ற இரண்டு பெண் பிள்ளைகளும் பொடியங்கள் எட்டுப் பேருமான பத்துப் பேர் இருந்தோம்.

செம்பாட்டு நிலத்தில் இருந்து உடுப்பு அழக்காகாது என்பதால் எல்லோரும் புது உடுப்புக்களே அணிந்து வந்திருந்தோம். வழக்கமாகச் செம்பாட்டு மண் தரையில் அமர்வதால் எமது கால்களில் செம்மண் படிந்து பொருக்காக இருக்கும். அன்று அவ்வாறில்லாமல் நாங்கள் எல்லோரும் சுத்தமாக இருந்தோம். இது அவரின் கண்களை உறுத்தியிருக்க வேண்டும்.

எங்களது வகுப்பிலிருந்த அவரின் செல்லப் பிள்ளைகளில் ஒருவனான சந்திரமோகன் என்பவனைத் தேவாரம் பாடும்படி சொல்லிவிட்டு வெளியே சென்றார்.

மறுபடி ஒரு 5 நிமிடம் கழித்து வகுப்புக்கு வந்த அவர் எங்கள் 10 பேரையும் தனக்குப் பின்னால் வரும்படி வெளியே அழைத்துச் சென்று ஆண்பிள்ளைகளான எங்களிடம் கத்தி மண்வெட்டி குப்பைவாரிகளைத் தந்து பாடசாலை வளவின் பின்புறம் இருந்த காணியைத் துப்பரவு செய்யும்படி சொன்னார். அந்தக் காணிக்குள் இரண்டு மாவிலங்கை மரங்களும் ஒரு மாமரமும் இருந்தன. அவற்றின் கீழ் நிறைய சுருகுகள் வீழ்ந்து குவிந்திருந்தன. பெண் பிள்ளைகள் இருவரையும் அவற்றைக் கூட்டித் தள்ளி நெருப்பு வைத்துக் கொளுத்துமாறு விளக்குமாற்றையும் நெருப்புப் பெட்டியையும் கொடுத்துவிட்டுச் சென்றார்.

பாடசாலையில் மாணவர்கள் சிரமதானப் பணிகளைச் செய்வது வழிமையான ஒன்றுதான். ஆனால் அது பாரபட்சம் இல்லாமல் எல்லா மாணவர்களையும் உள்ளடக்கிச் செய்யப்பட்டிருந்தால் ஏற்றுக் கொள்க் கூடிய ஒன்றாக இருந்திருக்கும். ஆனால் சாதி அடிப்படையில் ஒடுக்கப்பட்ட எங்களை மட்டும் தேர்ந்தெடுத்து அதைச் செய்யச் சொன்னதும் அதிலும் பெரிய வகுப்பு (அந்தக் கால கூட்டத்தில் அந்தப் பாடசாலையில் 8 ஆம் வகுப்பு வரை இருந்ததாக எனக்கு ஞாபகம் இருக்கிறது) மாணவர்களை விட்டுவிட்டு 8 வயது சிறுவர்களான எங்களை வேலை சொன்னதும் கதிர்காமர் வாத்தியாரின் அடி மனதில் வேர் விட்டிருந்த சாதி வெறிக்குச் சிறந்த எடுத்துக்காட்டாரும்.

கரணவாய்ப் பகுதியைச் சேர்ந்த அவரது தந்தை அங்கிருந்த ஆலயமொன்றின் தர்மகர்த்தாவாக இருந்தவர் என்றும் 1930 ஆண்டு காலப்பகுதியில் அந்த ஆலய நிலத்தில் சூடியிருந்த ஒடுக்கப்பட்ட மக்களைக் கட்டாயப்படுத்தி வெளியேற்ற முற்பட்ட போது ஏற்பட்ட கலவரத்தில் அவர்களால் வெட்டிக் கொல்லப்பட்டதாவும் அந்தப் பாதிப்பே அவரைச் சாதி வெறியனாக மாற்றியது என்றும் பின்னர் அறிய முடிந்தது.

1953 ஆம் ஆண்டு மந்திகைப் பள்ளிக்கூடத்தில் ஆசிரியர் பணிக்குச் சேர்ந்த அவருக்கு இலங்கையின் அரசியலமைப்புச் சட்டத்துக்கு முரணாகத் தேச வழுமை என்ற பெயரில் எமது பிரதேசத்தில் கடைப்பிடிக்கப்பட்ட சாதியச் சட்டம் எமது சமூகத்தைப் பழிவாங்க வாய்ப்பாக அமைந்தது.

அன்று குதிர்காமர் வாத்தியாரின் வகுப்பில் இருந்து படிப்பதை விட வெளியில் வந்து கூட்டாக வேலை செய்வது சந்தோசமாக இருந்தது. ஆனால் எங்களுடைய புதுச் செருப்பும் புது உடுப்பும் அழுக்காகி விடுமே என்ற கவலை தான் எங்களுக்கு இருந்தது. அவர் துப்பரவு செய்யும்படி காட்டிய காணிக்குள் நெருஞ்சி முடசெடிகளும் குப்பைமேனி செடிகளும் அதிகம் வளர்ந்திருந்தன. மழை பெய்து நிலம் ஈரப்பதமான இருந்ததால் குப்பைமேனி செடிகளைக் கையால் பிடிங்கக் கூடியதாக இருந்தது. மூன்று குத்திவிடும் என்பதால் நெருஞ்சிச் செடிகளை மண்வெட்டியால் கொத்தியே அகற்ற வேண்டி இருந்தது. ஆண்களான நாங்கள் இரண்டு பிரிவாகப் பிரிந்து அவற்றைச் செய்ய பெண்கள் இருவரும் ஆளுக்கொரு விளக்குமாற்றை எடுத்து மாமரம் மற்றும் மாவிலங்கை மரங்களின் கீழிருந்த சருகுகளைக் கூட்ட ஆரம்பித்தனர்.

நாங்கள் வேலை செய்வதைக் கண்காணிப்பதற்கு என்று குதிர்காமர் வாத்தியார் எவரையும் நியமிக்கவில்லை. அதனால் நாங்கள் எங்கள் விருப்பப்படி விளையாட விளையாட வேலைசெய்தோம். நாங்கள் வேலை செய்த அந்தக் காணியின் எல்லையில் கொய்யா மரங்கள் இருந்தன. அவற்றில் முற்றிய நிலையில் கொய்யா காய்கள் இருந்தன. அதே போல அங்கிருந்த மாமரத்திலும் மாங்காய்கள் காய்த்துத் தொங்கின. முதலில் நாங்கள் அவற்றைப் பிடிங்கிச் சாப்பிட்டு விட்டுப் பின்னர் அவற்றால் ஆளுக்காள் எறிந்தும் கல்லில் எறிந்து உடைத்தும் விளையாடத் தொடங்கினோம். சிறிது நேரம் வேலை செய்வது பின்னர் விளையாடுவது பின்னர் கல்லில் எறிந்து உடைத்த மாங்காய் கொய்யாக்காய் சிதறல்களைப் பொறுக்கிக் குழி வெட்டிப் புதைப்பது என்று அன்று அன்று பொழுது போனது.

அனைத்துச் செடிகளையும் பிடிந்கி முடித்து அவற்றை ஓரிடத்தில் குவித்த போது எனக்கு ஒரு யோசனை தோன்றியது.. அதாவது எங்களுடைய ஊரில் மழை பெய்வதற்காகவும் கெட்டவர்களுக்குக் கெடுதல் நடைபெறவேண்டும் என்பதற்காகவும் கொடும்பாவி செய்து அதை ஊர்வலமாக எடுத்துச் சென்று பொது இடத்தில் போட்டு எரிப்பது வழக்கமாகும். அது போல் ‘எங்களுக்குக் கொடுமை செய்யும் கதிர்காமர் வாத்தியாரின் கொடும்பாவியைக் கட்டி ஏற்றதால் என்ன?’ என்பதே அந்த யோசனையாகும்.

இதை எனது நன்பர்களிடம் சொன்ன போது அவர்களும் சந்தோசமாக வரவேற்றார்கள். நெருஞ்சிச் செடிகளை ஒதுக்கிவிட்டுக் குப்பைமேனிச் செடிகளை ஒன்று சேர்த்து மாமரத் தடியை முறித்து அதில் வைத்து கோரைப் பூற்களால் கட்டிக் கை கால்கள் தலை என்று வரும்படியாகச் செய்து ஒரு கொடும்பாவி பொம்மையை உருவாக்கினோம். பின்னர் அவற்றை அங்கிருந்த மாமரம் மற்றும் மாவிலங்கை மரங்களைச் சுற்றி இழுத்துச் சென்றுவிட்டுப் பெண்கள் இருவரும் கூட்டிக் குவித்த சருகுக் குப்பை மேல் போட்டு மண்ணெண்ணை ஊற்றிக் கொளுத்தினோம்.

அப்படி கொளுத்துவதற்கு முன்பு ‘அப்பனே முனீஸ்வரா வைரவ சுவாமி எங்களுக்குக் கெடுதல் செய்யும் கதிர்காமர் வாத்தியாருக்குத் தண்டனை கொடுங்கோ’ என்று எல்லோரும் சேர்த்து பிரார்த்தனை செய்தோம். அந்தக் காலத்தில் மாவிலங்கை மரத்தில் முனீஸ்வரர் மற்றும் வைரவர் ஆகியோர் இருப்பார்கள் என்பது எமது ஊரில் நிலவிய நம்பிக்கையாகும்.

நாங்கள் மூட்டிய தீ கொழுந்துவிட்டு எரியத் தொடங்கியதும் காலை இடைவேளை மனி அடித்தது. அந்த வருடத்தில் இருந்து இந்தப் புதிய பழக்கம் நடைமுறைக்கு வந்திருந்தது. இந்த இடைவேளைக்கு நாங்கள் வகுப்புக்குச் செல்வதா அல்லது அங்கேயே நிற்பதா? என்று தடுமாறிக் கொண்டிருக்க கதிர்காமர் வாத்தியார் அங்கே வந்தார்.

‘என்ன எல்லாம் வெட்டித் துப்பரவாக்கிட்டிங்களா?’ என்று விசாரித்தவாறே நாங்கள் செய்த வேலைகளை நோட்டம் விட்டுவிட்டு எங்களிடம் இருந்த மணவெட்டி கத்தி குப்பைவாரி மற்றும் விளக்குமாறுகளைக் களஞ்சிய அறையில் கொண்டு போய் வைக்கும் படி சொல்லிவிட்டுப் போய்விட்டார்.

நாங்கள் களஞ்சிய அறையில் அவற்றைக் கொண்டு போய் வைத்துவிட்டுத் திரும்பிய போது அதற்கு அன்மையில் இருந்த சமையல் அறைக்கு முன்பாக மாணவர்கள் வகுப்பு வாரியாக வரிசையில் நிறுத்தப்பட்டிருந்தார்கள்.

நான் பிறப்பதற்கு முன்பு அந்தச் சமையல் அறையில் சோறு கறி சமைத்து மாணவர்களுக்குக் கொடுக்கப்பட்டதாக அம்மா சொல்லக் கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன்.

ஆனால் நான் பாடசாலையில் சேர்ந்த பின்பு அப்படி எதுவும் தருவதில்லை. சதுரப் பெட்டி வடிவிலான இனிப்பு பான் ஒன்று மட்டும் தருவார்கள். அந்தப் பான் அந்தச் சமையல் அறையில் வைக்கப்பட்டிருந்தாலும் வகுப்பில் கொண்டு வந்து தான் எங்களுக்குத் தரப்படும்.

ஆனால் அன்று அந்தச் சமையல் அறைக்கு முன்பாக மாணவர்கள் ஏன் வரிசையில் நிறுத்தப்பட்டிருக்கிறார்கள்? என்பது எங்களுக்குப் புரியவில்லை. அதை அறிய ஆவலாக இருந்தது. ஒடிச் சென்று எட்டிப் பார்த்த போது பெரிய அண்டாவில் தண்ணீரைக் கொதிக்க வைத்துப் பால் மாவை அதில் கொட்டிக் கரைத்துக் கொண்டிருந்தார்கள். ஒரு புறத்தில் எங்களுக்கு வழைமையாகத் தரப்படும் பெட்டிப் பானும் பெட்டிகளில் அடுக்கி வைக்கப்பட்டிருந்தது.

முதல் வரிசையில் நின்று கொண்டிருந்த எங்களுக்குத் தெரிந்த மேல் வகுப்பு மாணவர் ஒருவரிடம் விசாரித்த போது ‘அன்றிலிருந்து ஒவ்வொரு நாளும் எங்களுக்குப் பானுடன் பாலும் தரப்போகிறார்களாம்’ என்றார்.

அதைக் கேட்ட எங்களுக்கு அந்தப் பாலைக் குடிக்கும் ஆவஸ் மேலோங்கியது. ‘எங்களுக்கு யாரும் இதைப்பற்றிச் சொல்ல வில்லையே’ என்ற ஆதங்கத்தோடு எங்கள் வகுப்புப் பிள்ளைகள் எங்கே நிற்கிறார்கள் என்று தேடி னோம். அவர்கள் நான்காவது நிறையில் நின்றுகொண்டிருந்தனர்.

நாங்கள் அந்த வரிசையில் சென்று நிற்பதற்கு முன்னர் எங்கள் கை கால்களைக் கழுவ வேண்டியிருந்தது. செம்பாட்டு மன்பாட்டு அவை அழுக்காகி இருந்தன. எனவே அவற்றைக் கழுவி விட்டு வருவதற்காகக் கிணற்றியிருக்கு ஒடிச் சென்றோம்.

அந்தக் காலத்தில் அந்தப் பாடசாலையில் ஒரு கிணறும் அதை ஒட்டி ஒரு தண்ணீத் தொட்டியும் இருந்தது. அந்தக் தண்ணீத் தொட்டிக்குத் தண்ணீர் நிறைப்பதற்கு நீரிறைப்பு இயந்திரம் எதுவும் இருக்கவில்லை. ஒவ்வொரு நாளும் காலையில் ஒருவர் வந்து

துலாவில் தண்ணீர் அள்ளி அந்தக் தொட்டியை நிரப்பிவிட்டுச் செல்வார். அந்தக் தொட்டியில் இருந்து தண்ணீர் குடிப்பதற்கென்று 3 பைப்புகள் வைக்கப்பட்டிருந்தன. ஆனால் நாங்கள் அந்தப் பைப்புகளைத் தொடவோ அவற்றில் தண்ணீர் குடிக்கவோ கூடாது. நாங்கள் தண்ணீர் குடிக்க வேண்டும் என்றால் யாராவது மேட்டுக் குடி மாணவர்கள் எங்களுக்குத் துலாவில் தண்ணீர் அள்ளி ஊற்ற வேண்டும். நாங்கள் அந்தத் தண்ணீரை நிலத்தில் நின்று கைமண்டையில் ஏந்திக் குடிக்க வேண்டும். கிணற்றுப் படியிலோ அதையொட்டிய சீமேந்துத் தரையிலோகூட நாங்கள் கால் வைக்கக் கூடாது. பெரும்பாலும் எங்களுக்கு யாரும் அவ்வளவு கலபத்துல் தண்ணீர் அள்ளி ஊற்ற மாட்டார்கள். நாங்கள் கெஞ்சி மன்றாடினால் மேல் வகுப்பில் படிக்கும் சில மாணவர்கள் இருக்கப்பட்டு அள்ளி ஊற்றுவார்கள். பல நாட்கள் தண்ணீர் அள்ளி ஊற்ற யாரும் இல்லாமல் நாங்கள் தாகத்தோடு இருந்திருக்கிறோம்.

அன்றும் நாங்கள் கிணற்றிடிக்குச் சென்ற போது எல்லோரும் பால் குடிக்கும் ஆவலில் ஓடிச் சென்று கொண்டிருந்தார்களே தவிர எங்களுக்கு ஆறு அமர நின்று தண்ணீர் அள்ளி ஊற்ற முன்வரவில்லை. 10 நிமிடங்களுக்கு அழாத குறையாக நாங்கள் பலரைக் கெஞ்சி மன்றாடியும் ஒருவரும் எங்களுக்கு உதவ முன்வரவில்லை.

எங்கள் வகுப்புப் பிள்ளைகள் பால் வாங்கும் இடத்தை நெருங்கிவிட்டார்களா? என்று எட்டிப் பார்ப்பதும் கிணற்றிடியால் போவார்களை ‘எங்களுக்குத் தண்ணீர் அள்ளி ஊற்றும் படி’ கெஞ்சுவதுமாக நாங்கள் சிறிது நேரம் அல்லாடிக் கொண்டிருந்தோம். எங்கள் வகுப்புப் பிள்ளைகள் பால் வாங்கிக் குடிக்க ஆரம்பித்ததும் எங்களுக்குக் கண்கள் கலங்கி அழுகை வந்துவிட்டது.

வேறு வழியில்லாமல் செம்பாட்டு மண் படிந்த கைகளுடன் பாலை வாங்கிக் குடிப்போம் என்ற முடிவுடன் ஓடிச் சென்று வரிசையில் நின்று கொண்டோம்.

பால் கொடுக்கும் அந்த இடம் இரண்டு பிரிவாகப் பிரிக்கப் பட்டிருந்தது. ஒரு பிரிவு மேட்டுக்குடி மாணவ மாணவிகளுக்கானது. மற்றது சாதி ரீதியாக ஒடுக்கப்பட்ட சமூகத்தைச் சேர்ந்த எங்களுக்கானது. மேட்டுக்குடி பிரிவினர் பால் குடிப்பதற்காக அலுமினிய குவளைகள் வைக்கப்பட்டிருந்தன. எங்களுக்கு பிளா வைக்கப்பட்டிருந்தது. ஒவ்வொரு வகுப்பினதும் மாணவத் தலைவர் ஒருவர் முன்னால் நின்று ஆட்களைத் தரம் பிரித்து அனுப்பிக் கொண்டிருந்தார்.

எங்கள் முறை வந்ததும் நான் முதல் ஆளாக பிளாவை எடுத்து பால் வாங்க நீட்டிய போது 'கள் குடிக்கப் பயன்படுத்தப்படும் பிளாவில் பாலை வாங்கிக் குடித்த முதல் ஆட்கள் நாங்களாகத் தான் இருக்கும்' என்று நினைத்துக் கொண்டேன்.

அந்தச் சமையலறைப் பணியாளர் ஒருவர் பெரிய அண்டாவிலிருந்து ஒரு குவளை பாலை அள்ளி நான் வைத்திருந்த பிளாவில் ஊற்ற மற்றொருவர் பெட்டியில் அடுக்கி வைக்கப்பட்டிருந்த பாணை எடுத்து நீட்டினார்.

எப்போதும் பிளாவை இரண்டு கைகளாலும் இறுக்கிப் பிடித்தால் தான் அதில் உள்ள திராவகம் தனும்பி ஊற்றப்படாமல் இருக்கும். அதிலும் நாங்கள் பால் குடிப்பதற்கென்று சிறிய பிளாவே கோலப்பட்டிருந்தது. எனவே சிறுவர்களான நாங்கள் ஒரு கையில் பால் நிரம்பிய பிளாவைப் பிடித்துக் கொண்டு மற்ற கையில் பாணை வாங்க முடியாது. அலுமினிய குவளையில் பால் வாங்குவர்கள் ஒரு கையில் அதைப் பிடித்துக் கொண்டு மறுகையால் பாணை வாங்கலாம்.

இதைப்பற்றிக் கவலையே படாத அவர்கள் 'நீ வாங்கினால் வாங்கு இல்லாவிட்டால் போ' என்கிற கணக்காக இரண்டையும் ஓரே நேரத்தில் எங்களிடம் தினிப்பதிலேயே குறியாக இருந்தார்கள்.

நான் பிளாவில் பிடித்த இரண்டு கைகளையும் விடாமல் அணைத்துப் பிடித்தவாறு வலது கையின் நடுவிரல்கள் மூன்றையும் விரித்து அதில் பாணை வாங்கி அது நிலத்தில் விழுவதற்கு முன்னர் நாய் கெளவுவதைப் போல அதை வாயில் கொள்வதேன்.

13

பால் குடிப்பதென்பது சிறு பிள்ளைகள் எல்லோருக்கும் விருப்பமான ஒரு விடயமாகும். அதிலும் பாலில் பாணைத் தோய்த்துச் சாப்பிடுவதென்பது அந்தக் காலத்தில் எனக்கு மிகவும் பிடித்தமான ஒன்றாகும்.

அப்படிப்பட்ட விருப்பமான உணவு அன்று எனக்குச் சிடைத்தும் அதை நான் விரும்பியபடி உண்ண முடியவில்லை. வாயில் கெளவியிருக்கும் பாணை எடுத்தால் தான் பாலைக் குடிக்க முடியும். கையில் ஏந்தியிருந்த பால் நிரம்பிய பிளாவை நிலத்தில் வைத்துவிட்டுப் பாணைக் கையில் எடுத்தால் கையில் அப்பியிருக்கும் செம்பாட்டு மண் பட்டுப் பாண் அழுக்காகிவிடும். பிளாவோடு பால்

நிலத்தில் இருக்கும் போது பாணைக் கையில் எடுத்துப் பிய்த்து அதில் தோய்த்துச் சாப்பிடுவதும் முடியாத காரியம். அப்படிச் செய்தால் கையில் உள்ள செம்பாட்டு மண்ணும் பாணிலும் அப்பிய செம்பாட்டு மண்ணும் பாலில் கரைந்து பாலும் அழுக்காகிவிடும். எனவே பாணைச் சாப்பிடும் எண்ணத்தைக் கைவிட்டுப் பாலைக் குடிப்பதே புத்திசாலித்தனம் என்று எனக்குப்பட்டது.

ஒரு குவளை பால் குடிப்பதற்கும் ஒரு துண்டு பாணைச் சாப்பிடுவதற்கும் அன்று நான் பட்ட அங்கலாய்ப்பு பட்ட தவிப்பு இன்றைக்கு 47 வருடங்கள் கடந்த பின்பும் நினைவழியாத பதிவாக இன்றும் என்மனதில் இருக்கிறது.

'மற்ற (வெள்ளாள) பொடியள் பளபளக்கும் அலுமினியக் குவளையில் பாலை வாங்கி அழுக்கில்லாத கைகளால் பாணைப் பிய்த்து அதில் தோய்த்துச் சாப்பிடும் போது நாங்கள் மட்டும் ஏன் பிளாவில் பால் குடிக்க வேண்டும்? நாங்கள் மட்டும் அழுக்கான கைகளைக் கழுவுவதற்குத் தண்ணீர்த் தொட்டியில் உள்ள குழாயைத் திறந்து ஏன் தண்ணீர் எடுக்க கூடாது? பள்ளிக் கூடத்தில் நாங்கள் வீசி ஏறியும் பான் துண்டைச் சாப்பிடுவதற்கு வரும் நாய்கள்கூட கிணற்றடியில் உள்ள சீமேந்து தரையில் ஏற்றின்று அதில் தேங்கியுள்ள தண்ணீரை நக்கிக் குடிக்கும் போது எங்களை மட்டும் அந்த சீமேந்து தரையில் கால் வைக்க அனுமதிக்காதது ஏன்?' என்று அப்போது என் மனதில் எழுந்த அந்தக் கேள்விகள் இன்றும் என்மனதில் பசுமரத்து ஆணியாகப் பதிந்திருக்கின்றன..

அன்று அந்தக் காலை இடைவேளை முடிந்து மீண்டும் வகுப்பு ஆரம்பமாகிய போது நாங்கள் பத்து பேரும் செம்மண் சேறு அப்பிய கால்களுடன் போய் எங்களுக்காகப் போடப்பட்ட காட்போட் மட்டையில் அமர்ந்து அதை அழுக்காக்க விரும்பாமல் ஒரு ஓரமாக நின்றோம்.

எங்களுக்கு அடுத்த பாடம் நடந்த வந்த பசுபதி வாத்தியார் எங்களது கோலத்தைப் பார்த்துவிட்டு நடந்தது என்னவென்று விசாரித்தார்.

நாங்கள் நடந்ததைச் சொல்ல கதிரையில் இருந்த இரண்டு மாணவர்களை எழுப்பிக் களஞ்சிய அறையில் இருந்து இரண்டு வாளிகளை எடுத்துவரச் சொல்லி தண்ணீர்த் தொட்டிக் குழாயில் தண்ணீர் பிடித்து நாங்கள் கைகால்களைக் கழுவுவதற்கு ஊற்றுமாறு அனுப்பி வைத்தார்.

நாங்கள் அவர்களுடன் சென்று கைகால்களைக் கழுவிவிட்டு திரும்பி வந்ததும் மறு நாளில் இருந்து 'எங்கள் வகுப்பு மாணவர்கள் யாரும் சமையலறை கூடத்துக்குப் பால் குடிக்கச் செல்லத் தேவையில்லை' என்றும் பாலையும் பாணையும் வகுப்பு எடுத்து வந்து எல்லோருக்கும் தருவதற்குத் தான் ஏற்பாடு செய்வதாகவும் பசுபதி வாத்தியார் சொன்னார். அத்துடன் நாங்கள் எல்லோரும் பால் குடிப்பதற்கென்று வீட்டிலிருந்து ஒரு குவளை கொண்டு வரவேண்டும் என்றும் கேட்டுக் கொண்டார்.

பசுபதி வாத்தியார் சொல்லியபடி மறுநாள் தன்னுடைய செலவிலேயே இரண்டு பெரிய தகரக் குடுவைகளை வாங்கி வந்து நாங்கள் வகுப்பில் இருந்து பால் குடிப்பதற்கு வழிசெய்தார்.

இந்த இடத்திலே... நான் இங்கே குறிப்பிடும் 1963 ஆம் ஆண்டு காலப்பகுதி எமது பிரதேசத்தின் சமூக அரசியல் சூழ்நிலை பற்றிச் சொல்வது பொருத்தமாக இருக்கும் என்று நினைக்கிறேன்.

கிழக்கே வெற்றிலைக்கேணி கட்டைக்காட்டையும் வங்கக் கடலையும் மேற்கே கரணவாய் உப்பாற்றையும் வடக்கே கெருடாவிலையும் பாக்கு நீரினையையும் தெற்கே கரவெட்டி மற்றும் கப்புது வெளியையும் எல்லைகளாகக் கொண்ட பரந்து விரிந்த வடமராட்சிப் பிரதேசம் இப்போது இருப்பதைப் போல பருத்தித்துறை உடுப்பிட்டி என்று இரண்டு பாரானுமன்றத் தொகுதிகளாக இருக்கவில்லை. அப்போது இரண்டும் சேர்ந்து ஒரே தொகுதியாகவே இருந்தது. புலோலி கரவெட்டி துண்ணாலை கரணவாய் அல்வாய் என்பன பெரிய நிர்வாகப் பிரிவுகளாகவும் பருத்தித்துறை வல்வெட்டித்துறை நெல்வியடி என்பன இந்தப் பிரதேசத்தில் இருந்த பெரிய நகரங்களாகவும் உடுப்பிட்டி மந்திகை வல்வெட்டி தொண்டமானாறு தும்பனை மருதங்கேணி என்பன சிறு நகரங்களாகவும் இருந்தன.

நாகர்கோவில் வல்லிபுரம் தொண்டமானாறு ஆகிய மூன்று கிராமங்களும் இந்தப் பிரதேசத்தின் வரலாற்றுத் தொன்மைக்குச் சான்று பகரக்கூடிய வரலாற்றுத் தட்டயங்களை அதிகமாகக் கொண்ட கிராமங்களாக இருந்தன. புலோலி அல்வாய் கரணவாய் வத்ரி கெருடாவில் கம்பர்மலை கரவெட்டி கன்பொல்லை கலிகையார்க்கரை துண்ணாலை நவின்டில் பொலிகண்டி தம்பசிட்டி கூவில் குற்கோவளம் குடத்தனை அம்பன் குடாரப்பு செம்பியன்பற்று ஆழியவளை தாழையடி வெற்றிலைக்கேணி என்பன மக்கள் அதிகம் வசித்த கிராமங்களாக இருந்தன.

இவற்றிலே வடமராட்சி கிழக்குப் பகுதி அதாவது குட்டகனையில் இருந்து கட்டடக்காடு வரையிலான வங்கக்காற்கரையோரப் பகுதி சாதி ஒடுக்குமுறை மிகவும் குறைந்த பகுதியாக இருந்தது. திருமணத்தில் சாதி பார்க்கும் பழக்கம் இப்பகுதி மக்களிடம் இருந்தாலும் தீண்டாமை பெரும்பாலும் இந்தப் பகுதி மக்களிடம் இருக்கவில்லை. ஆனால் இந்தப் பிரதேசத்தின் தரவைப் பகுதிகளில் குடியிருந்த வெள்ளாளர்களிடத்தில் சாதி பார்க்கும் வழமை இருந்தது. நாகர்கோவில் நாகதம்பிரான் ஆலயத்தில் நாங்கள் உள்ளுழைய தடை விதிக்கப்பட்டிருந்தது குறிப்பிடத்தக்கது.

கற்கோவளத்தில் ஆரம்பித்து கெருடாவில் வரை நீண்டிருந்த வடமராட்சி வடக்குப் பகுதியில் புலோவியைக் தவிர்த்து மற்ற இடங்களில் சாதிப் பாகுபாடும் ஒடுக்குமுறையும் ஒருவித சமஸ்சீர்த்த நிலையில் இருந்தது. சில பகுதிகளில் இது அதிக வீச்சத்துடனும் சில பகுதிகளில் நெகிழிவுத் தன்மையுடனும் இருந்தது.

அதே போல வடமராட்சி தெற்கு மேற்குப் பகுதியில் இருந்த துண்ணாலை கரவெட்டி கரணவாய்ப் பகுதிகள் சாதி வெறி உச்சத்தில் இருந்த பகுதிகளாக இருந்தன.

இந்தப் பகுதிகளில் இருந்த அனைத்து ஆலயங்களிலும் நாங்கள் உள்ளே செல்வதற்குத் தடை விதிக்கப்பட்டிருந்தது. தேநீர் கடைகள் உணவு விடுதிகளிலும் இதே நிலையே இருந்தது. மளிகைக் கடைகள் சந்தைகளில் பொருட்களைத் தொட்டுப் பார்த்துத் தேர்வு செய்து வாங்க தடை, பொதுக் கிணறுகளில் தண்ணீர் அள்ளு, தடை, பிரபல பாடசாலைகளில் கல்வி கற்க அனுமதி மறுப்பு, அனுமதிக்கப்பட்ட பாடசாலைகளில் வெளிப்படையான தீண்டாமை என்பன கடைப்பிடிக்கப்பட்டன.

பாடசாலைகளில் புதிதாகப் பிள்ளைகளைச் சேர்க்கும் போது சாதி ரீதியாக ஒடுக்கப்பட்ட பிள்ளைகளை அடையாளம் காண்பதற்குச் சாதி வெறியர்கள் ஒரு நாளனமான வழியைக் கையாண்டு வந்தனர். அதாவது இலங்கையில் உள்ள பிறப்பு அத்தாட்சிப் பத்திரத்தில் தற்போது தேசிய இனம் என்று குறிப்பிடும் இடத்தில் முன்பு சாதி என்றே குறிப்பிடப்பட்டு வந்தது. 1957 ஆம் ஆண்டு சிறீலங்கா நாடாளுமன்றத்தில் சமூகக் குறைபாடுகள் சட்டம் கொண்டுவரப்பட்ட பின்பு இது தேசிய இனம் என்று மாற்றப்பட்டது. இந்த மாற்றம் வந்த பின்பு அந்த இடத்தில் இலங்கைத் தமிழர் என்று எழுதப்பட்டிருந்தால் அது மேல் சாதியினரைக் குறிக்கும். இலங்கைத் தமிழ் என்று எழுதப்பட்டிருந்தால் அது இடைநிலைச் சாதியினரைக் குறிக்கும்.

இலங்கைத் தமிழன் என்று எழுதப்பட்டிருந்தால் சாதிரீதியாக ஒடுக்கப்பட்டவர்களைக் குறிக்கும். பெயரைக் கொண்டு ஆட்களைச் சாதிரீதியாக அடையாளப்படுத்தும் முறை இந்தக் காலகட்டத்தில் சாத்தியமற்றுப் போன்றால் உயர் சாதியினரான பிறப்பு இறப்புப் பதிவாளர்கள் நுணுக்கமாக இந்த முறையைக் கையாண்டார்கள்.

ஹரின் ஒதுக்குப் புறத்தில் எங்களுக்கென்று ஒதுக்கப்பட்ட இடங்களைத் தவிர வேறு இடங்களில் (அதாவது நாங்கள் விரும்பிய இடத்தில்) நிலம் வாங்குவதற்கும் வீடுகட்டுவதற்கும் தடை விதிக்கப்பட்டிருந்தது. அது போலவே நாங்கள் விரும்பிய இடத்தில் வணிக நிறுவனங்கள் அமைப்பதற்கும் தடை விதிக்கப்பட்டிருந்தது. அதாவது எங்களது குடியிருப்புப் பகுதியில் மட்டுமே நாங்கள் சிறிய பெட்டிக் கடைகளை வைக்க முடியும். நகரங்கள் மற்றும் கிராமங்களில் உள்ள வணிகப் பகுதிகளில் நாங்கள் கடை வைப்பது தடை செய்யப்பட்டிருந்தது.

பெளத்த சிங்களப் பேரினவாதிகளால் உருவாக்கப்பட்ட சிறீலங்கா அரசியல் யாப்பில் இலங்கை குடிமகன் ஒருவர் அவர் விரும்பிய இடத்தில் குடியேறவும் விரும்பிய தொழிலைச் செய்யவும் உரித்துடையவர் என்று வரையறைக்கப்பட்டுள்ளது. தமிழர்கள் பெளத்த சிங்களப் பேரினவாதிகளால் ஒதுக்கப்படுகிறார்கள், இரண்டாந்தரப் பிரசைகளாக நடத்தப்படுகிறார்கள், சிங்கள அரச பயங்கரவாதிகளால் அழித்தொழிக்கப்படுகிறார்கள் என்பது ஒருபுறம் இருந்தாலும் 1990 வரை தனிப்பட்ட முறையில் தமிழர்கள் சிங்களப் பிரதேசத்தில் காணிவாங்க முடியும்; வீடு கட்டிக் குடியேற முடியும். (அங்கே பாதுகாப்பு இருக்குமா என்பது வேறு விடயம்) ஆனால் தமிழர்களான யாழ்ப்பாண சௌவ வெள்ளாளர்களால் உருவாக்கப்பட்ட தேசவழைமச் சட்டப்படி தமிழர்களான நாங்கள் விரும்பிய இடத்தில் காணி வாங்க முடியாத குடியேற முடியாத அக்கிரமம் யாழ்ப்பாணக் குடா நாட்டினுள்ள பெரு நகரங்களைத் தவிர மற்ற அனைத்துப் பகுதிகளிலும் இன்று வரை தொடர்கிறது.

நான் குறிப்பிடும் இந்தக் காலகட்டத்தில் வடமராட்சி பிரதேசத்தில் வெள்ளாளர்கள் அளவிலா அதிகாரங்களைக் கொண்ட ஆதிக்கச் சாதியினராக இருந்தார்கள். அவர்களைவிட பண்டாரிகள், மடைப்பள்ளியார் (வடமராட்சி கிழக்கு) என்கின்ற சாதியினரும் இந்தப் பிரதேசத்தில் இருந்தார்கள். (இவர்களின் எண்ணிக்கை மிகக் குறைவு). இந்த மூன்று பிரதேசங்களில் உயர் சாதியினர் என்ற வரையறைக்குள் அடங்குவதற்காக இருந்தாலும் இவர்களுக்குள் மன உறவுகளும் கொடுப்பனவும் இருந்ததில்லை.

அடுத்தபடியாக முக்குவர் கரையார் கோவியர் தச்சர் சாண்டார் ஆகியோர் இடைநிலை சாதியினராக இருந்தனர். மிகக் குறைந்த எண்ணிக்கையைக் கொண்ட சாண்டார சாதியினர் யாழ்ப்பாண மன்னர் ஆட்சிக் காலத்திலும் ஐரோப்பியர் ஆட்சிக் காலத்திலும் பஞ்சமர்கள் எனப்படும் அடி நிலைச் சாதிய அமைப்புக்குள்ளேயே உள்ளடக்கப் பட்டிருந்ததை யாழ்ப்பாண வைபவ மாலை முதலான பண்டைய வரலாற்று நூல்களில் இருந்து அறிய முடிகிறது. ஆனால் கரணவாய் வடக்குப் பகுதியில் மிகச் சிறிய அளவில் இருந்த இவர்கள் எனது காலகட்டத்தில் இடைநிலைச் சாதியினராகவே கணிக்கப்பட்டனர். இந்த மாற்றம் எவ்வாறு நிகழ்ந்தது என்பது தெரியவில்லை.

கரையார் எனப்படும் கடற் தொழிலாளர்கள் கட்டைக்காட்டில் இருந்து தொண்டைமானாறு ஊரிக்காடுவரை வங்கக் கடற்கரை மற்றும் பாக்கு நீரினை கடற்கரை ஓரத்தில் அதிக எண்ணிக்கையில் வாழ்ந்து வந்தனர். நான் ஏற்கனவே குறிப்பிட்டபடி வடமராட்சி கிழக்கில் அதாவது குடத்தனையில் இருந்து கட்டைக்காடு வரை வாழ்ந்த இந்தச் சாதியினரிடம் தீண்டாமையும் சாதி வெறியும் பெரிய அளவுக்கு இருக்கவில்லை. ஆனால் கற்கோவளத்தில் இருந்து ஊரிக்காடு வரை வாழ்ந்த மக்களிடம் சாதிய ஒடுக்குமுறை இருந்தது. ஆனால் அது சமச்சீர்று நிலையில் இருந்தது.

அரசியல் நிலைமைகள் என்று பார்த்தால் தென் இலங்கையிலே பெள்த சிங்கஸ் பேரினவாதம் தீவிரமடைந்து 1958 இனக் கலவரத்தைக் கட்டவிழ்த்த பின்பு தமிழ்த் தேசிய சிந்தனை என்பது தீவிரமடைந்து கொதிநிலையை எட்டியிருந்தது.

தமிழன், தமிழ் மொழி, தமிழர் பண்பாடு, கலாச்சாரம், தமிழர் தாயகம் என்ற சிந்தனைப் போக்குகள் முதன்மைப்படுத்தப்பட்ட காலமாக இதைக் குறிப்பிடலாம்.

1961 ஆம் ஆண்டு நடந்த சிங்கள சிறீ எழுத்துக்கான எதிர்ப்புப் போராட்டம் மற்றும் யாழ்ப்பாணத்திலே நடந்த சத்தியாக்கிரக போராட்டங்கள் எல்லாம் இந்தப் பின்புலத்திலேயே நடந்தன.

இவ்வாறு யாழ்ப்பாணக் குடாநாட்டில் தமிழ்த் தேசிய சிந்தனை கூர்மையடைகிற போது அது அங்கே இருந்து அடிப்படை முரண்பாடான சாதிய முரண்பாட்டை எதிர்கொண்டு அதைக் கடற்தே செல்லவேண்டி இருந்தது.

அன்றைக்குத் தமிழ்த் தேசிய சிந்தனையைத் தங்கவது அரசியல் கொள்கையாகக் கொண்டிருந்த எஸ்.ஜே.வி. செல்வநாயகம் தலைமையிலான தமிழரசுக் கட்சியினரும் சரி ஜி.ஜி.பொன்னம்பலம்

தலைமையிலான கொங்கிரஸ் கட்சியினரும் சரி இந்த முரண்பாட்டை இல்லாதொழிக்க அல்லது தீர்த்து வைக்க விரும்பாதவர்களாக இருந்தார்கள்.

அவர்கள் கட்சி அரசியல் மற்றும் வாக்குச் சீட்டு அரசியல் நடத்தியதால் சாதியைக் கொண்டு மற்றவர்களை ஒடுக்கியவர்களையும் சாதியால் ஒடுக்கப்பட்டவர்களையும் இரண்டு தனித்தனி தட்டுகளில் வைத்துப் பாதுகாப்பவர்களாகவே இருந்தார்கள்.

சாதிய ஒடுக்குமுறையை ஒழிப்பதற்கான எந்தவொரு அடிப்படை வேலைத்திட்டமும் அவர்களிடம் இருக்கவில்லை. பத்திரிகை நிருபர்கள் புடைகுழு சமபந்தி போசனம் பொதுக் கிணறுகளில் தண்ணீர் அள்ளுதல் முதலான ஸ்ரண்ட் அரசியல் நடத்துவதன் மூலம் சாதி ஒழிந்துவிடும் என்று மக்களை நம்பச் சொன்னார்கள்.

ஆனால் இவர்கள் கலப்புத்திருமணம் நடத்துவதையோ சாதிர்தியாக ஒதுக்கப்பட்டிருந்த நிலப் பிரிவினையை ஒழித்துச் சாதிர்தியாக ஒடுக்கப்பட்டவர்களும் எங்கும் காணி வாங்கலாம் அதாவது வெள்ளாளர்களின் குடியிருப்புப் பகுதிகளில் அவர்களும் காணி வாங்கலாம் என்ற நிலையை உருவாக்குவதையோ ஒரு அரசியல் வேலைத்திட்டமாகச் செய்வதற்கு முன்வரவில்லை. அவ்வாறு செய்தால் சாதிமான்களின் வாக்குகள் தங்களுக்குக் கிடைக்காமல் போய்விடும் என்ற மேட்டுக்குடி அரசியலே அதற்குக் காரணமாகும்.

இவர்களது இந்தச் சந்தர்ப்பவாத அரசியல் மிக மோசமான சாதியக் கலவரங்கள் தோன்றுவதற்கு வித்திட்டது.

உதாரணமாக இவர்கள் வந்து பொதுக் கிணற்றில் எல்லோரும் தண்ணீர் அள்ளலாம் என்று பத்திரிகையாளர்கள் புகைப்படப் பிடிப்பாளர்கள் சிகித்தம் வந்து பிலிம் காட்டிவிட்டுப் போக மறுநாள் அதை நம்பி அந்தக் கிணற்றில் தண்ணீர் அள்ளுவதற்குச் சென்ற கந்தனும் வேலனும் சின்னாச்சியும் அடியும் வெட்டும் வாங்கியதும், பதிலுக்கு அவர்களும் நயினார்மாருக்கும் நாச்சியார்மாருக்கும் அடிக்கப் போய் அதனால் காவல்நிலையங்களுக்கும் நீதிமன்றங்களுக்கும் செல்லும் நிலை ஏற்பட்டு அதற்காக நடையாய் நடந்து தங்களது அற்ப சொற்ப தேட்டங்களையும் தொலைத்துவிட்டுக் கடன்காரர்களாய் ஒட்டாண்டிகளாய் நடுத்தெருவில் நின்ற வரலாறு நிறைவே இருக்கிறது.

ஆனால் இதற்கு மாறாகத் தமிழ்ச் சமூகத்தை உள்ளிருந்து அரித்துச் சிகைத்து வந்த இந்தச் சாதிய ஒடுக்குமுறையை ஒழிப்பதற்கு

அந்தக் காலப்பருதியில் யாழ்ப்பாணக் குடாநாட்டில் செயற்பட்டு வந்த பொதுவடைமைக் கட்சிகளின் தலைவர்கள் மிகப் பெரிய பங்காற்றினார்கள்.

அவர்கள் ஸ்ரண்ட் அரசியல் நடத்தாமல் கிராமம் கிராமமாகச் சென்று களப்பணியாற்றிச் சாதி ரதியாக ஒடுக்கப்பட்டவர்கள் தொடர்ந்து ஒடுக்குமுறைகளைச் சந்தித்துக்கொண்டிருப்பதற்குப் பொருளாதாரம் கல்வி என்ற இரண்டிலும் பின் தங்கியிருப்பதே காரணம் என்பதை அவர்களுக்கு உணர்த்தினார்கள்.

அடிவாங்குபவன் மறுகலித்து எழுந்து அடிப்பவனைத் திருப்பி அடிக்காதவரை அடிப்பவன் அடித்துக்கொண்டே இருப்பான் என்பதை அந்த மக்களுக்கு உணர்த்தினார்கள்.

யாழ்ப்பாணக் குடாநாட்டில் கள் இறக்குவதும் கள் விற்பனையும் முக்கிய வருமானமீட்டும் பிரதான தொழிலாக இருந்தது.

கள் இறக்கும் தொழிலைச் செய்தவர்கள் பஞ்சமர்களாக இருந்தாலும் அதை விற்பனை செய்யும் உரிமை மேட்டுக் குடியினரிடமே இருந்தது.

அந்தக் காலத்தில் கள் விற்கும் இடத்தைக் கள்ளுத் தவறணை என்று சொல்வார்கள். கள்ளிறக்கும் தொழிலாளர்கள் தாங்கள் இறக்கும் கள்ளு அனைத்தையும் அந்தத் தவறணைகளில் கொண்டு சென்று ஒப்படைக்க வேண்டும். யாராவது அவ்வாறு ஒப்படைக்காமல் திருட்டுத்தனமாக வெளியில் விற்றுவிட்டால் காவல்துறையினரை ஏவிக் கைது செய்து சிறையில் அடைத்துவிடுவார்கள்.

இவ்வாறு தவறணையில் ஒப்படைக்கும் கள் விற்பனையில் கிடைக்கும் வருவாயில் 40 வீதம் கள் இறக்கப் பயன்பட்ட பனை சொந்தக்காரர்களுக்கும் மிகுதி 40 வீதம் தவறணை முதலாளிகளுக்கும் எஞ்சிய 20 வீதமே கள்ளிறக்கும் தொழிலாளிகளுக்கும் கொடுக்கப்படும்.

அதிலும் தவறணை முதலாளிகள் கள்ளை விற்றுவிட்டு எஞ்சி இருக்கும் கள்ளில் இரகசியமாகத் தண்ணீர் கலந்து பெருமளவு கள் விற்கவில்லை மீதமாகவிட்டது என்று கூறிப் பலர் பார்க்கத் தக்கதாக நிலத்தில் ஊற்றுவார்கள்.

இந்த மோசடியில் பனை சொந்தக்காரர்களையும் தவறணை முதலாளிகள் கூட்டு சேர்த்துக்கொண்டு கள் விற்பனையாகவில்லை என்று கூறி அதை இறக்கிய தொழிலாளிக்குப் பணங்கொடுக்காமல் அல்ல மிகமிக சொற்ப பணத்தைக் கொடுத்து மிளகாய் அரைத்துவிடுவார்கள்.

நாளெல்லாம் கஷ்டப்பட்டு மரமேறிக் கள் இறக்கிய தொழிலாளர்களும் அவர்களை நம்பியிருந்த அவர்களது குடும்பமும் பட்டினியில் வாட அவர்களது உழைப்பைச் சுரண்டிக் கெள்ளையடித்த கூட்டம் சொகுசு வாழ்க்கை நடத்தியது.

மிக நீண்ட காலமாகத் தொடர்ந்த இந்த மோசடியை ஒழிக்கும் படி தமிழ்த் தேசியம் பேசிய கட்சிகளிடம் தொடர்ச்சியாக வேண்டுகோன் விடுக்கப்பட்ட போகிலும் அவர்கள் இதைப்பற்றி அக்கறைப்படவேயில்லை.

இதற்குத் தங்களது கட்சிக்கு நன்கொடை வழங்கும் முதலாளர்மாரைப் பகைத்துக்கொள்ள அவர்கள் விரும்பவில்லை என்று காரணம் சொல்லப்பட்டாலும் அடித்தட்டு மக்கள் பொருளாதார விடுதலை பெறுவதை இந்தக் கட்சிகளில் இருந்த மேட்டுக்குடி அதிகார வர்க்கம் விரும்பவில்லை என்பதே உண்மையாகும்.

ஆனால் தன்னுடைய வாழ்க்கையை இந்த மக்களுக்காக அர்ப்பணித்த ஒரு தலைவர் தன்னுடைய முயற்சியினால் மிகக்குறுகிய காலத்தில் இந்தக் தவறணை முறையை ஒழித்து இந்தச் சுரண்டலுக்கு முற்றுப்புள்ளி வைத்தார்.

அந்தத் தலைவர் அப்போது எங்களது வடமராட்சி தொகுதியின் நாடாளுமன்ற உறுப்பினராக இருந்த பொதுவுடைமைக் கட்சியைச் சேர்ந்த பொன். கந்தையா அவர்களாகும்.

14

யாழிப்பாணக் குடாநாட்டில் நிலவிய சாதி வெறியைப் புரிந்து கொள்வதற்கு இலங்கைத் தீவின் அந்தக் காலகட்டத்தில் இருந்த சமூக அரசியல் சூழலையும் அதில் யாழிப்பாணக் குடாநாட்டு அதிகார வர்க்கம் வகித்த பாத்திரத்தையும் புரிந்துகொள்வது அவசியமாகும்.

1950 க்கும் 1960 க்கும் இடைப்பட்ட காலத்தை இலங்கைத் தீவில் பெளத்த சிங்களப் பேரினவாதம் நிறுவனமயப்பட்ட காலமாகவும் தமிழ்த் தேசிய வாதம் வாக்குச் சீட்டு அரசியலுக்கான பேசு பொருளாக ஆக்கப்பட்ட காலமாகவும் கருதலாம்.

1960 வரை சிங்கள இனத்துக்குள் கண்டியச் சிங்களவர்கள் கரையோரச் சிங்களவர்கள் என்ற முரண்பாடு ஆழமாக வேருள்ளி இருந்தது. அதைவிட தமிழ்ச் சமூகத்தைப் பின் தள்ளும் அளவுக்குச் சாதிய முரண்பாடுகளும் சிங்கள சமூகத்தில் புரையோடிப் போயிருந்தது.

பிரித்தானிய ஒக்ஸ்போர்ட் பல்கலைக்கழகக் கல்வியை மூலதனமாகக் கொண்ட கண்டிய உயர் நிலப்பிரபுத்துவ வர்க்கழகம், சாராய வியாபாரம் உள்ளிட்ட உள்ளூர் மற்றும் வெளிநாட்டு ஏற்றுமதி இறக்குமதி வியாபாரத்தில் ஈடுபட்ட கரையோரத் தரகு முதலாளித்துவ வர்க்கழகம் எதிரெதிர் முரண்பாட்டுடன் அதிகாரத்தைத் தக்கவைக்க போட்டி போட்டுக்கொண்டிருக்க அடித்தட்டு சிங்கள மக்கள் மிக மோசமான வறுமையில் சிக்கித் தவித்துக்கொண்டிருந்தனர். சிங்களப் பகுதிகளில் இருந்த பெரும்பாலான காணிகள்(நிலம்) சிறுபான்மையான அதிகார வர்க்கத்துக்குச் சொந்தமாக இருக்கப் பெரும்பான்மையான மக்கள் நிலமற்ற விவசாயக் கூலிகளாகவும் கூலித்தொழிலாளர் களாகவும் இருந்தனர். கல்வி அறிவின்மையும் வேலை வாய்ப்பின்மையும் வறுமையும் அந்த மக்களின் அடிப்படைப் பிரச்சனைகளாக இருந்தன.

கண்டியச் சிங்களவர்களும் கரையோரச் சிங்களவர்களும் ஒருபோதும் ஒன்றுபட்டு வாழுமாட்டார்கள் என்று எஸ்.டபிள்யூ.ஆர்.டி. பண்டாரநாயக்கா நாடாளுமன்றத்தில் பிரகடனப்படுத்தும் அளவுக்கு கண்டியச் கரையோரச் சிங்கள மக்களுக்கு இடையிலான இந்தப் பிளவு வெளிப்படையானதாகவும் அதேநேரத்தில் ஆழமானதாகவும் இருந்தது.

இத்தகைய சமூக அரசியல் பின்னனி 1930 களில் இருந்து இடுதுசாரி இயக்கங்கள் இந்த மக்கள் மத்தியில் வேறுநன்றுவதற்கு வாய்ப்பாக அமைந்தது.

பாட்டாளி வர்க்க அரசியல் என்பது கூர்மைப்படுத்தப்பட்டு அதன்கீழ் மதங்களைக் கடந்து அடித்தட்டு சிங்கள மக்கள் ஒன்றுபட்டு நின்றார்கள்.

கண்டிய ஆளும் வர்க்கம் பெளத்தத்தையும் கரையோரச் சிங்கள ஆளும் வர்க்கத்தின் ஒரு பகுதி கிறிஸ்தவத்தையும் இன்னொரு பகுதி பொத்தத்தையும் தழுவி நின்றது.

இந்தக் காலகட்டத்தில் மலையகத்தில் இருந்த தமிழ் தோட்டத் தொழிலாளர்கள் திரட்சி பெற்ற அமைப்பு ரீதியான பாட்டாளி வர்க்கமாக இருந்தனர். ஏற்குறைய 10 இலட்சம் பேரைக் கொண்ட இந்த மக்கள் திருள் என்பது பாட்டாளி வர்க்க அரசியலின் அசைக்க முடியாத பலமாக இருந்தது.

இந்த பலத்துடன் சிங்களப் பாட்டாளி மக்களின் பலமும் ஒன்றிணைந்த போது இலங்கையின் அரசியலைத் தீர்மானிக்கின்ற சக்தியாக அது உருவெடுத்தது.

இதேவேளை தமிழர் தாயகம் என்று நாங்கள் ருறிப்பிடுகின்ற வடக்கு கிழக்குப் பகுதிகளில் சிங்களப் பகுதிகளுக்கு ஒப்பான பிளவு நிலையே காணப்பட்டது.

அது யாழ்ப்பானம் வன்னி மட்டக்களப்பு என்று பிரதேச ரீதியாகவும் யாழ்ப்பானத்துக்குள் சாதி ரீதியாகவும் பிளவுபட்டிருந்தது.

ஆறுமுக நாவலரில் இருந்து ஆரம்பித்து சேர் பொன். இராமநாதனின் தொடர்ச்சியாக எஸ்.ஜே.வி. செல்வநாயகம் வரையில் யாழ்ப்பானமைய வாதக் கருத்தியலே அதாவது சைவ வெள்ளாளியக் கருத்தியலே ஈழத் தமிழர்களுடைய தேசிய அரசியலைத் தீர்மானிக்கின்ற கருத்தியலாக இருந்தது. எஸ்.ஜே.வி. செல்வநாயகம் பிறப்பால் ஒரு கிறிஸ்தவராக இருந்தும் யதார்த்தத்தில் சைவ வெள்ளாளியக் கருத்தியலை நடைமுறைப்படுத்துகின்ற அல்லது அதனுடன் சமரசம் செய்துகொண்டு செல்கின்ற ஒரு தலைவராகவே இருந்தார். இதை அவர் தன்னுடைய செயற்பாடுகள் மூலம் பல நந்தர்ப்பங்களிலே நிருபித்திருக்கிறார்.

இந்த இடத்திலே சைவ வெள்ளாளியக் கருத்தியல் என்றால் என்ன? என்ற ஒரு கேள்வி இதைப் படிப்பவர்களுக்கு எழலாம்.

சைவ வெள்ளாளியத்தைப் பின்வருமாறு வரையறுக்கலாம் என்று நினைக்கிறேன்;

அறிவும் தகுதியும் பிறப்பால் வருபவை.

பிறப்பென்பது ஏற்றத்தாழ்வான சாதிய முறைமையை அடிப்படையாகக் கொண்டது.

அது கடவுளால் தீர்மானிக்கப்படுவது.

பிறப்பால் வெள்ளாளன் உயர்ந்தவன். அவனே அனைவரையும் ஆளும் அல்லது அனைவருக்கும் தலைமை தாங்கும் உரிமையுள்ளவன்.

வெள்ளாளனின் மதம் ஆரிய மயப்படுத்தப்பட்ட சௌவம். சைவமும் தமிழும் பிரிக்கழுதியாதவை. அதனால் தமிழும் சாதியும் பிரிக்க முடியாதவை.

சைவ சித்தாந்தப் பாரம்பரியமும் கந்தபுராணக் கலாச்சாரமும் வெள்ளாளனுக்குரிய பரம்பரை சொத்துக்கள்.

பைரவர் காளி ஜயனார் முனியப்பர் முதலான சிறு தெய்வ வழிபாடுகளும் அதையொட்டிய பறை கூத்து முதலான கிராமியக் கலைகளும் பிற மத வழிபாடுகளும் இழிவானவை. அதைக் கடைப்பிடிப்பவர்களும் இழிவானவர்கள்.

இந்த வகையில் சிங்கள ஆனும் வர்க்கத்தைப் போல பிரித்தானிய உயர்கல்விப் பாரம்பரியத்தைக் கொண்ட யாழ்ப்பாண ஆனும் வர்க்கமே தமிழ் மரபுரிமை அரசியலுக்குத் தலைமை தாங்கியது.

இந்த மரபுரிமை அரசியல் என்பது தமிழ்த் தேசிய நலன் என்பதற்கு அப்பால் யாழ் மையவாத ஆனும் வர்க்க நலன்களுக்காகப் பேரம் பேசும் அரசியலாக இருந்தது.

இந்த மரபுரிமை அரசியல் உயர் கல்வி உயர் வேலைவாய்ப்பு மற்றும் வணிகத்துறைகளில் ஆளுமை செலுத்துகின்ற ஒரு புதிய நடுக்கர அதிகாரவர்க்கத்தைத் தோற்றுவித்திருந்தது. இந்த அதிகார வர்க்கத்திடம் இந்தியாவில் பார்ப்பனிய அதிகார வர்க்கத்திடம் இருப்பதற்கு ஒப்பான அதிகார மமதையும் சாதியத் திமிரும் நிறையவே இருந்தது.

மலையக மக்களை ‘வடக்கத்தையான் தோட்டக்காட்டான் கள்வத் தோணி’ என்றும் இஸ்லாமிய மக்களை ‘சோனிகள் தொப்பி பிரட்டிகள்’ என்றும் வன்னி மக்களை ‘காட்டான்கள் அல்லது குழுக்காட்டான்கள்’ என்றும் கிழக்கு மாகாண மக்களை ‘வசியக்காரர்கள் அல்லது சூனியக்காரர்கள்’ என்றும் சாதிரீயாக ஒடுக்கப்பட்ட மக்களை ‘கீழ்ச்சாதி நாய்கள்’(மனிதர்களாக மதிக்கத் தயாரில்லாத மனோபாவம்) என்றும் சிங்களவர்களை மோட்டுச் சிங்களவன் என்றும் (சிங்கள இனவாதிகள் தமிழர்களை ‘பற தெமிழ்’ அதாவது பறைத் தமிழன் என்று அழைத்தது தனிக்கதை) சிறுமைப்படுத்தி அழைத்து மகிழ்ந்த இழிகுணம் இந்த அதிகார மற்றும் சாதியத் திமிரில் இருந்தே வந்தது.

தெற்கில் எவ்வாறு சிறுபான்மையான சிங்கள அதிகார வர்க்கம் சுகபோக வாழ்வை அனுபவிக்கப் பெரும்பான்மையான சிங்கள மக்கள் வறுமையில் உழன்றார்களோ அவ்வாறான ஒரு நிலை தான் தமிழர் தாயகப்பகுதியிலும் நிலவியது.

மிகச் சிறுபான்மையான தமிழ் அதிகார வர்க்கம் சீமை (பிரித்தானிய மலேசிய) தொடர்புகளுடன் கூடிய பண்பலம் அதிகாரபலம் என்பவற்றோடு செழிப்பான சுகபோக வாழ்க்கை வாழ் 80 வீதமான தமிழ் மக்கள் அறியாமையிலும் வறுமையிலும் உழன்றார்கள்.

இது தமிழர் தாயகப் பகுதியிலும் பொதுவுடைமை இயக்கக்கூட்டான் தோன்றுவதற்கும் வேகமாக வளர்ச்சியடைவதற்குமான களச் சூழ்நிலையைக் கோற்றுவித்திருந்தது.

இவ்வாறு இலக்கைத் தீவு முழுவதும் நாடு தழுவிய அளவில் பொதுவுடைமை இயக்கங்கள் வளர்ச்சி பெற்றதும் இனம் மதம் மொழி சாதி கடந்து அது உழைக்கும் மக்களை ஒன்றிணைத்ததும் சிங்கள அதிகார வர்க்கத்துக்கு மட்டுமல்லாமல் தமிழ் அதிகார வர்க்கத்துக்கும் அச்சுறுத்தலைத் தந்தது.

அடித்தட்டு மக்களை அரசியல் மயப்படுத்திப் பொருளாதார மற்றும் சமூக விடுதலையை நோக்கி நகர்த்தும் பொதுவுடைமை இயக்கங்களின் செயற்பாடு தங்களுடைய இருப்புக்கு அச்சுறுத்தலை உண்டாக்கும் என்ற பயம் சிங்கள தமிழ் அதிகார வர்க்கத்துக்கு ஒருபுறம் இருந்தாலும் காலாகாலமாகத் தங்களால் அடக்கி ஒடுக்கப்பட்ட தங்களது அடிமைகளாக இருந்த அடித்தட்டு மக்கள் தங்களுக்குச் சமமாக அதிகாரத்துக்கு வருவதை அவர்களால் சகித்துக் கொள்ள முடியவில்லை என்பதே உண்மையாகும்.

பிரித்தானிய அரசு அனைத்து இலங்கையர்களுக்கும் வாக்குரிமை வழங்க முற்பட்ட போது 'சாதியில் உயர்ந்தவனையும் சாதி குறைந்தவனையும் ஒரே தரத்தில் வைத்துப் பார்ப்பது சைவ மருபுகளை அவமதிக்கும் செயல் என்றும் படிக்காத முட்டாள்களுக்கு வாக்குரிமை கொடுப்பது கும்பலாட்சிக்கு வழிவகுக்கும்' என்றும் மனுக்கொடுத்த இராமநாதனின் மனோபாவந்தான் 1950 களிலும் தமிழர் தரப்பு மேலாதிக்கத் தலைமைகளிடமும் சிங்கள மேலாதிக்கத் தலைமைகளிடமும் இருந்தது.

சிங்கள அதிகார வர்க்கம் கண்டியக் கரையோரச் சிங்களவர்கள் என்று ஆழமான பிளவைக் கொண்டிருந்தாலும் தங்களது பொது எதிரிகளான இடதுசாரிகளை அழிப்பதில் ஒன்றுபட்டு நின்றது. இந்த விடயத்தில் தங்களது வர்க்கக்கூட்டாளிகளான தமிழ் அரை நிலப்பிரபுத்துவ மற்றும் தரசு முதலாளித்துவ வர்க்கத்தையும் அது அரவணைத்துக்கொண்டது.

இந்த முக்கூட்டு அதிகார வர்க்கக் களவாணிக் கும்பலின் முதல் குறி அப்பாவி மலையகத் தோட்டத்தொழிலாளர்கள் மீது இருந்தது. இலங்கையின் பாட்டாளி வர்க்க அரசியலின் முதுகெலும்பாக இழப்பதற்கு உயிரைத் தவிர வேறொதுவும் இல்லாத நிலையில் இருந்த மலையக மக்களை அரசியல் ரீதியாக அதிகாரமிழக்கச் செய்வதன் மூலம்தான் பொதுவுடைமை இயக்கங்களின் வளர்ச்சியைத் தடுத்து நிறுத்தலாம் என்பதை உணர்ந்து கொண்ட இந்த அதிகார வர்க்கம் 1947 ஆம் ஆண்டு இந்திய பாகிஸ்தானியர் குடிவரவுச் சட்டம் என்ற ஒன்றை நாடாளுமன்றத்தில் கொண்டு வந்து நிறைவேற்றியது.

இதன்மூலம் மூன்று அல்லது நான்கு தலைமுறைகளுக்கு மேலாக இலங்கையில் வாழ்ந்த 10 இலட்சத்துக்கும் அதிகமான மக்களின் குடியுரிமை வாக்குறிமை பறிக்கப்பட்டது.

இதைத் தமிழ் அதிகாரவர்க்கத்தின் இன்றைய தலைமுறையினர் முழுக்க ஒரு இனவாத நடவடிக்கையாகச் சித்தரித்துத் தங்களுடைய மூதாதையர்களின் துரோகுத்தை நியாயப்படுத்த முயல்கின்றனர்.

உண்மையில் 1891 இல் அநாகரிக தர்மபாலா தொடக்கிவைத்த பெளத்த சிங்கள தாய்மைவாதச் சிந்தனை 1930 கள் வரையில் பரந்துபட்ட சிங்கள மக்களைச் சென்றடைந்து பெளத்த சிங்கள இனவாதமாகப் பரிணமிக்க முடியாத ஒரு நிலையிலேயே இருந்தது.

பிரபல இடதுசாரி தொழிற்சங்கத் தலைவராக இருந்த ஏ.ச.குணசிங்க 1930 களின் தொடக்கத்தில் இந்தப் பெளத்த சிங்கள இனவாத சேற்றுக்குள் விழுந்தபோதிலும் இடதுசாரிகளின் வளர்ச்சியை அது பாதிக்கவில்லை. 1947 தேர்தலில் 101 நாடாஞ்சமன்ற ஆசனங்களில் 17 ஆசனங்களைக் கைப்பற்றுமளவுக்கு இடதுசாரி அமைப்புகள் இலங்கைத் தீவு முழுவதும் பலம் பெற்றிருந்தன.

எனவே மலையக மக்களின் வாக்குறிமை மற்றும் குடியுரிமையைப் பறித்தில் சிங்கள இனவாதம் 20 வீதம் இருந்தால் வர்க்க நலன் 80 வீதம் இருந்தது.

இந்த வர்க்க நலனே சிங்கள இனவாதத்தைத் தாண்டி மலையக மக்களின் குடியுரிமை மற்றும் வாக்குறிமையைப் பறிப்பதற்குத் தமிழ் அதிகார வாக்கத்தை சிங்கள அதிகார வர்க்கத்துக்குத் துணை போகச் செய்தது.

பின்னாளில் தமிழர்களுடைய அரசியல் தந்தை என்று அழைக்கப்பட்ட எஸ்.ஜே.வி. செல்வநாயகம் இந்த நடவடிக்கையை எதிர்த்துத் தமிழ் கொங்கிரஸ் கட்சியில் இருந்து விலகிக் கொண்டாலும் இதற்கு எதிரான தீவிரமான அரசியல் எதிர்ப்பியக்கத்தை நடத்தவோ இந்த விடயத்தைக் கையிலெலுடுத்துப் போராடிய இடதுசாரி இயக்கங்களுடன் ஒத்துழைக்கவோ முன்வரவில்லை. இந்த விடயத்தில் அவர் ஒப்புக்கு எதிர்ப்பு தெரிவித்துவிட்டு சிங்கள அதிகார வர்க்கத்துடன் வர்க்க சமரசம் செய்து கொண்டுவிட்டார்.

அதேபோல சிங்களப் பகுதிகளில் இடதுசாரி இயக்கங்களின் வளர்ச்சியைக் கட்டுப்படுத்தும் முயற்சியின் அடுத்த கட்டமாக அப்போது இலங்கையின் தலைமை அமைச்சராக இருந்த டி.எஸ் சேநநாயக்க நிலமற்ற சிங்கள விவசாயிகளைத் தென் தமிழ்மூப்

பகுதிகளில் திட்டமிட்டுக் குடியேற்றிய போதும் தமிழ் அதிகார வர்க்கம் அதைத் தடுத்து நிறுத்துவதற்கான காத்திரமான நடவடிக்கை எதையும் மேற்கொள்ளவில்லை.

இந்தச் சிங்களக் குடியேற்றத்தின் மூலம் ஒரே கல்லில் இரண்டு மாங்காய்களைப் பறிக்க சிங்கள ஆளும் வர்க்கம் முயன்றது.

தமிழர்களுடைய பாரம்பரிய பிரதேசங்களில் சிங்கள மக்களைக் கொண்டு வந்து குடியேற்றுவதன் மூலம் தமிழ் சிங்கள முரண்பாட்டைத் தோற்றுவித்து அதன் மூலம் பொதுவுடமைக்கட்சிகளின் இருப்புக்கு அடிப்படையாக இருக்கும் தமிழ் சிங்கள அடித்தட்டு மக்களின் ஒற்றுமையைக் குலைப்பது சிங்கள ஆளும் வர்க்கத்தின் முதலாவது திட்டமாகும்.

அடுத்து நிலமற்ற சிங்கள விவசாயிகளையும் கூவித் தொழிலாளர்களையும் திட்டமிட்ட அடிப்படையில் தமிழர் தாயகப் பிரதேசத்தில் குடியேற்றுவதன் மூலம் தமிழ்த் தாயகத்தின் நிலத்தொடர்ச்சியைச் சிதைப்பது, நிலப்பரப்பை ஆக்கிரமிப்பது, குடிப்பரம்பலின் விகிதாச்சாரத்தை மாற்றி அமைப்பதுடன் இன முரண்பாட்டுக்கான கொதிநிலையைத் தொடர்ந்து பேணிவருவது என்பன இரண்டாவது திட்டமாகும்.

வன்னிப் பெருநிலப்பரப்பிலுள்ள மனலாறு வவுனியா மாவட்டத்தின் எல்லைப்பகுதி உட்பட திருகோணமலை கந்தளாய் பொலந்துவை அம்பாறை முதலான பகுதிகளில் உருவாக்கப்பட்ட இந்தச் சிங்களக் குடியேற்றங்களால் கூவி விவசாயிகள் கடற்தொழிலாளர்கள் உட்பட்ட அடித்தட்டு மக்களே உடனடி பாதிப்புக்கு உள்ளானார்கள்.

பிரித்தானிய ஆட்சியாளர்கள் அறிமுகப்படுத்திவிட்டுப் போன ஒற்றையாட்சிப் பாரானுமங்ற ஆட்சிமுறையையும் அதனோடு இணைந்த பல்லின கலாச்சாரச் சமூக அமைப்பு முறையையும் விமர்சனம் இன்றி ஏற்றுக்கொண்டு அதை வலுப்படுத்துவதற்காகப் பாடுபட்ட தமிழ் அதிகார வர்க்கத்துக்கு அந்தக் காலகட்டத்தில் இது ஒரு பாரதாரமான விடயமாகத் தெரியவில்லை.

ஒரு தேசிய இனத்தின் இறைமையைத் தீர்மானிப்பதில் அந்த இனத்துக்குச் சொந்தமான நிலம் அதாவது பாரம்பரிய பிரதேசம் என்பது மிகவும் முக்கியமானது என்பதையும் அந்த நிலம் அல்லது பாரம்பரிய பிரதேசம் பறிபோகும் போது அல்லது ஆக்கிரமிக்கப்படும் போது இயல்பாகவே அந்த இனத்தின் கலை கலாச்சாரப் பண்பாட்டு

விழுமியங்கள் சீழிக்கப்பட்டு அகனுடாக மொழியும் சிலைக்கப்படும் அல்லது அழிக்கப்படும் என்பதை இந்த ஆண்டைகள் கணக்கிலேயே எடுக்கவில்லை.

1958 ஆம் ஆண்டு சிங்களம் மட்டும் சட்டம் கொண்டுவரப் பட்டபோது அதற்குக் காட்டிய எதிர்ப்பில் நூற்றில் ஒரு பங்கைக் கூட இந்தத் திட்டமிட்ட சிங்களக் குடியேற்றங்களைத் தடுத்து நிறுத்துவதற்குக் காட்டவில்லை என்பதைக் கவனித்தால் இந்தத் தமிழ் அதிகார வார்க்கம் எவ்வளவு தாரத்திற்கு வர்க்க நலன் சார்ந்து சிங்கள அதிகார வர்க்கத்துடன் கூட்டு சேர்ந்துகொண்டு பம்மாத்து அரசியல் நடத்தியது என்பதையும் தமிழ்மொழி தமிழ் மக்களுடைய உரிமை, தமிழ் மக்களுடைய தாயகம் என்பதெல்லாம் வாக்குச் சீட்டு அரசியலுக்காக இந்த அதிகாரவர்க்கம் பயன்படுத்திய பம்மாத்து வார்த்தைகள் என்பதையும் புரிந்து கொள்ளலாம்.

சிங்கள அதிகாரவர்க்கம் தமிழர் தாயகப் பகுதியிலே சிங்களக் குடியேற்றங்களை உருவாக்கிய காலகட்டத்தில் யாழ்ப்பாணக் குடாநாட்டு அதிகாரவர்க்கம் ராதி அடிப்படையில் கீழ்நிலையில் இருந்த மக்களுக்கு விரும்பிய இடத்தில் காணி வாங்கிக் குடியேறும் உரிமையை மறுத்தது.

இவர்கள் நினைத்திருந்தால் காணியற்ற அடித்தட்டு மக்களுக்குக் காணிகளைப் பெற்றுக் கொடுத்து அவர்களது வாழ்நிலையை மேம்படுத்தும் வகையில் புதிய தமிழ்க் குடியேற்றங்களை உருவாக்குவதன் மூலம் சிங்களக் குடியேற்றங்களைத் தடுத்திருக்க முடியும்.

நிலமற்ற குடியுரிமையற்ற மலையக மக்களை மன்னாறு, கந்தளாய், பொலன்றுவை, அம்பாறை பகுதிகளில் உரிய அரசியல் வேலைத்திட்டங்களை வகுத்து உரிய அடிப்படை வசதிகளைச் செய்து கொடுத்துக் குடியேற்றியிருந்தால் அந்த மக்களின் வாழ்க்கைத் தரத்தை உயர்த்தி அவர்களது அவலத்தையும் போக்கியிருக்கலாம். அதற்கும் மேலாகத் தமிழர்களை அவர்களது தாயகப்பரப்பில் இனச் சிறுபான்மையினராக்கும் சிங்கள அதிகார வர்க்கத்தின் நீண்ட காலத்திட்டத்தையும் முறியடித்திருக்கலாம் (1970 களின் காந்தியம் என்ற அமைப்பின் மூலம் மலையக மக்கள் வடக்கில் குறிப்பாக வன்னியில் குடியேற்றப்பட்ட போது தமிழ் அதிகார வர்க்கம் அதற்கு முட்டுக்கட்டை போட்ட கதை அசிங்கமான பக்கங்களைக் கொண்டது).

ஆனால் இவை எதையும் செய்யாமல் தங்களுடைய வர்க்க நலனுக்காகச் சிங்கள் பெள்தை பேரினவாதத்தை அரசியல் ரீதியாக நிறுவனமயப்படுத்துவதற்கு உதவியும் ஒத்தாசையும் வழங்கிவிட்டு அதைத் தாங்கள் எதிர்ப்பவர்கள் போல பாசாங்கு செய்துகொண்டு தங்களைத் தமிழினத்தின் மீட்பாளர்களாகவும் தமிழ்த் தேசியத்தின் காவலர்களாகவும் காண்பித்த இந்த மேட்டுக்குடி அரசியல்வாதிகளின் அரசியலைப் புரிந்துகொள்வதன் மூலம்தான் யாழிப்பாணக் குடாநாட்டில் இன்னும் சாகாவரம் பெற்று நிலைத்து நிற்பதுடன் விமானமேறி மேற்குலகிற்கும் சென்று அங்கும் கால் பதித்து நிற்கும் சாதிய அமைப்பை மட்டுமல்லாமல் தமிழீழ விடுதலைப் போராட்டத்துக்குத் தற்போது ஏற்பட்டுள்ள பின்னடைவுகளையும் புரிந்துகொள்ள முடியும்.

15

தென்னிலங்கை எனப்படும் சிறீலங்காவி லே
எஸ்.டபிள்யூ.ஆர்.டி. பண்டாரநாயக்கா சிறீலங்கா சுதந்திரக் கட்சியை ஆரம்பிக்கும் வரை சிங்கள ஆளும் வர்க்கத்தைப் பிரதிநிதித்துவப்படுத்திய ஜக்கிய தேசியக் கட்சியே ஆட்சியதிகாரத்தைக் கைப்பற்றும் வல்லமை கொண்ட கட்சியாக இருந்தது. அந்த வல்லமைக்குப் பாதிப்பு ஏற்படும் போது அதற்கு முட்டுக் கொடுத்துத் தூக்கிவிடும் முக்கியமான சக்திகளாக யாழிகுடாநாட்டு அதிகார வர்க்கத்தால் தலைமை தாங்கப்பட்ட தமிழ்கொங்கிரஸ் மற்றும் தமிழருக்க கட்சிகள் இருந்தன.

எதிர்க்கட்சி வரிசையில் இருந்த இடதுசாரிக் கட்சிகளிடையே குறிப்பாக கொம்யூனிஸ்ட் கட்சியில் ரஷ்யா சார்பு சின் சார்பு என்றும் அதிலும் ரஷ்ய சார்பில் ரொஸ்கியின் வழியைப் பின்பற்றும் ஒரு பிரிவு (சமாஜக் கட்சி) வெளின் ஸ்டாவிலின் வழியைப் பின்பற்றும் ஒரு பிரிவு (கொம்யூனிஸ்ட் கட்சி) என்றும் பிரிவுகள் இருந்தன. இந்தக் கட்சிகள் அடித்தட்டு மக்களிடையே அமோக ஆதரவைப் பெற்றிருந்த போதிலும் தேர்தல் என்று வரும்போது இவர்களிடையே இருந்த பிளவுகள் இவர்களுக்கான பொதுவான ஆதரவுக் தளத்தைப் பிளவுபடுத்தித் தரகு முதலாளித்துவ மற்றும் அடிப்படைவாதக் கட்சிகள் வெற்றிபெறுவதற்கான வாய்ப்பை ஏற்படுத்தின.

அதிலும் இந்த ரஷ்ய சார்பு மற்றும் ரொஸ்கியவாத பொதுவுடமைவாதிகளின் பெரும்பாலானவர்கள் அடிப்படைவாத அரசியலுக்கும் வர்க்க அரசியலுக்கும் இடையில் சமரசம் செய்து

கொண்டதிரிபுவாதிகளாக இருந்தார்கள். இந்தியாவில் மார்க்சிசுத்தை பார்ப்பனிய நலன்களுக்கு ஏற்றவாறு இசைவாக்கம் செய்ய முயன்ற வைதீக மார்க்சிஸ்டுகளுக்கு இணையானவர்களாக இவர்கள் இருந்தார்கள்.

சிறீலங்காவில் ஆட்சி அதிகாரத்தில் இருந்த ஐக்கிய தேசியக் கட்சி ஒரு தரை முதலாளித்துவ ஏகாதிபத்திய சார்புக் கட்சியாக இருந்தது. அந்தக் கட்சி நாட்டின் தேசிய நலனைப் பிரதிபலிக்கவில்லை என்ற அதிருப்தி சிங்கள புத்திஜீவிகளிடத்திலும் சிங்கள தேசியவாதிகளிடத்திலும் இருந்தது.

இதற்குத் தலைமை தாங்குபவராக எஸ்.டபிள்யூ.ஆர்.டி. பண்டாரநாயக்கா இருந்தார். ஏற்கதாழ் 1953-54 காலகட்டத்திலே இந்த நிலைமைகள் உருவாகிவிட்டன.

அநாகரிக தர்மபாலாவின் காலத்தில் புத்துயிர்ப்பு செய்யப்பட்ட பெளத்த சிங்கள தேசியவாதத்தை ஒரு மாபெரும் அரசியல் இயக்கமாக வளர்த்தெடுத்துச் செல்லமுடியாமல் சேடமிழுத்துக் கொண்டிருந்த சிங்கள இனவாதிகளுக்கு எஸ்.டபிள்யூ.ஆர்.டி. பண்டாரநாயக்காவின் வருகை ஒரு திருப்பு முனையாக அமைந்தது.

பெளத்த மதத்தையும் பெளத்த கலாச்சாரத்தையும் முதன்மைப்படுத்தல்...

சிங்கள மொழியையும் சிங்களப் பண்பாட்டையும் முதன்மைப்படுத்தல்...

என்கின்ற கோசங்களோடு இவர்கள் பண்டாரநாயக்காவின் பின்னால் அணிதிரள ஆரம்பிக்கின்றனர்.

இந்த இடத்திலே தான் பெளத்த சிங்கள தேசியவாதம் பெளத்த சிங்களப் பேரினவாதமாக உருமாற்றம் பெறுகிறது.

ஆட்சியைக் கைப்பற்றுவதில் குறியாக இருந்த பண்டாரநாயக்காவுக்கு இந்தப் பெளத்த சிங்களப் பேரினவாத சிந்தனை என்பது ஒரு வரப்பிரசாதமாக அமைந்தது.

அவர் இதை ஏகாதிபத்திய எதிர்ப்பு சோசலிச் சமத்துவம் என்கின்ற முழாங்களைப் பூசிக்கொண்டு சிறீலங்கா சுதந்திரக்கட்சி என்ற பெயரில் களம் இறங்குகிறார். வலது சந்தர்ப்பவாத அரசியல் போக்கைக் கொண்டிருந்த கொல்லின்.ஆர்.டி.சில்வா, என்.எம்.பெரேரா, பீட்டர் கெனமன் போன்ற பல சிங்கள இடதுசாரித் தலைவர்களும் ஏகாதிபத்திய நீர்ப்புக் கல்ட்டனின் என்ற பெயரில் பண்டாரநாயக்காவின் முகாமுக்குள் ஐக்கியமாகின்றனர்.

இந்தப் பின்னணியிலே தான் சிறிலங்காவிலே ஆட்சி மாற்றம் நடக்கிறது. எஸ்.டபிள்டு.ஆர்.டி. பண்டாரநாயக்கா இலங்கை ஒற்றையாட்சி நாடாளுமன்றத்தின் தலைமை அமைச்சராகின்றார்.

சிங்களம் மட்டும் சட்டம் கொண்டுவரப்படுகிறது.

1958 இனக்கலவரம் நடக்கிறது.

1918 ஆம் ஆண்டு தமிழர் தலைவர் என்று சொல்லப்பட்ட சேர் பொன் இராமநாதனைச் சிங்கள மக்கள் கொழும்பு வீதிகளிலே தங்களது தோள்களிலே கூமந்தவாறு ஊர்வலம் போகிறார்கள். அவர் பயணம் செய்த ருதிரை வண்டியைக் குதிரைகளுக்குப் பதிலாகத் தாங்களே இழுத்துச் செல்கிறார்கள்.

1958 ஆம் ஆண்டு அதே சிங்கள மக்கள் அதே கொழும்புத் தெருக்களிலே தமிழர்களை உயிரோடு ஏரிக்கிறார்கள். தமிழ்ப் பெண்களைப் பாலியல் வல்லுறவுக்கு உட்படுத்துகிறார்கள். தமிழர்களுடைய உடைமைகளைச் சூறையாடுகிறார்கள்.

1918க்கும் 1958க்கும் இடைப்பட்ட 40 வருடத்தில் என்ன நடந்தது? என் இந்த மாற்றம்?

இதைச் சிங்கள பெளத்தப் பேரினவாத மயப்படுத்தப்பட்ட அரசு அதிகாரத்தின் வெற்றியாகவும் பிரித்தானியர்கள் அறிமுகப்படுத்தி விட்டுச் சென்ற பல தேசிய பல கலாச்சார அரசுமைப்பின் தோல்வியாகவும் எடுத்துக்கொள்ளலாம்.

1918 லே ஆட்சியாளர்களாக பிரித்தானியர்கள் இருந்தார்கள். ஆளப்படுபவர்களாகச் சிங்களவர்களும் தமிழர்களும் இருந்தார்கள். ஆளப்பவர்களை எதிர்த்து ஆளப்படுபவர்கள் ஜக்கியப்படுவது இயல்பு. அந்த இயல்பு தான் சேர் பொன் இராமநாதனைச் சிங்களவர்கள் தூக்கி வைத்துக் கொண்டாடிய போது இருந்தது.

ஆனால் 1958 இல் ஆளப்பவர்களாகச் சிங்களவர்களும் ஆளப்படுபவர்களாகத் தமிழர்களும் இருந்தார்கள். 1948 இல் பிரித்தானியர்கள் உருவாக்கிய ஒற்றையாட்சி அரசியல் சட்டமும் சிங்களவர்களும் தமிழர்களும் இணைந்த இலங்கை தேசம் இலங்கைத் தேசியம் என்ற ஒற்றையாட்சி நாடாளுமன்ற ஆட்சிமுறை சிங்களவர்களை ஆளும் தரப்பாகவும் தமிழர்களை ஆளப்படும் தரப்பாகவும் மாற்றியது.

ஜக்கிய இராச்சியத்தில் இருந்து ஸ்கொட்லாந்து பிரிந்து செல்லும் முடிவை எடுத்தபோது பிரித்தானியா கையறு நிலையில் புலம்பிக்கொண்டிருந்தது.

பிரித்தானியாவும் பிரான்கம் தாங்கள் அறிமுகப்படுத்திய பல்லினக் கலாச்சாரம் பல தேசியவாதம் என்பன தோற்றுப் போய்விட்டதாக இப்போதுதான் ஒப்புக்கொள்கின்றன.

ஆனால் 1958லேயே இலங்கைத் தீவில் அது தோற்றுப் போய்விட்டது.

உயரிய நாடாஞ்சுமன்ற ஐந்நாயக மரபு மற்றும் கல்வியறிவு அடிப்படைப் பொருளாதார வளர்ச்சி என்பவற்றைக் கொண்ட தமது நாட்டிலேயே பல கலாச்சார ஒருங்கிணைவு பல தேசிய ஒருங்கிணைவு என்பது தோற்றுப் போய்விட்டதாக இன்று ஒப்புக்கொள்ளும் பிரித்தானிய ஆட்சியாளர்கள் மதவாதமும் இனவாதமும் கல்வியறிவின்மையும் சமச்சீர்று பொருளாதாரக் கட்டமைப்பையும் சாதி அடிப்படையிலான ஏற்றத்தாழ்வான சமூகக் கட்டமைப்பையும் கொண்ட இலங்கைத் தீவில் வாழும் மக்களை அதைக் கடைப்பிடிக்கும்படி கூறியதென்பது புதிய மருந்தொன்றைச் சோதனைக் கூடத்தில் எவ்வளவுக்கும் அதையொத்த சிறு பிராணிகளுக்கும் கொடுத்துப் பரிசோதிக்கும் செயலுக்கு ஒப்பானதாக இருந்தது.

பிரித்தானிய காலனித்துவ எச்மான்கள் 1948 இல் அறிமுகப் படுத்திவிட்டுச் சென்ற ஒற்றையாட்சி நாடாஞ்சுமன்ற முறையின் தோல்வியே 1958 இனக்கலவரமாகும்.

இந்த ஒற்றையாட்சி நாடாஞ்சுமன்ற அமைப்புமுறை என்பது தமிழர்களைச் சிங்கள அதிகாரவர்க்க அரசுக்கு ஐந்நாயகத்தின் பேரால் அடிமைப்படுத்தும் ஒரு பொறி என்பது இந்த யாழ்க்குடாநாட்டு அதிகார வர்க்க அரசியல் தலைவர்களுக்குத் தெரிந்திருக்கவில்லை என்று எழுந்தமானமாகக் கூறிவிடமுடியாது.

இலங்கைக்குக் கிடைத்திருப்பது சுதந்திரமல்ல. ஆட்சிமாற்றமே என்றும் முன்பு பிரித்தானிய ஆட்சியாளர்கள் இருந்த இடத்தில் இப்போது அவர்களுக்குச் சேவகம் செய்யக்கடிய அவர்களது நலன்களுக்காகச் செயற்படக் கூடிய ஏகாதிபத்திய சார்பு அரசே அதிகாரத்துக்கு வந்திருக்கிறது என்றும் இடதுசாரிகள் திரும்பச் சொல்லிக்கொண்டே இருந்தார்கள்.

இலங்கையில் வாழும் அனைத்து உழைக்கும் மக்களும் ஒன்றிணைந்து இந்த அரசைத் தூக்கி ஏற்றிந்து விட்டு அனைவருக்கும் சமத்துவமான சிங்களத் தமிழ் மக்களின் சுயநிரணய உரிமையை ஏற்றுக்கொள்கிற பாட்டாளி வர்க்க அரசை உருவாக்க வேண்டும் என்று அவர்கள் கூறியது இவர்களுக்கு எட்டிக்கானயவிடக் கசப்பானதாக இருந்தது.

குட்டுப்பட்டாலும் மோதிரக் கையால் குட்டுப்பட வேண்டும் என்ற ஆங்கிலவழிச் சிந்தனையும் அதன்பால் பட்ட ஏகாதிபத்திய சார்பு நிலையும் இவர்களைத் தமிழ் மொழி தமிழ் இனம் தமிழ் நிலம் தமிழர்களுடைய வரலாற்றின் நீட்சி அதனடிப்படையில் தமிழர் களுடைய பிரதேசத்தில் அவர்கள் ஒரு தனித்தேசிய இனமாக வாழ்வதற்கு அவர்களுக்கிருந்த இறைமைபற்றியும் தமிழர்கள் சுயநிர்ணய உரிமையுள்ள ஒரு இனம் என்பது பற்றியும் தமிழ்ச் சிந்தனைத் தளத்தில் இருந்து சிந்திக்கவிடாமல் தடுத்தது.

1958 இனக்கலவரம் நடந்தபின்பாவது அரசு என்ற அடக்குமுறைக்கருவி பற்றியும் அந்த அடக்குமுறைக்கருவியைச் சிங்கள அதிகார வர்க்கம் ஒரு துப்பாக்கி வேட்டைக் கூட தீர்க்காமல் கைப்பற்றியுள்ளது பற்றியும் அந்த அரசு சிங்கள பெளத்தப் பேரினவாத அரசாகத் தன்னை மறுநிர்மானம் செய்துகொள்ள ஆரம்பித்திருப்பது பற்றியும் இவர்கள் புரிந்துகொண்டிருக்க வேண்டும். இந்த அரசு இயந்திரத்துக்கு ஒத்துழைப்பு வழங்குவது எதிர்காலத்தில் தமிழ் மக்களை மிகப்பெரிய அடிமைத்தனத்துக்குள் தள்ளும் என்பதையாவது இவர்கள் உணர்ந்திருக்க வேண்டும்.

ஆனால் இவர்கள் திரும்பத் திரும்பத் தமிழ் மக்களை முட்டாள்களாகப் பார்த்தார்கள்.

எந்த அரசு இயந்திரம் தமிழ் மக்கள் மீது அடக்குமுறையைத் தினித்ததோ, எந்த அரசு இயந்திரம் வன்முறையாளர்களையும் குண்டர்களையும் ஏவிவிட்டுத் தமிழ் மக்களின் உடமைகளைச் சுறையாடி உயிர்களைப் பறித்து அவர்களை ஏதிலிகளாக்கியதோ அந்த இனவாத அரசு இயந்திரத்திடம் நியாயம் கேட்கும் அகிம்சைப் போராட்டத்தை இவர்கள் நடத்தினார்கள்.

கொலைகாரனிடம் அவன் செய்த கொலைக்குப் பிராயச்சித்தம் கேட்கும் இந்த நடவடிக்கையை இவர்கள் அகிம்சை வழியிலான உரிமைப் போர் என்று வெட்கமின்றிப் பிரகடனப்படுத்தவும் செய்தார்கள்.

இந்த நிலையில் கூட இவர்கள் இந்தச் சிங்கள மேலாதிக்க அரசு இயந்திரத்தைப் பகிரங்கமாக நிராகரித்துவிட்டுத் தமிழ் மக்களின் இழந்த இறைமையை மீட்பதற்கான போராட்டத்தை ஆரம்பிக்க முன்வரவில்லை. பிரித்தானிய எச்மான் தினித்துவிட்டுப் போன அந்தப் பல தேசிய பல கலாச்சார நாடாளுமன்ற அமைப்பு முறைக்குள் தான் இவர்கள் தீர்வைத் தேடி ஓடினார்கள்.

தமிழர்கள் சிங்களவர்களுக்குச் சமமாகச் சுயநிரணய உரிமையுடன் வாழக்கூடிய ஒரு தீர்வை இவர்கள் கேட்கவில்லை. சிங்கள மேலாதிக்க நாடாளுமன்ற முறைமையின்கீழ் ஒட்டுண்ணிகளாக ஒரு ஒரத்தில் ஒட்டிக்கொண்டிருக்கக் கூடிய கூட்டாட்சி முறையைத்தான் இவர்கள் கேட்டார்கள்.

சிங்களவர்களுக்கு இலங்கைத் தீவில் தங்களுடைய அரசைத் தாங்களே உருவாக்குவதற்கு எந்தளவுக்கு அருக்கையும் உரிமையும் இருந்ததோ அதைவிட மேலான அருக்கையும் உரிமையும் தமிழர்களுக்கு இருக்கிறது என்பதைச் சட்ட நிதியாக நிராகரித்து இலங்கை நாடாளுமன்றம் என்ற அந்தச் சிங்கள மேலாதிக்க அமைப்பைக் தூக்கி எறிய ஏன் இவர்களால் முடியவில்லை?

முஸ்லீம்களுக்கும் சிங்களவர்களுக்கும் பிரச்சனை நடந்த போது போக்குவரத்து வசதிகள் குறைவான முதலாம் உலகப்போர் நடைபெற்ற ஆபத்தான காலப்பகுதியில் லண்டனுக்குச் சென்று பிரித்தானிய அரசிடம் சிங்களவர்களுக்காகப் பேசிய இவர்களால் எந்த நெருக்கடிகளும் இல்லாத போக்குவரத்து வசதிகள் கலப்பாகிப் போன ஒரு காலகட்டத்தில் லண்டனுக்குச் சென்று நீங்கள் எங்கள் மீது திணித்த ஆட்சிமுறைதான் எங்கள் மக்களின் அழிவுக்குச் காரணமாக இருக்கிறது. எங்களை அடிமைப்படுத்துகிறது. எங்களிடம் இருந்து வலுக்கட்டாயமாகப் பறிக்கப்பட்ட எங்களும் இறைமையை எங்களுக்குத் திருப்பித்தாருங்கள் என்று இவர்கள் கேட்டிருக்கவேண்டும்.

காலிமுகத் திடலிலே செய்த சத்தியாக்கிரகப் போராட்டத்தை இவர்கள் லண்டனில் செய்திருக்க வேண்டும். ஏன் செய்யவில்லை?

பாரிஸ்டர் கிழுசி என்று மிகப் பெரிய சட்டமேதைகளாகத் திகழ்ந்த இவர்களால் தமிழர்கள் இழந்த உரிமையை மீட்பதற்கு பிரித்தானிய அரசுக்கு எதிராக பிரித்தானிய நீதிமன்றத்தில் ஏன் வழக்குப் போடமுடியவில்லை?

இத்தனை கேள்விகளுக்கும் ஒரே விடை, 'இவர்கள் செய்தது தமிழ் மக்களின் விடுதலைக்கான அரசியல் அல்ல! தங்களது அதிகாரத்தைத் தக்க வைப்பதற்கான பிழைப்புவாத அரசியலையே இவர்கள் செய்தார்கள்' என்பதாகும்.

குறிப்பாகச் சொல்வதானால் பிரித்தானியர்கள் அறிமுகப் படுத்திய வெஸ்ட் மினிஸ்ட்டர் ஆட்சிமுறை இலங்கைக்கு ஏற்படுடையது அல்ல என்றோ இலங்கை தேசியம் என்பது தவறான ஒரு கோட்பாடு என்றோ இவர்கள் ஒருபோதும் ஆணித்தரமாக எடுத்துச் சொல்லவில்லை. அது ஒரு உன்னதமான அமைப்பு வடிவம்

என்றும் இந்த அமைப்பு வடிவத்தைப் பலப்படுத்துவதன் மூலமே தங்களுக்கான அதிகாரத்தைத் தக்கவைக்க முடியும் என்றும் இவர்கள் நம்பினார்கள். அதை நம்பும்படி தமிழ் மக்களையும் கோரினார்கள்.

ஒருவகையில் பொத்த சிங்களப் பேரினவாதத்தைத் தங்களது அரசியல் இருப்புக்கான அடிப்படைக் கொள்கையாகக் கடைப்பிடித்த சிங்கள அதிகார வர்க்கத்துக்கும், அதற்கு எதிரான தமிழ் எதிர்ப்பியக்கத்தை நடத்திய தமிழ் அதிகாரவர்க்கத்துக்கும் இடையில் அடிப்படையில் ஒரு ஒற்றுமை இருந்தது. அதாவது இரண்டு பகுதியினருமே மக்கள் நலன் சார்ந்த அரசியலைப் பறந்தார்கள் அரசியலை அல்லது கலோக அரசியலை முதன்மைப்படுத்தினார்கள்.

சிங்களவன் எதிர் தமிழன் அல்லது தமிழன் எதிர் சிங்களவன் என்ற இந்த உணர்ச்சி அரசியல் அல்லது கலோக அரசியல் இலங்கை நாடானுமன்றத்துக்கான ஆசனங்களைப் பெறுவதற்கான போட்டியில் வெற்றிபெறுவதற்கு இரண்டு பகுதியினருக்கும் கைகொடுத்தது. அரசியல் அரங்கத்திலும் தேர்தல் மேடைகளிலும் இவர்கள் எதிரிகள் போல் வெளிக்காட்டிக் கொண்டாலும் தேர்தலில் வெற்றி பெற்று நாடானுமன்றத்துக்குச் சென்ற பின்னர் அதிகாரத்தைப் பங்கு போட்டுக்கொள்வதற்காகக் கைகோட்டதுக் கொண்டார்கள்.

இந்தக் கைகோர்த்தலை நியாயப்படுத்துவதற்காக சிங்களக் கட்சிகளுடன் ஆட்சியமைப்பதற்காக பேரம் பேசுவதன் மூலம் தமிழர்களுடைய உரிமைகளைப் பெற்றுக்கொள்ளலாம் என்றொரு மாயத் தோற்றத்தை இவர்கள் தமிழ் மக்கள் மத்தியில் ஏற்படுத்தியிருந்தார்கள்.

‘சிங்களம் மட்டும்’ சட்டத்தை எதிர்த்துத் தமிழர்கள் குறிப்பாகத் தமிழ்ப் பின்னளைகள் சிங்கள மொழியைப் படிக்கக்கூடாது என்று மேடைகளில் முழங்கிய இவர்கள் தங்களது பின்னளைகளுக்குச் சிங்களத்தைப் படிப்பித்து அன்றைய காலகட்டத்தில் விமர்சனத்துக்கு உரிய ஒன்றாக இருந்தது.

ஆனால் இதே அதிகாரவர்க்க அமைப்பில் பிறந்து வண்டன் ஒக்ஸ்போர்ட் பல்கலைக்கழகத்தில் உயர்கல்வி கற்றுத் தாயகம் திரும்பி அரசியலில் ஈடுபட்ட ஒருவர் அன்றைய காலகட்டத்தில் தமிழ்த் தலைவர்கள் என்று சொல்லிக் கொண்ட தமிழ்த் தலைவர்களைவிட வித்தியாசமாகச் சிந்தித்தார். வித்தியாசமாகச் செயற்பட்டார். வித்தியாசமான மனிதராக இருந்தார்.

நான் அவரை முதலாக 1960 இல் பார்த்தாக ஞாபகம் இருக்கிறது. ஏனென்றால் எங்களுக்கில் நான் அறிந்தவரை எந்த அரசியல்வாதியும் வந்து கூட்டம் வைத்ததில்லை. ஆனால் எங்களுக்கு அருகிலுள்ள புலோவியில் இருக்கும் சின்னத்தாய் பிள்ளையார் கோவில் வீதியில் அல்லது உபய கதிர்காமம் கோவில் வீதியில் தான் தமிழரசு தமிழ் கொங்கிரஸ் கட்சிகளுடைய கூட்டங்கள் நடக்கும்.

நான் அதை வேடிக்கை பார்ப்பதற்கு எனது தந்தையுடன் அல்லது எனது உறவினர்களான பாடசாலை நண்பர்களுடன் செல்வதுண்டு.

பெரிய மேடை போடப்பட்டுக் கட்சிக் கொடிகள் மற்றும் வண்ண காகிதங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டு நாற்புறவும் ரியூப் லைட்டுகள் கட்டப்பட்டு ஒலிபெருக்கிகளில் பாடல்கள் ஒலிக்க விடப்பட்டு ஏற்குறைய ஒரு திருவிழாக் காட்சியைப் போல அந்த அரசியல் கூட்டங்கள் இருக்கும்.

அரசியல் தலைவர்கள் என்று சொல்லப்படுவர்களும் அவர்களது தொண்டரடிப்பொடிகளும் கார்களில் அணிவகுத்து வந்து இறங்குவார்கள். மாலை மரியாதை மேளதாளங்களுடன் அவர்கள் மேடைக்கு அழைத்துவரப்படுவார்கள். அவர்களது வருகையை அறிவிக்கும் வகையில் பட்டாசு வெடிப்பு வானவேடிக்கையும் நிகழ்த்தப்படும். இது சிறுவர்களான எங்களுக்கு ஒரு புதுமையான வித்தியாசமான நிகழ்வாக இருக்கும். அதைப் பார்த்து அந்த அரசியல் தலைவர்கள் கடவுளுக்கு நிகரான பெரிய மனிதர்கள் என்று ஒரு பிரமை எங்களுக்குள் ஏற்படும்.

ஆனால் மேடை இல்லாமல் ஒலிபெருக்கி இல்லாமல் 2 பெற்றோல்மாக்ஸ் வெளிச்சுத்தில் 1960 ஆம் ஆண்டு முதல் முதலாக எங்களுடைய ஊரில் ஒரு அரசியல் கூட்டம் நடந்தது.

அந்தக் கூட்டத்தில் உரையாற்ற வந்தவர் காரில் வந்து இறங்கவில்லை ஒற்றை மாடு பூட்டிய கரத்தை வண்டிலில் வந்து இறங்கினார். அவருக்குத் துணையாக ஒரு நான்கு ஐந்து பேர் சைக்கிளில் வந்திருந்தார்கள். எல்லோருமே மிக எளிமையான தோற்றத்தில் இருந்தார்கள்.

மாட்டுவண்டியில் வந்து இறங்கிய மனிதருக்குச் சற்று இருமல் வந்தது.

அந்தக் கூட்டத்தை ஒழுங்குசெய்தவர்களில் ஒருவரான எனது சித்தப்பா செல்லத்தம்பி அவர்கள் உடனே ஏற்கனவே வாங்கி வைத்திருந்த ஒரு சோடாவை உடைத்து அவரிடம் கொடுக்கச் சென்றார்.

அவர் அதை மறுத்துவிட்டுக் குடிக்க தண்ணீர் கொண்டு வரும்படி கேட்டார்.

உடனே அருகிலிருந்து எமது உறவுக்காரர் ஒருவர் வீட்டில் இருந்து ஒரு பெரிய கிளாசில் தண்ணீர் கொண்டு வந்து கொடுக்கப்பட்டது.

அவர் எந்தவிதத் தயக்கமும் இல்லாமல் அதை வாங்கி மடமடவென்ற குடிக்க எமது ஊரவர்கள் உலக அதிசயத்தைப் பார்த்ததைப் போல ஆச்சரியத்துடன் பார்த்தார்கள்.

'இவர் எந்தப் பெரிய மனிசன். இந்தக் தொகுதியின் எம்பி.. எங்கள்டடை வந்து தண்ணி வாங்கிக் குடிக்கிறார். இவரல்லவோ மனிசன். தமிழ் தமிழர் என்டு கத்திற தமிழரசு தமிழ் கொங்கிரஸ் கட்சிக்காரர்கள் இப்படி எங்கள்டடை தண்ணிவாங்கி குடிப்பார்களோ? இல்லை எங்கடை ஊருக்குத்தான் வருவார்களோ? இது தான் எங்கள் மக்கள் மத்தியில் பரப்பான பேச்சாக இருந்தது.

16

அன்று எங்கள் ஊரில் கூட்டம் நடத்த வந்தவர் எங்களுரை உள்ளடக்கிய பருத்தித்துறைத் தொகுதியின் நாடாளுமன்ற உறுப்பினராக இருந்த பொன். கந்தையாவாகும்.

ஏற்கனவே ஒன்றிரண்டு கூட்டமேடைகளில் அரசியல் தலைவர்கள் என்று சொல்லப்பட்டவர்கள் கைகளை ஆட்டிக் கண்களை உருட்டிப் பல்லைக்கடித்து வீராவேசமாகக் கத்துவது போலப் பேசியதைத் தான் நான் பார்த்திருக்கிறேன். அவர்கள் என்ன பேசுகிறார்கள் என்று அப்போது எனக்குப் புரிவதில்லை. காத்தான் காத்து அல்லது அரிச்சந்திரா கூத்து பார்க்கச் செல்லும் போது ராசா ராணி வேடமணிந்தவர்கள் வாய் ஓயாமல் பாடிக்கொண்டிருப்பதைப் பார்த்திருக்கிறேன். இது பற்றி நான் எனது தாத்தாவிடம் கேட்ட போது அவர் 'அது கூத்து. கூத்தெண்டால் அப்படித்தான் பாட வேண்டும்' என்று எனக்குச் சொல்லியிருந்தார்.

அது போல அரசியல் கூட்ட மேடைகளில் நடக்கும் பேச்சுகளைப் பார்த்தபோது 'இது பேச்சு, பேச்சென்றால் இப்படித்தான் இருக்கும்' என்ற ஒரு எண்ணம் என் மனதில் படிந்திருந்தது.

ஆனால் பொன். கந்தையா அவர்கள் எந்தவித ஆர்ப்பாட்டமும் இல்லாமல் அனைவருக்கும் புரியும் விதத்தில் பேசுவார் என்று எனது தாத்தா சொன்ன போது எனக்கு ஆச்சரியமாக இருந்தது. மட்டுமல்லாமல் அவர் மீதான ஒருவித சர்ப்பையும் எனக்கு ஏற்படுத்தியது.

அவர் எங்களுக்கில் பேசிய போது 'கோழர்களே! உங்களுடைய பூட்டன்மாரிடம் ஒரே ஒரு நாலு முழு வேட்டி இருந்தது. அதன் நுனியில் ஒருபகுதியைக் கிழித்து அவர்கள் கோவணமாகக் கட்டிவிட்டு மீதியை உடுத்திக் கொண்டார்கள். உங்கள் பூட்டிமாரிடம் ஒரே ஒரு புடவை மட்டும் இருந்தது. மற்ற பெண்கள் அனியும் உள்பாவாடையோ மற்ற எதுவுமே அவர்களிடம் இருக்கவில்லை. அந்தச் சேலையை அவர்கள் மானத்தை மறைக்க உடம்பில் சுற்றிக் கொண்டார்கள். மாதக் கணக்காக வருசுக் கணக்காக அவர்கள் அந்த ஏற்றைத் துணியைத்தான் கட்டிக் கொண்டு திரிந்தார்கள். அவர்கள் தொட்டால் தண்ணீர் அழுக்காகிவிடும் என்று கிணறுகளிலும் குளங்களிலும் தண்ணீர் அள்ளவும் குளிக்கவும் தடைவிதித்தார்கள். அதனால் அவர்கள் அழுக்காக இருந்தார்கள். அவர்களைப் பார்த்து ஊத்தையர்கள் (அழுக்கானவர்கள்) என்றார்கள். மழைவந்தால் தான் அவர்களின் உடம்பில் தண்ணீர் படும் என்ற நிலை அவர்கள் காலத்தில் இருந்தது.

உங்களுடைய தாத்தாமாரிடம் 2 வேட்டிகள் இருந்தன. தனியான கோவணங்கள் கூட இருந்தன. உங்கள் பாட்டிமாரிடம் 2 சேலைகள் இருந்தன. ஆனால் அவர்களிடம் சால்வைகளோ ரவிக்கைகளோ இருக்கவில்லை. ஏனென்றால் அவர்கள் அவற்றை அணிய தடைவிதிக்கப்பட்டிருந்தது.

அவர்களுக்கும் கிணறுகளிலும் குளங்களிலும் தண்ணீர் அள்ளவும் குளிக்கவும் தடை விதிக்கப்பட்டிருந்தது. அவர்கள் தங்களுக்கென்று தண்ணீர் அள்ளவும் குளிக்கவும் துரவுகளையும் (கிணறாகக் கட்டப்படாத நீர் நிலை) தோண்டினார்கள். இந்த நிலைமை உங்களுடைய அப்பாமார்களுடைய காலத்திலும் இருந்தது.

இன்று உங்களிடம் பல வேட்டிகளும் சேலைகளும் சால்வைகளும் ரவிக்கைகளும் பாவாடைகளும்கூட இருக்கின்றன. கிணறுகள்கூட நீங்கள் கட்டி இருக்கிறீர்கள். இவையெல்லாம்

உங்களுக்குக் கிடைத்த சலுகைகளோ வரப்பிரசாதங்களோ அல்ல! இவையெல்லாம் உங்களுடைய நீண்ட போராட்டத்தால் உழைப்பால் உங்களுக்குக் கிடைத்துவை.

உங்களுடைய பூட்டன்மார் குளிப்பதற்கும் தோளில் துண்டு போடுவதற்கும் தடைவிதிக்கப்பட்டபோது அதை எதிர்க்க வழிதெரியாது அவர்கள் அடங்கிப்போனார்கள். உங்களுடைய தாத்தாமாரும் தந்தைமாரும் தோளில் போடும் சால்வைகளை வாங்கினார்கள். ஆனால் அதைத் தோளில் போட்டுக்கொண்டு வெளியில் செல்வதற்கு வழியற்றவர்களாக வழிகாட்டுபவர்கள் அற்றவர்களாக இருந்தார்கள். துரவைத் தோண்டிய அவர்களிடம் அதைக் கிணறாகக் கட்டுவதற்கு வசதி இருக்கவில்லை. அவர்களும் ஒருவகையில் இதெல்லாம் தலைவிதி என்று அடங்கிப் போனார்கள்.

இன்று உங்களிடம் எல்லாம் இருக்கிறது. பல வேட்டிகளையும் பல சேலைகளையும் வாங்கக் கூடிய அளவுக்குப் பொருளாதார வசதி உங்களுக்கு இருக்கிறது. இன்று நீங்கள் தெரியமாகத் தோளில் துண்டைப் போட்டுக்கொண்டு வெளியில் போகலாம். சேட்டு கூட போட்டுக்கொண்டு போகலாம். பெண்கள் மேலாடைகளை அணியலாம். ஆனால் நீங்கள் இதையெல்லாம் செய்யக் கூடாது என்று ஒரு கூட்டம் சொல்லிக்கொண்டுதான் இருக்கிறது. அவர்களுக்குப் பயந்து சில இடங்களிலே அவர்கள் உங்களை மிரட்டும் போது நீங்கள் தோளிலுள்ள துண்டை எடுத்து கக்கத்தில் வைத்துக்கொண்டு செல்கிறீர்கள்.

உங்களை ஆலயங்களுக்குள் செல்லக் கூடாது என்றும் உணவுகங்களில் சமத்துவமாக அமர்ந்து உணவுண்ணக் கூடாது என்றும் அந்தக் கூட்டம் தடுத்துக் கொண்டுதான் இருக்கிறது.

இந்த நிலைமை உங்களுடைய பிள்ளைகளுக்கும் இருக்க வேண்டுமா? அவர்களும் போத்தவில் தான் தேத்தண்ணி (தேந்தீர்) குடிக்கவேண்டுமா? உங்களுடைய பிள்ளைகளுடைய காலத்தில் இந்தக் கொடிய அடக்குமுறை முற்றாக ஒழிக்கப்பட்டிருக்க வேண்டும். அதற்காக நீங்கள் இப்போது போராடவேண்டும். அதற்கு முதலில் நீங்கள் பொருளாதார ரீதியாக விடுதலை பெறவேண்டும். உங்களுக்கும் உங்களுக்கு முத்த தலைமுறையினருக்கும் மறுக்கப்பட்ட கல்வியை நீங்கள் உங்களது பிள்ளைகளுக்குப் பெற்றுக்கொடுக்க வேண்டும். பொருளாதாரமும் கல்வியும் மட்டும் தான் நீங்கள் மற்றவர்களுக்குச் சரித்தர் சமானமாக வாழ்வதற்கு உங்களுக்குக் கைகொடுக்கும் என்பதை மறந்துவிடாதீர்கள்' என்று பேசியிருந்தார்.

அந்தப் பேச்சு கொம்யூனிஸ்ட் கட்சிப் பத்திரிகையில் வந்திருந்தது. அதை எனது தந்தை முக்கியமான ஆவணத்தைப் போன்று பத்திரப்படுத்தி வைத்து அடிக்கடி என்னை எடுத்துப் படிக்குமாறு சொல்வார். அதனால் இந்தச் சொற்பொழிவு எனக்கு மனப்பாடமாகிவிட்டது.

இங்கிலாந்தின் ஒக்ஸ்போர்ட் பல்கலைக்கழகத்தில் பொருளாதாரத்தில் உயர் பட்டப்படிப்பு படித்திருந்த பொன்.கந்தையா அங்கிருந்து தாயகம் திரும்பியபோது துடிப்புள்ள ஒரு இளம் கொம்யூனிஸ்ட்டாக இருந்தார்.

அவரது காலகட்டத்தில் பிரித்தானிய ஒக்ஸ்போர்ட் பல்கலைக்கழக உயர் கல்வியை முடித்துவிட்டுத் தாயகம் திரும்பிய ஏனைய யாழ் மையவாத அதிகார வர்க்கத்தினரின் வாரிசுகளைப் போல தனது படிப்பையும் பட்டத்தையும் அவர் தனது சமூக அந்தஸ்தைப் பிரதிபலிப்பதற்கான கருவியாக அல்லது தனது பிழைப்புக்கான மூலதனமாகப் பயன்படுத்த அவர் விரும்பவில்லை. மாறாகத் தான் கற்ற கல்வியைக் கொண்டு தாயகத்தில் தான் வாழ்ந்த சூழலை அந்தச் சூழலில் வாழ்ந்த மக்களை அவர் மாற்ற விரும்பினார்.

அரசியல் என்பது வெறும் மேடைப்பேச்சல்ல-அது அடிமட்ட மக்களிடத்தில் களப்பணி செய்வதில் இருந்து ஆரம்பிக்க வேண்டும் என்பதை அவர் செயலில் செய்து காட்டினார்.

அழுவதும் தொழுவதும் அடங்கிக் கிடப்பதும் தமக்கு விதிக்கப்பட்டிருந்த விதியென்றிருந்த மக்களை எழுவதும் நிமிஸ்வதும் எதிர்த்து நிற்பதும் அதன் மூலம் அடக்குமுறைகளைத் தகர்த்தெறிவதும் சாத்தியம் என்றும் அது எழுதப்பட வேண்டிய புதிய விதி என்றும் அவர் உணர வைத்தார்.

சிறீலங்காவின் வெஸ்ட்மினிஸ்டர் மொடல் ஒற்றையாட்சி நாடாஞ்சுமன்ற அமைப்புக்குள் சிங்கள அதிகார வர்க்கத்துடன் பேரம் பேசுவதன் மூலம் தமிழ்மீழ் பெற்றுவிடலாம் என்று யாழ் மேட்டுக்குடி அதிகாரவர்க்கம் கூறியதை நிராகரித்துப் போவியான இலங்கை தேசியம் பேசும் இந்த ஆட்சிமுறையைத் தூக்கி எறிந்து தேசிய இனங்களின் கயநிர்ணய உரிமையை அங்கீகரிக்கும் மாற்று ஆட்சிமுறையை உருவாக்குவதன் மூலம்தான் ஒடுக்கப்படும் தமிழ் மக்கள் தங்களது உரிமைகளை வென்றெடுக்க முடியும் என்று அவர் வாதிட்டார்.

தமிழர்கள் கை கோர்க்க வேண்டியது சிங்கள அதிகார வர்க்கத்தால் ஒடுக்கப்படும் சிங்களப் பாட்டாளி மக்களுடனேயே அன்றித் தங்களது அதிகாரத்தைத் தக்க வைப்பதற்காகப் பெளத்த சிங்களத் தூய்மை வாதத்தைக் கையில் எடுத்துள்ள சிங்கள இனவாதிகளுடன் அல்ல என்றும் அவர் எடுத்துரைத்தார்.

சிங்கள அதிகார வர்க்கம் ஆட்சியமைக்கத் துணை போவதும் அந்த ஆட்சியை வலுப்படுத்த உதவுவதும் எதிர்காலத்தில் அந்த அமைப்பு தமிழர்களுக்கு எதிரான சர்வவல்லமை படைத்த பேரினவாத அமைப்பாக மாறும் என்றும் அவர் எச்சரித்தார்.

பொன். கந்தையா அரசியவில் பிரவேசித்த காலகட்டத்தில் யாழ்க் குடாநாடு முழுவதும் சாதி வெறி கோலோச்சிக் கொண்டிருந்தது. தீண்டாமைப் பேய் பட்டி தொட்டி எங்கும் தாண்டவமாடிக் கொண்டிருந்தது.

சவிரக்கமற்ற சுரண்டலும் சட்ட ரீதியாக உலகளவில் ஒழிக்கப்பட்ட அடிமைக் குடிமை முறையும் யாழ்ப்பாணக் குடாநாட்டில் பகிரங்கமாகக் கடைப்பிடிக்கப்பட்டு வந்தன.

பிரித்தானிய அரசு இதுபற்றி ஆராய்வதற்காக சோல்பரி பிரபு தலைமையில் ஒரு ஆணைக்குழுவை நியமிக்க முற்பட்டபோது யாழ் அதிகார வர்க்கத்தைப் பிரதிநிதித்துவப்படுத்தும் 48 அமைப்புக்கள் இது தேச வழிமை சட்டத்துக்கு எதிரானது என்று எதிர்ப்பு தெரிவித்திருந்தன. தமிழ் மக்களுடைய நாடாளுமன்றப் பிரதிநிதியாக இருந்தவர்கள் இந்த ஆணைக்குழு அமைக்கப்படுவதைத் தடுப்பதற்குத் தங்களாலான அனைத்து முயற்சிகளையும் செய்தார்கள்.

இதையும் மீறி அந்த ஆணைக் குழு அமைக்கப்பட்டு உண்மை நிலையை அறிவதற்கு சோல்பரி பிரபு யாழ்ப்பாணத்துக்கு விஜயம் செய்த போது, யாழ் அதிகார வர்க்கம் அவருக்குப் பிரமாணத்தான் வரவேற்றபைக் கொடுத்து யாழ்ப்பாணம் நல்லூர் பருத்தித்துறை முதலான நகரப்பகுதிகளுக்கு அழைத்துச் சென்று காண்பித்துவிட்டு அவரைத் திசைதிருப்பப் பார்த்தது.

இது வன்னியில் யுத்தம் முடிந்த பின்னர் மகிந்த ராஜபக்ஷ அரசாங்கம் வன்னி மக்களின் உண்மை நிலையை அறிய அங்கு செல்லும் வெளிநாட்டுப் பிரதிநிதிகளை மேனதாளம் முழங்க மாலை மரியாதையுடன் வரவேற்றுத் தாங்கள் விரும்பிய இடங்களுக்கு மட்டுமே அழைத்துச் சென்று காட்டுவதற்கு ஒப்பானதாகவே இருந்தது.

‘யாழ்ப்பாணத்தில் வெளியில் சொல்வது போல சாதிய முரண்பாடுகளோ ஏற்றத்தாழ்வுகளோ இல்லை என்று காட்ட முயன்ற இவர்களின் இந்தக் கபடத்தைத்தைச் சிறுபான்மைத் தமிழர் மகாசபையைச் சேர்ந்த எம்.சி. சுப்பிரமணியம், ஜேம்ஸ், வீ.ரி. கணபதிப்பிள்ளை ஆகியோர் பருத்தித்துறை வாடிவீட்டில் (அரச விருந்தினர் விடுதி) தங்கியிருந்த சோல்பரி பிரபுவுக்கு எடுத்துச் சொல்லி அவரை நெல்லியடியிலுள்ள கன்பொல்லைக் கிராமத்துக்கு நேரடியாக அழைத்துச் சென்று காண்பித்தனர்.

சோல்பரி பிரபு யாழ்ப்பாணத்துக்கு விஜயம் செய்வதற்கு இரண்டு நாட்களுக்கு முன்னர் தான் அந்தக் கிராமம் சாதி வெறியர்களால் தீக்கிரையாக்கப்பட்டிருந்தது. முதியவர்கள் பெண்கள் குழந்தைகள் என்று வயது பால் வேறுபாடின்றி அங்கிருந்த மக்கள் சாதி வெறியர்களால் தாக்கப்பட்டிருந்தனர். அதைவிட அந்தக் கிராமம் எந்தவித அடிப்படை வசதிகளும் செய்து கொடுக்கப்படாமல் ஒதுக்கி வைக்கப்பட்டிருந்தது.

இதை நேரில் பார்த்து விசனமடைந்த சோல்பரி பிரபு அந்தக் கிராமம் தீக்கிரையாக்கப்பட்டதற்கு என்ன காரணம் என்று அங்கிருந்த அரச அதிகாரிகளை வினவினார்.

மேட்டுக்குடி அதிகார வர்க்கத்தைச் சேர்ந்த அந்த அதிகாரிகள் அது அந்தக் கிராமத்தைச் சேர்ந்தவர்களுக்குள் ஏற்பட்ட தனிப்பட்ட பகையால் நேர்ந்ததென்றும் குடிகாரர்களான அவர்கள் குடித்துவிட்டுத் தங்களுக்குள் மோதிக்கொண்டு குடிசைகளையும் ஏரித்துவிட்டதாகக் கூசாது பொய் சொன்னார்கள்.

பாதிக்கப்பட்ட அந்த கன்பொல்லை கிராம மக்கள் இந்த அக்கிரமத்தைப் பார்த்து வாய்டைத்து நின்றபோது சோல்பரி பிரபுவை அங்கு அழைத்துச் சென்ற சிறுபான்மைத் தமிழர் மகாசபை பிரதிநிதிகள் அந்த அதிகாரிகள் பொய் சொல்கிறார்கள் என்றும், சாதி வெறியர்களான இவர்கள் ஒருபோதும் நீதியாக நடந்து கொள்வதில்லை என்றும் அவருக்கு எடுத்துரைத்தனர்.

‘ஜயா இவர்கள் இங்கிருப்பவர்கள் இல்லை. இங்கிருக்கும் உண்மை நிலை இவர்களுக்குத் தெரியாது. இவர்கள் இந்தக் கிராமத்தவர்கள் சொல்வதை வைத்துக் கொண்டு உங்களுக்குத் தவறான தகவலைத் தருகிறார்கள்’ என்று அந்த மேட்டுக்குடி அதிகாரிகள் அதற்கு விளக்கம் கூறியபோது ‘இல்லை ஜயா இவர்கள் சொல்வது தான் பொய் அவர்கள் சொல்வது உண்மை’ என்று ஒரு இளைஞர் குறுக்கிட்டு பதில் சொன்னார்.

அவர் வேறு யாருமல்ல பொன். கந்தையாவே தான்.

அவரது சுத்தமான ஆங்கில உச்சரிப்பைப் பார்த்து சோல்பரி பிரபு வியந்த போது, ‘அந்தப் பிரதேசத்தைச் சேர்ந்த தான் ஒக்ஸ்போர்ட் பல்கலைக்கழகத்தின் பட்டதாரி என்று அவருக்குத் தன்னை அறிமுகப்படுத்திக் கொண்ட பொன். கந்தையா யாழ்ப்பாணக் குடாநாட்டில் நிலவும் சாதிக் கொடுமைகள் பற்றியும் அவை ஒழிக்கப்படவேண்டியதன் அவசியம் பற்றியும் விபரமாக எடுத்துக் கூறினார்.

தீண்டாமையும் பாகுபாடும் தனிமனிதர்கள் மீது மட்டு மல்லாமல் அவர்கள் வாழும் கிராமங்கள் மீதும் காட்டப்படுவதாகவும் அதற்கு கன்பொல்லை கிராமம் ஒரு எடுத்துக்காட்டு என்றும் அவர் குறிப்பிட்டார்.

கன்பொல்லை போன்ற கிராமங்களுக்கு மின்சாரம், சுத்தமான குடி தண்ணீர், அடிப்படை மருத்துவ வசதிகள், கல்வி வசதிகள், போக்குவரத்து வசதிகள் என்பன திட்டமிட்டு மறுக்கப்படுவதையும் அவர் சுட்டிக்காட்டினார்.

கரவெட்டி பகுதியில் உள்ள ஒரு பொதுக் குளத்தில் கன்பொல்லை கிராமத்து இளைஞர்கள் சிலர் குளித்ததாலேயே அவர்களுகு கிராமம் எரியுட்டப்பட்டதாகவும் அந்தக் கிராம மக்கள் தாக்கப்பட்டதாகவும் இதற்கான முறைப்பாட்டைக் கூட பதிவதற்குக் காவல்துறையினரும் அரசு அதிகாரிகளும் மறுத்துவருவதையும் அவர் அம்பலப்படுத்தினார்.

இதைக் கேட்டுக் கோபமடைந்த சோல்பரி பிரபு அங்கு வந்திருந்த யாழ் அரசாங்க அதிபரிடம் இது பற்றி உடனடியாக விசாரணை நடத்தி அரசாங்கத்துக்கு அறிக்கை சமர்ப்பிக்குமாறு உத்தரவிட்டுவிட்டு அங்கிருந்து புறப்பட்டார்.

சோல்பரி பிரபுவை வமாற்றி அவரது தலைமையிலான ஆணைக்குமுறையும் சமாளித்துவிடலாம் என்று நினைத்திருந்த யாழ்ப்பாண அதிகார வர்க்கத்துக்கு இந்தச் சம்பவம் பேரிடியாக அமைந்துவிட்டது.

சரளமான ஆங்கிலத்தில் யாழ்ப்பாணக் குடாநாட்டில் நிலவும் உண்மை நிலைமைகளை சோல்பரி பிரபுவுக்கு எடுத்துரைத்த பொன். கந்தையா மீது அவர்களுக்கு அளவிட முடியாத ஆத்திரம் ஏற்பட்டது. அவரை ஒரு துரோகியாகவே அவர்கள் பார்த்தார்கள்.

‘ஒரு சத்த வெள்ளாளன் ஒருபோதும் கீழ்ச்சாதி நாய்களுக்காக வக்காலத்து வாங்க மாட்டான்’ என்று அவர்மீது வசைபாடினார்கள். கன்பொல்லை கிராமத்துக்கு வந்திருந்த மேட்டுக்குடி சண்டியர்கள் அவரை அடிக்கச் சென்றார்கள்.

கன்பொல்லை கிராமத்து இளைஞர்களும் அந்தச் சாதி வெறியர்களைத் தடுத்து பொன். கந்தையாவைக் காப்பாற்றுவதற்காகக் கத்தி, கோடாரி போன்ற ஆயுதங்களைத் தாக்கியவாறு திரண்டார்கள்.

நிலைமை விபரீதமாகப் போவதைக் கண்ட பொன். கந்தையா கன்பொல்லை இளைஞர்களை அமைதியாக இருக்கும்படி சொல்லிவிட்டுத் தன்னை அடிக்க வந்த மேட்டுக்குடி சண்டியர் தலைவனின் தாடையில் ஒங்கி ஒரு குத்து குத்தியதோடு அவனது கையைப் பிடித்து மடக்கி அவனை நிலத்தில் குப்புற விழுத்தினார்.

நெல்லியடிப் பகுதி சண்டியன் என்று பெயரெடுத்திருந்த அவன் பற்கள் உடைந்து வாயில் இருந்து இரத்தம் வழிய மண்கெளவிய அந்தக் காட்சியைப் பார்த்து ஏனைய சண்டியர்களும் அவர்களை அழைக்கு வந்த சாதிமான்களும் திகைத்துப் போய் நிற்க, ‘நான் லண்டனில் அரசியலும் பொருளாதாரமும் மட்டும் படிக்கவில்லை. குத்துச் சண்டையும் பழகியிருக்கிறேன். இத்தோடை உந்த அடிக்கிறது வெட்டுகிறது வெருட்டிறநு எல்லாத்தையும் விடுங்கோ’ என்று பொன். கந்தையா கோபமாகச் சொன்னார்.

அவருக்கு அந்தச் சண்டியர்கள் கோபத்தில் கைவைக்க அது சோல்பரி பிரபுவின் காதுக்கு எட்டினால் பிரச்சனையாகிவிடும் என்று பயந்த மேட்டுக்குடி கனவான்கள் இடையில் புகுந்து சண்டியர்களை ஒப்புக்குத் திட்டி அனுப்பி வைத்தார்கள்.

பொன். கந்தையாவும் கன்பொல்லை இளைஞர்களைப் பார்த்து ‘நீங்கள் எப்பவும் அடிதடி வெட்டுக்கொத்தில் சடுபடுகிற வன்முறையாளர்களாக இருக்க வேண்டும் என்றுதான் அவர்கள் மேட்டுக்குடியினர்’ விரும்புகிறார்கள். நீங்கள் எடுத்ததற்கெல்லாம் சண்டை பிடிக்கிறது, தேவையில்லாத விடயங்களுக்கெல்லாம் ஆயுதங்களைத் தூக்கிறது எல்லாத்தையும் இனியாவது நிப்பாட்டுங்கோ, நீங்கள் செய்ய வேண்டிய வேலைகள் நிறைய இருக்கு’ என்று கூறிவிட்டுச் சென்றார்.

பொன். கந்தையாவிடம் அடிவாங்கி அவமானப்பட்டுத் திரும்பிய மேட்டுக்குடி சண்டியர் தலைவன் நிறைய மது அருந்திவிட்டு நெல்லியடிச் சந்தியில் இருந்த சங்குனி கடைக்கு (மலையாளி ஒருவரின் தேநீர் கடை) முன்னால் நின்று அந்த வழியால்

செல்வோரைத் தூசன் வார்த்தைகளால் திட்டி இம்ரித்து அட்டகாசம் பண்ணிக் கொண்டிருந்தான். அவனை அவனது அடிப்பொடிகள் சமாதானப்படுத்த முயன்று கொண்டிருந்தனர்.

அந்த நேரம் பார்த்து கன்பொல்லை கிராமத்துக்கு வந்திருந்த சிறுபான்மைத் தமிழர் மகாசபையைச் சேர்ந்த எம்.சி. சுப்பிரமணியம், ஜேம்ஸ், வீ.ரீ. கணபதிப்பிள்ளை ஆகியோர் யாழ்ப்பாணத்துக்குத் திரும்பிச் செல்வதற்குப் பேருந்து எடுப்பதற்காக நெல்லியடிச் சந்திக்கு வந்தனர்.

அப்போது சங்குனி கடையில் இருந்து தேநீர் அருந்திக் கொண்டிருந்த சாதி வெறியர்கள் 'டெய் உவங்கள் தாண்டா உந்தக் கீழ்ச் சாதி நாய்களின்டை தலைவர்கள். உவங்களை அடித்துக் கொல்லுங்கோடா' என்று கத்தினார்கள்.

ஏற்கனவே கோபத்தில் அங்கிருந்து அட்டகாசம் செய்து கொண்டிருந்த மேட்டுக்குடி சண்டியர் கூட்டம் அவர்கள் மூவரையும் அடித்து உதைத்து சித்திரவதை செய்ததோடு அவர்கள் கட்டியிருந்த வேட்டியையும் உருவி அதைக் கொண்டு அவர்களை அங்கிருந்த மின் கம்பத்தில் கட்டி வைத்தது.

அத்துடன் அவர்கள் மீது மண்ணெண்ணையை ஊற்றி உயிருடன் எரித்துக் கொல்வதற்கும் அந்தச் சாதிவெறிக் குண்டர்கள் தயாரானார்கள்.

இன் குறிப்பு:- (1949 இல் நடந்த இந்தச் சம்பவம் தங்களது அரசியல் அசிங்கத்தையும் கபடத்தனத்தையும் வெளிக்கொண்டு வந்துவிடும் என்பதால் யாழ் மேட்டுக்குடி அரசியல்வாதிகளால் மூடிமறைக்கப்பட்டுவிட்டது. ஏற்கனவே தோழர் டானியல் மட்டும் ஒரு தடவை இதைத் தனது அனுபவக் குறிப்பில் எழுதியிருந்தார். இந்தச் சம்பவத்தை நேரடியாகப் பார்த்த சாட்சியான எனது அப்பு இதை எனக்கு ஏற்கனவே சொல்லியிருந்தார். அந்தப் பகுதியைச் சேர்ந்த மறைந்த பொதுவுடைமைக் கட்சித் தோழர் சிவராசாவும் 1990 களில் இதைப்பற்றிச் சொல்லியிருந்தார்)

17

சாதி வெறிக் குண்டர்கள் சிறுபான்மைத் தமிழர் மகாசபை பிரதிநிதிகளை முற்றுகையிட்டுத் தாக்குவதைக் கண்ட கன்பொல்லை இளைஞர்கள் அவர்களை மீட்பதற்குத் தங்களது ஆட்களைத் திரட்டிவருவதற்குத் தங்கள் கிராமத்தை நோக்கி ஒடினார்கள். சிலர் ஒடிச் சென்று பொன். கந்தையாவுக்கும் தகவல் தெரிவித்தார்கள்.

அவரும் தன்னுடன் பேசிக்கொண்டிருந்த இளைஞர்கள் சிலரையும் அழைத்துக் கொண்டு நெல்லியடிச் சந்திக்கு விரைந்தார்.

அதிர்ஷ்டவசமாக அதற்குள் காரணாவாய் பகுதியில் இடம்பெற்ற மரணவிசாரணை ஒன்றுக்காகக் காவல்துறையினரோடு அவர்களது வாகனத்தில் அவ்வழியால் சென்ற மருத்துவர் பஸ்தியான் என்பவர் தலையிட்டு அவர்கள் மூவரையும் காப்பாற்றினார்.

அதற்குள் பொன். கந்தையாவும் அங்கு வந்துவிட இந்தச் சம்பவத்துக்குக் காரணமான மேட்டுக்குடியினரால் காவல்துறைக்கு கையூட்டு கொடுக்கு நிலைமையைச் சமாளிக்க முடியவில்லை.

சற்றில் குண்டர் படைத்தலைவன் அவனது சகாக்கள் மூவர் சங்குனிகடையில் இருந்து அவர்களை ஏவிவிட்ட மூவர் என்று 7 பேர் கைது செய்யப்பட்டுப் பருத்தித்துறை நீதிமன்றத்தில் நிறுத்தித் தண்டிக்கப்பட்டனர்.

அவர்களுக்கு என்ன தண்டனை கொடுக்கப்பட்டது என்ற விபரம் தெரியவில்லை.

ஆனால் இந்தச் சம்பவம் தான் பொன். கந்தையா தீவிரமான அரசியலில் ஈடுபடுவதற்குக் காரணமாக அழைந்தது.

ஒரே இந்தைச் சேர்ந்த ஒரே மொழியைப் பேசுகின்ற ஒரே கலாச்சாரப் பண்பாட்டு மூலத்தைக் கொண்ட மக்களை அதே இந்தைச் சேர்ந்த ஒரு சாரார் உயிரோடு தீயிட்டு எரித்துக்கொல்லும் அளவுக்கு வெறிபிடித்து அலைகிறார்கள் என்றால் அதற்குக் காரணமான அந்தச் சாதி முறையை ஒழிக்கப்பட வேண்டும் என்ற எண்ணம் அவருக்குள் எழுந்தது.

சிங்கவர்களும் சிங்களக் கட்சித்தலைவர்களும் தவிர்களின் எதிரிகள் என்று மேடைகளில் முழங்கிவிட்டு யாழ்க் குடாநாட்டுக்கு வரும் ஆளும் கட்சி (ஐக்கிய தேசியக் கட்சி-அப்போது சிற்லங்கா சுதந்திரக் கட்சி உருவாகவில்லை) பிரமுகர்களையும் அவர்களது பரிவாரங்களையும் மாலை மரியாதையோடு வரவேற்று உபசரிக்கும் அதேநேரம் தங்களுடைய இந்தைச் சேர்ந்த தாங்கள் பேசுகின்ற அதே மொழியைப் பேசுகின்ற ஒரு சாராரை ஆள் வைத்து அடிப்பிக்கும்-அவர்களது தலைவர்களை உயிரோடு எரிப்பிக்கத் துணியும் யாழ் மேட்டுக்குடித் தலைவர்களின் அயோக்கியத்தனக்களைத் தோலுரித்துக் காட்டவேண்டிய நேரம் வந்துவிட்டதாகவும் அவர்களுதினார்.

முதல் வேலையாக ஆண்டான் அடிமை முறையிலான இந்தச் சமூக அமைப்பு மாற்றப்பட வேண்டும், தீண்டாமைக் கொடுமை ஒழிக்கப்பட வேண்டும் என்ற கருத்தியல் உடன்பாடு கொண்ட படித்த இளைஞர்களை அவர் ஒன்று திருட்டினார்.

அதன் பின்னர் கிழக்கே வல்லிபுரக்குறிச்சி மற்றும் சந்தாதோட்டத்தில் ஆரம்பித்து மேற்கே கம்பர்மலை கெருடாவில் தெற்கே கன்பொல்லை, கரணாவாய் ஸநாகப் பருத்தித்துறை நாடாளுமன்றத் தொகுதியில் சாதிவெறியால் பாதிக்கப்பட்ட அனைத்து கிராமங்களுக்கும் அவர் சென்றார்.

ஒவ்வொரு கிராமத்திலும் வாழும் மக்களின் வாழ்நிலை மற்றும் அவர்கள் எதிர்நோக்கும் பிரச்சனைகளைப் பட்டியலிட்டார். அந்த கிராமங்களில் உள்ள வளங்கள் என்ன? அவை யாருடைய கைகளில் இருக்கின்றன? அவற்றை அந்த கிராம மக்கள் பயன்படுத்த தடையாக இருக்கக் கூடிய காரணிகள் என்ன? என்பவற்றையெல்லாம் அவர் ஆராய்ந்தார்.

பொதுவாக அந்தக் காலகட்டத்தில் வடமராட்சி (அப்போது ஒன்றுபட்ட பருத்தித்துறை நாடாளுமன்றத் தொகுதி) பிரதேசத்தில் வெள்ளாளர்களுக்கு அடிமைச் சேவகம் செய்யத்தக்க விதத்திலேயே சமூகப் பொருளாதாரக் கட்டமைப்பு உருவாக்கப்பட்டு அது தேச வழமைச் சட்டத்தின்கீழ் வழுப்படுத்தப்பட்டிருந்தது.

கிராம அமைப்புக்களில்கூட வெள்ளாளர்களின் குடியிருப்புகள் போக்குவரத்து வசதி குடிநீர் வசதி முதலான அனைத்து அடிப்படை வசதிகளும் உள்ள இடங்களில் அமைக்கப்பட்டிருந்தது. பஞ்சமர்கள் எனப்படும் சாதிரியாக ஒடுக்கப்பட்ட மக்களின் குடியிருப்புகள் ஊரின் ஒதுக்குப்பற்றிலுள்ள சதுப்பு நிலங்கள் அல்லது தரிசு நிலங்களில் அமைக்கப்பட்டிருந்தன. பெரும்பாலும் இந்தக் குடியிருப்புகள் போக்குவரத்து வசதியற்ற குச்சொழுங்கை (சிறுபாதை)களை மட்டுமே கொண்டிருந்தன. சுத்தமான குடி தண்ணீர் கூட இந்தக் குடியிருப்புகளில் கிடைப்பதில்லை.

நிலக்கிழார்கள் எனப்படும் ஒவ்வொரு வெள்ளாளக் குடும்பத்துக்கும் பஞ்சமர் குடும்பங்கள் தொண்டுழியம் செய்வது கட்டாயமாக்கப்பட்டிருந்தது.

ஒரு வெள்ளாளரின் நிலத்தை வாரம் எனப்படும் குடிமைக் குத்தகைக்கு (குடிமைக் குத்தகை என்பது நிலத்தை உழுது விதைக்கும் பஞ்சமர் அந்த நிலத்தில் விளையும் விளைச்சலில் அரைவாசியை

நிலவுடமையாளருக்குக் கொடுக்க வேண்டும். இது சில இடங்களில் முன்றில் ஒரு பங்காக இருந்தது.) எடுக்கும் பஞ்சமர் குடும்பம் ஒவ்வொரு நாளும் அந்த வெள்ளாள நிலக்கிழாரின் வீட்டுக்குச் சென்று அவர்களது ஆடு மாடு முதலான கால் நடைகளைப் பராமரிக்க வேண்டும். அவற்றுக்கு உணவு கொடுக்க வேண்டும். இதைவிட ஒலை வெட்டுவது, கதியால் (மரக்குச்சிகள்) வெட்டுவது, வேலி அடைப்பது என்று அவ்வப்போது அவர்களுக்குத் தேவையான வேலைகளைக் கூவியின்றிச் செய்து கொடுக்க வேண்டும். பஞ்சமர் குடும்பப் பெண்கள் அந்த நிலக்கிழாரின் வீட்டு முற்றங்களை ஒவ்வொரு நாள் காலையிலும் கூட்டிப் பெருக்கித் தண்ணீர் தெளிக்க வேண்டும்.

கோவியர் சாதிப் பெண்கள் அவர்கள் வீட்டுக்கு வந்து பாத்திரம் கழுவிக் கொடுப்பது, அரிசி மா இடித்துக் கொடுப்பது, நெல்லு குத்திக் கொடுப்பது முதலான வேலைகளைச் செய்து கொடுக்க வேண்டும். பஞ்சமர் சாதிப் பெண்கள் இந்த வேலைகளைச் செய்து கொடுக்க வேண்டும். அனுமதிக்கப்படாததால் கோவியர் சாதிப் பெண்கள் இதைச் செய்தார்கள். நாவிதர்கள் அவர்கள் வீட்டுக்கு வந்து சவரம் செய்ய வேண்டும் அல்லது முடி வெட்ட வேண்டும். வெள்ளாளருக்கு முடி வெட்டும் நாவிதர் ஏனைய சாதியினருக்கு முடி வெட்டுவது தடை செய்யப்பட்டிருந்தது.

வண்ணார் எனப்படும் சலவைத் தொழிலாளர்களும் வெள்ளாளர் வீட்டுக்கு வந்து அழுக்குத் துணிகளை எடுத்துச் சென்று சலவை செய்துவிட்டுக் கொண்டுவந்து கொடுக்க வேண்டும். அவர்களும் ஏனைய சாதியினருக்குச் சலவை செய்ய தடை விதிக்கப்பட்டிருந்தது.

வெள்ளாள நிலக்கிழார் வீட்டுப் பெண்ணுக்குத் திருமணம் நடக்கும் போது அவளுடைய தீநன் வரிசையில் (வரத்தசணை) அவளது தாய் வீட்டில் சேவகம் செய்த நளவர் அல்லது பள்ளர் சாதிப் பெண் ஒருவரையும் கோவியர் சாதிப் பெண் ஒருவரையும் சேர்ப்பது கட்டாயமாக்கப்பட்டிருந்தது. அது போலவே ஒரு நளவர் அல்லது பள்ளர் அந்தத் திருமணத்துக்குக் கொடுக்கப்பட்ட சீர்வரிசைகளைத் தடி ஒன்றின் இரு முனைகளிலும் கட்டித் தொங்கவிட்டவாறு காவிச் செல்ல வேண்டும் (இது கா காவுதல் என்று அழைக்கப்பட்டது).

அடுத்து ஒரு வெள்ளாள நிலக்கிழார் வீட்டில் மரணம் நிகழும் போது அந்த உடலத்தைச் சுடுகாட்டுக்குக் கொண்டு செல்லும் வரை பராமரிப்பதற்கு கோவியர் சாதியைச் சேர்ந்த ஒரு ஆணும் பெண்ணும் உடனடியாக அங்கு செல்வது எழுதப்படாத விதியாக இருந்தது.

அடுத்து இறந்தது ஆணாக இருந்தால் நாவிதர் வந்து முகச்சவரம் செய்யவேண்டும்.

சலவைத் தொழிலாளி விரைந்து வந்து இறந்தவர் போட்டிருந்த துணிகளை எடுப்பது, வெள்ளை கட்டுவது முதலான தனது கடமைகளைச் செய்துவிட்டு அந்த உடலம் சுடுகாட்டுக்கு எடுத்துச் செல்லப்படும் வரை இழுவ நடந்த வீட்டின் ஒரு மூலையில் குந்தி இருக்க வேண்டும்.

உடலத்தைச் சுடுகாட்டுக்கு எடுத்துச் செல்வதற்கு முன்னர் நளவர்கள் அல்லது பள்ளர்கள் அந்த உடலத்தை ஏரிப்பதற்கான விறகுகட்டைகளைச் சேகரித்துச் சிதையை அமைத்துத் தயார் நிலையில் வைத்திருக்க வேண்டும்.

பின்னர் பள்ளர் அல்லது நளவர் சாதிப் பெண்கள் குடமுதி குரவை எழுப்பி முன்செல்ல பறையர்கள் பறையடித்துச் செல்ல வண்ணார நிலபாவாடை (துணியை நிலத்தில் விரித்துச் செல்வது) விரித்துச் செல்ல நாவிதர் நவதானியத்தை வழியெங்கும் தூவிச் செல்ல நான்கு கோவியர்கள் உடலம் வைக்கப்பட்ட பாடையைத் தூக்கிச் செல்ல இன்னும் நான்கு கோவியர்கள் மேலாக்குப் பிடிக்க கொள்ளிச் சட்டி தூக்கி வரும் ஏனைய சொந்த பந்தங்களும் அதன் பின்னால் அணிவகுத்துவர நடக்கும் அந்த மரண ஊர்வலம் அடிமை முறையின் அப்பட்டமான வெளிப்பாடாக இருந்தது.

யாழ்க் குடாநாடு முழுவதும் வானம் பார்த்த விவசாயமே செய்யப்பட்டது. அதாவது மழை பெய்தால் பயிர் விளையும். மழை பெய்யாது விட்டால் பயிர் கருகிவிடும். மழை பெய்து பயிர் நன்றாக விளையும் போது மன மகிழ்ச்சியோடு வார நெல்லைப் (குத்தகை) பெற்றுக் கொள்ளும் நிலக்கிழார்கள் மழை பொய்க்கு நெல் விளைச்சல் குறையும் போது நியாய தர்மத்தோடு நடந்து கொள்வதில்லை. மழை பெய்து பயிர் விளைந்த காலத்தில் எவ்வளவு மூடை நெற்களை அவர்கள் (நளவர், பள்ளர்) கொடுத்தார்களோ அதேயளவு நெல் மூடைகளைக் கொடுக்கும்படி வற்புறுத்தப்படுவார்கள். இதை எதிர்த்துக் கேட்டால் அந்த நிலத்தைப் பறித்து மற்றொருவருக்கு வாரத்துக்குக் கொடுத்துவிடுவார்கள். இதனால் பலர் வறட்சிக் காலத்தில் தங்கள் உழைப்பு முழுவதையும் நிலக்கிழார்களுக்கு வாரிக் கொடுத்துவிட்டுப் பட்டினியில் வாடிய சம்பங்கள் நிறையவே இருந்தன.

சமூக வன்முறையைத் திணிப்பது பொருளாதார அடக்கு முறையைத் திணிப்பது என்ற இரண்டு முனைகளில் இந்தச் சைவ

வெள்ளாளிய அதிகார வர்க்கம் பஞ்சமர்கள் மீதான தங்களது பிடியைத் தக்க வைத்திருந்தது. சமூக வன்முறையைத் தினிப்புதலன் மூலம் பஞ்சமர்கள் ஒருங்கிணைவதும் எழுச்சி பெறுவதும் தடுக்கப்பட்டது.

பொருளாதார அடக்குமுறையைத் தினித்ததன் மூலம் அவர்கள் மத்தியில் உபரி (தேவையை மிஞ்சிய இருப்பு) உருவாகாமலும் அது மூலதனத் திரட்சியாக மாறி அவர்கள் பொருளாதார ரியாக வளர்ச்சி பெறாமலும் தடுக்கப்பட்டது.

இந்தச் சரண்டல் முறையைத் தகர்த்தெறிவதன் மூலம்தான் தமிழ்ச் சமூகத்தில் அடிப்படை மாற்றத்தைக் கொண்டுவர முடியும் என்று பொன். கந்தையா உறுதியாக நம்பினார்.

இது தான் அந்தக் காலத்தில் தமிழ் தமிழீழம் என்று கூறிக்கொண்டு பம்மாத்து அரசியல் நடத்திய ஏனைய தமிழ்த் தலைவர்களிடமிருந்து அவரை வேறுபடுத்தியது.

ஏனைய தலைவர்கள் இந்தச் சரண்டல் முறைக்குப் பங்கம் வராத வகையில் அதைக் காப்பாற்றி வைத்துக்கொண்டு சமபந்தி போசனம் முதலான பம்மாத்து நடவடிக்கைகள் மூலம் சாதி ஒழிந்துவிடும் என்று மக்களை நம்பச் சொன்னார்கள்.

இவர்கள் யாரும் 'வாரம்' எனப்படும் அடிமைக் குத்தகை முறை ஒழிக்கப்பட வேண்டும் என்று குரல் கொடுக்கவில்லை. குடிமைச் சேவக முறை தவறு அது ஒழிக்கப்பட வேண்டும் என்றும் மேட்டுக்குடித் தமிழர்கள் எவரும் பஞ்சமர்களைக் கட்டாயப்படுத்திச் சேவகம் செய்ய நிர்ப்பந்திக்கக் கூடாது என்றும் கோரவில்லை.

சாதியைத் தலைமுறை தலைமுறையாகக் கடத்தும் சாதியத் திருமணமுறையை மாற்றி அதாவது கலப்புத் திருமணத்தை ஒரு சமூக அரசியல் நெறிமுறையாக முன்னெடுத்துச் செல்ல இவர்கள் முன்வரவில்லை.

இவற்றையெல்லாம் செய்தால் தங்கள் வாக்கு வங்கிக்கு ஆபத்து ஏற்பட்டுத் தங்களது நாடாளுமன்ற நாற்காலிக் கனவு தகர்ந்து போய்விடும் என்று இவர்கள் பயந்தது ஒருபக்கம் என்றால் மறுபக்கம் இந்த அமைப்பு தொடர்ந்து நிலைத்திருக்க வேண்டும்; தலைமுறை தலைமுறையாக அடுத்துவரும் சந்ததிகளுக்கும் கடத்திச் செல்லப்பட வேண்டும் என்பதில் இவர்கள் குறியாக இருந்தார்கள் என்பதே உண்மையாகும்.

பொன். கந்தையா தன்னுடைய முதல் வேலைத்திட்டமாக மேட்டுக்குடியினரின் பிரித்தானும் தந்திரத்தால் தங்களுக்குள்ளேயே மோதிக் கொண்டு காவல் நிலையங்களுக்கும் நீதிமன்றங்களுக்கும் நடையாய் நடந்து தங்களது அற்ப சொற்ப தேட்டங்களையும் தொலைத்துக்கொண்டிருந்த மக்களை ஒருங்கிணைக்கும் வேலையைத் தொடங்கினார்.

இதற்கென ஓவ்வொரு ஊரிலும் கிராம முன்னேற்றச் சங்கங்கள் ஆரம்பிக்கப்பட்டன.

இந்தச் சங்கங்கள் மூலமாக மக்கள் ஒரே இடத்தில் கூடி ஒன்றாய் இருந்து நாட்டு நடப்புகளை விவாதிக்கும் பழக்கம் உருவாக்கப்பட்டது.

அடங்கிக் கிடப்பதும் அடிமைச் சேவகம் செய்வதும் தலைவிதி அல்ல, அது சுரண்டிப் பிழைக்கும் கூட்டத்தால் உருவாக்கப்பட்ட சுதி என்று மக்களுக்கு எடுத்துச் சொல்லப்பட்டது.

ஆனால் அது அவ்வளவு சுலபமானதாக இருக்கவில்லை. தங்களுக்குத் தொழில் பிச்சை போட்டு வாழவைக்கும் தெய்வங்களான நயினார்மாரையும் நாக்சியார்மாரையும் குறைசொல்வதை முதலில் அந்த மக்கள் ஏற்றுக்கொள்ளவில்லை. பொன். கந்தையாவையும் அவரது தோழர்களையும் தங்களது பிழைப்பில் மன் அள்ளிப்போட வந்த சதிகாரர்களாவே அவர்கள் பார்த்தார்கள். பல இடங்களில் காதுகொடுத்துக் கேட்க முடியாத வசவுகளும் கல்லெறிகளும்கூட விழுந்தன.

அந்த மக்களின் அறியாமையையும் அவர்களிடம் இருந்த குடிப் பழக்கத்தையும் தங்களுக்குச் சாதகமாககிக் கொண்ட மேட்டுக் குடியினர் அவர்களைப் பொன். கந்தையாவுக்கு எதிராகத் துண்டிவிட்டனர். அவரையும் அவரது தோழர்களையும் ஊருக்குள் வர அனுமதிப்பது குழப்பங்களும் மோதல்களும் ஏற்பட வழிவகுக்கும் என்றும் காவல்துறையினர் வந்து அவர்களைப் பிடித்துக்கொண்டு போய்விடுவார்கள் என்றும் அவர்கள் பயமுறுத்தி வைத்திருந்தனர். ஆனால் பொன். கந்தையா இதைக் கண்டெல்லாம் சோர்ந்து போய்விடவில்லை. சமூக மாற்றத்தை ஏற்படுத்துவதற்கான தனது பயணத்தை அவர் இடை நிறுத்திவிடவில்லை. கல் அடியையும் சொல்லடியையும் தாங்கிக் கொண்டு தொடர்ச்சியாக அவர் மக்களைச் சந்தித்தார். உண்மை நிலையை அவர்களுக்குப் புரியக்கூடிய விதத்தில் எடுத்துவிளக்கினார்.

அவர்களைப் போல அவர்களது பிள்ளைகளும் குலத் தொழிலைத்தான் செய்ய வேண்டுமா? அடிமைச் சேவகம் தான் செய்ய வேண்டுமா? அவர்களும் மதுவுக்கு அடிமையானவர்களாக ஒருவரோடு ஒருவர் சண்டை பிழித்துக்கொண்டு காவல் நிலையங்களினதும் நீதிமன்றங்களினதும் வாசல் படிகளில் காத்துக் கிடக்கவேண்டுமா? ஏன் அவர்கள் மற்றவர்களைப் போல படித்துப் பட்டம் பெற்று அரசுப் பணிகளில் சேரமுடியாது? ஏன் அவர்கள் சுயமாகத் தொழில் செய்து முன்னேற முடியாது? ஏன் சொந்தமாக நிலம் வாங்கிச் சுயமாக விவசாயம் செய்ய முடியாது? என்ற நியாயமான கேள்விகளை அவர் எழுப்பினார்.

இந்தக் கேள்விகள் கணிசமான மக்களைச் சிந்திக்க வைத்தது. சமூக மாற்றத்தை விரும்பும் துடிப்புள்ள போர்க் குணம் மிக்க இளைஞர் கூட்டத்தை அவர் பின்னால் அணிதிரள வைத்தது.

முதல் முயற்சியில் வெற்றியடைந்த பொன். கந்தையா அடுத்த முயற்சியாகப் பெயர் மாற்றும் இயக்கத்தை ஆரம்பித்தார்.

பஞ்சமர்கள் வெள்ளாளர்களின் அடிமைகள் என்பதை உளவியல் ரீதியாக உணர்த்திக்கொண்டிருக்கும் விதத்தில் அவர்களுக்குக் கந்தன், முருகன், வேலன், பூதன், பொன்னன், கணபதி, வள்ளி, பாறி, சின்னாச்சி என்று வைக்கப்பட்ட பெயர்களை அளகேசன், முருசேன், சிவபதம், கந்தவனம், பொன்னம்பலம், சிற்றம்பலம், மலர்விழி, கயல்விழி, பொற்கொடி என்று மேட்டுக்குடியினரில் இருந்து வேறுபடுத்திக் காட்டாத பெயர்களாக மாற்றும் முயற்சியை அவர் தொடர்ந்தார்.

விதானை என்று அழைக்கப்படும் கிராம அதிகாரிகளும் றிஜித்தார் எனப்படும் பிறப்பு இறப்புப் பதிவாளர்களும் பஞ்சமர்களின் பெயர்களைத் தீர்மானிக்கும் முறையை முடிவுக்குக் கொண்டு வந்து பெற்றோர் தீர்மானிக்கும் பெயரைப் பின்னைக்கு வைக்கும் முறையைக் கொழும்பிலுள்ள தனது கட்சித் தலைமையைத் தொடர்புகொண்டு அரசு ஆணை மூலம் நிறைவேற்ற வைத்தார்.

பிறப்புச் சான்றிதழில் சாதி கோரும் முறையை நீக்குவித்து அந்த இடத்தில் தேசிய இனம் என்று குறிப்பிடும்படிச் செய்வித்தார். தேசிய இனம் என்று வந்த பின்பு அந்த இடத்தில் இலங்கைத் தமிழர், இலங்கைத் தமிழ், இலங்கைத் தமிழன் என்று எழுதும் மோசடியான எழுத்து முறையை மேட்டுக்குடி அதிகாரிகள் கையாண்டு வந்தனர்.

அதாவது ஒரு பிள்ளையின் பிறப்புச் சான்றிதழில் தேசிய இனம் என்ற இடத்தில் இலங்கைத் தமிழர் என்று குறிப்பிட்டால் அது வெள்ளாளர் முதலான மேட்டுக்குடியினரைக் குறிக்கும். இலங்கைத் தமிழ் என்று குறிப்பிட்டால் கரையார் கோவியர் முதலான இடைநிலைச் சாதியினரைக் குறிக்கும். இலங்கைத் தமிழன் என்று குறிப்பிட்டிருந்தால் அது பஞ்சமர்களைக் குறிக்கும்.

மேட்டுக்குடி அதிகாரிகளின் இந்தக் கள்ளத்தனத்தையும் அம்பலப்படுத்திய பொன். கந்தையா இலங்கைத் தமிழர் என்ற பொதுக் குறியீடின் மூலமே அனைவரையும் அழைக்க வேண்டும் என்பதையும் அரசு ஆணை மூலம் நிறைவேற்ற வைத்தார்.

பொன். கந்தையாவின் இந்த நடவடிக்கைகள் பல நூற்றாண்டுகளாகச் சாதியின் பேரால் ஒடுக்கப்பட்டு நடைப்பினங்களாக வாழ்ந்து வந்த பஞ்சமர்களுக்கு நம்பிக்கையைக் கொடுத்து அவர்களை எழுச்சி கொள்ள வைத்தது.

மாற்றம் என்ற சொல்லைத் தவிர மாறாதது என்று ஒன்றும் இல்லை என்றும் துணிந்து போராட்னால் மாற்றத்தைக் கொண்டு வரமுடியும் என்றும் நம்பிய இளைஞர் படை அவர் பின்னால் திரண்டது.

18

1956 ஆம் ஆண்டு ஒருங்கிணைந்த பருத்தித்துறைத் தொகுதியின் நாடாளுமன்ற உறுப்பினராகப் பொன். கந்தையா தெரிவு செய்யப்பட்டிருந்தார். அவரது இந்த வெற்றி என்பது மாற்றத்தை வேண்டி நின்ற மக்களின் வெற்றியாகவே கருதப்பட்டது.

1940 களின் இறுதியில் சமூக விடுதலைக்கான பணியை ஆரம்பித்திருந்த அவர் 1950களின் நடுப்பகுதிவரை பிரதேசம் தழுவிய களப்பணிகள் ஊடாகச் சமூகத்தின் தேவைகளைப் பிரச்சனை களுக்கான முடிச்சுகளைத் துல்லியமாக அடையாளம் கண்டுகொண்டார்.

அந்தக் காலகட்டத்தில் வடமராட்சிப்பிரதேசத்தில் வெங்காயம், மிளகாய் போன்ற உப உணவுப் பயிர்கள் செய்கையும் புகையிலை போன்ற பணப்பயிர்கள் செய்கையும் முக்கியமான தொழிலாக இருந்தது.

இந்தப் பயிர் செய்கையை பஞ்சமர்கள் வாரத்துக்கு அல்லது குத்தகைக்குச் செய்த அதேநேரத்தில் வெள்ளாளர்களும் கோவியர் முதலான இடைநிலைச் சாதியினரும் முக்கிய தொழிலாகச் செய்துவந்தனர்.

விரல்விட்டு எண்ணக்கூடிய ஒரு சில நிலவுடமையாளர்களைத் தவிர இந்தக் தொழிலைச் செய்த ஏனைய அனைவரும் கூலி விவசாயிகள் என்ற நிலையிலேயே இருந்தனர்.

இந்தப் பயிர் செய்கையை ஆரம்பிப்பதற்காக வட்டிக்குக் கடன் எடுப்பதும் பின்னர் அறுவடை முடிந்ததும் அந்தக் கடனைத் திருப்பிச் செலுத்துவதும் இந்தத் தொழிலின் மரபாக இருந்தது. இந்த விவசாயிகளுக்குக் கடன் கொடுக்கும் நிலவுடமையாளர்கள் அந்தக் கடனை அறவிடுவதற்காக அவர்களின் உற்பத்திப் பொருட்களைத் தாங்களே கொள்வனவு செய்வதற்காக வெங்காய சங்கம் அல்லது வியாபாரச்சங்கம் என்ற பெயரில் சங்கங்களை ஆரம்பித்திருந்தார்கள்.

சமூக அந்தஸ்தும் அதிகார பலமும் மிக்க இவர்களை மீறி வேறெந்த வியாபாரிகளும் நேரடியாக விவசாயிகளிடம் பொருட்களைக் கொள்வனவு செய்யமுடியாத நிலையும் விவசாயிகளும் இவர்களைப் பகைத்துக்கொண்டு அவர்களுக்குப் பொருட்களை விற்க முடியாத நிலையுமே அப்போதிருந்தது.

இதனால் அந்தப் பணமுதலைகள் குறிக்கும் அறவிலைக்குத் தங்கள் உற்பத்திப் பொருட்களை விற்றுவிட்டு இந்த விவசாயிகள் வறுமையில் வாடிக்கொண்டிருந்தார்கள்.

மழை வெள்ளம் மற்றும் பூச்சித் தாக்கம் போன்ற புறக்காரணிகளால் விளைச்சல் பாதிக்கப்படும்போது வாங்கிய கடனுக்காக வட்டிக்கு வட்டி கட்டும் நிலையும் இந்த விவசாயிகளுக்கு இருந்தது.

இதைவிட இந்த விவசாயம் என்பது கிணற்றில் இருந்து நீரை இறைப்பதன் மூலமே மேற்கொள்ளப்பட்டது. அதிலும் இந்த விவசாய நிலங்களில் இருந்த கிணறுகள் மிகவும் ஆழமானவை. இந்தக் கிணறுகளில் இருந்து தண்ணீரை விவசாய நிலத்துக்குப் பாய்ச்சுவதற்குத் துலா மூலம் அள்ளி ஊற்றுவது, சூத்திரப் பொறிமுறையைப் பயன்படுத்தி இறைப்பது என்ற இரண்டு வழிமுறைகள் கையாளப்பட்டன.

துலா மூலம் அள்ளி ஊற்றும் போது துலாக் கயிற்றைப் பிடித்துத் தண்ணீரை அள்ளி ஊற்றுவதற்கு ஒருவரும் துலாவின் மேல் ஏறி நின்று முன்பின் அசைந்து (துலா மிதித்தல்) தண்ணீர் அள்ளுவதை இலகுவாக்க இருவரும் அதைப் பயிருக்கு வாய்க்கால் மடைகளைத் திறந்து பாய்ச்சுவதற்கு ஒருவரும் என்று குறைந்தபட்சம் நான்கு பேர் தேவைப்பட்டார்கள். பொதுவாக அந்தக் காலகட்டத்தில் துலா மிதிக்கும் வேலையைப் பஞ்சமர்களே செய்தார்கள்.

நிலவுடமையாளர்கள் தாங்கள் நேரடியாக விவசாயம் செய்த நிலங்களில் இந்த துலா மதித்தல் என்பது அடிமைக் குடிமைகளின் கட்டாய சேவை என்று பணிக்கப்பட்டிருந்தது.

சூத்திரக் கிணறு என்கிறபோது செக்கு போன்ற ஒரு அமைப்பில் அடி அச்சில் சக்கரங்களும் அந்தச் சக்கரங்களின் சமீற்சிக்கு ஏற்ப மேலும் கீழும் சென்று வரத் தக்கதாக இருப்புப் பட்டை (வாளிகள்) களும் பொருத்தப்பட்டிருக்கும். நடு அச்சிலிருந்து நீண்டு செல்லும் நுகத்தடியில் முனையில் மாடுகள் பூட்டப்பட்டிருக்கும். இந்த மாடுகள் சுற்றும் போது சக்கரங்கள் அசைந்து கீழே கிணற்றுக்குள் சென்று தண்ணீரை அள்ளிக் கொண்டு வந்து மேலே ஊற்றும். இதற்கும் ஒரு மாடு அல்லது இரண்டு மாடுகளும் அதை ஒட்டுவதற்கு ஒருவரும் தண்ணீர் பாய்ச்சுவதற்கு ஒருவரும் தேவைப்பட்டார்கள்.

1950 களுக்கு முன் வாரத்தை (குத்தனை பணம் அல்லது பொருள்) ஒழுங்காகச் செலுத்தாத அல்லது சாதிய மீறவில் ஈடுபட்டதற்காகத் தண்டனை விதிக்கப்பட்ட பஞ்சமர்கள் மாடுகளுக்குப் பதிலாக இந்த சூத்திரக்கிணறுகளின் நுகத் தடிகளில் பூட்டி வேலை வாங்கப்பட்டதாக எனது அப்பு தெரிவித்திருந்தார்.

மொத்தத்தில் இந்த விவசாயமுறை என்பது சுரண்டலையும் அடிமைக் குடிமை முறையையும் பாதுகாக்கின்ற ஒரு முறையாக இருந்து வந்தது.

இதை உடைத்தெறிவதற்குப் பொன். கந்தையா பலமுறை முயன்ற போதும் அது முடியாமல் போனது.

உழைக்கும் விவசாயிகள் அனைவரும் ஒன்றிணைந்து கூட்டுறவுச் சங்கங்களை உருவாக்க வேண்டும்; தண்ணீர் இறைக்கும் இயந்திரங்களை இறக்குமதி செய்து பயன்படுத்த வேண்டும் என்று அவர் சொன்ன போது அதிகார வர்க்கத்தினர் அதற்கு எதிராகச் சீரி எழுந்தார்கள். கூட்டுறவு என்றால் என்ன? நளவன் பள்ளன் பறையனோடு கூட்டு சேருவதா? என்று சாதி வெறியைத் தூண்டிவிட்டார்கள். தண்ணீர் இறைக்கும் இயந்திரம் வந்தால் கிணறுகளில் உள்ள தண்ணீரையெல்லாம் அவை உறிஞ்சிவிடும். கிணறுகளில் நீர் வற்றிவிடும் என்று அச்சுறுத்தினார்கள்.

பொன். கந்தையா நாடாளுமன்ற உறுப்பினராக ஆகியதும் விவசாய அலுவலர்களை நியமித்துத் தண்ணீர் இறைக்கும் இயந்திரங்களை இறக்குமதி செய்து முதலில் தனது கட்சித் தோழர்களின் விவசாய நிலங்களில் பயன்படுத்த வைத்தார்.

அத்துடன் பலநோக்குக் கூட்டுறவுச்சங்கங்களை உருவாக்கி விவசாயிகளுக்கு மானிய விலையில் விளைபொருட்கள் மற்றும் உரம் கிருமிநாசினிகளை வழங்கவும் விவசாயிகளின் உற்பத்திப் பொருட்களை அந்தச் சங்கங்களே கொள்வனவு செய்யவும் ஏற்பாடு செய்தார். அதே வேளை இந்தக் கூட்டுறவுச் சங்கங்களிலிருந்து விவசாயிகள் விவசாயக் கடன் பெறவும் ஏற்பாடு செய்யப்பட்டது.

அதேபோல இந்த நினைவுக்குறிப்பில் நான் ஏற்கனவே குறிப்பிட்டது போல கள் இறக்குவதில் இருந்த சரண்டல் பொறிமுறையான தவறணை முறையை நீக்கி மரவரி முறையை அமல்படுத்தியதுடன் பதநீர் இறக்குவதை ஊக்குவிப்பதற்காகப் பதநீரிலிருந்து சினி உற்பத்தி செய்வதற்காக பொலிகண்டியில் சினித் தொழிற்சாலை ஒன்றையும் பொன். கந்தையா உருவாக்கினார். இந்தத் தொழிற்சாலைக்கான இயந்திரங்கள் அப்போதைய சோவியத் யூனியனில் இருந்து இறக்குமதி செய்யப்பட்டது.

நாடாஞ்சுமன்ற உறுப்பினர் என்ற அதிகாரத்தை வைத்துக் கொண்டு பொன். கந்தையா மேற்கொண்ட இந்த நடவடிக்கைகள் சாதியம் என்ற குட்டையில் ஊறித் தேங்கிப் போயிருந்த சமூக அமைப்பில் உண்மையான மாறுதலைக் கொண்டுவந்தது.

தவறணை முறை நீக்கம், சினித் தொழிற்சாலை அமைப்பு, கூட்டுறவுச் சங்கங்கள் அமைப்பு என்பவற்றுக்கான சட்ட அங்கீகாரங்களை நாடாஞ்சுமன்றத்தில் பெற்றுவிட்டு கொழும்பில் இருந்து அவர் ஊர் திரும்பிய போது அதிகார வர்க்கத்தினர் 'நளக் கந்தையாவே வருக' என்று உடுப்பிட்டி, மாலிசந்தி, நெல்லியடி, கரவெட்டி பகுதி சுவர்களில் எழுதி அதற்குப் பக்கத்தில் அவரது கட்சிச் சின்னமான அருவாள் சுத்தியலுக்குப் பதிலாகக் கள் இறக்கும் தொழிலாளர்கள் பயன்படுத்தும் கத்தியையும் தளநாரையும் (மரம் ஏறும்போது காலில் மாட்டிக்கொண்டு ஏறுவது) சிவப்பு வண்ணத்தில் வரைந்து தமது வயிற்றெரிச்சலை வெளிப்படுத்திக் கொண்டார்கள்.

சமூக மாற்றத்துக்கும் அடக்குமுறைகளில் இருந்து விடுதலை பெறுவதற்கும் கல்வி முக்கியம் என்பதை உணர்ந்த பொன். கந்தையா தனது அடுத்த நடவடிக்கையாக அந்தக் கல்வியை அனைத்து மக்களுக்கும் கிடைக்கும்படியான வேலைத்திட்டங்களை ஆரம்பித்தார்.

கரவெட்டி, சந்தாதோட்டம், கம்பர்மலை ஆகிய பகுதிகளில் அனைத்து மக்களும் கல்வியைப் பெறும் வகையில் ஆரம்பப் பாடசாலைகளை ஆரம்பித்த அவர் உயர் கல்வியையும் எந்தவித

பாரபட்சமுமின்றி அனைவரும் பெறும் விதத்தில் அரசு கல்லூரி (மத்திய கல்லூரி அல்லது மத்திய மகாவித்தியாலயம்) ஒன்றை பருத்தித்துறைத் தொகுதியில் அமைக்கும் முயற்சியில் ஈடுபட்டார்.

இதற்கான அனுமதியைச் சிங்களப் பிரதிநிதிகளைப் பெரும்பான்மையாகக் கொண்ட அப்போதைய இலங்கை அரசாங்கத்திடமிருந்து கூபமாகப் பெற்றுக்கொண்ட அவர் நூற்றுக்கு 99.99 வீதம் தமிழர்களேவாழ்ந்த வடமராட்சிப் பிரதேசத்தில் அதாவது அன்றைய பருத்தித்துறைத் தொகுதியில் அந்தக் கல்லூரியை அமைப்பதற்கான நிலத்தைப் பெற்றுக்கொள்வதில் பெரும் நெருக்கடிகளை எதிர்கொண்டார்.

பருத்தித்துறைத் தொகுதியின் மையப்பகுதியாகவும் கல்வியறிவில் மிகவும் பின்தங்கிய பகுதிகளை அண்டியதாகவும் இருந்த கரணவாய் வடக்குப் பிரதேசத்தில் இருந்த தரிசு நிலத்தை இந்தக் கல்லூரியை அமைப்பதற்காக அவர் தேர்ந்தெடுத்திருந்தார்.

இதை அறிந்துகொண்ட அதிகார வர்க்கத்தினர் அவசர அவசரமாக அந்த இடத்தில் சீமெந்து கட்டிடம் ஒன்றை எழுப்பி அதற்குப் பொன்னம்பல வித்தியாலயம் என்று பெயரும் வைத்து அங்கு ஒரு பாடசாலையைத் தாங்கள் உருவாக்கியிருப்பதாக அறிவித்ததுடன் அப்போதைய தமிழ் கொங்கிரஸ் கட்சித் தலைவராகவும் சட்ட மேதையாகவும் இருந்த ஐ.ஐ.பொன்னம்பலத்தைத் தொடர்புகொண்டு அதற்குச் சட்ட அங்கீகாரமும் பெற்றுவிட்டனர்.

இதனால் ஏமாற்றமடைந்த பொன். கந்தையா உடுப்பிட்டி இமையானன் பகுதியில் அந்தக் கல்லூரியை அமைப்பதற்குத் திட்டமிட்டதுடன் அதற்குரிய காணியை வழங்கும்படி உடுப்பிட்டி, வல்வெட்டி, பொலிகண்டி பகுதிகளைச் சேர்ந்த நிலக்கிழார்கள் பலரிடம் கேட்டிருந்தார். ஆனால் அவர்கள் யாரும் அதை வழங்க மறுத்துவிட்டனர்.

இதிலே முக்கியமாகத் தமிழ்ப் பிள்ளைகளுக்குக் கல்வியறிவை ஊட்டுவதற்கு ஒரு கல்லூரியைக் கட்டுவதற்குக் காணி வழங்க மறுத்த உடுப்பிட்டியைச் சேர்ந்த ஒரு மேட்டுக்குடி கணவான், பிள்ளைகளற்ற தனது சொத்தை அதாவது காணியைத் தமிழ்நாட்டினுள்ள சிதம்பரம் கோவிலுக்கு எழுதிவைத்தது கண்டிப்பாக இங்கே குறிப்பிட வேண்டிய ஒன்றாகும்.

அதன் பின்னர் பல்வேறு இடங்களில் தேடியும் அந்தப் பாடசாலை அமைப்பதற்குரிய காணி கிடைக்காத நிலையில் கடைசியாக நல்ல உள்ளம் படைத்த சிலரின் ஒத்தாசையுடன்

ஒருவழியாக கரவெட்டிப்பகுதியில் தற்போது விக்னேஸ்வரா கல்லூரி இருக்கும் இடத்தில் அந்தக் கல்லூரியை அமைப்பதற்கான ஏற்பாடுகள் நடந்தன. ஏற்குறைய அங்கே கல்லூரி கட்டப்படுவது உறுதி என்று ஆகிவிட்ட நிலையில் ஒரு போதும் வடமராட்சிப் பிரதேசத்தில் அப்படி ஒரு கல்லூரியை அமைக்கவிடக் கூடாது என்று கங்கணங்கட்டிக்கொண்டிருந்த அதிகார வர்க்கத்தினர் நேரடியாக கொழும்புக்குச் சென்று சாதியத்தைக் கட்டிக்காப்பதும் தங்களது அரசியல் கடமைகளில் ஒன்றென்ற நினைப்புடன் செய்யப்பட்ட தமிழ் அரசியல்வாதிகளின் துணையுடன் சிங்கள ஆட்சியாளர்களைச் சந்தித்து ‘கரவெட்டியில் அந்த மத்திய கல்லூரியை அமைப்பதற்குத் தெரிவு செய்யப்பட்டுள்ள இடம் அடிக்கடி சாதிக் கலவரங்களும் வன்முறைகளும் நடக்கும் பகுதிகளுக்கு அண்மையில் உள்ளது என்றும் மாணவர்கள் அங்கு அமைதியான சூழலில் கல்வி கற்க முடியாது என்றும் தெரிவித்தனர். அத்துடன் அது போக்குவரத்து வசதி இல்லாத ஒரு ஒதுக்குப்புறம் என்றும் ஆயிரம் இரண்டாயிரம் மாணவர்கள் கல்வி கற்கக் கூடிய ஒரு பாடசாலையை ஒதுக்குப்பறத்தில் அமைக்கக் கூடாது என்றும் தெரிவித்தனர். அது மட்டுமல்லாமல் குடி தண்ணீருக்குத் தட்டுப்பாடு உள்ளது என்றும் அங்கு பாடசாலை அமைந்தால் மாணவர்களுக்குத் தண்ணீர் கிடைப்பது கஷ்டம் என்றும் கூறிவிட்டனர்.

அவர்களின் உள்நோக்கம் என்ன என்பதை அறியாமல் அவர்கள் நியாயத்தை எடுத்துக் கூறுவதாக நினைத்த சிங்கள ஆட்சியாளர்கள் அந்த இடத்தில் அந்தப் பாடசாலையை அமைக்க வேண்டாம் என்று கூறிவிட்டனர்.

அரசாங்கம் இவ்வாறு அறிவித்த மூன்று மாத காலத்துக்குள் புதிய இடத்தைத் தெரிவு செய்து அறிவிக்காதுவிட்டால் அந்தக் கல்லூரி அமைப்பதற்கான அனுமதி இரத்தாகிவிடும் ஆபத்து ஏற்பட்டிருந்தது.

மூன்றுமாத காலத்துக்குள் புதிய இடம் ஒன்றைத் தெரிவு செய்வது பொன். கந்தையாவுக்கு நெருக்கடி மிகுந்த விடயமாக இருந்தது.

இகேவேளை நெல்லியடி சந்திக்கு அண்மையில் நெல்லியடி வகிரி வீதியில் அவருக்குச் சொந்தமாக ஒரு சிறிதுண்டு நிலமிருந்தது. அதோடு இணைந்ததாக அவரது உறவினர்களின் நிலங்களுமாக அந்தப் பகுதி பெரியதொரு விவசாய நிலத் தொகுதியாக இருந்தது. அங்கே செல்லையா பாடசாலை என்ற பெயரில் இயங்கிய அரசுக் கல்லூரியை

இனைத்து விரிவுபடுத்தி அந்தக் கல்லூரியை அமைப்பது என்ற முடிவுக்கு வந்த அவர் நம்பிக்கையோடு களத்தில் இறங்கித் தன்னுடைய உறவினர்களுக்கு அந்தப் பாடசாலை அமைக்கப்பட வேண்டிய அவசியத்தை எடுத்துக்கூறி அதற்காகத் தங்களுடைய நிலங்களை வழங்குவதற்கு அவர்களைச் சம்மதிக்கவைத்தார்.

கடைசியாக அனைத்துக் தடைகளையும், எதிர்ப்புகளையும், குழிபறிப்புகளையும் மீறி அந்த இடத்தில் அந்த நெல்லியடி மத்திய மகா வித்தியாலயம் அல்லது நெல்லியடி மத்திய கல்லூரி என்று அழைக்கப்படும் அந்தக் கல்லூரி உருவாக்கப்பட்டது.

யாழ்ப்பாணக் குடாநாட்டில் உருவாக்கப்பட்ட முதலாவது மத்திய மகாவித்தியாலயம் என்ற பெயரைப்பெற்ற அந்தக் கல்லூரி தங்கும் விடுதி வசதியையும் கொண்டிருந்தது. அந்தக் கல்லூரியில் குடாநாட்டின் வடமராட்சி, கிழக்கு வலிகாமம் தென்மராட்சி தீவகம் உட்பட வன்னி, வவுனியா, மட்டக்களப்பு, திருக்கோணமலை, அம்பாறை மற்றும் மலையகம் முதலான பல்வேறு பகுதிகளையும் சேர்ந்த மாணவர்கள் புலமைப்பரிசில்கள் (அரசு உதவி) பெற்று வந்து தங்கிப்படித்தனர். அனைத்து மாணவர்களுக்கும் எந்தவித ஏற்றத்தாழ்வும் இன்றிக் கல்லியறிவைப் புகட்டிய நிறுவனமாக அது விளங்கியது.

பாடசாலைகள் அரசடைமையாக்கப்படும் முன்பு உயர் கல்வியும் அவற்றை வழங்கும் கல்லூரிகளும் அதிகார வர்க்கத்தின் ஏகபோகச் சொக்கத்துகளாக இருந்ததும் பஞ்சமர்கள் மற்றும் இடைநிலைச் சாதிகளையும் பிற மாவட்டங்களையும் சேர்ந்த மாணவர்கள் கிறிஸ்தவ மிசனறிகள் மற்றும் அமெரிக்க மிசனறிகளால் நடத்தப்பட்ட கல்லூரிகளிலே உயர்கல்வியைப் பாரபட்சமின்றித் தொடரக் கூடியதாக இருந்ததும் குறிப்பிடத்தக்கது.

அடுத்தபடியாக பருத்தித்துறைத் தொகுதியில் ஆதார மருத்துவமனை ஒன்றை அமைப்பதற்கான அனுமதியையும் பொன். கந்தையா பெற்றிருந்தார். அதையும் அவர் உடுப்பிட்டி பகுதியில் நிறுவுவதற்குத் திட்டமிட்டிருந்தார். ஆனால் கல்லூரிக்குக் கட்டிடம் கட்டுவதற்கு நிலம் கொடுக்க மறுத்ததைப் போல அதற்கும் அதிகார வர்க்க நிலவுடமையாளர்கள் நிலம் கொடுக்க மறுத்தனர். இறுதியில் மந்திகையில் அந்த மருத்துவமனை அமைக்கப்பட்டது.

அதுவே இன்று பருத்தித்துறை ஆதார மருத்துவமனை என்ற பெயரில் இயங்கும் யாழ்ப்பாணக் குடாநாட்டிலுள்ள இரண்டாவது பெரிய மருத்துவமனையாகும்.

பொன். கந்தையா நாடாஞ்மன்ற உறுப்பினர் பதவியைப் பயன்படுத்தித் தமிழ்ச் சமூகத்தின் அடிப்படை முரண்பாடாக இருந்த சாதிய முரண்பாட்டின் அடித்தளத்தைத் தகர்த்தெறிவதற்கான வேலைத்திட்டங்களை நடைமுறைப்படுத்திய அதே நேரத்தில் இனப்பிரச்சினை விடயத்திலும் அவர் காத்திரமான பாத்திரத்தை வகித்தார்.

1956 இல் பண்டாரநாயக்கா சிங்களத்தை இலங்கைத்தீவின் ஆட்சி மொழியாக்கும் ரட்டத்தைக் கொண்டுவந்தபோது அதை எதிர்த்து நெருக்கடியில் இருந்து நெருக்கடிக்கு என்ற தலைப்பில் நாடாஞ்மன்றத்தில் அவர் ஆற்றிய உரை வரலாற்று முக்கியத்துவம் வாய்ந்த ஒன்றாக இருந்தது.

பொன். கந்தையாவின் காலத்தில் அரசியலில் இருந்த தமிழரசுக் கட்சி மற்றும் தமிழ் கொங்கிரஸ் கட்சி அரசியல்வாதிகள் 10 முதல் 15 வருடகாலம் நாடாஞ்மன்ற உறுப்பினர்களாகப் பதவி வகித்தவர்களாகவும் 30 முதல் 40 வருடங்கள் அரசியலில் ஈடுபட்ட அனுபவம் உள்ளவர்களாகவும் இருந்தார்கள்.

ஆனால் அவர்கள் இந்த 15 வருட பதவிக் காலத்திலும் 40 வருட அரசியல் வாழ்விலும் செய்யாத அல்ல செய்யவிரும்பாத சமூக மாற்றத்தைப் பொன். கந்தையா 1956 இல் இருந்து 1960 வரையிலான 5 வருடக்காலத்தில் நிகழ்த்திக்காட்டினார். இதிலே முக்கியமாகக் குறிப்பிட வேண்டிய விடயம் அவர் எந்தவொரு கட்டத்திலும் சலுகைகளுக்காக அரசாங்கத்திடம் மண்டியிடவோ - ஒட்டிக் கொள்ளவோ இல்லை. அதே போல மேடைகளில் வீர முழக்கங்களை முழங்கிவிட்டு இரகசியமாகப் பின் கதவால் சென்று பேரம் பேசவுமில்லை. நேர்மையான முறையில் ஒரு நாடாஞ்மன்ற உறுப்பினருக்கு இருக்கக் கூடிய அதிகாரத்தைப் பயன்படுத்தி இவற்றைப் பெற்றுக்கொண்டதாகும்.

குறிப்பாகச் சொல்வதானால் பொன். கந்தையா தமிழ்ச் சமூகத்தின் அடிப்படை முரண்பாடாக இருந்த சாதிய முரண்பாட்டையும் அதைக் கட்டிக்காத்துவந்த அடிமைக் குடிமை முறையிலான சரண்டல் அமைப்பையும் தகர்த்தெறிவதற்கான துணிச்சலை ஒடுக்கப்பட்ட மக்களுக்கு ஊட்டியதுடன் அதற்கான போராட்டத்தில் தான் முன்னிலையில் நின்று தோள் கொடுத்து அதற்கான வழிகாட்டியாகவும் இருந்தார். அவர் அரசியலில் இருந்தது ஒரு 15 வருடங்கள் தான் இருக்கும் ஆனால் இந்தக் குறுகிய காலத்தில் தமிழ்ச் சமூகத்தில் அவர் ஏற்படுத்திய மாற்றம் என்பது அளப்பரியது.

1960 தேர்தலில் பருதித்துறைத் தேர்தல் தொகுதி பிரிக்கப் பட்டுப் புதிதாக உருவாக்கப்பட்ட உடுப்பிட்டி தேர்தல் தொகுதியில் பொன். கந்தையா போட்டியிட்டார். அவரை எப்படியும் தோற்கடிக்க வேண்டும் என்பதில் அதிகார வர்க்கத்தினர் குறியாக இருந்தனர்.

அவரை எதிர்த்து சமாஜக் கட்சி வேட்பாளரான ஆர்.ஆர். தர்மரத்தினம் போட்டியிட்டது அவர்களுக்குச் சாதகமாக அமைந்தது. அந்தக் தேர்தலில் இடதுசாரி வாக்குகள் இரண்டாகப் பிரிந்ததால் பொன். கந்தையா தோல்வியைச் சந்திக்க நேர்ந்தது. அந்தக் தேர்தலில் கொம்யூனிஸ்ட் கட்சிக்குக் கிடைத்த வாக்குகளையும் லங்காசமஸ்மாஜக் கட்சிக்குக் கிடைத்த வாக்குகளையும் கூட்டினால் அதில் வெற்றிபெற்ற எம்.சிவசிதம்பரத்திற்குக் கிடைத்த வாக்குகளிலும் பார்க்க அதிகமாகும்.

இந்தத் தேர்தலில் பொன். கந்தையாவுக்கு 5427 வாக்குகளும் ஆர்.ஆர்.தர்மரட்னத்துக்கு 4573 வாக்குகளும் கிடைத்தன. எம்.சிவசிதம்பரத்திற்கு 7365 வாக்குகளே கிடைத்தன.

அந்தத் தேர்தலில் அவர் தோற்றுப் போனாலும் சமூகமாற்றத்துக்கான தனது போராட்டத்தை அவர் கைவிடவில்லை. வழமைபோல தனது களப்பணிகளை அவர் தொடர்ந்தார்.

துரதிர்ஷ்டவசமாகக் கொடிய புற்றுநோய்த் தாக்கத்துக்குள்ளான அவர் தனது 46 ஆவது வயதில் 1960 ஆம் ஆண்டு செப்டம்பர் மாதம் காலமானார்.

அவருடைய மறைவு மாற்றத்தை வேண்டி நின்ற மக்களுக்குப் பேரிழப்பாக இருந்தது.

★பின் இணைப்பு-1

நான் இந்தப் பதிவிலே நெல்லியடி மத்திய மகா வித்தியாலயம் பற்றி எழுதிய போது பல நண்பர்கள் கால வேறுபாடு இருப்பதாகவும் அந்தப் பாடசாலை 1921 ஆம் ஆண்டு ஆரம்பிக்கப்பட்டதென்றும் 1946 ஆம் ஆண்டு அது அப்போது கல்வி அமைச்சராக இருந்த சி.டபிள்யூ.கன்னங்கராவால் மத்திய மகாவித்தியாலயமாகத் தரமுயர்த்தப்பட்டதென்றும் சுட்டிக்காட்டினார்கள். எனக்கும் அந்தக் குழப்பம் இருந்தது. வரலாறு அப்படித்தான் எழுதி வைக்கப் பட்டிருக்கிறது.

இலங்கைக்கு பிரித்தானியர்களிடமிருந்து சுதந்திரம் கிடைக்காத காலகட்டத்தில் அதுவும் வடமராட்சிப் பிரதேசத்தில் தேவரையாளி இந்துக்கல்லூரியை நிறுவுவதற்குப் பெரும் பாடுபட்டகாலத்தில் இப்படி ஒரு அரசினர் கல்லூரி அமைக்கப்பட்டதா? என்ற சந்தேகம் எனக்கு இருந்தது.

இது தொடர்பாக எமது பிரதேசத்தைச் சேர்ந்த என்னைவிட வயதில் மூத்த சில கல்லிமான்கள் மற்றும் பொன். கந்தையா வாழ்ந்த காலத்தில் வாழ்ந்த அவரது கட்சித் தோழர்கள் பலரிடமும் இதுபற்றி விசாரித்தேன்.

உண்மையில் ஆரம்பத்தில் நெல்லியடி மத்திய மகா வித்தியாலயத்தின் பெண்கள் பிரிவு பாடசாலையாக இயங்கிய உடுப்பிட்டி மாலிசுந்தி வீதியில் வதுரிச் சந்திக்கு அண்மையிலுள்ள செல்லையா பாடசாலை என்பதே 1921 ஆம் ஆண்டு ஆரம்பிக்கப்பட்டதென்றும் பின்னர் அது 1946 ஆம் ஆண்டு சி.டபிஸ்டீ.கன்னங்கராவால் அரசினர் பாடசாலையாக அங்கீகரிக்கப் பட்டதென்றும் டபிஸ்டீ.தகாநாயக்கா கல்வியமைச்சராக இருந்த பொன். கந்தையாவின் காலகட்டத்தில் தான் அந்தப் பாடசாலையையும் இணைத்து நெல்லியடி மத்திய மகா வித்தியாலயம் உருவாக்கப் பட்டதாக அறிய முடிந்தது.

நெல்லியடி மத்திய மகா வித்தியாலயத்தை உருவாக்கியதில் பொன். கந்தையாவின் பங்கைத் திட்டமிட்டு மூடிமறைக்கும் செயலே இந்த வரலாற்றுத் தீரிபு என்றும் பலரும் கூறினார்கள். இந்தக் கல்லூரியின் வரலாற்றைக் கூறும் எந்த அதிகாரப் பூர்வ பதிவுகளிலும் ஒப்புக்குக்கூட பொன். கந்தையாவின் பெயர் இடம்பெறவில்லை என்பது கவனிக்கப்பட வேண்டிய ஒன்றாகும். இது பற்றி மேலதிக விபரங்கள் தெரிந்த நண்பர்கள் எனக்கு எழுதினால் அதை நான் இந்த நாலில் இணைத்துக்கொள்வேன்.

19

தோழர் பொன். கந்தையா மறைந்துவிட்டாலும் அவர் மூட்டிய புரட்சித் தீவடமராட்சிப் பிரதேசமெங்கும் கொழுந்துவிட்டு எரிய ஆரம்பித்தது. தீண்டாமைக் கொடுமைக்கு எதிரான போராட்டங்கள் தீவிரமடைந்தன. தேநீர்க் கடைப் பிரவேசம், ஆலயப் பிரவேசம், பொதுக் கிணறுகளில் தன்னீர் அள்ளுதல் என்று வடமராட்சிப் பிரதேசம் தழுவிய அளவில் போராட்டங்கள் தீவிரமடைந்திருந்தன.

நயினார்களும் நாச்சியார்களும் எதிரில் வந்தால் நோளினுள்ள துண்டை எடுத்துக் கக்கத்தில் வைத்துக்கொண்டு ஒதுங்கி நிற்கும் அல்லது அவர்களுக்கு வழிவிட்டு ஒரமாகச் செல்லும் வழக்கம் இல்லாமல் போனது. பின்ம் எரிப்பது, 'கா' காவுவது, வீடுகளில் சிற்றாழியம் செய்வது முதலான அடிமைக் குடிமை முறைகள் தகர்த்தெறியப்பட்டன.

படிப்பகங்களை உருவாக்குவது, பத்திரிகைகள் படிப்பது, நாட்டு நடப்பைத் தெரிந்து கொள்வது, கல்விக்கு முன்னுரிமை கொடுப்பது, அடக்குமுறைகளுக்கு எதிராகக் கிளர்ந்தெழுவது என்று 1960 களில் ஒரு மாபெரும் எழுச்சி எமது பிரதேசத்தில் ஏற்பட்டிருந்தது.

'உரிமைகள் யாசித்துப் பெறுபவையல்ல-அவை போராடிப் பெறுபவையே' என்பதற்கிணங்க வெடிகுண்டுகள், பெற்றோல் குண்டுகள் தயாரித்தல், துப்பாக்கிகள், வெடிபொருட்கள் சேகரித்தல் என்று ஆயுதப் போராட்டத்துக்கான தயாரிப்பு வேலைகளும் பல இடங்களில் இடம்பெற்று வந்தன.

அடக்குபவர்களுக்கும் அடக்குமுறையைப் பிரயோகிப்பவர் களுக்கும் அடிபணிந்து போகாதீர்கள்! அடக்குபவர்களுக்குரிய அதிகாரமும் அடக்கப்படுபவர்களுக்குரிய இழிநிலையும் வானத்தில் இருந்து குதிக்கவில்லை. அடக்குபவர்களுக்கு எதிராக அடக்கப் படுபவர்கள் போராடாதவரை அடக்குமுறை தொடரும் என்று 1950 களிலே தோழர் பொன். கந்தையாவும் ஏனைய பொதுவுடைமைக் கட்சித் தோழர்களும் கிராமம் கிராமமாகச் சென்று தெரிவித்த கருத்துகள் 1960 களில் காட் துத்தியாகப் பரவிச் சாதிய அதிகாரத்தைப் பொக்கக் கூரம்பித்தது.

பஞ்சமர்களுக்கு அனுமதி மறுக்கப்பட்ட தேநீர்க் கடைகள் உணவுவிடுதிகள் அடித்து நொருக்கப்பட்டன.

'போத்தல்களிலும் தனியான மூக்குப்பேணிகளிலும் தான் நாங்கள் தேநீர் தருவோம். மற்றவர்களுக்குச் சமமாக உங்களுக்குத் தேநீரோ தண்ணீரோ உணவோ தரமாட்டோம் என்றும் தரையில் அமர்ந்துதான் நீங்கள் சாப்பிட வேண்டும்' என்றும் அடம்பிடித்த சாதி வெறியர்கள் நையப்புடைக்கப்பட்டார்கள்.

பெற்றோல் குண்டு வீச்சுகளும் நாட்டு வெடிகுண்டு வீச்சுகளும் வாள்வெட்டுகளும் அடிக்கடி நிகழ்ந்தன.

ஒரு காலத்தில் பஞ்சமர்களாகிய எங்களது கிராமங்களுக்குள் புகுந்து எங்களைத் துவம்சம் செய்த காவல்துறை இப்போது எங்கள் கிராமங்களுக்குள் வருவதற்குப் பயந்தது. எங்கள் மக்கள் மீது

பொய்வழக்குகளைப் போட்டுத் தங்களது வாதத் திறமையால் அவர்களைச் சிறைக்கனுப்பிய கறுப்புக் கோட்டுக் கனவான்கள் நம்மவர்களுக்கு எதிரான வழக்குகளில் வாதாடுவதற்குப் பயந்து ஒதுங்கிக் கொண்டார்கள்.

அடுத்த தலைமுறையினர் தலை நிமிர்ந்து வாழ்வதற்காகத் தங்களை அழித்துக் கொள்ளவும் சிறைக்குச் செல்லவும் தயாரான போர்க்குணம் மிக்க இளைஞர் படை ஒன்று உருவாகியது.

நயினார்மாரையும் நாச்சியார்மாரையும் எதிர்த்தால் பிழைக்க வழியில்லாமல் போய்விடும் நமக்கேன் வம்பு என்று கூழைக்கும்பிடு போட்டு அடங்கி ஒதுங்கி வாழ்ந்த முத்த தலைமுறைகூட இந்த எழுச்சியால் உத்வேகம்பெற்றது.

2000 வருடங்களுக்கு மேலாகச் சாதியின் பேரால் எம்மை அடக்கி ஒடுக்கி அதிகாரம் செய்து சரண்டி வாழ்ந்த ஆண்டைகள் இவற்றைப் பார்த்துக்கொண்டு கூம்மா இருப்பார்களா என்ன?

பண்பலமும் அதிகாரமும் காவல்துறையின் அனுசரணையும் பல சமயங்களில் கைவிட்டுவிடுவதைக் கண்ட அவர்களும் எம்மவர்களுக்கு எதிராகக் குண்டர் படைகளைத் தயார் செய்தார்கள்.

நெல்லியடி, கரவெட்டி, துண்ணலை, கரணாவாய், உடுப்பிட்டி, வல்வெட்டி, மாவிசுந்தி, அல்வாய், புலோவி என்று பல்வேறு உள்ளுர் சண்டியர்களின் தலைமையில் இந்தக் கல்கிக்குண்டர் படைகள் தயார் செய்யப்பட்டன.

இது கரவெட்டி கம்பர்மலை, கரணாவாய், புலோவி பகுதிகளில் வாள் வெட்டு, கத்திக்குத்து, துவக்குச் சூடு என்று சாதிக்கலவரங்கள் தோன்றக் காரணமாக அமைந்தது.

இந்தத் தொடர் போராட்டங்களின் விளைவாக 1962 ஆம் ஆண்டளவில் பருத்தித்துறை நகரத்தில் இருந்த தேவீர்க்கடைகள் மற்றும் உணவு விடுதிகளில் தீண்டாமை இல்லாதொழிந்தது. நெல்லியடி, உடுப்பிட்டி, மந்திகை போன்ற இடங்களில் ஓரளவுக்கு அதனுடைய வீரியத்தைக் குறைத்தது. அதாவது சாதிவெறியர்கள் சாதியத் திமிர் காட்டும் போக்கை பகிரங்கமாக வெளிப்படுத்தப் பயப்படும் நிலை உருவாகியது.

ஆனாலும் சாதியத்தின் காப்பகமாக இருந்த இந்து ஆலயங்கள் இன்னமும் எங்களுக்கான உள்நுழைவுக்கு அனுமதி மறுத்தே வந்தன.

இதனால் நம்மவர்களுடைய அடுத்தகட்ட போராட்டம் ஆலயங்களுக்குள் நுழைவதற்கான வேலைத் திட்டங்களைக் கொண்டிருந்தது. ஆனால் இது தேனீர்க்கடை மற்றும் உணவு விடுதிகளுக்கு எதிராக நடத்தப்பட்ட போராட்டத்தைப்போல் அவ்வளவு சுலபமாக இருக்கப்போவதில்லை என்றும் எதிர்பார்க்கப்பட்டது.

முக்கியமாக எமது பிரதேசத்தில் பிரசித்தி பெற்ற ஆலயமான வல்லிபுர ஆழவார் ஆலயத்துக்குள் செல்வதற்குரிய போராட்டத்தை முன்னெடுக்கத் தீர்மானிக்கப்பட்டது.

இந்த ஆலயம் துண்ணலை மற்றும் புலோவியைச் சேர்ந்த சைவ வெள்ளாளர்களின் கூட்டுக் கட்டுப்பாட்டில் இருந்தது. இதில் துண்ணலையைச் சேர்ந்த பிரிவினர் சாதியையும் தீண்டாமையையும் மிகவும் இறுக்கமான முறையில் கடைப்பிடித்தே தீருவது என்பதில் பிடிவாதமாக இருந்தார்கள்.

ஆனால் புலோவியைச் சேர்ந்தவர்கள் இந்த விடயத்தில் இருக்கப்பட்டு நின்றார்கள். குறிப்பாக தபாலதிபர் கணபதிப்பிள்ளை மற்றும் வர்த்தகர் நாகவிங்கம் முதலானவர்கள் தீண்டாமை ஒழிக்கப்படவேண்டும் என்பதை ஏற்றுக் கொண்டிருந்தார்கள்.

ஆனால் அந்த ஆலய நிர்வாகத்தின் பெரும்பகுதியினர் சாதி பார்ப்பதும் தீண்டாமையைக் கடைப்பிடிப்பதும் தங்களது பிறப்புரிமை என்ற திமிரோடும் சாதிகுறைந்தவர்களை ஆலயத்துக்குள் அனுமதித்தால் அதன் புனிதம் கெட்டுவிடும் என்ற அகம்பாவத்துடனும் இருந்ததால் அதை அனைவரினஞ்சும் சமத்துவமான வழிபாட்டுக்குத் திறந்துவிட அமைதியான முறையில் மேற்கொள்ளப்பட்ட முயற்சிகள் தோல்வியடைந்திருந்தன.

1960 ஆம் ஆண்டு காலத்தில் அந்த ஆலயத்தின் பிரதான குருக்களாக இருந்தவர் பஞ்சமர்களான எங்களைப் பூச்சி புழுக்களுக்குச் சமமான நிலையில் வைத்துப் பார்க்கக்கூட தயாராக இல்லாத பிராமணிய மமகை கொண்டவராக இருந்தார்.

அவர் ஒற்றைக் கரத்தை வண்டிவில் (ஒற்றை மாடு பூட்டிய வண்டி) பயணம் செய்யும் போது நாங்கள் தெருவில் நிற்கவோ அவரது வண்டிக்குக் குறுக்கே போகவோ கூடாதென்பது எழுதப்படாத விதியாக இருந்தது.

அந்தக் காலத்தில் எங்களது ஊரில் நானும் எனக்கு மாமா முறையான சின்னதம்பி என்கிற தீருவருட்செல்வம், எனது

பெரியப்பாவின் மகனான சந்திரன், எனது மாமாவின் மகனான நடராஜன் ஆகிய நால்வரும் ஏற்குறைய ஒரே வயதுக்காரர்கள் என்ற வகையில் ஒன்றாகச் சுற்றித்திரிவதும் விளையாடுவதும் வழக்கம்.

அப்படி ஒரு நாள் வல்லிபுரக்கோவில் வீதியில் நாங்கள் ஒடிப்பிடித்து விளையாடிய போது ஐயரின் கரத்தை வண்டியைத் தொட்டுவிட்டோம்.

அதைப் பார்த்து ‘ஐயகோ! எனது வாகனத்தின் புனிதம் கெட்டுவிட்டது-தீட்டுப்பட்டுவிட்டது’ என்று அலறிய ஐயர் தனது அடிப்பொடிகளை ஏவி எங்களைப் பிடித்து அங்கிருந்த மரத்தில் கட்டிவைத்து அடிப்பித்ததுடன் தனது கரத்தை வண்டிலுக்குப் பரிகாரப்படுத்தி செய்து தீட்டுக்கழித்தார்.

இந்தச் சம்பவம் எங்களது பிஞ்சமனத்தில் அந்த ஐயரைப் பழிவாங்க வேண்டும் என்ற வன்மத்தை விதைத்திருந்தது. அந்தக் காலகட்டத்தில் எங்களது வில்லனாக அவர் இருந்தார்.

அதன் பிறகு கோவிலில் பூசை நடக்கும் சமயத்தில் எல்லோரின் கவனமும் அதில் இருக்கும் நேரம் பார்த்து, ஐயரின் வண்டில் மாட்டைக் கட்டவிழ்த்து விரட்டிவிடுவது, வண்டிலில் அச்சாணியைக் கழற்றிச் செல்வது, வண்டிலின் உட்புறத்தைச் சாணியால் அசுத்தம் செய்வது என்று பல குறும்புகளைச் செய்து ஐயர் மீதான வன்மத்தை நாங்கள் தீர்த்திருக்கிறோம். அந்த ஐயர் எங்களுக்கு மட்டுமல்லாமல் துண்ணலை, சந்தாதோட்டம், அல்லாய்ப் பருதிகளைச் சேர்ந்த பலரையும் அவமதித்து அவர்களது விரோதத்தையும் சம்பாதித்திருந்ததால் எங்களை மட்டும் குறிவைத்து அவரால் குற்றம்சாட்டமுடியவில்லை. அத்துடன் நாங்கள் சிறுவர்கள் என்பதால் அவருக்கும் அவரைச் சார்ந்தவர்களுக்கும் அந்தச் சந்தேகம் வரவில்லை.

இந்தப் பின்னணியிலேயே வல்லிபுர ஆழ்வார் கோவிலுக்குள் நுழைவதற்கான போராட்டத்தை நடத்துவதென நம்மவர்கள் முடிவெடுத்திருந்தனர். ஆனால் இந்தப் போராட்டம் அமைதியாக நடைபெறுவதற்கான குழ்நிலை அப்போது இருக்கவில்லை.

ஆண்டைகள் அடியாட்களை வைத்து வன்முறையைக் கட்டவிழ்த்து விடுவார்கள் என்பதால் அதை எதிர்கொள்வதற்குத் தயாரான நிலையில் ஒரு போராட்டக்குழு உருவாக்கப்பட்டது. அதில் எனது தந்தை மற்றும் எனது சிறிய தந்தை செல்வத்தமிடி ஆகியோரும் உள்ளடக்கப்பட்டிருந்தனர். இந்தப் போராட்டத்தை நடத்துவதற்கான முதலாவது திட்டமிடல் கூட்டம் எமது வீட்டிலேயே நடைபெற்றது.

வடமராட்சிப் பிரதேசம் முழுவதிலுமிருந்து பல தோழர்கள் அந்தக் கூட்டத்துக்கு வந்திருந்தனர். நம்மவர்களின் போராட்டங்களை ஒடுக்குவதற்காக உருவாக்கப்பட்ட குழுக்களில் மாலிசந்தி பகுதியைச் சேர்ந்த ஒரு சண்டியன் தலைமையில் அமைக்கப்பட்ட குழுவே ஆபத்தானதென்றும் அந்தக் குழு ஈவிரக்கமின்றி ஆட்களைக் கொலைசெய்வதில் கைதேர்ந்தது என்றும் அந்தக் குழுவிடம் துவக்குகளும் வெடிகுண்டுகளும் இருப்பதாகவும் அன்றைய கூட்டத்தில் பேசப்பட்டது.

நிச்சயமாகக் கோவில் நிர்வாகிகள் இந்தப் போராட்டத்தைத் தடுத்து நிறுத்துவதற்கு இந்தக் குழுவைக் கூலிக்கு அமர்த்துவார்கள் என்று பலரும் தெரிவித்தனர். அதனால் அவர்களைச் சமாலித்துப் போராட்டத்தை வெற்றிகரமாக நடத்துவதற்கு நம்மவர்களும் ஆயுதங்களைத் தயார்படுத்தவேண்டும் என்று அந்தக் கூட்டத்தில் முடிவு செய்யப்பட்டது.

வெடிகுண்டுகளைத் தயார் செய்யும் பொறுப்பைக் கரவெட்டி பகுதித் தோழர்கள் ஏற்றுக்கொண்டனர். துண்ணாலை பகுதித் தோழர்கள் பெற்றோல் குண்டுகளைத் தயார் செய்வதாக உறுதியளித்தனர். அல்வாய் மற்றும் புலோலி பகுதியைச் சேர்ந்த தோழர்கள் துவக்குளைக் கொண்டுவருவதாகத் தெரிவித்தனர்.

எத்தகைய வன்முறைகள் இடம் பெற்றாலும் துணிந்து ஆலயத்துக்குள் வெல்வதற்கு மக்களைத் தயார்படுத்தும் வேலைகளைச் செய்வதற்கு எனது தந்தையும் எனது சிற்றப்பாவும் ஒப்புக்கொண்டனர்.

இதற்கிடையில் இந்தக் காலகட்டத்தில் வடமராட்சிப் பிரதேசத்தில் இருந்த யார்களை பிள்ளையார் கோவில், மாலிசந்தி பிள்ளையார் கோவில், அல்வாய் முத்துமாரி அம்மன் கோவில், பருத்தித்துறை சிவன் கோவில் உட்பட பல கோவில்களுக்குள் நுழைவதற்கான போராட்டங்கள் நடைபெற்றன. இவற்றில் பல இடங்களில் வெடிகுண்டு, வீச்சு வாள் வெட்டு, துப்பாக்கிச்சுடு என்று மிகப்பெரிய கலவரங்கள் இடம் பெற்றன.

என்னுடைய நினைவுக்கு எட்டியபடி இந்தப் போராட்டங்களில் 2 கொலைகள் 10க்கும் மேற்பட்ட வாள்வெட்டு சம்பவங்கள் 5 குண்டு வீச்சுகள் இடம் பெற்றிருக்கின்றன. இழப்பு இரண்டு தரப்புக்கும் என்றாலும் சாதிவெறியர்களின் கூலிப்படையினரே அதிக பாதிப்புக்குள்ளாகியிருந்தனர்.

இந்தப் போராட்டங்கள் பருத்தித்துறை சிவன்கோவிலைத் தலைமற்ற இடங்களில் எதிர்பார்த்த வெற்றியைக் கொடுக்காதுவிட்டாலும் கோவில்களின் முன்வாசல்களைப் பூட்டிவைத்துப் பக்கவாட்டு வாசல்களுக்கு ஊடாக நுழைந்து பயத்துடன் வழிபாடு செய்யும் நிர்ப்பந்தத்தைச் சாதிமான்களுக்கு ஏற்படுத்தியது.

பொது இடங்களில் சாதித் தீமிர் காட்டினால் வெட்டுவிழும் என்ற பயத்தைச் சாதியவெறியர்களுக்கு உண்டாக்கியது இந்தப் போராட்டத்தின் வெற்றி என்று குறிப்பிடலாம்.

1963 ஆம் ஆண்டு மார்ச் மாதம் முதல் ஞாயிற்றுக்கிழமை வல்லிபுர ஆழ்வார் கோவிலுக்குள் நுழையும் போராட்டத்தை ஆரம்பிப்பது என்று தீர்மானிக்கப்பட்டது.

அதற்கு முதல்நாள் மதியம் முக்கியமான தோழர்கள் எங்கள் வீட்டுக்கு வந்து இந்தப் போராட்டத்தை எப்படி நடத்துவது என்பது பற்றிய இறுதிக் கலந்துரையாடவில் ஈடுபட்டனர்.

அவர்கள் இரண்டு பெரிய கான்களில் பெற்றோலை வாங்கி வந்திருந்தனர். அந்தப் பெற்றோலைப் பயன்படுத்தி எப்படி பெற்றோல் குண்டுகளைத் தயாரிப்பது என்று பேசிக்கொண்டிருந்தனர்.

அன்று எங்களுக்குப் பாடசாலை இவ்வை என்பதால் நானும் சின்னதம் பியும் சந்திரனும் அவர்கள் பேசவதைக் கேட்டுக் கொண்டிருந்தோம். மறுநாள் வல்லிபுரக் கோவிலில் பெரிய சண்டை நடக்கப் போகிறது என்பதும் நாங்கள் கோவிலுக்கு உள்ளே போய் சாமி கும்பிடப் போகிறோம் என்பதும் எங்களுக்கு ஆச்சரியமான விடயமாக இருந்தது.

நாங்கள் வண்டிலைத் தொட்டதுக்கே கட்டிவைத்து அடிப்பித்த ஜயர், எங்கடை ஆட்களை எப்படி கோவிலுக்குள் விடுவார்? என்ற கேள்வியை நாங்கள் எங்களுக்குள் கேட்டுக்கொண்டோம்.

'அவர் விடாதுவிட்டால், நாளைக்குச் சரியா அடி வாங்கப் போறார். அதைப்பற்றித்தான் இவையெல்லாம் இவ்வளவு நேரமும் கதைத்துக் கொண்டிருக்கின்ம்' என்று சின்னதம் சொன்னான்.

'எங்களுக்கு அடிப்பிச்சஜையருக்கு மறுநாள் அடிவிழப்போகிறது' என்ற நினைப்பு அந்த நேரத்தில் எங்களுக்கு அளவிட முடியாத மகிழ்ச்சியைத் தந்தது.

அன்றைய கூட்டம் எல்லாம் முடிந்து எல்லோரும் மதிய உணவு உண்ட போது நான் அப்பாவிடம் இதுபற்றி மெதுவாகக் கேட்டேன்.

‘ஜயருக்கெல்லாம் வாய்கொழுப்புத்தான் ஒழிய சண்டை போட எல்லாம் தெரியாது. அவர் ஒடி ஒழிச்சிடுவார்’ என்று அப்பா அதற்குப் பதில் சொன்னார்.

‘அப்போது ஜயருக்கு ஒருக்கரும் ஒன்றும் செய்ய மாட்டினமோ?’ என்று நான் திரும்பவும் அப்பாவிடம் கேட்டேன்.

‘ஜயர் முன்னுக்கெல்லாம் வரமாட்டார். மற்றவைதான் ஏவிவிடுவார். அத்தானள் அவர் தப்பிவிடுவார்’ என்று அப்பா மீண்டும் பதில் சொன்னபோது அப்படித்தான் நடக்கும் என்று எங்களுக்குத் தோன்றியது. ஏனென்றால் எங்களுக்கும் அவர் அடிக்காமல் ஆட்களைவிட்டு அடிப்பித்து நினைவுக்கு வந்தது.

அத்துடன் மறுநாள் நடக்கப் போகும் சண்டையில் ஜயருக்கு ஒன்றும் நடக்காது என்ற விடயம் எங்களைக் கவலைகொள்ள வைத்தது.

அன்று ஒரு மூன்று மணியளவில் எங்களது குழுவில் இருந்த நடராசனும் வந்து சேர்ந்ததும் நாங்கள் 4 பேரும் கூடி இது பற்றிக் கதைத்தோம்.

எப்படி ஜயரை அடிவாங்க வைப்பிப்பது என்பது தொடர்பாக நாங்கள் அன்றைய எங்களது அறிவுக்கு எட்டியபடி பல்வேறு கோணங்களில் சிந்தித்துப் பார்த்தோம். உருப்படியாக எந்த யோசனையும் தோன்றவில்லை.

‘நாங்கள் போய் இரகசியமாக ஜயரின் வண்டிலை பெற்றோல் ஊற்றி எரித்துவிட்டு வந்தால் என்ன?’ என்று சந்திரன் கேட்டான்.

ஆகா ஜயரைப் பழிவாங்க அருமையான யோசனையாக அது எங்களுக்குத் தோன்றியது. மறுநாள் சண்டை நடக்க இருப்பதால் அன்று மாலை நாங்கள் அதைச் செய்தால் எங்கள் மீது ஒருவருக்கும் சந்தேகம் வராது என்று நாங்கள் நம்பினோம்

அன்று மாலை 5 மணியளவில் எங்கள் வீட்டில் யாருமில்லாத நேரம் பார்த்துப் பெரிய சாராயப் போத்தில் ஒன்றில் பெற்றோலை ஊற்றி அதை ஒரு கடதாசி பையில் வைத்து மறைத்து (அப்போது பொலித்தீன் பை வரவில்லை) எடுத்துக்கொண்டு மறக்காமல் நெருப்புப் பெட்டியையும் எடுத்துக்கொண்டு போர்க்களத்துக்குச் செல்லும் வீரர்களைப் போல கோவிலை நோக்கி ஒட்டமும் நடையுமாக விரைந்தோம். இந்தச் சம்பவம் நடக்கும் போது எனக்கும் சின்னதமிக்கும் எட்டுவையது தான் ஆகியிருந்தது. நடராசனுக்கும் சந்திரனுக்கும் 10 வயதாகியிருந்தது.

நாங்கள் கோவிலை அண்மித்து போது சாயங்கால பூசைக்கான ஆயத்த மணி அடித்துக்கொண்டிருந்தது.

அன்று சனிக்கிழமை என்றபடியால் கோவில் வீதியில் பெறிதாகக் கூட்டமில்லை. ஜயரின் கரத்தை வண்டி கோவிலின் வடமேற்கு வீதியில் அநாதரவாக நின்றுகொண்டிருந்தது.

நாங்கள் மெதுவாகச் சென்று அந்த வண்டியின் மீது நாங்கள் கொண்டு சென்ற பெற்றோலை ஊற்றினோம். அத்துடன் மாட்டுக்குப் போடுவதற்காக அந்த வண்டில் அருகே குவித்து வைக்கப்பட்டிருந்த வைக்கோலையும் எடுத்து வண்டிலின் கீழ் பரப்பி அதற்கும் கொஞ்சம் பெற்றோலை ஊற்றிவிட்டுத் தீவைத்தோம். கண்ணிமைக்கும் நேரத்தில் தீப் பற்றிப் பரவிய அதேநேரம் நாங்கள் பெற்றோல் கொண்டு சென்ற போத்தலையும் அந்த வண்டிலிலேயே போட்டுவிட்டதால் அது பெரிய சத்தத்துடன் வைத்தது.

அந்த வண்டில் தீப்பிடித்ததையும் அந்த இடத்தில் வெடிச்சுத்தம் கேட்டதையும் அவதானித்த சிலர் அங்கே ஒடிவர, நாங்களும் வடக்குப் பக்கமாக உள்ள பள்ளக் காணிக்கூடாக அருகிலிருந்த முந்திரிக் காட்டை நோக்கி ஒடினோம். சிலர் ‘டேய் நில்லூங்கோடா’ என்று கூக்குரவிட்டவாறு எங்களைத் தூரத்தி வந்தனர்.

அவர்களிடமிருந்து தப்புவதற்காக நாங்கள் வேகமாக ஒடிய போது சந்திரன் அங்கிருந்த கல்லொன்று தடுக்கிக் கீழே விழுந்துவிட்டான். அவனை அவர்கள் பிடித்துவிட்டார்கள்.

நாங்கள் ஏனைய மூவரும் முந்திரிக்காட்டுக்குள் மறைந்திருந்து பார்த்தபோது அவர்கள் அவனை அடித்து உதைத்து இழுத்துச் சென்று கொண்டிருந்தார்கள்.

எங்களுக்கு என்ன செய்வதென்றே தெரியவில்லை.

ஊருக்குள் ஒடிச் சென்று பெரியவர்களுக்குச் சொல்லி அவர்களைக் கூட்டிவரலாம் என்றால் நாங்கள் செய்த செயலுக்காக வீட்டில் அடிவிழும் என்று எங்களுக்குப் பயமாக இருந்தது.

நாங்கள் முன்பு வண்டிலைத் தொட்டதற்காக மரத்தில் கட்டிவைத்து அடித்துவிட்டு விட்டதைப்போலச் சந்திரனுக்கும் அடித்துவிட்டு விட்டுவிடுவார்கள் என்று நம்பினோம்.

அந்த நம்பிக்கையோடு நாங்கள் மூவரும் வீட்டுக்குச் சென்று நல்ல பிள்ளைகளைப் போல சத்தம் போடாமல் இருந்து விட்டோம்.

இரவு 9 மணிபோல் சந்திரனைக் காணவில்லை என்று அவனது பெற்றோர் தேட ஆரம்பித்தனர்.

நாங்கள் மாலை 6 மணிக்கு எங்களோடு விளையாடிவிட்டுப் போய்விட்டான் என்று பொய் சொல்லிவிட்டோம்.

இரவு 12 மணியாகியும் அவன் வரவில்லை. எங்களுடைய பெற்றோரும் அவனுடைய பெற்றோருடன் சேர்ந்து ஊரெல்லாம் அவனைத் தேட ஆரம்பித்தார்கள். அதிகானல் 2 மணிக்குச் சந்தேகம் வந்து அவர்கள் வீட்டுக் கிணற்றில் கொக்கி விட்டுத் தேடிப்பார்த்த போது சந்திரன் தண்ணீருக்குள் மூழ்கி இறந்து கிடந்தான்.

கோவில் வீதியில் பிடித்துச் செல்லப்பட்ட அவன் எப்படி அவர்கள் வீட்டுக் கிணற்றுக்குள் பின்மாகக் கிடந்தான் என்பது எங்களுக்குத் தெரியவில்லை. அதைப்பற்றி வெளியே சொல்லவும் எங்களுக்குத் துணிவு வரவில்லை.

இந்தச் சம்பவத்தால் சின்னதம்பிக்கும் எனக்கும் பயத்தில் காச்சலே வந்துவிட்டது.

20

சந்திரனின் மரணம் எனது வாழ்க்கையில் நான் சந்தித்த பார்த்த முதல் இழப்பாகும். அது என்னைப் பெரிதும் பாதித்துவிட்டது.

சந்திரன் எனது பெரியப்பா சாமிக் கிட்டினாருக்கும் பெரியம்மா அருந்தவத்துக்கும் பிறந்த ஒரே மகன். அதுவும் அவர்களுக்கு 15 வருடங்கள் பிள்ளையில்லாமல் இருந்து பிறந்த ஒரே மகன். அவனது இழப்பைத் தாங்க முடியாமல் அவர்கள் கதறிய கதறல் இன்றும் என்மனதில் ஆழமாகப் பதிந்திருக்கிறது.

சந்திரன் விளையாடும் போது கால்தவறிக் கிணற்றுக்குள் விழுந்து விட்டான் என்று தான் ஊரில் எல்லோரும் நம்பிக் கொண்டிருந்தார்கள். ஒரு சிலர் நடராசன் தான் அவனைக் கிணற்றுக்குள் தள்ளி விழுத்திவிட்டான் என்றும் அவன் மீது குற்றம் சாட்டினார்கள்.

அவன் எங்கே உண்மையைச் சொல்லிவிடுவானே என்ற பயம் எனக்கும் சின்னதம்பிக்கும் ஏற்பட்டிருந்தது. ஆனால் அவன் வாயே திறக்கவில்லை. சந்திரனின் சாவு அவனையும் அதிகம் பாதித்திருந்தது. இரண்டு பேரும் பக்கத்துப் பக்கத்து வீட்டுக்காரர்கள். என்னையும் சின்னதம்பியையும் விட அவனுடன் தான் சந்திரன் அதிகநேரம் இருப்பான்.

நடராசன் எங்களைக் காட்டிக்கொடுக்காததையிட்டு நாங்கள் நிம்மதியடைந்தாலும் எங்களால் தானே சந்திரன் இறந்தான் என்ற ஒரு குற்ற உணர்வு எனது மனதை வருத்தியது.

நாங்கள் ஜயரின் வண்டிலைக் கொழுத்தப் போகாமல் இருந்திருந்தால் அவன் செத்துப் போயிருக்க மாட்டான் என்ற எண்ணமும் அதேநேரம் அவனைக் கொலை செய்தவர்கள் ஈவிரக்கமற்ற அரக்கர்கள் கொடுரமான பூதங்கள் என்ற எண்ணமும் என்மனதில் ஏற்பட்டிருந்தது.

கொடுமைக்காரர்களாகச் சித்தரிக்கப்படும் அரக்கர்களையும் கொடிய பூதங்களையும் அழிப்பதற்குக் கடவுள் அவதாரம் எடுத்துவருவார் என்று அம்மா எனக்குச் சொல்லியிருந்தா. ஒரு சிறுவன் என்றும் பார்க்காமல் கொலை செய்த இந்த அரக்கர்களை அழிக்கக் கடவுள் வரமாட்டாரா என்ற ஏக்கமும் எனக்கு ஏற்பட்டது.

நேற்றுவரை எங்களோடு ஒன்றாய் ஓடி விளையாடியவன் இன்று இல்லை என்ற துக்கம் தொண்டையை அடைக்க நான் மூன்று நாட்கள் காச்சவில் எழும்ப முடியாமல் படுத்திருந்தேன்.

சந்திரனின் சாவால் மறுநாள் நடக்கவிருந்த வல்லிபுர ஆழ்வார் கோவில் ஆலயப் பிரவேசப் போராட்டம் பிறிதொரு திகதிக்கு ஒத்தி வைக்கப்பட்டது.

சந்திரனின் பெற்றோரையும் நெருங்கிய இரத்த உறவினர் களையும் தவிர எங்கள் ஊரிலிருந்த மற்றவர்கள் அவனது மரணத்தை மறந்துவிட்டுத் தங்களது நாளாந்த வாழ்க்கையைப் பார்க்க ஆரம்பித்துவிட்டனர்.

நானும் சின்னதம்பியும் நடராசனும் கூட பாடசாலைக்குச் செல்ல ஆரம்பித்திருந்தோம்.

அடுத்த ஞாயிற்றுக்கிழமை கரவெட்டி பகுதித் தோழர்கள் எனது தந்தையைச் சந்திக்க வந்திருந்தனர்.

சந்திரனின் இழப்புக்கான துயர் பகிர்தலுடன் ஆரம்பித்த அன்றைய சந்திப்பில் சாதியத்துக்கு எதிரான போராட்டம் அடைந்துவரும் வெற்றி பற்றி அவர்கள் அதிகம் பேசிக் கொண்டிருந்தார்கள். வழக்கம் போலவே ஒரு ஓரத்தில் அமர்ந்து அவர்கள் பேசுவதை நான் கேட்டுக்கொண்டிருந்தேன்.

அன்றைய பேச்சின் முக்கிய அம்சம் சாதி ரீதியாக ஒடுக்கப்பட்ட ‘பஞ்சமர்களுடைய குழந்தைகளை எவ்வாறு உயர் சாதியினர் ஆளுமைக் குறைப்பு செய்கிறார்கள்’ என்பது பற்றியதாகும்.

அப்போது இந்த ‘ஆனுமை’ என்ற சொல் எனக்குப் புதிய சொல்லாக இருந்தது. அவர்கள் பேசியதும் எனக்குப் புரியவில்லை. ஆனாலும் ‘யார் நல்ல விடயங்களைப் பேசினாலும் எனக்கு அது புரியாவிட்டாலும் அதைக் கூறந்து கவனித்துக் கிரகித்துக்கொண்டு பின்னர் அதிலுள்ள தெரியாத விடயங்களை மற்றவர்களிடம் கேட்டுத் தெரிந்து கொள்வது’ என்று சிறுவயதில் இருந்தே என்னிடம் ஒரு பழக்கம் இருந்தது. எனக்குத் தமிழ்த் தாத்தா கந்தமுருகேசனார் குற்றுத் தந்த பல நல்ல பழக்கங்களில் இதுவும் ஒன்றாகும்.

அப்படித்தான் இந்த ஆனுமை பற்றிய விடயத்தையும் நான் கிரகித்துக்கொண்டேன்.

அந்த வகையிலே ஒரு தனி மனிதனின் ஆனுமை பற்றியும், அந்த ஆனுமையைத் திட்டமிட்டு மழுங்கடிப்பதன் மூலம் ஒரு சமூகத்தின் வளர்ச்சியைத் தடுக்க முடியும் என்பதையும் நான் முதன் முதலாகத் தெரிந்து கொண்ட அந்த நானும் அன்று அவர்கள் கலந்துரையாடிய விடயத்தின் சாராம்சமும் இன்றும் பசுமரத்து ஆணிபோல என் நினைவில் இருக்கிறது.

குழந்தைகள் பொதுவாகத் தமது 5 வயதிலிருந்து 16 வயதுவரையிலான காலகட்டத்திலேயே இந்த உலகத்தைப் புரிந்து கொள்வதுடன் தங்களுடைய ஆனுமையை - திறமையை - தலைமைப்பண்ணை வளர்த்துக்கொள்கின்றன.

இந்தக் காலகட்டத்தில் அந்தக் குழந்தைகளின் மனதில் பதியும் விடயங்களே அவர்கள் வளர்ந்து பெரியவர்களாகி இறக்கும் வரை தாக்கம் செலுத்துகிறது.

இந்தக் காலகட்டத்தில் சாதி ரீதியாக ஒடுக்கப்பட்டவர்களின் குழந்தைகளுக்குக் கருத்தியல் காய்யிடப்பு செய்வதன் மூலம் அவர்களது ஆனுமையை மழுங்கடித்து அவர்களது வளர்ச்சியை மட்டுப்படுத்தி சந்ததி சந்ததியாகச் சாதியத்தைக் கடத்தும் கைங்கரியத்தைச் சாதிமான்கள் செய்து வந்தனர்.

துறிப்பாக,

‘நீங்கள் எல்லாம் படிச்ச என்னா கிழிக்கப்போறிங்கள்’

‘படிச்ச டொக்டர் எஞ்சினியர் ஆகலாம் என்று கனவுகாணுறியளோ?’

‘மாடு மேங்ககப் போறதையும் மரம் ஏறப்போறதையும் விட்டுவிட்டு வன்றா பள்ளிக் கூடத்துக்கு வந்து கழுத்தறுக்கிறியள்?’

‘கொப்பரும் (அப்பா) கோத்தையும் (அம்மா) படித்திருந்தால் தானே உங்களுக்குப் படிப்பு வரும்’

என்று பஞ்சமர்களின் பிள்ளைகளைப் பார்த்து தினமும் பாடசாலைகளிலும் வெளியிலும் கறப்படும் வசவுகள் கோபத்தின் வெளிப்பாட்டால் சொல்லப்படும் ராதாரண வசவுகள்லல். இவை அந்தப் பிள்ளைகளின் மனோபலத்தைச் சிறுகச் சிறுகச் சிதைத்து அவர்களை ஒரு குறிப்பிட்ட எல்லைக்கு அப்பால் செயற்திறன் மிக்கவர்களாக வளரவிடாமல் தடுக்கும் திட்டமிட்ட சாதிவெறிச் செயற்பாட்டின் ஓரங்கமாகும்.

சிங்கள இனவெநியர்கள் தமிழர்களை ‘பற தெழி’ (பறைத்தமிழன்) என்று இழிசொற்குறியீட்டால் அழைப்பதை இனவெறிச் செயற்பாடாகச் சித்தரித்து அதற்கு எதிராகக் கிளந்தெழுந்து போராடிய யாழ்ப்பாண உயர்குடிச் சமூகம் தான் பஞ்சமர்களான எங்களை ‘நள நாய், பற வேசை’ முதலான இழிசொற்களால் அழைத்து இம்சைப்படுத்தியது.

இந்த மேட்டுக் குடியினரின் பிள்ளைகள் எங்களைப் பாடசாலைகளிலும் ரியூட்டரிகளிலும் பல்கலைக்கழகங்களிலும் தினம் தினம் சோடியம் Na (நலவர்) பொஸ்பரஸ் P (பள்ளர்) முதலான இரசாயனக் குறியீட்டுப் பெயர்களால் அழைத்துத் தனிமைப்படுத்தி அவமானப்படுத்தும் போது எங்கள் மனதில் ஏற்பட்ட வேதனையையும் அது ஏற்படுத்திய வலியையும் எழுத்தில் வர்ணிக்க முடியாது. அதைச் சாகும்வரை மறக்கவும் முடியாது. (பெள்த சிங்களப் பேரினவாதம் ஒவ்வொரு தமிழனையும் தனிப்பட்ட முறையில் இலக்கு வைத்துத் தினசரி உளவியல் சித்திரவதை செய்ததில்லை).

பொதுவாக ஈழத்தமிழ்ச் சமூகம் என்பது ஏனைய இந்திய சமூகங்களைப் போல ஆணாதிக்கர் சமூகமாக இருந்தாலும் யாழ்ப்பாணச் சமூகத்தில் தாய்வழிச் சமூகத்தின் தொடர்ச்சி என்பது அதிகளுக்கு இருந்து வந்தது. அதிலும் பஞ்சமர் சமூகச் சூடும்பங்களில் தந்தையரை விட தாய்மாரின் ஆதிக்கமே அதிகம் இருந்தது.

ஆணால் யாழ்ப்பாண மேட்டுக்குடிச் சமூக அமைப்பு கல்வி மற்றும் பொருளாதார ரீதியில் மேம்பட்ட அரை பார்ப்பனிய ஒழுங்கு விதிகளைக் கொண்ட ஒரு சமூக அமைப்பாக இருந்தது. அந்த அமைப்பில் சமூக ஒழுங்கு என்ற பெயரில் குடும்ப உறுப்பினர் களுடைய அதிகாரம் வரையறுக்கப்பட்டிருந்தது.

சராசரி இந்திய தமிழக மேட்டுக்குடி குடும்பங்களில் தாய்மாருக்கு இருந்த அதிகாரங்களைவிட யாழ்ப்பாண மேட்டுக்குடி தாய்மார்கள் அதிக அதிகாரங்களைக் கொண்டவர்களாக இருந்தார்கள். அதே போல இந்திய மேட்டுக்குடி தந்தைமாருக்குக் குடும்பத்தைவர் என்ற அடிப்படையில் இருந்த எல்லையற்ற அதிகாரம் யாழ்ப்பாண மேட்டுக்குடி தந்தைமாருக்கு இருக்கவில்லை. அவர்களுடைய அதிகாரம் மனைவிமாருக்கு இருந்த அதிகாரத்தைவிட சற்று அதிகமாக இருந்தாலும் அது வரையறைக்குட்பட்டதாகவே இருந்தது.

இது குடும்ப வன்முறையை ஓரளவுக்கு மட்டுப்படுத்தி அவர்களது பிள்ளைகள் ஆளுமையுள்ளவர்களாக வளர்வதற்கான அகச்குழலை ஏற்படுத்திக் கொடுத்தது.

ஆனால் பஞ்சமர் சாதி குடும்பங்களில் இத்தகைய ஒரு சமூகம் சார்ந்த அதிகார ஒழுங்கு இல்லாததால் குடும்ப வன்முறை என்பது சர்வசாதாரணமாக இருந்தது.

நான் முதலிலே குறிப்பிட்டபடி இந்தக் குடும்பங்களில் மனைவிமாருடைய ஆதிக்கம் அதிகம் இருந்ததால் கணவன்மார் தங்களுடைய இருப்பைத் தக்க வைப்பதற்காகக் குடித்துவிட்டு வந்து அடித்து உதைத்து கலாட்டா பண்ணுவதும் போதை தெளிந்ததும் மனைவிமாரிடம் சரணாகத்தியடைவதும் தொடர்க்கையாக இருந்து வந்தது.

கணவர்மார் மீது உள்ள கோபத்தைத் தாய்மார்கள் பிள்ளைகள் மீது காட்டி அவர்களை அடித்து உதைக்கும் போக்கும் பஞ்சமர் சமூகத்தில் மேட்டுக்குடி சமூகத்தைவிட ஒப்பீட்டளவில் அதிகமாக இருந்தது.

இது பஞ்சமர் சமூகத்தில் பிள்ளைகள் அமைதியான குழலில் இருந்து படிப்பதற்கும் ஆளுமையுள்ளவர்களாக வளர்வதற்கும் பெரும் தடையாக இருந்தது. மேலும் தாய் தந்தை இருவருமே கல்வியறிவு இல்லாதவர்களாகவோ அல்லது ஓரளவுக்கே கல்வி அறிவுள்ளவர்களாகவோ இருந்ததும் பிள்ளைகள் தங்களது பாடங்கள் பற்றிய சந்தேகங்களைக் கேட்டுத் தெளிவு பெறுவதற்கும் தங்களது எதிர்காலக் கல்வி பற்றிய வழிகாட்டலைப் பெறுவதற்கும் முடியாத ஒரு நிலையை ஏற்படுத்தியிருந்தது.

இது பஞ்சமர் சமூகப் பிள்ளைகள் ஒரு குறிப்பிட்ட தரத்துக்கு மேல் கல்வி கற்க முடியாத குழந்தையும் அவர்கள் தங்களுக்குள்ளேயே 'இதெல்லாம் எங்களுக்கு ஒத்துவராத விடயங்கள், நாங்கள் தொன்னுழியம் செய்ய பிறந்தவர்கள்' என்ற தாழ்வுமனப்பான்னமையையும் ஏற்படுத்தியது.

குறிப்பாகச் சொல்வதானால் பஞ்சமர்களுடைய சமூகச் சூழல் என்பது அறியாமையும் அமைதியின்மையும் அடிப்படை வசதிகள் இல்லாததுமான ஒரு நிலையில் இருக்கும் வகையில் கட்டிக்காக்கப் பட்டு வந்தது. இந்தக் கட்டிக்காத்தல் என்பது தற்செயலானதோ அல்லது அர்த்தமற்ற அதிகாரச் செயற்பாடோ அல்ல.

பொதுவாகக் குழந்தைகளுக்கு அவர்கள் வாழுகின்ற சமூகச் சூழல் சரியில்லாதுவிட்டால் அவர்களால் ஆளுமையுள்ளவர்களாக வளரமுடியாது.

ஒரு சமூகத்தின் வளர்ச்சியைத் தடுக்க வேண்டுமானால் அந்தச் சமூகம் வாழுக்கடிய வாழ்வியல் சூழலை மூடுண்ட சூழலாக அல்லது சமச்சீர்று வளர்ச்சியை சூழலாக இருக்குமாறு பார்த்துக்கொள்ள வேண்டும் என்ற ஆண்டான் அடிமைச் சிந்தனைக்கான செயற்பாட்டு வடிவமாகவே இந்தக் கட்டிக்காத்தல் இருந்து வந்தது.

இந்த வகையில் நான் அதிஷ்டசாலி என்று சொல்லவேண்டும். எனது பெற்றோர் அதிகம் படிக்காவிட்டாலும் அனுபவக் கல்வியை நிறைய பெற்றிருந்தனர். குறிப்பாக இந்த ஒடுக்குமுறையிலிருந்து வெளியே வருவதற்கு ஏந்தக் கொள்கை சிறந்த கொள்கை என்பதை எனது தந்தை இனங்கண்டுகொண்டிருந்தார். சமூக அக்கறையுள்ள பல நல்ல தோழர்களின் நட்பை அவர் பெற்றிருந்தார்.

1960 கள் வரை நான் வாழ்ந்த சமூகச் சூழலும் அடிதடி வெட்டுக் குத்து துப்பாக்கிச் சூடு என்று குழுச் சண்டை தெருச்சன்னடைகள் நிறைந்த வன்முறைக்களமாகவே இருந்து வந்தது.

வாரத்தில் குறைந்தது இரண்டு தடவையாவது வரைமாரிகளும் கூச்சல்களும் காட்டுக்கத்தல்களும் தெருநாய்களின் குரைப்புகளும் இணைந்து பேரொளியாக இரவின் நிசப்தத்தைக் குலைக்கும்.

மறுநாள் காலையில் அவருக்கு மண்டை உடைந்தது, இவருக்குக் கை முறிந்தது, மற்றொருவருக்குக் காலில் வெட்டு விழுந்தது என்று தகவல் வரும்.

எனது பெற்றோர் இந்தக் குழுமோதல்களுக்குள் - கத்தியால் வெட்டிய - ஓலைவெட்டிய - பனங்காய் பொறுக்கிய அர்த்தமற்ற சண்டைகளுக்குள் சிக்கிக் கொள்ளாமல் ஒதுங்கியே இருந்தனர்.

எனது தந்தை எதிரிகள் யார்? நண்பர்கள் யார்? என்பதைத் தெளிவாக உணர்ந்திருந்தார். எங்களுக்குள் நாங்கள் மோதிக் கொள்வதும் நாங்கள் ஒருவரை ஒருவர் வெட்டிக்கொண்டு காவல்

நிலையத்துக்கும் நீதிமன்றத்துக்கும் நடையாய் நடப்பதும் எங்களைப் புதைப்பதற்கு நாங்களே வெட்டிக்கொள்ளும் புதைகுழி என்பதை அவர் அறிந்திருந்தார்.

சாதியின் பெயரால் எங்களை அடக்கி ஒடுக்கும் எங்களை மனிதர்களாக மதிக்க மறுக்கும் சாதி வெறியர்களுக்கு எதிராகவே எங்களது கோபம் திரும்ப வேண்டும்- எங்களது போராட்டம் இருக்க வேண்டும் என்று அவர் வலியுறுத்தினார். அதற்காகப் போராட்டினார்.

அதற்கான தெளிவை அவருக்குக் கொடுத்தது யாழ்ப்பாண அதிகார வர்க்கத்துக்கு எட்டிக்காயையிட கசப்பாக இருந்த பொதுவுடைமை சித்தாந்தமாகும்.

இது இந்தச் சாதியத் தளைகளை அறுப்பதற்கு எனக்கு உந்து சக்தியாக அமைந்தது.

21

சந்திரன் இறந்து இரண்டு வாரம் கடந்துவிட்ட நிலையில் அவனைக் கொலைசெய்த சாதி வெறியர்களுக்கு எதுவும் செய்ய முடியவில்லையே என்ற ஆதங்கம் என் மனதை வாட்டிக் கொண்டிருந்தது. 'நாங்கள் அவனை மறந்துவிட்டதாக நினைத்து அவன் ஆவியாக வந்து எங்களை வெருட்டுவானோ?' என்ற பயம் வேறு அடிமநிதில் இருந்துகொண்டிருந்தது.

இது பற்றிய பேச்சை எடுத்தாலே சின்னதம்பியும் நடராசனும் 'ஆளை விட்டால் போதும் சாமி' என்று விலகி விலகிச் சென்றார்கள்.

தனியாக எதையும் செய்வதற்கும் எனக்குத் துணிவிருக்க வில்லை.

ஒரு நாள் தோழர் சிவராசா எங்கள் வீட்டுக்கு வந்த போது, 'சிறுவர்களான நாங்கள் அவர்களது போராட்டத்துக்கு என்ன செய்யலாம்' என்று கேட்டேன்.

'நன்றாகப் படித்துச் சாதித்துக் காட்டுவதுதான் சிறுவர்களான எங்களுக்குரிய கடமை' என்று அவர் சொன்னார். கந்தமுருசேனாரும் இதைத் தான் எனக்குச் சொல்லியிருந்தார்.

நாங்கள் படித்து முன்னேற வேண்டுமானால் அதற்கு இருக்கும் தடைகளை அகற்ற வேண்டும்.

அதிலும் பாடசாலைக்குச் செல்வதற்கு விருப்பமும் ஈடுபாடும் இருக்கவேண்டும்.

ஆனால் பாடசாலை என்பது எங்களை அவமதிக்கும் - புறக்கணிக்கும் இடமாக இருந்ததால் நாங்கள் ஆர்வத்தோடும் மகிழ்ச்சியோடும் அங்கு செல்வதில்லை.

உண்மையைச் சொல்வதானால் கந்தமுருகேசனார் நடத்திய திண்ணெனப் பள்ளிக் கூடத்துக்குச் செல்வதில் இருந்த ஆர்வம் எனக்கு அரசாங்கப் பாடசாலையான மந்திகை பள்ளிக்கூடத்துக்குச் செல்வதில் இருக்கவில்லை. அதற்குக் காரணம் சாதி வெறியரான கதிர்காமர் வாத்தியாருடைய செயற்பாடுகளாகும்.

அன்று வெள்ளிக்கிழமை.

வழக்கேபால் பாடசாலைக்குச் சென்று எங்களு வகுப்பில் பசுபதி வாத்தியார் புதிதாக எமக்கு ஏற்பாடு செய்து தந்தபடி காட்போட் மட்டைகளை எடுத்துவந்து தரையில் போட்டுவிட்டு அமரமுற்பட்ட போது நாங்கள் அமரும் இடத்துக்குப் பக்கத்தில் உள்ள கதிரையில் அமரும் மாணவன் வராதது தெரிந்தது.

ஏற்கனவே சந்திரன் சாதி வெறியர்களால் கொலைசெய்யப் பட்டதை நினைத்துக் கோபத்துடன் இருந்த எனக்கு ‘இந்தக் கதிரையில் ஏறி இருந்தால் என்ன?’ என்ற எண்ணம் சட்டென்று தோன்றியது. ‘போராடினால் தான் எதுவும் கிடைக்கும்’ என்று கொம்யூனிஸ்ட் கட்சித் தோழர்கள் சொன்னாரும் ஞாபகத்துக்கு வந்தது.

‘எல்லாம் வல்ல சாமி இருக்கிற கோயிலுக்குள் போகிறதுக்குத் துணிந்த பிறகு வகுப்பில் இருக்கும் கதிரையில் ஏறி இருந்தால் என்ன?’ என்ற நினைப்புடன் பின்விளைவுகள் பற்றிய எந்தப் பயமும் இன்றி அந்தக் கதிரையில் ஏறி இருந்துவிட்டேன்.

நான் ஏறி இருந்த கதிரைக்குப் பக்கத்துக் கதிரையில் இருந்த மேட்டுக்குடி மாணவன் ஏதோ அசிங்கமான விரும்பத்தகாத மிருகம் ஒன்று தனக்குப் பக்கத்தில் வந்து இருந்துவிட்டதாக நினைத்துக் கத்திக்கொண்டு எழுந்து அப்பால் சென்றுவிட்டான்.

அங்கிருந்த மேட்டுக்குடி மாணவ சிகாமணிகள் ஏதோ பெரிய அக்கிரமம் நடந்துவிட்டதைப் போல் ‘ஓய் நளவா நீ கதிரையில் இருக்கக் கூடாது எழும்படா’ என்று கத்திக் கூச்சல் போட்டார்கள். நான் அசைய மறுக்க விலர் என்னை இழுத்து விழுத்தப் பார்த்தார்கள்.

நான் மேசையை இருக்கிப்பிடித்தபடி அசையாதிருக்க சிலர் எனக்கு அடித்தார்கள். அவர்களைத் தடுக்க சின்னதம்பி நடராசன் உட்பட எமது சமூகப் பொடியள் முயல அங்கு ஒரு சிறு கலவரமே மூண்டுவிட்டது.

அதற்குள் சில மேட்டுக்குடி பொடியள் ஓடோடிச் சென்று கதிர்காமர் வாத்தியாரை அழைத்து வந்தார்கள்.

சாதி வெறியரான அவர் குழுமாடு ஒன்று வெறி கொண்டு வருவதைப் போல கோபாவேசத்தோடு வந்து 'எல்லாம் இருங்கோடா' என்று கத்தினார்.

அப்போதும் கதிரையை விட்டு எழுந்திராது அமர்ந்திருந்த என்னை வெறியிடித்த மிருகம் ஒன்று பார்ப்பதைப் போல வெறித்தனமாகப் பார்த்து, 'நள நாயே உனக்குக் கதிரை கேக்குதா' என்று கத்தியவாறு என்னுடைய தலைமயிரைப் பிடித்து என்னைத்தாக்கி எனது தலையை அருகில் இருந்த சுவரில் மோதி அடித்தார்.

அந்த வெறிகொண்ட மனித மிருகம் தாக்கி அடித்ததில் எனது இடது பக்க நெற்றி உடைந்து இரத்தம் கொட்டியது.

அவமானம் அழுமை ஆத்திரம் எல்லாம் ஒன்று சேர நான் எழுந்து கண் இமைக்கும் நேரத்தில் என்னுடைய சிலேட்டை எடுத்து வாத்தியார் என்ற பெயரில் இருந்த அந்த மனித மிருகத்தாக்கு ஏறிந்துவிட்டேன்.

அந்த சிலேட் அவர் மீது பட்டுக் கீழே விழுந்து உடைந்து நெருங்கியது.

'ஒரு நளப் பொடியன் கதிரையில் ஏறி இருந்ததுமில்லாமல் ஒரு வெள்ளாள வாத்தியாரான தன்னையே அடித்துவிட்டான்' எவ்வளவு பெரிய குற்றம்? விடுவாரா கதிர்காமர் வாத்தியார்? அப்புறம் அவரது சைவ வெள்ளாளியப் பெருமை என்னாவது? என்னை அடித்து உதைத்துத் துவைத்து எடுத்துவிட்டார். அதற்குள் பகபதி வாத்தியார் தலைமை ஆசிரியர் உட்பட எல்லோரும் அங்கே வந்துவிட்டனர்.

'போலீக்கெல்லாம் வேண்டாம் நாங்களே பாத்துக்கொள்ளுவதும், பொலீக்கு போனால் இவன்றை படிப்பு கெட்டுப்போய்விடும்' என்று பகபதி வாத்தியார் அவரைச் சமாதானம் செய்ய முற்பட்டார்.

'என்ன பொலீஸ் வேண்டாம்? நீர் இந்தக் கீழ்ச் சாதி நாம்ஞாக்கு சப்போடோ? உவர்களுக்கு எல்லாம் என்னத்துக்கு படிப்படி. போய் மக்கோனாவில் (மக்கோனா என்பது ஒரு இடம் அங்குதான் சிறுவர் சீர்திருத்தப் பள்ளி இருந்தது) இருந்து கழி திண்ணட்டும்' என்று வார்த்தைகளை அனலாகக் கொட்டினார்.

இவர்கள் இப்படி பேசிக் கொண்டிருந்தபோது எனது தலைக் காயத்திலிருந்து இரத்தம் கொட்டிக்கொண்டிருந்தது. அதை அவதானித்த பசுபதி வாத்தியார் அங்கிருந்த தலைமை ஆசிரியரைப் பார்த்து 'இதில் என்ன செய்யலாம் என்பதை நீங்கள் தான் முடிவெடுக்க வேணும், நான் போய் இவனுக்கு மருந்து கட்டிக் கொண்டு வாறன்' என்று கூறிவிட்டு என்னை அருகிலிருந்த மந்திகை மருத்துவமனைக்கு அழைத்துச் சென்று மருந்து கட்டுவித்தார்.

நாங்கள் மருத்துவமனையில் இருந்து பாடசாலைக்குத் திரும்பிய போது அங்கே காவல்துறை ஜீப் நின்று கொண்டிருந்தது.

வாத்தியாரை அடித்துவிட்டு நான் ஓடியபோது கால் தடுக்கிக் கல்லில் விழுந்து மன்னை உடைந்து விட்டது. இது தான் காவல்துறைக்கு அவர்கள் கொடுத்த வாக்குமூலம்.

நான் பயத்தில் கதறி அழ பருத்தித்துறை காவல்துறையினர் என்னை ஜீப்பில் ஏற்றிக் கொண்டு போய் காவலில் வைத்து விட்டார்கள்.

விசயமறிந்து எனது அப்பாவும் அம்மாவும் ஓடிவந்து அவர்களிடம் என்னை விட்டுவிடும்படி கெஞ்சிப்பார்த்தார்கள்.

வாத்தியாருக்கு அடித்த பொடியனை விட முடியாது என்று அவர்கள் கூறிவிட்டார்கள்.

எனது தந்தை சட்டத்தரணி ஒருவரை ஏற்பாடு செய்து அவர் மூலமாகக் காவல்துறையினரை அணுகினார்.

அப்போதும் 'வாத்தியாருக்கு அடித்து பெரிய குற்றம் என்றும் என்னை நீதிமன்றத்தில் நிறுத்தி மக்கோனாவில் உள்ள சிறுவர் சீர்திருத்தப் பள்ளிக்கு அனுப்பப் போவதாகவும்' அவர்கள் சட்டத்தரணியிடம் தெரிவித்துவிட்டனர். அந்தச் சட்டத்தரணி அங்கிருந்த காவல்துறை பொறுப்புதிகாரிக்கு நடந்த உண்மை சம்பவத்தை விளக்கிக் கூற, அவர் முறைப்பாடு செய்தவர்கள் தாங்கள் கொடுத்த முறைப்பாட்டைத் திரும்பப் பெற்றால் மட்டுமே என்னை விடுதலை செய்ய வழி இருக்கிறதென்றும் அதற்கு மாலை 5 மணி வரை அவகாசம் தருவதாகவும் தெரிவித்தார்.

அப்போது நேரம் பகல் 11 மணியாகியிருந்தது.

அந்தச் சட்டத்தரணி தனது காரிலே எனது பெற்றோரைப் பாடசாலைக்கு அழைத்துவந்து பாடசாலை அதிபருடனும் கதிர்காமர் வாத்தியாருடனும் பேசிய போதும் அவர்கள் தாங்கள் கொடுத்த முறைப்பாட்டைத் திரும்பப் பெற மறுத்துவிட்டனர்.

அதற்கு மேல் தன்னால் ஒன்றும் செய்ய முடியாதெனச் சட்டத்தரணி கைவிரித்துவிட, பயந்து போன எனது தந்தை மந்திகை சந்தியில் வாடகைக் கார் வைத்திருந்த இரத்தினம் என்பவரின் காரை வாடகைக்கு அமர்த்திக் கொண்டு அந்த நேரம் எமது பிரதேசத் தலைவர்கள் என்று சொல்லிக் கொண்டிருந்த ஜெயக்கொடி, துரைரத்தினம், நடராசா என்று எல்லோரையும் சென்று பார்த்து நடந்ததைச் சொல்லி உதவிசெய்யும்படி கெஞ்சினார். ஆனால் வாத்தியாருக்கு அடித்த பொடியனுக்கு ஒன்றும் செய்ய முடியாது என்று அவர்கள் கையை விரித்துவிட்டனர்.

எனது சிறிய தந்தை செல்லத்தம் பி சிறுபான்னை தமிழர் மகாசபையின் பிரதிநிதிகள் மூலம் ஏதாவது செய்விக்கலாம் என்று அவர்களுடன் பேசுவதற்காக யாழ்ப்பாணத்திற்குச் சென்றிருந்தார். அவர்களுக்கும் பருத்தித்துறைக்கு வந்து எங்களுக்கு உதவி செய்ய நேரம் இருக்கவில்லை.

மாலை 5 மணி வரை நான் காவல்துறையின் காவலில் அழுது கொண்டிருக்க எனது பெற்றோர் கண்ணீரும் கம்பலையுமாக வீதியாக அலைந்து கொண்டிருந்தனர்.

இதற்கிடையில் இந்த விடயத்தை அறிந்த கரவெட்டி பகுதி கொம்யூனிஸ்ட் கட்சித் தோழர்கள் தோழர் சண்முகதாசனுக்கு ரங்கோல் போட்டு நடந்ததைச் சொல்ல அவர் உடனடியாகத் தோழர் எஸ்.டி.பண்டாரநாயக்காவை (சந்திரிகாவின் தந்தை அல்ல) தொடர்பு கொண்டு நடந்ததைச் சொல்லி அவர் மூலமாக கொழும்பிலுள்ள காவல்துறை தலைமையகத்தின் ஊடாகப் பருத்தித்துறை காவல் நிலையத்துக்கும் பருத்தித்துறை நீதிபதிக்கும் தகவல் அனுப்பியிருந்தார்.

மாலை 5 மணிக்கு பருத்தித்துறை காவல்துறையினர் என்னை பருத்தித்துறை நீதிபதியின் முன் அவரது வீட்டில் நிறுத்திய போது என்னை ஒரு குற்றவாளியாக அல்லாமல் அன்புடன் அனுகிய நீதிபதி நடந்த சம்பவத்தை மறைக்காமல் சொல்லும்படி கேட்டார்.

நான் அழுதுகொண்டே நடந்ததைச் சொல்ல அதைப் பதிவு செய்த அவர் காவல்துறையினரைப் பார்த்து ‘என்மீது வழக்குப் பதிவு

செய்ய வேண்டாம் என்றும், பாடசாலைக்குச் சென்று நடந்த சம்பவத்தை விசாரித்து நடவடிக்கை எடுக்கும் படியும்' உத்தரவிட்டு என்னை விடுதலை செய்தார்.

பின்னர் நடந்த விசாரணையில் கல்வித்துறை உயர் அதிகாரிகளும் கலந்து கொண்டனர். கதிர்காமர் வாத்தியார் என்னைத் தாங்கி சுவரில் மோதி அடித்து உண்மை என்பது உறுதியாகியது. சாதிர்தியாக அந்தப் பாடசாலையில் நடந்த புறக்கணிப்புகளும் வெளிச்சத்துக்கு வந்தது. இதை அடுத்து கதிர்காமர் வாத்தியார் மீது துறைசார் நடவடிக்கை எடுக்கப்பட்டு அவர் தற்காலிகப் பணிநீக்கம் செய்யப்பட்டதாகவும் பின்னர் மீண்டும் பணிக்கு சேர்ந்த போது மலையகத்துக்கு இடமாற்றம் பெற்று சென்று விட்டதாகவும் அறிந்தேன்.

இந்தச் சம்பவத்தின் பின்னர் அந்தப் பாடசாலையில் எமது சமூகப் பிள்ளைகளைத் தரையில் இருத்துவது, கிணற்றில் தண்ணீர் அள்ள அனுமதி மறுப்பது, பிளாவில் பால் கொடுப்பது எல்லாம் நிறுத்தப்பட்டாலும் நான் தொடர்ந்து அங்கு கல்வி கற்க அனுமதி மறுக்கப்பட்டது.

ஆசிரியருக்கு அடித்த ஒழுக்கமற்ற மாணவன் என்று எனது பாடசாலைச் சான்றிதழில் எழுதி என்னைப் பாடசாலையில் இருந்து நீக்கிவிட்டார்கள். இது என்னை அவர்கள் மக்கோனாவுக்கு அனுப்ப முயற்சித்ததைவிட எனக்குப் பெரிய பாதிப்பைத் தந்தது.

எந்தவாரு பாடசாலையிலும் என்னைச் சேர்த்துக்கொள்ள மறுத்தார்கள். ஆசிரியருக்கு அடித்த மாணவன் என்ற குற்றச்சாட்டுதான் முன்னுக்கு நின்றதே தவிர எனது தரப்பு நியாயம் சாதியச் சமூகத்தில் எடுப்பவில்லை.

எனது தந்தை எமது பிரதேசத்திலுள்ள எல்லாப் பாடசாலைகளுக்கும் சென்று பேசிப் பார்த்தும் எந்தப் பலனும் கிட்டவில்லை. கல்வித் தினைக்களம் வரை சென்று முயன்றும் முடியவில்லை. அவர்கள் தட்டிக்கழிப்பதற்காக ஏதாவது ஒரு பாடசாலைக்குப் போகச் சொல்வார்கள். அந்தப் பாடசாலை அதிபர் எனது பாடசாலைச் சான்றிதழைப் பார்த்துவிட்டு இடம் இல்லை என்பார். எமது சமூகப் பிள்ளைகளின் முன்னேற்றத்துக்காக ஆரம்பிக்கப்பட்ட வதிர் தேவரையாளி இந்துக் கல்லூரியில்கூட எனக்கு இடம் கிடைக்க வில்லை என்பதும் அவர்களுக்குக் கூட ஆசிரியரை அடித்த மாணவன் என்பது தான் முக்கியமாகக் கண்ணில்பட்டது என்பதும் தான் வருத்தத்துக்குரிய விடயம்.

ஏறக்குறைய இரண்டு மாதங்களம் இப்படியே அலைந்து திரிந்து ஒரு கட்டத்தில் எனது தந்தை மிகவும் சோந்து மனமுடைந்துவிட்டார்.

இந்த நேரத்தில் தோழர் சிவராசா இறுதி முயற்சியாக ஒருவரைச் சந்திப்போம் என்று கரவெட்டியிலுள்ள ஒரு ஆசிரியையின் வீட்டுக்கு அவரை அழைத்துச் சென்றார்.

அந்த ஆசிரியை பருத்தித்துறையிலுள்ள மெதடிஸ்த பெண்கள் பாடசாலையில் கல்வி கற்பித்துக் கொண்டிருந்தார். அத்துடன் அந்தக் கல்லூரி அதிபர் அந்த ஆசிரியையின் கற்பித்தல் முறை மற்றும் சமூக அக்கறை என்பவற்றால் அவர் மீது நன்மதிப்பு வைத்திருந்தார்.

அந்தக் காலகட்டத்தில் அந்தப் பாடசாலையில் 5 ஆம் வகுப்புவரை சிறுவர்கள் படிக்கலாம். 6 ஆம் வகுப்புக்கு நுழைவுத் தேர்வு எழுதி ஹாட்டிலிக் கல்லூரிக்குச் செல்லலாம். மெதடிஸ்த பெண்கள் பாடசாலையில் கல்வி கற்கும் மாணவர்களுக்கு ஹாட்டிலிக் கல்லூரியில் சேர்வதற்கு முன்னுரிமை அளிக்கப்படவேண்டும் என்பது விதியாக இருந்தது.

அந்த ஆசிரியரிடம் தோழர் சிவராசாவும் எனது தந்தையும் நடந்ததைக் கூற அவர் கொதித்துப் போய்விட்டார்.

ஒரு சிறு பிள்ளையின் எதிர்காலத்தைப் பாழாக்குவதில் இந்தச் சமூகம் எவ்வளவு அயோக்கியத்தனமாக நடந்து கொள்கிறது என்று வருத்தப்பட்டார்.

உடனடியாகவே அவர் மெதடிஸ்த பெண்கள் பாடசாலை அதிபரின் வீட்டுக்குத் தோழர் சிவராசாவையும் எனது தந்தையையும் அழைத்துச் சென்றார்.

தீவிர கிறிஸ்தவரான அந்தப் பெண் அதிபரிடம் எனது தந்தையும் தோழர் சிவராசாவும் கூறிய அனைத்தையும் அந்த ஆசிரியை எடுத்துச் சொன்னார்.

அவற்றையெல்லாம் பொறுமையாகக் கேட்ட அவர் ‘கர்த்தரே இந்தப் பாவிகள் அறியாமல் செய்யும் பிழைகளை மன்னித்தருஞும்’ என்ற ஒரே ஒரு வசனத்தை மட்டும் கூறிவிட்டு மறுபேச்சின்றி என்னை அந்தப் பாடசாலையில் உடனடியாகச் சேர்த்துக்கொள்ள சம்மதம் தெரிவித்தார்.

எனது தந்தை அடைந்த மகிழ்ச்சிக்கு அளவில்லை.

மறுநாள் காலையிலேயே நாங்கள் பாடசாலைக்குச் சென்றுவிட்டோம்.

எந்தவித கேள்விகள் விசாரிப்புகள் காத்திருப்புகள் ஏதுமின்றி நான் அந்தப் பாடசாலையில் சேர்த்துக்கொள்ளப்பட்டுவிட்டேன்.

என்னுடைய அதிஷ்டம், நான் அந்தப் பாடசாலையில் சேர்வதற்கு உதவிய ஆசிரியையே எனது வகுப்பாசிரியராக இருந்தார்.

அவர் முதல் வரிசையில் என்னை அழைத்துச் சென்று அமரவைத்தார்.

என்னுடைய வாழக்கையில் நான் மறக்க முடியாத அளவுக்குப் பேருதவி புரிந்து எனது கல்விச் செயற்பாட்டை ஊக்குவித்த அந்த ஆசிரியையின் பெயர் மேரி (ஷ்சர்) ஆகும். 1980 களில் விடுதலைப்புவிகள் இயக்கத்தின் தளபதிகளில் ஒருவராக இருந்த கக்ளா அவருடைய மகன் என்பது சிறப்புத் தகவலாகும்.

மெதடிஸ்த பெண்கள் பாடசாலை பருத்தித்துறை கடற்கரை ஒரம் மிகவும் ரம்யமான இயற்கைச் சூழலில் அமைந்திருந்தது. எங்களது வகுப்பில் இருந்து கடலைப் பார்த்துக்கொண்டே பாடம் படிப்பது எனக்கு மிகவும் பிடித்திருந்தது.

மேரி ஷ்சர் உட்பட எமக்குப் பாடம் நடத்திய ஆசிரியைகள் அனைவரும் என்னை அன்பாகவும் கண்ணியத்துடனுமே நடத்தினர். என்னுடைய பின்னணி தெரிந்து எனக்குக் கற்பிப்பதற்கு கூடிய அக்கறை எடுத்துக்கொண்டனர்.

வற்கனவே அந்தப் பாடசாலையில் எனக்குச் சித்தி முறையான மகாலட்சுமி, அத்தை முறையான இரத்தினமணி ஆகியோர் படித்துக்கொண்டிருந்தனர். அவர்களுடன் சேர்ந்து அந்தப் பாடசாலைக்குப் போவதும் திரும்பி வருவதும் எனக்குப் பிடித்திருந்தது.

என்ன மந்திகை பாடசாலை எனது வீட்டில் இருந்து நடந்து செல்லும் தூரத்தில் இருந்தது. இது எங்கள் வீட்டில் இருந்து 4 கிலோ மீட்டர் தொலைவிலுள்ள பருத்தித்துறை நகரத்தில் இருந்ததால் மந்திகை சந்திக்கு நடந்து சென்று அங்கிருந்து பருத்தித்துறைக்குப் பேருந்தில் செல்ல வேண்டி இருந்தது.

இந்த இரண்டு வருட காலத்தில் எங்களுக்கு நிறைய மாற்றங்கள் நிகழ்ந்துவிட்டன.

வல்லிபுர ஆழ்வார் கோவில் ஆலயம் அனைவரினதும் சமத்துவ வழிபாட்டுக்காகத் திறந்துவிடப்பட்டுவிட்டது. ஆலயப் பிரவேசத்தைத் தடுக்க முயன்ற சாதி வெறியர்கள் வாள்வெட்டுக்கும் துவக்குச் சூட்டுக்கும் பயந்து பின்வாங்கிவிட்டனர். வல்லிபுரக் கோவில் கிணறுகளில் நாங்கள் தண்ணீர் அள்ளக் கூடியதாக இருந்தது. அங்குள்ள மடங்களுக்குள் நாங்கள் செல்வதற்கு அனுமதி கிடைத்திருந்தது.

மந்திகை சந்தியில் இருந்த கடைகளில் எங்களுக்குப் போத்தலில் தேநீர் தந்த நடைமுறை ஒழிந்து போனது.

இவையெல்லாம் மேட்டுக்குடியினரின் மனமாற்றத்தால் தானாக நிகழவில்லை.

கொம்யூனிஸ்ட் கட்சியின் வழிகாட்டலில் எம்மவர்கள் மேற்கொண்ட ஆயுதப் போராட்டத்தினாலேயே இந்த உரிமைகள் எங்களுக்குக் கிடைத்தன.

எங்களுரைப் பொறுத்தவரை இந்தச் சமூக விடுதலைப் போராட்டத்தின் தளபதிகளாக எனது தந்தையும் எனது சித்தப்பா செல்லத்தம்பியும் இருந்தனர். எனது தந்தை கொம்யூனிஸ்ட் கட்சியின் கீழும் எனது சித்தப்பா சிறுபான்மைத் தமிழர் மகா சபையின் கீழும் போராட்டங்களில் பங்கெடுத்தனர்.

1965 ஆம் ஆண்டு பிறந்த போது எனக்கு மீண்டும் பிரச்சனை ஆரம்பித்தது.

1963 ஆம் ஆண்டு நான் நன்றாகப் படித்துப் பரீட்சையில் நல்ல மதிப்பெண்கள் பெற்றதால் 3 ஆம் வகுப்பில் இருந்து 4 ஆம் வகுப்புக்குப் போகாமல் நேரடியாக 5 ஆம் வகுப்புக்குச் சிறப்புத் தகுதி என்ற அடிப்படையில் அனுப்பப்பட்டேன். 1964 டிசம்பரில் நடந்த 5 ஆம் வகுப்பு ஆண்டிறுதிப் பரீட்சையிலும் நல்ல மதிப்பெண்கள் பெற்றிருந்தேன். அத்துடன் ஹாட்லிக் கல்லூரியில் சேர்வதற்கான நுழைவுத் தேர்விலும் அதிக மதிப்பெண்கள் வாங்கியிருந்தேன்.

அந்தக் கல்லூரியில் சேர்வதற்கு அவர்கள் நிர்ணயித்த அடிப்படை மதிப்பெண்களைவிட நான் 30 மதிப்பெண்கள் அதிகமாகப் பெற்றிருந்தேன்.

1965 ஆம் ஆண்டு ஜனவரி மாதம் எனக்கு அந்தப் பாடசாலையில் சேர்ந்து படிப்பதற்கு இடம் கிடைக்கும் என்ற நம்பிக்கையோடு சென்றபோது ஏமாற்றமே கிடைத்தது.

தங்களது பாடசாலை ஒழுக்கத்துக்கு முக்கியத்துவம் கொடுக்கும் பாடசாலை என்றும் அதனால் ஒழுக்கமற்ற மாணவனைச் சேர்க்க முடியாதென்றும் கூறிவிட்டார்கள்.

அப்போது அந்தக் கல்லூரியின் அதிபராகப் பூரணம்பிள்ளை இருந்தார்.

சிறந்த கல்விமானான அவர் நியாயமாக நடப்பவர் என்றும் அவரிடம் சென்று பேசிப்பார்த்தால் எனக்கு நியாயம் கிடைக்கும் என்றும் சிலர் எனது தந்தைக்கு ஆலோசனை கூறினர்.

அதன்படி மறுநாள் காலையில் என்னையும் அழைத்துக் கொண்டு எனது தந்தை அவரைச் சந்திக்கச் சென்றார்.

எங்கள் தரப்பு நியாயங்கள், எனக்கு நடந்தது எல்லாவற்றையும் பொறுமையுடன் கேட்ட அவர்தமது பாடசாலையில் மாணவர்களைச் சேர்ப்பதற்கான நிர்வாகக் குழு ஒன்று இருப்பதாவும் அவர்கள் எடுக்கும் முடிவில் தான் தலையிடுவதில்லை என்றும் வேண்டுமானால் எனது விடயம் தொடர்பாக அவர்களிடம் பேசிப்பார்ப்பதாகவும் இரண்டு நாள் கழித்து வரும்படியும் சொல்லி அனுப்பினார்.

மீண்டும் நாங்கள் அவரிடம் சென்ற போது ‘மந்திகை பாடசாலையில் என்னை நடத்திய விதம் தவறு என்றாலும் அதற்காக ஆசிரியருக்கு சிலேட்டால் ஏறிந்த நடவடிக்கையை ஏற்றுக்கொள்ள முடியாதென்றும் இது ஒரு வன்முறைக் கலாச்சாரம் என்றும் கட்டுப்பாட்டுக்குப் பேர் போன தங்கள் பாடசாலையில் ஆசிரியர்கள் கட்டுப்பாடு விதித்தால் நான் அவர்களுடன் அவ்வாறு நடக்க சாத்தியக் கூறு உள்ளதால் என்னை அந்தப் பாடசாலையில் சேர்க்க முடியாதென்று நிர்வாகக் குழு உறுப்பினர்கள் கருதுவதாகத் தெரிவித்தார்.

எனது தந்தை மந்திகை பாடசாலையில் நிலவிய சூழ்நிலைகளை மீண்டும் அவருக்கு எடுத்துக் கூறி ஹாட்லிக் கல்லூரியில் அவ்வாறான சூழ்நிலை இல்லாததால் நான் அப்படி நடக்கமாட்டேன் என்றும் எனக்குப் படிப்பதில் மிகுந்த ஆர்வம் இருக்கிறதென்றும் தெரிவித்தார்.

ஆனால் அவரோதான் அந்தக் கல்லூரியின் அதிபர், கல்லூரியின் கட்டுப்பாடு என்பதற்கு அப்பால் என்னுடைய எதிர்காலம் கருதியே என்னை அந்தப் பாடசாலையில் சேர்க்குக்கொள்ள விரும்பவில்லை எனத் தெரிவித்தார்.

'தமிழ்ச் சமூகம் என்பது ஒரு முடின்ட சமூகம் என்றும் அது இன்னும் பழையவாத கருத்துகளையே பற்றிப் பிடித்துக் கொண்டிருப்பதாகவும் இதற்கு ஆசிரியர்களும் விதிவிலக்கல்ல' என்றும் அவர் எனது தந்தையிடம் குறிப்பிட்டார்.

'நான் ஆசிரியரை அடித்த மாணவன் என்பது எப்படியாவது யாராவது ஒரு ஆசிரியருக்குத் தெரிய வந்து அதை அவர் மற்ற ஆசிரியர்களுக்கும் சொன்னால் அவர்கள் என்னை நடத்தும் விதம் வேறாக இருக்கும் என்றும் அதனால் என்னுடைய படிப்பு கெட்டுவிடும்' என்றும் கூறினார்.

ஒரு சராசரி யாழ்ப்பாணச் சமூகத்தைச் சேர்ந்த கல்விமானாக அவரது தளத்தில் இருந்து என்னைப்பற்றி அவர் பார்த்த பார்வையும் அவர் தெரிவித்த கருத்துகளும் சரியானவையே என்று தோன்றினாலும் மெதடிஸ்த பெண்கள் பாடசாலை அதிபருக்கு இருந்த சமூக அக்கறை தொலைநோக்குப் பார்வை மற்றும் தற்துணிவு அவருக்கு இருக்கவில்லை என்பதே என்னுடைய விமர்சனமாகும்.

மெதடிஸ்த பெண்கள் பாடசாலையில் என்னைச் சேர்த்த போது நான் ஆசிரியரை அடித்த மாணவன் என்பது அந்தப் பாடசாலையின் (பெண்) அதிபருக்குத் தெரியும். நான் அவ்வாறு நடந்து கொள்வதற்கான குழ்நிலை எவ்வாறு உருவாக்கப்பட்டது என்பதும் அவருக்குத் தெரியும். என்னைத் தனது பாடசாலையில் சேர்த்தால் நான் ஆசிரியர்களுடன் தகராறில் ஈடுபடுவேன் என்றோ அதனால் கல்லூரிக்குக் கெட்ட பெயர் வரும் என்றோ அவர் மேட்டிமைத் தனமாக-எதிர்மறையாகச் சிந்திக்கவில்லை. மாறாக எனக்கு மறுக்கப்பட்ட சமத்துவத்தை ஊக்குவிப்பை வழங்கினால் நான் ஒழுக்கமுள்ள திறமையான மாணவனாக உருவெடுப்பேன் என்பதை அவர் கண்டுகொண்டார். அதன்படி அவர் நடந்ததால் அவருடைய பாடசாலையில் கல்வி கற்ற இரண்டு ஆண்டுகளில் வகுப்பில் முதல் மாணவனாகவும் தேர்வுகளில் அதிக மதிப்பெண்கள் பெறுமளவுக்குச் சிறப்புக் தேர்ச்சி பெற்றவனாகவும் இருந்தேன்.

ஹாட்லிக் கல்லூரியில் இடம் கிடைக்காது என்றவுடன் பருத்தித்துறை வேலாயுதம் மகா வித்தியாலயம், புட்டளை மகா வித்தியாலயம், நெல்லியடி மத்திய மகா வித்தியாலயம் என்பவற்றுக்குச் சென்று இடம் கேட்டோம்.

அங்கெல்லாம் அவர்கள் கேட்ட முதல் கேள்வி மெதடிஸ்த பெண்கள் பாடசாலையில் படித்தால் ஹாட்லிக் கல்லூரியில் இடம் கிடைக்கவேண்டுமோ? ஏன் கிடைக்கவில்லை? என்பதாகும்.

உண்மையை மறைத்து அனுமதி பெறமுடியாதென்பதால் நடந்தவற்றைச் சொல்ல எல்லா இடங்களிலும் எமக்குக் கதவுடைப்பு செய்யப்பட்டது.

வேறு வழியின்றி மெதுடிஸ்த பெண்கள் பாடசாலையின் அதிபரிடம் போய் நின்றபோது அவர் உடுப்பிட்டியிலுள்ள அமெரிக்கன் மிசன் பாடசாலை அதிபருக்கு என்னைப்பற்றிய விபரங்களை எழுதி நான் மேற்கொண்டு படிக்க உதவி செய்யுமாறு ஒரு கடிதம் தந்ததுடன் நான் ஒழுக்கமற்றவன் என்று எழுதிய மந்திகை பாடசாலை சான்றிதழைத் தூக்கிப் போட்டுவிட்டுத் தனது பாடசாலையில் கல்வி கற்ற திறமையான மாணவன் என்று புதிய சான்றிதழ் ஒன்று எழுதி அதையே தொடர்ந்து காட்டும்படியும் ‘யாராவது ஆரம்பப்பாடசாலைச் சான்றிதழ் எங்கே’ என்று கேட்டால் அது தொலைந்துவிட்டது என்று கூறும்படியும் சொன்னார்.

கல்விச் செயற்பாட்டிலுள்ள ஒரு பாடசாலை அதிபராக அவர் இதைச் செய்திருக்கக் கூடாது என்று சிலர் கூறக்கூடும். ஆனால் ஒரு சிறுவனின் கல்வி பாழாகவிடக் கூடாது என்ற மனிதத் தன்மையுள்ள தங்களது சமூக வக்கிரங்களைக் கல்விச் செயற்பாட்டில் திணிக்கும் அதிகார வர்க்கத் திமிரை எதிர்க்கத் துணிந்த ஆளுமை மிக்க பெண்மனியாக அவர் திகழ்ந்தார்.

அவர் நினைத்திருந்தால் ராதி அடிப்படையில் சமூகத்தால் புறந்தள்ளப்பட்ட எங்களுக்குத் தான் ஏன் உதவி செய்ய வேண்டும் என்று கருதி ‘எனக்கும் இதற்கும் சம்பந்தம் இல்லை’ என்று கூறி எங்களைக் கழட்டி விட்டிருக்கலாம்.

நாங்கள் உடுப்பிட்டி அமெரிக்கன் மிசன் கல்லூரிக்குச் சென்று அந்தப் பாடசாலை அதிபரிடம் மெதுடிஸ்த பெண்கள் பாடசாலையின் அதிபர் தந்த கடிதத்தைக் கொடுத்த போது அதைப் படித்துப் பார்த்த அவர் எனது பரீட்சை மதிப்பெண்கள் மெதுடிஸ்த பெண்கள் பாடசாலை சான்றிதழ் எல்லாவற்றையும் வாங்கிக் கொண்டு உடனடியாகவே எந்தவித கேள்வியும் கேட்காமல் தனது பாடசாலையில் சேர்த்துக்கொண்டார்.

‘வடமராட்சியில் முக்கியமான பாடசாலை ஓன்றின் அதிபர் உனது படிப்புக்குப் பரிந்துரை செய்திருக்கிறார். அவருடைய நம்பிக்கையைக் காப்பாற்றும் விதத்தில் நீ நன்றாகப் படிக்க வேண்டும்’ என்று கூறி எனது முதுகில் தட்டி வாழ்த்தி அனுப்பினார்.

இந்த இடத்தில் எனது தந்தையைப்பற்றி நான் சில குறிப்புகளைச் சொல்ல வேண்டும்.

நான் மேலே குறிப்பிட்ட இந்தச் சம்பவங்கள் நடைபெற்ற காலத்தில் அதாவது 60 களில் யாழ்ப்பாணச் சமூகத்தில் கல்வி என்பது மிக முக்கியமான பாத்திரத்தை வசித்தாலும் சாதிரீதியாக ஒடுக்கப் பட்ட மக்கள் மத்தியில் அதை இலகுவாகப் பெறுவதற்கான - தொடர்வதுற்கான வாய்ப்புகள் குறைவாகவே இருந்தன. பெரும்பாலான கிராமியப் பாடசாலைகளில் நிலவிய பாரபட்சம் ஒடுக்கப்பட்ட சமூகப் பிள்ளைகளுக்குக் கல்வி மீதான ஆர்வத்தைத் தூண்டுவதற்குத் தடையாக இருந்தது. இந்தச் சமூகத்தைச் சேர்ந்த பெரும்பாலான பெற்றோர்களிடத்திலும் 'தங்களது குழந்தைகளுக்குச் சிறந்த கல்வியளிக்க வேண்டும்' என்ற எண்ணம் இல்லாமல் இருந்தது. தங்கள் பிள்ளைகளுக்கு எழுதப்படுக்கத் தெரிந்தால் போதும் என்ற மனப்பான்மையே அவர்களிடம் இருந்தது.

'தங்களுடைய பிள்ளைகளை இந்தக் தனடகணாயெல்லாம் தாண்டி உயர் கல்வி கற்க வைக்க வேண்டும். அவர்கள் சிறந்த கல்விமான்களாக வரவேண்டும் காலாகாலமாகத் தாங்கள் செய்து வரும் அடிமைத் தொழிலைச் செய்யாமல் அவர்கள் மாற்றுத் தொழில்களைச் செய்யும் தகுதி பெறவேண்டும்' என்ற தொலைநோக்குப் பார்வை குறிப்பிட்ட சில பெற்றோரிடமே இருந்தது.

என்னுடைய தந்தை எப்பாடு பட்டேனும் என்னைக் கல்வி கற்க வைக்க வேண்டும் என்பதில் உறுதியாக இருந்தார். கல்வியோடு பொது அறிவையும் நான் பெற வேண்டும் என்பதற்காக எங்கள் வீட்டுக்கு வரும் இடதுசாரித் தோழர்களிடம் உலக நடப்புகளைக் கேட்டுத் தெரிந்துகொள்ளும்படி என்னை ஊக்கப்படுத்தினார்.

அந்தக் காலகட்டத்தில் எமது சமூகத்தைச் சேர்ந்த வேறு சராசரி பெற்றோராக இருந்திருந்தால் பாடசாலையில் நான் கதிரையில் ஏறி இருந்ததற்கு 'உனக்கு ஏன் வேண்டாத வேலை' என்று எண்ணைத் திட்டியிருப்பார்கள்.

பாடசாலையைவிட்டு அவர்கள் என்னை நீக்கிய போது படித்தது போதும் வந்து தொழிலைப் பழகு' என்று கூறிப் படிப்பை நிறுத்திவிட்டு வேலைக்கு அழைத்துச் சென்றிருப்பார்கள்.

ஆனால் எனது தந்தை அப்படி எதுவும் செய்யவில்லை.

பருத்தித்துறை காவல் நிலையத்தில் நான் அழைத்துகொண்டிருந்த போது பதைப்பதைப்படிடன் என்னைப் பார்க்க வந்த அவர், என்னைக் கட்டி அணைத்துக் கொண்டு சொன்ன வார்த்தை 'பயப்பிடாதே, அழாதே, நீ ஒரு பிழையும் செய்யவில்லை' என்பதாகும்.

எமது சமூகத்தைச் சேர்ந்த வேறு ஒரு சராசரி தகப்பனாக இருந்தால் ‘சனியன் முதேசி நாயே பன்னிக் கூடத்துக்குப் போனால் படிக்கிறதை விட்டுட்டு ஏன்றா உனக்குத் தேவையில்லாத வேலை’ என்று திட்டியிருப்பார்.

வழக்கமாக அவர் காலை 7 மணிக்குத் தொழில் செய்யச் சென்று பகல் ஒரு மணிக்கு முடிப்பார். பின்னர் மாலையில் 4 மணிக்கு ஆரம்பித்து இரவு 8 மணிக்கு அல்லது 9 மணிக்கு முடிப்பார்.

ஆனால் மேலே நான் குறிப்பிட்ட சம்பவங்கள் நடைபெற்ற காலகட்டத்தில் அவர் அதிகாலை 3 மணிக்குத் தொலை தொழிலை அவசர அவசரமாகச் செய்யத் தொடங்கி காலை 7 மணிக்குள் முடித்துவிட்டு 8 மணிக்கு வீட்டைவிட்டு என்னையும் அழைத்துக் கொண்டு புறப்பட்டுப் பாடசாலை பாடசாலையாகத் தேடி அலைவார். பருத்தித்துறை, நெல்லியடி, கரவெட்டி, யாழ்ப்பாணம் என்று பல்வேறு இடங்களுக்கும் சென்று பலரிடமும் என்னைப் பாடசாலையில் சேர்க்க உதவுமாறு கேட்பார்.

இவ்வாறு சென்ற சில நாட்களில் நாங்கள் வீட்டுக்குத் திரும்பி வருவதற்கு மாலை 4 மணி கூட ஆகிவிடும். அப்போது சிறிதுகூட ஒய்வெடுக்காமல் உடை மாற்றிக் கொண்டு மாலை நேரத் தொழில் செய்வதற்குப் புறப்பட்டு விடுவார்.

அந்தளவுக்கு அவர் தன்னை வருத்தித் தனக்குக் கிடைக்காத கல்வியை எனக்குக் கிடைக்கும்படி செய்ய வேண்டும் என்பதில் உறுதியோடு இருந்தார்.

பல பாடசாலைகளில் எனக்குக் கதவடைப்பு செய்யப்பட்ட போது அவர் சோந்து போய்விடவில்லை. அவநம்பிக்கையடையவில்லை. ஒரு பாடசாலை இல்லை என்றால் மற்ற பாடசாலை என்று விடா முயற்சியோடு கதவுகளைத் தட்டினார். ஒரு அதிகாரி உதவி செய்ய மறுத்தால் இன்னொரு அதிகாரியைச் சென்று சந்தித்தார்.

ஒரு தடவை கரணாவாய்ப் பகுதியில் இருந்த ஒருவரைச் சென்று சந்தித்தால் எனக்குப் பாடசாலையில் இடம்கிடைக்கும் என்று சிலர் கூறியதை நம்பி என்னையும் அழைத்துக்கொண்டு எனது தந்தை அவரது வீட்டுக்குச் சென்றார்.

அவர் கல்லூரி அதிபர் அல்லது கல்வி அதிகாரியாக இருக்க வேண்டும். அவரது பெயர்கூட இப்போது எனக்கு ஞாபகம் இல்லை.

அன்று ஒரு சனிக்கிழமை. காலை 7 மணியளவில் நாவலர் மட்டும் பேருந்து தரிப்பில் இறங்கி ஒரு 15 நிமிட நடை நடந்து அவரது வீட்டுக்குச் சென்றோம்.

முன்னுக்கு வாழைத் தோப்புடன் கூடிய பெரிய வீடு. முன் கேட்திறந்திருந்தது. நாங்கள் கொஞ்ச நேரம் வெளியில் நின்று பார்த்துவிட்டு யாரும் வராததால் உள்ளே சென்றோம்.

ஒரு நடுத்தர வயது பெண்மணி வெளியே எங்களை ஏற இறங்க பார்த்துவிட்டு எதற்காக வந்ததாகக் கேட்டார்.

எனது தந்தை விசயத்தைச் சொன்னபோது அதைக் கேட்டுவிட்டு உள்ளே சென்ற அவர் கொஞ்சநேரத்தில் திரும்பி வந்து ‘நில்லுங்கோ ஐயா வருவார்’ என்று கூறிவிட்டுச் சென்றார்.

நாங்கள் வீட்டு முற்றத்தில் காத்திருந்தோம். ஒரு ஐந்து பத்து நிமிடமல்ல! இரண்டு மணி நேரத்துக்கும் மேல் கால் கடுக்கக் காத்திருந்தும் அந்த ஐயா வரவில்லை.

இடையில் எங்களைப் போல வேறு சில பெற்றோர்கள் அங்கே வந்திருந்தனர். அவர்கள் அந்த அதிகாரிக்குத் தெரிந்தவர்களாக இருக்க வேண்டும். அவர்கள் உடனேயே உள்ளே அழைக்கப்பட்டார்கள். சிலர் அந்த வீட்டு வரவேற்றபறையில் அமர வைக்கப்பட்டார்கள்.

நாங்கள் மட்டும் தான் வீட்டு முற்றத்தில் நிற்க வைக்கப் பட்டிருந்தோம்.

ஒரு பதினொன்றரை மணி போல அந்த அம்மணி திரும்ப வந்து ‘பள்ளிக் கூட விரயம் எல்லாம் வீட்டிலை கதைக்க முடியாதாம். ஐயா உங்களை போகட்டுமாம்’ என்றார்.

நாங்கள் ஏமாற்றத்துடன் திரும்பினோம்.

இதை நான் இங்கே குறிப்பிடுவதற்குக் காரணம்....

இந்த நபரைச் சந்திப்பதற்காக அதிகாலை இரண்டு மணிக்கு எழுந்திருந்து அவசர அவசரமாகத் தொழில் செய்துவிட்டு நம்பிக்கையோடு வந்தால் காக்க வைத்து அவமானப்படுத்திய அதிகாரத் திமிரைத் தான் பார்க்க முடிந்தது.

இதை நாங்கள் சென்ற போதே கூறியிருந்தால் காத்திருக்காமல் உடனேயே திரும்பியிருப்போம்.

காக்க வைத்துவிட்டுக் குறைந்த பட்சம் வெளியே வந்து எங்களது கோரிக்கையைக் கேட்டுவிட்டு 'நிர்வாக நடைமுறை இதுவல்ல. நீங்கள் அலுவலகத்தில் வந்து பாருங்கள்' என்று கூறியிருந்தால் அல்லது 'இதற்கு என்னால் ஒன்றும் செய்ய முடியாது' என்று வெளிப்படையாகச் சொல்லியிருந்தால் அது நியாயமான செயற்பாடாக இருந்திருக்கும்.

23

1965 ஆம் ஆண்டு நான் எனது 6 ஆம் வகுப்புக் கல்வியை உடுப்பிட்டி அமெரிக்கன் மிசன் கல்லூரியில் ஆரம்பித்தபோது அது எனக்கு அவ்வளவு சுலபமானதாக இருக்கவில்லை.

அந்தக் கல்லூரி எங்கள் வீட்டில் இருந்து வெரு தொலைவில் இருந்தது. மந்திகை சந்தியில் இருந்து பருத்தித்துறைக்கு அல்லது மாலிசந்திக்கு ஒரு பேருந்தில் சென்று பின்னர் அங்கிருந்து உடுப்பிட்டிக்கு வேறு ஒரு பேருந்தில் செல்லவேண்டி இருந்தது.

இதற்காக வீட்டிலிருந்து 6 மணிக்குப் புறப்பட வேண்டி இருந்தது. 10 வயது சிறுவனான என்னால் அவ்வளவுதாரம் தனியாகப் பயணம் செய்ய பயமாக இருந்தது. எனது பெற்றோரும் அதை விரும்பவில்லை. அதனால் எனது அப்புவை (தாத்தாவை) என்னுடன் கூட அனுப்புவார்கள்.

அப்போது எங்கள் வீட்டில் இருந்து உடுப்பிட்டிக்குச் செல்வதற்குச் சிறுவனான எனக்கு 10 சதமும், பெரியவரான எனது தாத்தாவுக்கு 20 சதமும் பேருந்து கட்டணமாக இருந்தது. போகவர 60 சதம், அப்பு காலையில் என்னைக் கொண்டு வந்து விட்டுவிட்டு வீட்டிக்குத் திரும்பிச்சென்று பின்னர் மாலையில் என்னை அழைத்துச் செல்ல வருவதற்கு 40 சதம் என்று எனது படிப்புக்கான போக்குவரத்துச் செலவாக ஒரு நாளைக்கு ஒரு ரூபா செலவானது. இது அந்தக் காலத்தில் பெரிய தொகையாகும்.

இதனால் எனது அப்பு என்ன செய்வார் என்றால் காலையில் என்னைப் பேருந்தில் அழைத்துவந்து பாடசாலையில் விட்டு விட்டு குறைந்தது 8 கிலோ மீட்டர் தூரத்திலுள்ள எமது வீட்டிக்கு நடந்து செல்வார். பின்னர் மாலையில் திரும்ப நடந்து வந்து என்னைப் பேருந்தில் அழைத்துச் செலவார். இதன் மூலம் அவர் 40 சதத்தை மிச்சம் பிடித்தார்.

புதிய பாடசாலையில் எனக்கு ஏற்பட்ட இன்னொரு சிக்கல் தனிமைப்படுத்தப்பட்டது போன்ற அந்தியமான உணர்வாகும்.

நான் மந்திகை பாடசாலையில் படித்தபோது எனது உறவினர்கள் ஊரவர்கள் தெரிந்தவர்கள் என்று ஒரு பெரிய நட்பு வட்டம் இருந்தது.

மெதடிஸ்த பெண்கள் பாடசாலையில் சேர்ந்த போது மேரி ரீச்சருக்கு என்னைத் தெரிந்திருந்தது. அவரே எனது வகுப்பாசிரியராகவும் இருந்ததால் என்மீது தனிப்பட்ட அக்கறை எடுத்துக்கொண்டார். அதனால் எனக்கு அந்தியமான உணர்வு அங்கு ஏற்படவில்லை. அத்துடன் அந்தப் பாடசாலை கடற்கரை ஓரத்தில் அமைந்துள்ள சூழல் எனக்கு மிகவும் பிடித்திருந்தது. பாடம் நடக்காத நேரத்தில் வகுப்பில் இருந்து கடலையும் அதில் செல்லும் படகுகளையும் பார்ப்பது எனக்குப் பிடித்தமான பொழுது போக்காக இருந்தது.

ஆனால் உடுப்பிட்டி அமெரிக்கன் மிசன் கல்லூரியில் எல்லாமே எனக்குப் புதிதாக இருந்தது. ஆசிரியர்கள் மாணவர்கள் நெருக்கலான குழிமனைகளுக்குள் கல்லூரி அமைந்த இடம் எல்லாமே ஒரு அந்திய சூழலுக்குள் இருப்பதைப் போன்ற உணர்வை எனக்கு ஏற்படுத்தியது.

எனது வகுப்பில் இருந்த மாணவர்கள் ஏற்கனவே ஒன்றாகக் கல்வி கற்றவர்கள் ஊரவர்கள் என்று பல காரணங்களால் ஒருவரை ஒருவர் தெரிந்தவர்களாக இருந்தார்கள். நான் மட்டும் தான் அவர்களுக்குப் புதியவனாக இருந்தேன். மதிய இடைவேளையின் போது அவர்கள் எல்லாம் வீடுகளுக்கோ வெளியிலோ கூட்டமாகச் சாப்பிடச் செல்லும்போது நான் மட்டும் வீட்டிலிருந்து கொண்டுவரும் சாப்பாட்டைச் சாப்பிட்டுவிட்டு வகுப்பில் இருக்கும் போது தனிமை உணர்வு வாட்டும். அதைத் தவிர்ப்பதற்காகப் பாடசாலை வாசலுக்கு வந்து வீதியில் செல்லும் வாகனங்களை வெடிக்கை பார்த்துக் கொண்டிருப்பேன்.

ஒரு மூன்று மாத காலம்தான் இப்படி இருந்தது. அதன்பின்னர் பல புதிய நண்பர்கள் எனக்குக் கிடைத்துவிட்டார்கள். அவர்களின் உதவியோடு இரண்டு கிலோ மீட்டர் தூரம் நடந்து புறாப்பொறுக்கி என்ற இடத்துக்குச் சென்றால் மந்திகைக்கு நேரடியாகச் செல்லும் 750 ஆம் இலக்க பருத்தித்துறை யாழ்ப்பாண வழித்தடப் பேருந்து எடுக்கலாம் எனத் தெரிந்து கொண்டேன். இதன் மூலம் 2 பேருந்துகள் மாறும் சிரமம் குறைந்ததுடன் நேரமும் மிச்சமாகியது.

கொஞ்ச நாட்களில் அப்பு என்னோடு வரவேண்டாம் என்று வீட்டில் வாதாடி நானே தனியாகப் பாடசாலைக்குச் சென்று வரவும் ஆரம்பித்துவிட்டேன். பாடசாலை முடிந்ததும் உடுப்பிட்டியிலிருந்து புறாப்பொறுக்கிக்குச் செல்லும் வழியிலுள்ள தோப்புகளில் (திருட்டு) மாங்காய் பறிப்பது, கொய்யா காய் பறிப்பது அண்ணா உண்ணா பழம் பிடிந்துவது, வீடுகளுக்குள் இருந்து சத்தமிட்டுக் குரைக்கும் நாய்களும் கூக்குரவிட்டு வெறுப்பேற்றுவது என்று அந்த வயதுக்குரிய குறும்புத் தனங்களை நன்பர்க்களோடு சேர்ந்து செய்வதில் ஒரு தனிச்சந்தோரம் இருந்தது.

ஆனால் அந்தச் சந்தோசம் நீண்ட நாள் நீடிக்கவில்லை.

அப்போது எனது ஒரே தங்கையை அம்மா கருவில் சுமந்து கொண்டிருந்தா.

எனது பெற்றோருக்கு நாங்கள் இரண்டு பிள்ளைகள். நான் முத்தவன். எனது தங்கை நான் பிறந்து 10 வருடத்துக்குப் பின்பு பிறந்தாள்.

எனது அம்மா கர்ப்பமாக இருந்த காலத்தில் அப்பா எமது பிரதேசத்தில் சாதிய ஒடுக்குமுறைக்கு எதிராக நடந்த ஆலயப் பிரவேசப் போராட்டம், தேநீர்க் கடை பிரவேசப் போராட்டம் என்று அனைத்துப் போராட்டங்களிலும் பக்கெடுத்திருந்ததனால் எமது பிரதேசத்தில் இருந்த மேட்டுக் குடியினரால் ஆபத்தான பிரச்சனைக்குரிய மனிதராக இனம் காணப்பட்டிருந்தார்.

இதனால் அவர் அம்மாவைப் பிரசவத்துக்காக மந்திகை மருத்துவமனையில் சேர்க்க விரும்பவில்லை. சாதி வெறியில் அம்மாவுக்கும் குழந்தைக்கும் மேட்டுக்குடியினர் ஏதாவது கெடுதல் செய்துவிடுவார்கள் என்று அவர் பயந்தார்.

நான் பிறந்த போதும் இதே பயம் அவருக்கு இருந்ததாக அறிந்தேன்.

அந்தக் காலகட்டத்தில் யாழிப்பாணக் குடாநாட்டில் கெங்கம்மா என்பவர் சிறந்த கைராசிக்கார மகப்பேற்று மருத்துவரெனப் பெயரெடுத்திருந்தார்.

தமிழகப் பூர்வீகத்தைக்கொண்ட அவர் அப்போது இனுவில் மருத்துவமனையில் கடமைபுரிந்தார்.

எங்கள் வீட்டிலிருந்து நெடுந்தொலைவில் உள்ள அந்த மருத்துவமனையில் அந்தக் கைராசிக்கார மருத்துவரான கெங்கம்மாவின் மருத்துவக் கண்காணிப்பில்தான் நான் பிறந்தேன்.

இப்போது எனது தங்கையைப் பிரசவிப்பதற்காகவும் அதே மருத்துவமனையில் தான் அம்மாவை அப்பா சேர்த்திருந்தார்.

அன்று ஒரு சனிக்கிழமை எனக்குப் பாடசாலை இல்லை. காலை 6 மணிக்கு அப்பா என்னையும் அழைத்துக்கொண்டு அம்மாவைப் பார்ப்பதற்காகப் புறப்பட்டார். அந்த மருத்துவமனைக்கு நாங்கள் செல்வதற்கு மந்திகை சந்தியில் இருந்து பேருந்து எடுத்து யாழ்ப்பாணம் சென்று பின்பு இன்னொரு பேருந்து எடுத்துச் செல்ல வேண்டும்.

நாங்கள் இனுவில் மருத்துவமனையை அடைந்தபோது காலை 8.30 மணியாகிவிட்டது.

எனக்குப் பசிக்கும் என்று கருதிய அப்பா மருத்துவமனை வாசலில் இருந்த சாப்பாட்டுக் கடைக்கு அழைத்துச் சென்றார்.

அந்தச் சாப்பாட்டுக் கடையின் பெயர் இப்போது எனக்கு ஞாபகத்தில் இல்லை.

நாங்கள் அந்தச் சாப்பாட்டுக்கடையின் உள்ளே சென்று உருளைக் கிழங்கு கறியுடன் இட்லி சாப்பிட்டோம்.

சாப்பிட்டு முடிந்து கை கழுவச் சென்ற போது அப்பா தனது சட்டை கை நனைந்து விடும் என்பதற்காக அதை மேலே தூக்கிவிட்டார்.

எனது தந்தை தனது கைகளால் அணைத்து பணி தெள்ளன மரங்கள் ஏறுவதால் அவரது இரண்டு கையும் காய்த்துப் போய் தழும்பு போல துருத்திக்கொண்டு பொருக்காக இருக்கும் அதை மறைப்பதற்காக வெளியில் செல்லும் வேளனாகளில் முழுக்கை வைத்த சேட்டு போடுவார். அன்றும் அவ்வாறுதான் ஒரு முழுக்கைவைத்த வெள்ளைச் சேட்டு அணிந்திருந்தார்.

அவர் அங்கிருந்த அண்டாவில் நிரப்பப்பட்டிருந்த தண்ணீரைக் குவளையால் அளவில் ஊற்றிக் கையைக் கழுவிய போது எங்களுக்குப் பின்னர் சாப்பிட்டு விட்டுக் கைகழுவ வந்த ஒருவன் அவரது கையில் இருந்த காய்ப்பைக் கவனித்துவிட்டு ‘தேய் நீ ஆர்? கீழ்ச் சாதிக்கான் தானே?’ என்று அதிகாரத் திமிரோடு கேட்டான்.

எனது தந்தை மிரட்டலுக்குப் பணிபவர்ல்ல. அதனால் அவரும் ‘அதைக் கேட்க நீ ஆரடா?’ என்று திருப்பிக்கேட்டார்.

அதற்குள் வேறும் சிலர் அங்கு வரக் கலவரமாகி விட்டது.

‘கீழ்ச் சாதிக்காரன் ஹோட்டலுக்குள்ள வந்து சாப்பிட்டுட்டான்’ என்று கத்தினார்கள்.

பார்ப்பதற்குத் தெருச்சண்டியன் போல இருந்த அந்தச் சாப்பாட்டுக் கடை முதலாளி வேட்டியை மடித்துக் கட்டிக்கொண்டு விரைந்து வந்து ‘கீழ்ச் சாதி நாயே, என்ன தெரியத்திலையாடா கடைக்குள்ள வந்து சாப்பிட்டனி’ என்று கத்திக்கொண்டு அப்பாவின் கன்னத்தில் அறைந்தான்.

அப்பா அவமானத்தில் குறுகிப் போய் ஆத்திரத்துடன் திமிற முற்பட மற்றவர்களும் ரேர்ந்து அவருக்கு அடிக்க ஆரம்பித்தார்கள். ஒருவன் அவரின் சேட்டை இழுத்துக் கிழித்து ஏறிந்தான். இன்னும் சிலர் அவர் கட்டியிருந்த வேட்டியை உருவி ஏறிந்தார்கள்.

அந்தக் காலத்தில் ஜட்டி பொதுவான புழக்கத்தில் வராததால் அப்பா உள்ளே கோவணம் தான் கட்டியிருந்தார்.

என்னுடைய அப்பா தொழில் செய்து முறுக்கேற்றிப் போன திடகாத்திரமான உடம்பை உடையவர். நல்ல பலசாலி. அதற்கு மேலும் அவமானத்தைத் தாங்க முடியாது பொறுக்க முடியாது என்ற நிலையில் திமிறிக்கொண்டு அவர் தனி ஆளாக அந்தச் சாதி வெறியர்களுக்குத் திருப்பி அடிக்க ஆரம்பித்தார். அவர்களும் திருப்பி அடிக்க தான் பயந்து போய் ‘டேய் விடுங்கோடா அப்பாவை விடுங்கோடா’ என்று கத்தி அழுது ஆர்ப்பாட்டம் செய்தபோது அவர்களின் கவனம் என் மீது திரும்பியது.

அவர்களில் ஒருத்தன் என்னை எட்டி காலால் உதைத்துத் தள்ள நான் சுருண்டு போய் அருகிலுள்ள சேற்று நிலத்தில் விழுந்தேன். அதைக் கண்டு பதறிப்போன அப்பா, எனக்கு ஏதாவது செய்து விடுவார்கள், அடித்துவிடுவார்கள் என்ற பயத்தில் அடங்கிப் போய் அவர்கள் கொடுத்த அடிகள் உதைகள் எல்லாவற்றையும் தாங்கிக் கொண்டார். அவரது நெற்றி, உதடுகள் எல்லாம் வெடித்து இரத்தம் கொட்டியது. அவரது கண்களில் இருந்து கண்ணீர் வடிந்தது. என்னுடைய வாழ்க்கையில் அவர் அழுத்தை அன்றுதான் நான் முதன் முதலாகப் பார்த்தேன்.

ஓரு 15 நிமிட அடி உதைக்குப் பிறகு ‘கடைக்குள் வந்து மேசையில் இருந்து சாப்பிட்டது’ என்ற நாங்கள் செய்த மாபெரும் குற்றத்துக்காக எங்களுக்குத் தண்டனை தரப்பட்டது.

அதாவது ஒரு உளவியந்திரப் பெட்டியின் கொள்ளலாவுள்ள விறகைக் கொத்தி அடுக்கிவிட்டு நாங்கள் போகலாம் என்பது தான் அந்தத் தண்டனை.

அப்போது காலை ஒன்பது மணி இருக்கும் என்று நினைக்கிறேன். ஒரு கோடாவியைக் கொண்டு வந்து அப்பாவின் கையில் கொடுத்துவிட்டு அவர் கொத்த வேண்டிய விறகையும் கடையின் பின்புறம் கூட்டிச் சென்று காண்பித்தார்கள்.

அவர் விறகை கொத்திப் போடப் போட நான் அதை எடுத்துச் சென்று வேறு ஒரு இடத்தில் ஒழுங்காக அடுக்க வேண்டும் என்று உத்தரவிட்டார்கள்.

அப்பா அவர்கள் உருவிச் சேற்றில் ஏறிந்ததால் அழுக்காகிப் போன வேட்டியை எடுத்து ஒரு துண்டைக் கிழித்து நெற்றிக் காயத்துக்குக் கட்டிக்கொண்டு மிகுதியை இடுப்பில் கொடுக்கு கட்டுவது போல கட்டிக்கொண்டு அந்த விறகு மலையைப் பிளக்கும் வேலையை ஆரம்பித்தார்.

அந்த விறகுகள் மா பலா வேம்பு முதிரை பாலை என்று பஸ்வேறு மரங்களின் அடி வேர் கட்டைகளாக இருந்தன. அவற்றைக் கொத்துவது அவ்வளவு கலபமானதாக இருக்கவில்லை.

அதைவிட அந்தச் சாதி வெறியர்கள் பலர் ஒன்று சேர்ந்து அடித்ததால் எனது தந்தை மிகவும் சோர்ந்து போயிருந்தார். வெய்யில் வேறு சள்ளொன்று ஏறித்துக்கொண்டிருந்தது.

குரியன் உச்சிப்பொழுதுக்கு வந்தபோது அந்த விறகு மலையில் கால்வாசி பங்கைக் கூட அப்பாவால் கொத்த முடியவில்லை. அதை விட அவர் கொத்திப் போட்ட விறகை எடுத்து அடுக்கி நான் களைத்துப்போய்விட்டேன். எனது பிஞ்சக் கை காய்த்துவிட்டது.

பசியும் தாகமும் வேறு எடுத்து நான் அழ ஆரம்பித்துவிட்டேன். அப்பா எவ்வளவு கெஞ்சியும் அவர்கள் சொட்டுத் தண்ணீர் கூட குடிப்பதற்கு எங்களுக்குத் தரமறுத்தார்கள்.

அதை விட கொடுமை அப்பா களைத்துச் சோர்ந்து போகப் போக ஒரு பூவரசாம் தடி வைத்து என்னை அடிப்பார்கள். எனக்கு அடிவிழுமாமல் தடுப்பதற்காக அவர் தனது உடல் அரதி களைப்பை மீறி அந்த விறகுக் கட்டைகளைக் கொட்டுவார். அவர் கொத்தக் கொத்த அள்ள அள்ளக் குறையாத அட்சய பாத்திரத்தில் உணவு குறையாமல் இருப்பதைப் போல விறகும் நிறைந்துகொண்டே இருக்கும். நானும்

முச்ச வாங்கி இளைக்க இளைக்க அவற்றை எடுத்துக் கொண்டு போய் அடுக்குவேன். என்னை என்னுடைய கணைப்பைப் பார்த்து அப்பா அழுதார்.

எங்களுடைய ஊரில் ஒரு கம்பீரமான மனிதனாக வீரனாக வலம் வந்த அவர் அங்கே என் கண்முன்னே ஒரு அடிமையாகப் பரிதாபத்துக்குரியவராக அழுதுகொண்டு வேலை செய்ததை என்னால் தாங்க முடியாமல் நான் அழுதேன்.

ஒரு கட்டத்தில் என்னால் அதற்கு மேல் எதுவும் செய்ய முடியாது என்ற நிலைவந்தபோது நான் போய் ஒரு இடத்தில் இருந்துவிட்டேன்.

அப்பா விறகு கொத்துவதை நிறுத்திவிட்டுக் கொத்திய விறகுகளை எடுத்து அடுக்க ஆரம்பித்தார்.

அதைப் பார்த்த அந்தக் கடை பணியாளன் ஒருவன் போய் கடை முதலாளியிடம் சொல்ல, அந்த மிருகம் வந்து ‘டேய் நீ உதை நிப்பாட்டிப் போட்டு விறகைக் கொத்து’ என்று அப்பாவை அதட்டிவிட்டு, ‘டேய் நீ எழும்படா, விறகுகளை எடுத்து அடுக்கு’ என்று கூறிக்கொண்டு எனக்கு அடிக்க வந்தது.

அதற்கு மேல் பொறுக்க முடியாத அப்பா, ‘டேய் என்றை பிள்ளைக்கு மேல இனி கை வைச்சியள் எண்டால் கொத்திப் பிளந்து போடுவன்’ என்று கோடலியை உயர்த்திவாறு கத்திக் கொண்டு அந்த மிருகத்தை நோக்கிப் பாய்ந்தார்.

அவரது ஆக்குரோசத்தை கண்டு பயந்துபோன அவன் கடைக்குள் ஓடிச் சென்று வேறு சிலரைக் கூட்டிக் கொண்டு திரும்பி வந்து அப்பாவை மடக்கிப் பிடித்து மீண்டும் அடிக்க ஆரம்பித்தான்.

எங்களுடைய நல்லகாலம் அந்தக் கடைக்குப் பக்கத்துக் கடைக்கு சாமான்வாங்க வந்த கொம்யூனிஸ்ட் கட்சித் தோழர்கள் சிலர் அந்தப் பருதிக்கு ஏதோ ஒரு வேலையாக வந்த தோழர் எஸ்.ரி. நாகரத்தினத்துக்கு விசயத்தைச் சொல்லிவிட்டனர்.

அவர் ஒரு பத்து பதினெந்து தோழர்களை அங்கே அனுப்பி வைத்தார்.

அதில் வந்த சிலருக்கு ஏற்கனவே எனது தந்தையைத் தெரியும். அவரை அந்தக் கோலத்தில் பார்த்த அவர்கள் அதிர்ந்து போய் விட்டனர். எனது தந்தையும் அவர்களைப் பார்த்ததும் அழு ஆரம்பித்துவிட்டார்.

சிறிது நேரம் உணரவுப்பூர்வமாக இருந்த அந்தக் காட்சிக்குப் பிறகு நிலைமை தலைகீழாக மாறிவிட்டது. எஸ்.ரி.என் அனுப்பிய தோழர்கள் எங்களை அடித்து அவமானப்படுத்திய கடை பணியாளர்களைப் பின்னி எடுத்துவிட்டார்கள்.

சாதி வெறியனான அந்தக் கடை முதலாளியை அடித்துத் துவைத்து இழுத்து வந்து எனது தந்தையின் காலடியில் போட்டு மன்னிப்புக் கேட்க வைத்தார்கள்.

காலடியில் கிடந்த அவனைத் தலைமுடியில் பிடித்துத் தூக்கிய எனது தந்தை அவனுக்குக் கண்ணத்தில் நாலு சாத்துவார் என்று நான் எதிர்பார்த்தேன். ஆனால் அவர் அப்படி செய்யவில்லை. ஆனால் தனது பலத்தைக் கூட்டி எச்சியை உமிழ்ந்து அவனது முகத்தில் காரித் துப்பினார். அது அவனுக்குத் தோழர்கள் கொடுத்த அடியைவிடபெரிய தாக்கத்தைக் கொடுத்திருக்கும்.

அதன்பின் அந்தத் தோழர்கள் 'நீ இதிலை தொடர்ந்து கணநடத்த வேண்டுமானால் இனிமேல் இப்பிடி செய்யக்கூடாது. இல்லை இப்படித்தான் நான் செய்வன் என்னு நீ நினைச்சி எண்டால் கடை இருக்கும் நீ இருக்க மாட்டாய்' என்று அந்தக் கடை முதலாளியை எச்சரித்துவிட்டு எங்களை அண்மையில் இருந்த ஒரு தோழர் வீட்டுக்கு அழைத்துச் சென்று குளிக்க வைத்து நாங்கள் அனிவதற்குப் புது உட்புகள் வாங்கித்தந்து எங்களுக்குப் பெரும் உறுதுணையாக இருந்தனர்.

அதேபோல எனது தங்கை பிறக்கும் வரையும் அவள் பிறந்தபின் அம்மாவையும் அவனையும் நாங்கள் வீட்டில் கொண்டு போய் சேர்க்கும் வரைக்கும் அவர்கள் செய்த உதவிகளை நான் இந்த இடத்தில் குறிப்பிட்டாக வேண்டும்.

24

இனுவிலில் நடந்த சம்பவம் எனது தந்தையைப் பெரிதும் பாதித்துவிட்டது.

ஒரு பிள்ளைக்கு முன்னால் தகப்பன் மற்றவர்களிடம் அடிவாங்கி அவமானப்பட்டு நிற்பதும் ஒரு தகப்பனின் கண்முன்னால் பிள்ளையை மற்றவர்கள் அடிப்பதையும் அவமானப்படுத்துவதையும் அந்தக் ககப்பனால் தடுத்து நிறுத்த முடியாமல் இருப்பதும் எந்த ஒரு தகப்பனுக்கும் வரக் கூடாது என்று அவர் திரும்பத் திரும்ப என்னிடம் சொல்லிக் கவலைப்பட்டார்.

எதிர்காலத்தில் எனக்கோ என்னுடைய பிள்ளைகளுக்கோ அப்படி ஒரு நிலை வரக்கூடாது அப்படியான ஒரு சூழ்நிலை ஏற்பட விடவும் கூடாது என்று என்னிடம் சொன்னார்.

எங்களுடைய ஊரில் உள்ள மேட்டுக்குடியினர் எங்களைச் சாதிய ரீதியாக அவமானப்படுத்துவதும் புறக்கணிப்பதும் யதார்த்தமான முரண்பாடுகளை அடிப்படையாகக் கொண்டது. அவர்களுடைய அதிகார எல்லைக்கும் அவர்கள் கட்டமைத்து வைத்திருக்கும் உயர்ந்தவன் தாழ்ந்தவன் என்ற சாதிய பிம்பங்களை நாங்கள் கேள்விக்குள்ளாக்க-தகர்க்க முற்பட்ட போது இரண்டு தரப்பும் முகமறிந்த எதிரிகள் என்ற வகையில் மோதல்கள் தாக்குதல்கள் இடம்பெற்றன.

ஆனால் எங்களை முன்பின் தெரியாத ஒரு ஊரில் எங்களுக்கும் அவர்களுக்கும் தனிப்பட்ட பகையோ தொடர்புகளோ இல்லாத நிலையில் மரமேறிக் காய்த்துப்போன எனது தந்தையின் கைகளில் இருந்த தழும்புகளை வைத்து நாங்கள் தாழ்ந்த சாதியினர் என்று அடையாளப்படுத்தி எங்களைத் தாக்கியதென்பது, அதுவும் பொது இடத்தில் இருந்த ஒரு சாப்பாட்டுக்கடைக்குள் போய் மேசையில் இருந்து 4 இட்லி சாப்பிட்டதற்காக அடித்து உதைத்து வேட்டியை உருவிச் சட்டையைக் கிழித்து ஏற்றது ஒரு லோட்டு விறகைக் கொத்தும்படி உத்தரவிட்டதானது சாதி வெறி எந்தவொ தூரத்துக்கு அந்தக் காலகட்டத்தில் யாழ்ப்பானைக் குடாநாட்டு மேட்டுக் குடியினரை ஆட்கொண்டிருந்து என்பதற்குச் சிறந்த உதாரணமாகும்.

இந்தச் சாதி வெறியர்களுக்கும் பெளத்த சிங்களப் பேரினவாதிகளுக்கும் எந்த வித்தியாசமும் இல்லை. அவர்கள் தமிழர்கள் என்ற ஒரே காரணத்துக்காகத் தங்களுக்கு முன்பின் தெரிந்தவர்கள் தெரியாதவர்கள் என்ற பேதமின்றி எல்லோரையும் தாக்கினார்கள் அழித்தார்கள். இவர்கள் சாதி என்ற ஒரு காரணத்தை வைத்து எங்களை ஒடுக்கினார்கள் தாக்கினார்கள் அழிக்க முற்பட்டார்கள்.

எங்களுக்குத் தனிப்பட்ட முறையில் நடந்த இந்த அநீதி சங்கானை நிற்சாமம் போராட்டம், நெல்வியடி கன்பொல்லை போராட்டம், மாவிட்டபுரம் கந்தகவாமி கோவில் போராட்டம் முதலான சாதியத்துக்கு எதிரான போராட்டங்களுக்கான தேவையையும் பின்புலத்தையும் உணர்வதற்கு உதவியாக இருக்கும்.

கொம்யூனிஸ்ட் கட்சியின் அனுசரணையுடன் மேற்கொள்ளப் பட்ட சாதியத்துக்கு எழிரான ஆயுதப் போராட்டம் இலங்கை தமிழரசுக் கட்சியின் வாக்கு வங்கிக்கு ஆப்பு வைக்கும் நிலையை உருவாக்கிய போது அதை அதாவது வாக்கு வங்கியைத் தக்கவைப்பதற்காக அவர்களும் சமபந்தி போசனம் முதலான மென்போக்கு அகிம்சைப் போராட்டங்களைக் குடாநாட்டின் பல்வேறு இடங்களில் நடத்தினர். மகிந்தவின் நல்லினைக்கச் செயற்பாட்டுக்கு ஒப்பான இந்தப் போராட்டங்கள் முன்னர் இந்தத் தொடரில் ஓரிடத்தில் குறிப்பிட்டதைப் போல பத்திரிகை விளம்பரத்துக்குத் தான் பயன்பட்டன.

1965 ஆம் ஆண்டு பிற்பகுதியில் இந்தச் சமபந்தி போசனக் குழு எங்களுக்கு வந்து கிணறுகளில் தண்ணீர் அள்ளி எம்மவர்களுடன் சரி சமமாக இருந்து உணவு உண்பது என்று ஒரு செயற்பாட்டை நடத்தியது.

இதன்படி எங்களுரில் இருந்து தெரிவு செய்த சிலரை அழைத்துச் சென்று வல்லிபுரக் குறிச்சி மற்றும் ஏழுவாக்கை வயல்களுக்குள் இருந்த நல்ல தண்ணீர் கிணறுகளில் (எங்கள் பகுதி கிணறுகளில் உவர் நீர் தான் இருந்தது) தண்ணீர் அள்ளியதுடன் சின்னத்தாய் பிள்ளையார் கோவிலில் அன்னதான சாப்பாடு சமைத்து எல்லோரும் ஒன்றாக இருந்து சாப்பிட்டார்கள்.

இந்த நிகழ்வில் எனது தந்தையோ சித்தப்பாவோ கலந்து கொள்ளவில்லை.

அந்தக் கூட்டத்தில் பேசியவர்கள் ‘ஆயுதத்தைக் கையில் எடுத்து வன்முறையால் எதையும் சாதிக்க முடியாது, நாங்கள் அன்பாகப் பேசி எல்லோரையும் தமிழர்கள் என்ற வகையில் ஒன்றாக இணைத்து விட்டோம்’ என்று பெருமை பேசிவிட்டுச் சென்றுவிட்டனர்.

அவர்களது பேச்கும் அந்த நிகழ்வு தொடர்பான படங்களும் அடுத்தநாள் பத்திரிகைகளில் வெளிவந்தன.

ஆனால் அவர்களால் திறந்துவிடப்பட்ட சின்னத்தாய் பிள்ளையார் கோவிலுக்குள் அடுத்தநாள் போக முற்பட்டவர்கள் இழிவான வார்த்தைகளால் ஏசி விரட்டப்பட்டனர் (இப்போது சிறீலங்கா இராணுவம் செய்வதைப் போல).

வல்லிபுரக் குறிச்சியில் இருந்த கிணற்றில் நாங்கள் தண்ணீர் அள்ளிக் குடிக்கக் கூடாது என்பதற்காக பொலிடோல் (கிருமிநாசினி) ஊற்றுப்பட்டது.

எழுவாய்க்காய் கிணற்றில் தண்ணீர் அள்ள முற்பட்டவர்கள் அடித்துவிரட்டப்பட்டனர்.

இதற்கு எதிராக எங்களூர் இளைஞர்கள் திரண்ட போது கலவரம் முண்டது.

எம்மவர்கள் தொழில் செய்யக் கூடாது என்று தடுக்கப்பட்டனர். அவர்கள் தொழில் செய்த பண மரங்களின் பாளைகள் வெட்டப்பட்டன. பலருக்கு இருட்டடி விழுந்தது.

எனது தந்தை இதில் சம்பந்தப்படாத போதிலும் வல்லிபுரக் கோவிலுக்கு அருகில் இருந்த அவரது கள்ளுக்கடை தீக்கிரையாக்கப் பட்டது. அவர் தொழில் செய்த அனைத்துப் பண மரங்களின் பாளைகளும் வெட்டப்பட்டன. முக்கைத்துணியால் மறைத்து வந்த 4 பேர் பின்பற்மாக வந்து தாக்கியதில் அவரது கை உடைந்து போனது. அதே பேரல் எனது சித்தப்பாவின் காலும் உடைக்கப்பட்டது.

ஏற்கனவே இனுவில் சம்பவத்தால் மனமுடைந்து போயிருந்த எனது தந்தைக்கு இந்தச் சம்பவம் எதிர்காலம் பற்றிய அச்சத்தைக் கொடுத்தது. ஏற்கனவே தோழர்கள் பொன். கந்தையா மற்றும் சண்முகதாசன் ஆகியோரின் வருகையால் எழுச்சிபெற்று ஒன்றாக இருந்த எமது ஊர் தமிழரசுக் கட்சியின் வருகையால் பிளவுபட்டுப் போனது. மேட்டுக் குடியினரை எதிர்க்காமல் அவர்களை அனுசரித்து வாழ்ந்தால் தான் பிழைக்க முடியும் என்ற பழைய அடிமைக் குடிமை சிந்தனை மீண்டும் தலை தூக்க ஆரம்பித்தது.

எனது தந்தையும் சித்தப்பாவும் தான் எங்களுரிலுள்ள பிரச்சனைகளுக்குக் காரணம் என்று சிலர் பகிரங்கமாகக் குற்றம் சாட்டவும் தலைப்பட்டனர். பினம் எரிப்பது முற்றம் கூட்டுவது வேலி அடைத்துக் கொடுப்பது இதையெல்லாம் செய்யிறதிலை என்ன பிழை? என்றும் அவர்கள் வாதாடத் தலைப்பட்டனர்.

இந்த நிலையில் எனது தந்தையுடன் நட்புகொண்ட நாகர்கோவிலைச் சேர்ந்த சிலர் வல்லிபுரக் கோவில் பகுதியில் அவரைக் காணாத நிலையில் அவரைத் தேடி எங்கள் வீட்டுக்கு வந்துவிட்டனர்.

நடந்த சம்பங்களை அறிந்து வேதனைப்பட்ட அவர்கள் எங்களைத் தங்கள் ஊருக்கு வரும்படியும் தாங்கள் எங்களுக்கு எல்லாவிதமான உதவிகளையும் செய்து தருவதாகவும் கூறினர். எனது தந்தை அவர்களுது அழைப்பால் நெகிழ்ந்து போனாலும் பரம்பரை பரம்பரையாக வாழ்ந்த சொந்த ஊரைவிட்டு எப்படி போவது என்று தயங்கினார்.

அத்துடன் நாகர்கோவிலுக்கு ஒரு போதும் அவர் சென்றதில்லை. அந்த ஊர் எப்படி இருக்குமோ என்ற பயமும் அவருக்கு இருந்தது.

அவரது தயக்கத்தை அவதானித்த அவர்கள் ‘முதல்லை நீங்கள் எங்கடை ஊருக்கு வந்து பாருங்கோ’ என்று சொல்லிவிட்டுச் சென்றனர்.

அவர்கள் வந்து சென்ற பின்னர் ஒருவாரம் எங்கள் வீட்டில் அது பற்றிய பேச்சாகவே இருந்தது.

எங்களை எல்லாம் ஊரில் விட்டுவிட்டு அப்பா மட்டும் தனியாக அந்த ஊருக்குச் சென்று தொழில் செய்வதா? அல்லது எங்களையும் அழைத்துச் செல்வதா? என்று விவாதம் நடந்தது.

ஊரில் எங்களைத் தனியாக விட்டுப் போனால் எங்களது பாதுகாப்பு மற்றும் கைக் குழந்தையான எனது தங்கையை வைத்துக்கொண்டு அம்மா என்ன செய்வா என்றெல்லாம் அப்பா பலவாறு யோசித்தார்.

அப்புவும் ஆச்சியும் கூடவே இருப்பதால் அம்மாவுக்குப் பிரச்சனை இல்லை என்றாலும் என்னுடைய படிப்பு பற்றியும் நான் பள்ளிக்கூடத்துக்குச் சென்று வருவது பற்றியும் அப்பா அதிகம் கவலைப்பட்டார்.

அப்பாவின் போர்க் குணம் தெரிந்த அம்மா அவரைத் தனியாக வேறு ஒரு ஊரில் இருந்து தொழில் செய்ய அனுப்ப யந்தா.

‘அங்கும் யாராவது சாதி பார்த்து அவரை அவமானப்படுத்தி விட்டால் பிரச்சினையாகிவிடும்’ என்றும் அதனால் ‘அங்கு போவதானால் தன்னையும் பிள்ளைகளான எங்களையும் உடன் அழைத்துச் செல்லும்படி அம்மா பிடிவாதம் பிடித்தா. கைக்குழந்தையைக் கொண்டு போய்த் தெரியாத ஊரில் எங்கே தங்குவாய்? என்ன செய்வாய்? என்று எனது ஆச்சி அதாவது அம்மம்மா வேற அவவை பயமுறுத்தினா.

இப்படியான கருத்துப் பரிமாற்றங்களுக்கு மத்தியில் ஒரு சனிக்கிழமை எனது தந்தை அந்த ஊரின் சூழ்நிலை பற்றித் தெரிந்துகொள்வதற்காக நாகர்கோவிலுக்குப் புறப்பட்டார். அன்று எனக்குப் பாசாலை விடுமுறை என்பதால் நானும் அவருடன் சென்றேன்.

காலை 8 மணிக்கு வல்லிபுரக்கோவிலில் இருந்து பேருந்தில் ஏறிய நாங்கள் 8.30 மணிக்கெல்லாம் நாகர்கோவிலுக்குச் சென்றுவிட்டோம்.

எங்களைத் தங்கள் ஊருக்கு வரும்படி அழைத்தவர்களில் முக்கியமானவர்கள் சுப்பையா சம்மாட்டியார் அல்லது ஆறுமுகம் சம்மாட்டியார் (கரை வலை வைத்துத் தொழில் செய்பவர்களை சம்மாட்டியார் என்று அழைப்பது வழக்கம்) என்று நினைக்கிறேன். இருவரும் தந்தையும் மகனும் என்று நினைக்கிறேன். நீண்ட காலமாகி விட்டதால் கொஞ்சம் பெயர் குழப்பம் இருக்கிறது.

நாங்கள் பேருந்தில் இருந்து இறங்கி அவரை விசாரித்த போது கடற்கரையில் இருப்பார் என்று சொன்னார்கள்.

அங்கிருந்து கடற்கரை 2 கிலோ மீட்டர் தூரத்தில் இருந்தது.

நாங்கள் நடந்து அங்கு சென்றபோது அந்த நீண்ட கடற்பரப்பில் ஒரு நாள்கு ஐந்து கரை வலைகள் இழுக்கப்பட்டுக்கொண்டிருந்தன.

ஓவ்வொரு கரை வலையும் ஓவ்வொரு முனையிலும் பத்துப் பத்துப் பேராகக் குறைந்தது 20 பேர் இழுத்துக்கொண்டிருந்தார்கள். கட்டுமரங்கள் கரை திரும்பிக்கொண்டிருந்தன.

நாங்கள் தேடி வந்தவர் எங்கிருக்கிறார் என்று தெரியாமல் நாங்கள் திகைத்து நின்ற போது நாங்கள் தேடி வந்தவர் எங்களை அடையாளம் கண்டு கொண்டு குரல் வைத்துத் தான் இருந்து இடத்துக்கு வரும்படி அழைத்தார்.

அவரது கரைவலை கரையை அண்மித்துக்கொண்டிருந்தது.

அன்று மடி என்று சொல்லுகின்ற அந்த வலை நிறையச் சூரை மீன்கள் பிடிப்பட்டிருந்தன.

வலையைக் கரைக்கு இழுத்து மீன்களையும் கரையில் குவித்துப் பாதை(தோணி)யையும் கரைக்கு அணைத்த பின் அவர் மகிழ்ச்சியோடு என்று தந்தையோடு உரையாட ஆரம்பித்தார்.

அவர்கள் உரையாடிய போது நான் அந்தக் கடற்கரையை வேடிக்கை பார்க்க ஆரம்பித்தேன்.

எனக்கு அந்தக் கடற்கரை மிகவும் பிடித்துப் போய்விட்டது. நான் அடிக்கடி பார்த்த பருத்தித்துறை கடற்கரையைப் போலில்லாமல் நீண்ட மணற்பரப்பைக் கொண்டு பரந்து விரிந்திருந்தது.

கரைவலையை நான் பருத்தித்துறை கடற்பரப்பில் பார்க்க வில்லை. அத்துடன் அந்த வலையில் மீன்களை உயிருடன் கரைக்குப் பிடித்துவரும் அதிசயத்தையும் நான் அன்றுதான் பார்த்தேன். எனது தந்தைக்கும் அந்த ஊரையும் அங்குள்ள மக்களையும் மிகவும் பிடித்துவிட்டது.

சுப்பையா சம்மாட்டியார் எங்களை அழைத்து வந்து நாங்கள் பேருந்தை விட்டு இறங்கிய நாகர்கோவில் மகாவித்தியாலயத்துக்கு அருகில் இருந்த புளியடிச் சந்தி அருகில் இருந்த புளியம் தோப்பைக் காட்டி 'நீங்கள் இங்கே தங்கலாம்' என்றும் அதற்கான ஏற்பாடுகளைத் தான் செய்து தருவதாகவும் கூறினார்.

எனது தந்தையும் மகிழ்ச்சியுடன் சம்மதம் தெரிவித்ததும் அவர் எங்களைத் தனது வீட்டிடுக்கு அழைத்துச் சென்று மதிய உணவு தந்து உபசரித்ததுடன் நாங்கள் அங்கிருந்து புறப்படும் போது பெரிய சூரை மீன் ஒன்றையும் நிறைய கருவாடுகளையும் தந்து அனுப்பினார்.

எனது தந்தை எங்கள் சொந்த ஊரில் இருந்த போது இருந்த சோர்வெல்லாம் நீங்கி சந்தோஶத்தில் திணைத்ததை நான் பார்த்தேன்.

கொம்முனிஸ்ட் கட்சித் தோழர்களுக்கு அடுத்தபடியாகத் தன்னைத் தங்களுக்குச் சமமான மனிதனாக மதித்து மரியாதை தந்து நடத்தியது சுப்பையா சம்மட்டியார் தான் என்று திரும்பக் கிரும்ப எனக்குச் சொன்னார்.

நாங்கள் அவரிடம் இருந்து விடைபெற்றுவிட்டு மறுநாள் நூயிற்றுக்கிழமை மதியம் மீண்டும் அங்கு சென்ற போது எங்களுக்கு ஆச்சரியம் காத்திருந்தது.

எங்களைத் தங்களைப்பதாக அவர் சொன்ன இடத்தில் எங்களுக்கான குடிசை வீடு தயாராகிக் கொண்டிருந்தது.

நாங்கள் குளிப்பது குடிக்க தண்ணீர் எடுப்பதற்காகக் கிணறு தோண்டும் வேலையும் ஆரம்பமாகியிருந்தது. (அங்கே ஒரு 10 அடி ஆழத்துக்குத் தோண்டினால் தண்ணீர் வந்துவிடும்.)

உண்மையிலேயே அவர் ஒரு வித்தியாச மனிதராகவே இருந்தார்.

அந்த ஊர் மக்கள் கூட எங்களை அந்நியர்களாகப் பார்க்காமல் தங்களில் ஒருவரைப் போலவே எங்களுடன் சகசமாகவும் உரிமையுடனும் பழகினார்கள் பேசினார்கள்.

எங்களுர் அயலில் அதிகாரத் திமிரும் சாதியத் தடிப்பும் கொண்ட மக்களையே தினம் தினம் சந்தித்த எங்களுக்கு இது புதிய அனுபவமாகவும் மனதுக்குச் சந்தோஶத்தையும் நிறைவையும் தந்த அனுபவமாகவும் இருந்தது.

இரு வார காலத்தில் எங்களுக்கான அழகான வீடும் கிணறும் சுற்றவர் வேவியடைக்கப்பட்ட வளவும் தயாராகிவிட்டது. எனது தந்தை தொழில் செய்வதற்குத் தங்கள் வீடுகளில் உள்ள பணை மரங்களை வழங்குவதற்கு அனைவருமே தயாராக இருந்தார்கள்.

இந்தப் பின்னணியில் அப்புவையும் ஆச்சியையும் ஊரில் விட்டுவிட்டு அப்பா அம்மா நான் தங்கச்சி எல்லோரும் நாகர்கோவிலுக்குச் செல்வதென்றும், நானும் அங்கிருந்தே பேருந்தில் பாடசாலைக்குச் செல்வதென்றும் தீர்மானிக்கப்பட்டது.

இதன்படி 1965 ஆம் ஆண்டு டிசம்பர் மாதம் 12 ஆம் திகதி எனது 10 ஆவது பிறந்தநாள் அன்று நாங்கள் எங்கள் சொந்த ஊரைவிட்டுப் பிறந்து வளர்ந்த மண்ணை விட்டு எங்கள் பூர்வீக நிலத்தையும் வீட்டையும் விட்டுப் புறப்பட்டோம்.

24

நாகர்கோவில் வடக்கு கிராமத்து வாழ்க்கை எங்களைப் புது மனிதர்களாக உருவாக்கியது. யாழ்ப்பாண மேட்டுக்குடி சமூகம் சாதியின் பேரால் வெறிகொண்டு எமக்கு இழைத்த கொடுமைகளை ஆற்றுப்படுத்தும் இடமாக எங்கள் மனவாலைகளுக்கு மருந்திடும் இடமாக அந்தக் கிராமம் அமைந்திருந்தது.

அந்தளவுக்கு அந்தக் கிராமத்து மக்கள் எந்தவித வேறுபாடுகளும் இன்றி எங்களைத் தங்களில் ஒருவராகவே நடத்தினர். தங்களுடைய சுகதுக்கங்களில் பங்கெடுக்க எங்களுக்கும் அழைப்பு விடுத்தனர்.

தங்களுஞர்க் கோவில் திருவிழாக்களில் எந்தவித வேறுபாடுமின்றி எங்களையும் பங்கு பற்ற அனுமதித்தனர்.

அந்தக் கிராமத்தில் இருந்த பெரும்பாலானவர்கள் சின்னப்பொடி அண்ணே என்று தான் எனது தந்தையை அழைத்தனர். வயதானவர்கள் தமிழ் சின்னப் பொடியர் என்று மரியாதை கொடுத்து உரிமையோடு அழைத்தனர்.

ஆனால் நாங்கள் பிறந்த ஊரிலுள்ள மேட்டுக்குடி சிறுவர்கள் கூட 'ஏ சின்னப்பொடியா அல்லது சின்னப்பொடியன்' என்று ஒருமையில் மரியாதை குறைவாகத்தான் அழைத்தது இந்த இடத்திலே குறிப்பிட வேண்டிய ஒன்றாகும்.

ஏழாவது வகுப்பு வரை நான் நாகர்கோவிலில் இருந்தே உடுப்பிட்டி அமெரிக்கன் மிசன் கல்லூரிக்குச் சென்று வந்தேன்.

அதன்பின் இன்று யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகம் இருக்கும் இடத்தில் இருந்த பரமேசவரா கல்லூரியில் விடுதியில் தங்கி எனது படிப்பைத் தொடர்ந்தேன்.

சனி ஞாயிறு மற்றும் விடுமுறை நாட்களில் நான் வீட்டுக்குச் செல்லும் காலத்தில் அங்குள்ள பிள்ளைகளுக்குப் பாடம் சொல்லிக் கொடுத்துவந்தேன். நாகர்கோவில் வடக்கைச் சேர்ந்த, இன்றைக்கு 40 முதல் 45 வயதுக்குப்பட்டவர்களாக இருக்கும் அநேகர் என்னிடம் படித்த மாணவர்களாக இருப்பார்கள்.

இதேவேளை நான் உயர்கல்வி கற்று எழுத்தாளன், போராளி, ஊடகவியலாளன் என்ற பரிமாணங்களை எட்டியதற்கு நாகர்கோவில் வடக்கு கிராமமும் அங்குள்ள மக்களும் உறுதுணையாக இருந்தார்கள் என்பதை நன்றியுடன் சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

1975 ஆம் ஆண்டு எனக்குத் திருமணம் நடைபெற்ற போது அதைத் தங்கள் வீட்டுத் திருமணமாக நினைத்து அந்த ஊர் மக்கள் வந்து கலந்து கொண்டு சிறப்பித்தது இன்றைக்கும் எனது நினைவில் இருக்கிறது.

நான் 1977 ஆம் ஆண்டுக்குப் பின்னர் அந்தக் கிராமத்துக்குச் செல்லவில்லை.

எனது பெற்றோர் 1994 வரை அங்கே வாழ்ந்தார்கள்.

கடந்த 2012 ஆம் ஆண்டு இலண்டனில் நடந்த தாயகம் சார்ந்த பொது நிகழ்வொன்றில் 35 வருடங்களுக்குப் பின்பு என்னைச் சந்தித்த நாகர்கோவில் மக்கள் பலர் அளவற்ற மகிழ்ச்சியுடன் வந்து கைத்தந்தும் கன்னத்தில் தடவியும் முதுகில் தட்டியும் தங்கள் உறவினன் ஒருவனைப் பார்த்ததைப் போல் பெருமிதம் அடைந்ததானது எனது மனதை நெகிழுவைத்த நிகழ்வாக இருந்தது.

இதை இந்த இடத்திலே குறிப்பிடுவதற்குக் காரணம் நான் பிறந்த ஆரம்பக் கல்வியைக் கற்ற எனது சொந்த ஊரைச் சேர்ந்த பலர் இங்கே புலம் பெயர்ந்த நாடுகளில் இருந்தும் அவர்கள் எவருமே நாகர்கோவில் மக்கள் என்னுடன் காட்டிய நெருக்கத்தையும் அன்பையும் என்னிடம் காட்டியதில்லை. ஏனைய தமிழ் மக்கள் சாதியத்துக்கு அப்பால் ஒரு ஊடகவியலாளனாக என்னை அடையாளம் கண்டு காட்டிய நெருக்கத்தை மட்டுமல்ல ஒருவருக்கு ஒருவர் வாழ்த்து சொல்லி அறிமுகப்படுத்திக் கொள்ளும் சராசரி மனிதப் பண்பைக் கூட என்னுடைய பிரதேச மேட்டுக் குடியினர் என்னிடம் காட்டியதில்லை.

நான் இந்தத் தொடரை இத்துடன் முடிக்கு இதற்கான மதிப்புரைக்காகச் சாதியத்துக்கு எதிரான போராட்டத்தில் ஒடுபட்ட சில முன்னணி தோழர்களுக்கு அனுப்பி வைத்தபோது இதன் முடிவு புலத்தில் சாதிபார்க்கப்படுவதில்லை என்ற உண்மைக்குப் புறம்பான தோற்றுத்தைக் கொடுக்கிறது என்ற விமர்சனத்தை முன்வைத்தனர். எனக்கும் அது சரியென்று பட்டது.

யாழிப்பாணக் குடாநாட்டில் 50களில் நடந்த சாதியத்துக்கு எதிரான ஆயுதப் போராட்டமும் 70 களில் ஆரம்பித்த தமிழ்மீவிடுதலைக்கான ஆயுதப் போராட்டமும் தமிழ்ச் சமூகத்தின் வாழ்வியலில் சில அடிப்படை மாற்றங்களை ஏற்படுத்தியிருந்தன.

சாதி பார்ப்பவர்கள் அதைக் கட்டி அணைத்துக் காவிச் சென்று கொண்டிருந்தாலும் மறுபுறந்தில் சாதி ரீதியாக ஒடுக்கப்பட்ட மக்கள் அவர்களிடம் 'நயினார் நாச்சியார்' என்று கூனிக்குறுகிக் கைகட்டி வாய் பொத்தி நிற்காமல் எதுர்த்து நின்று பதில் சொல்லும் துணிவை அவை தந்தன. தீண்டாமையைத் திணித்தவர்களைத் திருப்பியடிக்கும் ஆற்றலை அவை எமக்குத் தந்தன. அடிமைக் குடிமை முறையின்கீழ் பிணம் எரிப்பது 'கா' காவுவது வீடுகளில் தொண்டுமியம் செய்வது முதலான அனைத்து அடிமைச் சேவகங்களுக்கும் இந்தப் போராட்டங்கள் முற்றுப்புள்ளி வைத்தன. குறிப்பாகச் சொல்வதானால் சாதியின் கூர்மையை அதன் பிரதான ஆயுதமான தீண்டாமையை இந்தப் போராட்டங்கள் முனை மழுங்கச் செய்திருந்தன. அதற்காக இந்தப் போராட்டங்களால் சாதி முற்றாக ஒழிந்துவிட்டது என்று நான் கூறவரவில்லை.

70 களுக்குப் பின் வந்த காலகட்டங்களில் பல்வேறு தடைகள் முட்டுக்கட்டைகள் இருந்தாலும் நம்மவர்கள் அவற்றைத் தாண்டிப் பல்வேறு துறைகளில் காலப்பதிக்க இந்தப் போராட்டங்கள் வழி வருத்தன. மறுபுறந்தில் இது ஒடுக்கப்பட்ட மக்கள் மத்தியில் சாதிக்குள் சாதி பார்க்கும் இன்னொரு அதிகார வர்க்கத்தை உருவாக்கியிருந்தது.

இந்தப் புதிய அதிகாரவர்க்கம் மேட்டுக்குடியினருடன் சமரசம் செய்துகொண்டு தனக்குக் கீழிருந்தவர்களை ஒடுக்கியதும் மறுக்கமுடியாத உண்மையாகும்.

அதேபோல 70 களுக்கு முன்னர் மேற்குலகுக்குப் புலம் பெயர்வது என்பதும் நம்மவர்களால் நினைத்துப் பார்க்க முடியாத ஒன்றாக இருந்தது. ஆனால் 70 களின் பின்னர் ஏற்பட்ட போர்ச்குழ்நிலை இதை மாற்றி அமைத்தது. சாதிமான் சாதிகுறைந்தவன்

என்ற எந்த வேறுபாடும் இன்றி பெளத்த சிங்களப் பேரினவாதம் தமிழர்கள் மீது அடக்குமுறையைக் கட்டவிழ்த்துவிட்ட போது புலப்பெயர்வு என்பது தவிர்க்க முடியாததாகவும் அனைவருக்கும் சாத்தியமானதாகவும் இருந்தது.

ஆனால் அதே நேரம் இவ்வாறான புலப்பெயர்வு நடைமுறையில் சாதிய அமைப்பை ஒழிப்பதற்கு வழிவகுத்திருக்க வேண்டும். ஆனால் அதற்குப் பதிலாகப் புலம்பெயர்ந்த நாடுகளிலும் அது மறுநிர்மானம் செய்து கொள்ளப்பட்டதே வரலாறாக இருக்கிறது.

1970 களில் இருந்து இன்று வரையிலான புலப்பெயர்வு சாதிரிதியாக ஒடுக்கப்பட்ட மக்களுக்கிருந்த பொருளாதார ரீதியான ஒடுக்குமுறையையும் அடிமைத் தளைகளையும் அறுத்தெறிந்தது என்னவோ உண்மைதான். ஆனால் மறுபுறத்தில் கலாச்சாரத்தைப் பேணுதல், பண்பாட்டு விழுமியங்களைக் கட்டிக்காத்தல் என்ற வடிவங்களின்கீழ் சாதியம் தன்னை மறுநிர்மானம் செய்து கொண்டது.

மேற்குலகுக்குப் புலம்பெயர்ந்து வந்த யாழ்ப்பாணச் சமூகத்துக்கு இங்குள்ள மாற்றுக் கலாச்சார மற்றும் பண்பாட்டுச் சூழலில் தங்களது இருப்பையும் அடையாளத்தையும் தக்க வைப்பதற்குச் சாதியம் ஒரு கவசமாகப் பயன்பட்டது. தங்களது பிள்ளைகள் தங்கள் கட்டுப்பாட்டை மீறாமல் இருப்பதற்குக் குழந்தைப் பருவத்தில் இருந்தே அவர்களுக்குச் சாதிய பெருமைகள் போதிக்கப்பட்டன. இது அந்தப் பிள்ளைகளின் ஆளுமையைப் பாதித்ததுடன் பல இடங்களில் அவர்களுக்குச் சிக்கல்களையும் தோற்றுவித்தது.

பிரான்சில் உடன்படிக்கும் தமிழ்ப் பிள்ளைகளைச் சாதிரிதியாக அவமதிக்க முற்பட்டுத் தாங்கள் அவமானப்பட்டுப்போன தண்டனைக்குள்ளான பல தமிழ்ப் பிள்ளைகளின் கதைகளை நான் அறிவேன். அவர்கள் மற்ற பிள்ளைகளால் ஒதுக்கப்பட்ட வரலாறுகளும் உண்டு.

பல தமிழ்ப் பெற்றோர்களுடைய சாதித் திமிரைக் கண்டித்த எதிர்த்த பிள்ளைகள் மிருகத்தனமாகத் தாக்கப்பட்ட நிலையில் அவர்களைத் தாக்கியதற்காகச் சிறைத் தண்டனை பெற்ற பல பெற்றோர்களின் கதைகளும் எனக்குத் தெரியும்.

தங்கள் பிள்ளைகள் சாதிகுறைந்தவர் என்று தாங்கள் கூறுபவர்களுடைய பிள்ளைகளைக் காதலித்துவிடக் கூடாது

என்பதற்காக அவ்வாறான பிள்ளைகள் கல்வி கற்காத பாடசாலைகளைத் தேடுத் துருவி ஆராய்ந்து கண்டுபிடித்து அங்கே தமது பிள்ளைகளைச் சேர்த்துவிட்ட பல பெற்றோரின் கதைகளும் எனக்குத் தெரியும்.

இந்த விடயங்களை இங்கு விரிவாக எழுதுவதானால் ஒரு தனி நூலாக எழுதுவேண்டும்.

இறுதியாகத் தான் பட்ட அவமானங்கள் தான் சந்தித்த ஒடுக்குமுறைகளை நான் படக் கூடாது என்பதற்காக வலிகளையும் வேதனைகளையும் கமந்து தன்னை ஒறுத்து என்னை உருவாக்கிய எனது தந்தை இன்று உயிருடன் இல்லை.

2000 ஆம் ஆண்டு புதிய மிலேஸியம் பிறந்த மறுநாள் 2 ஆம் திகதி அவர் மரணித்த போது அந்தக் கணத்தில் அவர் பக்கத்தில் இருக்க என்னால் முடியவில்லை.

அந்தத் துயரம் இன்றைவும் என்னை வருத்துகிறது.

என்னுடைய பாட்டன் இந்தக் கொடிய சாதிய ஒடுக்குமுறையை எதிர்க்கத் துணிவின்றி அதற்கு வழி தெரியாது அடிமையாக வாழ்ந்து மடிந்தார். ஏனென்றால் அவருக்குக் கல்வி அறிவிருக்கவில்லை.

என்னுடைய தாத்தா இந்த அக்கிரமத்தை எதிர்க்க விரும்பினார். ஆனால் அதை உரிய முறையில் கொடர்ச்சியாக மேற்கொள்ளும் விழுகங்களை வகுக்க அவரால் முடியவில்லை. ஏனென்றால் அவருடைய ஆற்றலும் செயற்பாட்டுத் தளமும் மட்டுப் படுத்தப்பட்டே இருந்தன.

என்னுடைய தந்தை இந்த ஒடுக்குமுறையின் வடிவத்தைப் புரிந்துகொண்டார். ஒடுக்குபவனின் ஒடுக்குமுறையை ஒடுக்கப் படுபவன் எதிர்க்காது மௌனமாக ஏற்றுக் கொள்ளும் வரை அவன் ஒடுக்கிக் கொண்டே இருப்பான் என்பதையும் ஒடுக்குபவனைத் திருப்பி அடிப்பது ஒன்று தான் அந்த ஒடுக்குமுறையைக் கடந்து செல்வதற்கான வழி என்பதையும் அவர் புரிந்துகொண்டார்.

அதனால் அந்த ஒடுக்குமுறைக்கு எதிராக அவர் போராடினார்.

அவரது இந்தப் போராட்டம் என்னை இந்தச் சாதிய ஒடுக்குமுறைக்கான எதிர்ப்புத் தளத்துக்கும் அப்பால் தேசிய விடுதலைப் போராட்டம் என்ற பரந்த தளத்தை நோக்கி உந்தித் தள்ளியது.

சாதி பார்ப்பவனைக் கருத்தியல் ரீதியாகவும் ஆயுத ரீதியாகவும் திருப்பி அடிக்கும் ஆற்றலையும் துணிவையும் அது எனக்குத் தந்தது.

நான் என்னுடைய தலைமுறையில் சாதியை மறுத்ததால், அதன் எல்லையில்லா அதிகாரத்தைக் கேள்விக்குள்ளாக்கியதால் இன்று எனது பிள்ளைகளால் அதைக் கடந்து செல்ல முடிந்தது.

சாதியைக் கட்டி அணைத்துக்கொண்டு அதிகாரம் செலுத்துபவர்களின் கட்டுப்பாட்டுக்குள் உள்ள இயங்கு தளத்துக்கு அப்பால் எனது பிள்ளைகள் சென்றுவிட்டார்கள்.

தேசியம் சார்ந்தும் சர்வதேசியம் சார்ந்தும் அவர்களது சிந்தனை மற்றும் செயற்பாட்டுத் தளங்கள் விரிந்துவிட்டன.

நிச்சயமாக என்னுடைய பேரப்பிள்ளைகள் இன்னும் முன்நோக்கிச் செல்வார்கள். அவர்களுடைய பிள்ளைகள் அதைவிட இன்னும் மேலே செல்வார்கள் என்ற நம்பிக்கை எனக்கிருக்கிறது.

அப்போது சாதி முற்றிலுமாகக் கடக்கப்பட்டு அதிகாரமற்ற அந்தமற்ற ஒரு சொல்லாகவே அது இருக்கும். இது தவிர்க்க முடியாத ஒரு இயங்கியல் விதி.

ஆனால் மறுபுறத்திலே சாதி என்ற வட்டத்தைப் போட்டு அதற்குள்ளே நின்று சமூன்று கொண்டிருப்பவர்கள் தாங்களும் சமூன்று தங்களது அடுத்த தலைமுறைகளையும் சமூற்றி அந்த வட்டத்தை விட்டு வெளியேற முயல்பவர்களையும் அந்த வட்டத்துக்குள் இழுத்து விழுத்திச் செக்கிமுக்கும் மாடுகளைப்போல திரும்பத் திரும்ப ஒரே இடத்தில் நின்று சுற்றிக்கொண்டே இருப்பார்கள். இதுவும் ஒரு இயங்கியல் விதியாகும்.

'கற்களும் முட்களும் கணக்கிலாத வேலியாய்

தடைகளாக மாறினும் ஓய்ந்து போக மாட்டோம் நாம்

சொற்களும் செய்கையும் சொல்லொண்டு வகையினில்

தீயைப் போல ஏரிப்பினும் துவண்டு போக மாட்டோம் நாம்'

(முற்றும்)

“சாப்பிட்டு முடித்துக் கைகழுவச்
 சென்றபொழுது அப்பா தனது சட்டைக்கை
 நண்ணந்துவிடும் என்பதற்காக அதை மேலே
 தூக்கிவிட்டார். எனது தந்தை தனது கைகளால்
 அணைத்துப் பணை, தென்னை மரங்கள்
 ஏறுவதால் அவரது இரண்டு கையும்
 காய்த்துப்போய்த் தழும்புபோல்
 துருத்திக்கொண்டு பொருக்காக இருக்கும்.
 அதை மறைப்பதற்காக வெளியில் செல்லும்
 வேளைகளில் முழுக்கை வைத்த சேட்டு
 போடுவார். அன்றும் அவ்வாறுதான் ஒரு
 முழுக்கை வைத்த வெள்ளை சேட்டு
 அணிந்திருந்தார். அவர் அங்கிருந்த
 அண்டானில் நிரப்பப்பட்டிருந்த தண்ணீரைக்
 குவளையால் அள்ளி உற்றிக் கையைக்
 கழுவியபோது எங்கனுக்குப் பின்னர்
 சாப்பிட்டுவிட்டுக் கைகழுவ வந்த ஒருவன்
 அவரது கையில் இருந்த காய்ப்பைக்
 கவனித்துவிட்டு, ‘டேய் நீ ஆர்?
 கீழ்ச்சாதிக்காரன் தானே?’ என்று அதிகாரத்
 திமிரோடு கேட்டான். எனது தந்தை
 மிரட்டலுக்குப் பணிபவர்ல்ல. அதனால் அவரும்
 ‘அதைக் கேட்க நீ ஆரடா?’ என்று திருப்பிக்
 கேட்டார்....”

© Vasanthi 2008

Cover drawings: Weerakkodige Vasantha Perera

வாஸந்தி

₹.180/-